

ROBERT COLLIER

**BOGĂȚIA
LA ÎNDEMÂNA TUTUROR**

ROM DIRECT IMPEX

BOGĂȚIA LA ÎNDEMÂNA TUTUROR

Legea Potențialului Maxim

Robert Collier a studiat timp de 25 de ani Legea Creșterii și eficacitatea ei, interval în care el a și scris despre modul de a o utiliza pentru a dobândi succesul. Iată că acum a ales cele mai bune dintre cărțile sale, cărora le-a adăugat și roadele ultimilor ani de studiu și de practică, pentru a alcătui o lucrare importantă și ușor de folosit, care vă este prezentată sub titlul: *Bogăția la îndemâna tuturor.*

Tot ceea ce există în natură este supus unei legi fundamentale – Legea Diviziunii și a Creșterii. Luați o celulă vie, indiferent sub ce formă, din apă sau de pe pământ, dintr-o ființă omenească, o plantă sau un animal, și veți vedea că pretutindeni funcționează același principiu. Din vremurile cele mai îndepărtate, singura metodă de creștere cunoscută de Natură a fost: *Divideți... și Creșteți!* Este o lege fundamentală, pe care o puteți verifica și singuri, observând modul în care ea acționează în fizică, electro-mecanică, chirurgie – în tot ceea ce se află în Natură. O puteți vedea cum vă orânduiește viața, cum vă determină cariera – și NU într-un viitor incert și îndepărtat, ci acum – ASTĂZI!

În fiecare din voi se află o forță, în stare să vă aducă tot binele pe care îl puteți dori. În subconștientul fiecăruia se află un magnet care atrage spre sine absolut totul. Cartea de față ne arată și în ce mod. E interesantă și ușor de citit. Dacă o considerați un studiu, așa cum ați considera orice text care v-ar oferi lucruri la fel de minunate, veți putea obține de la viață toate binefacerile pe care le doriți. Cartea de față cuprinde în mod integral patru din cele mai bune cărți ale lui Robert Collier. E vorba de: Dumnezeu din Voi, Cuvântul Magic, Secretul Puterii, Legea Potențialului Maxim.

LEGEA POTENȚIALULUI MAXIM

cuprinzând

Dumnezeul din Voi

Cuvântul Magic

Secretul Puterii

Legea Potențialului Maxim

PROLOG

Oare pentru ce majoritatea oamenilor de seamă din lume, majoritatea celor care au reușit în mod spectaculos, au pornit în viață cu un handicap?

Demostene, cel mai mare orator din lumea antică, era bătăit! Când a încercat pentru prima oară să țină un discurs în public a fost alungat de la tribuna cu hohote de râs. Iulius Cezar a fost un epileptic. Napoleon provenea dintr-o familie modestă și săracă, încât numai cu foarte mare dificultate a fost admis la Academia Militară. Departe de a fi un geniu înnașcut, la Academia Militară s-a clasat al patruzeci și cincilea dintr-o clasă cu șaiszeci și cinci de elevi. Pe lângă faptul că era sărac, mai era și foarte scund, ceea ce îl descuraja atât de tare încât, în primele lui scrisori către prieteni, făcea frecvente aluzii la ispita sinuciderii.

Benjamin Franklin, Abraham Lincoln, Andrew Jackson și numeroși președinți americani au văzut lumina zilei în case dintre cele mai sărăcicioase și mai umile, beneficiind de prea puțină educație și de nici un avantaj. Stewart, cel care a înființat marele magazin modern John Wanamaker, a sosit la New York cu un dolar și cincizeci de cenți în buzunar și neavând de unde să ceară altul, până să înceapă el să câștige. Thomas Edison vindea ziare în trenuri. Andie Carnegie era plătit la început cu 4 dolari pe lună, iar John D. Rockefeller cu vreo 6.

Reza Khan, care a devenit șahul Persiei, a început ca simplu soldat într-un regiment de cavalerie al armatei persane. Mustapha Kemal, președintele Turciei, era simplu ofiter în armata turcă. Ebert, primul președinte al Germaniei după cel de-al doilea război mondial, era fabricant de șei. Mulți dintre președinți americani s-au născut în cocioabe făcute din trunchiuri de copac și n-au căpătat nici bani, nici educație.

Sandow, omul cel mai voinic din timpurile noastre, era la început o ființă firavă. Annette Kellerman era șchioapă și boalăvicioasă și totuși a ajuns campioană de natație și o femeie cu o excepțională condiție fizică. Georges Lowett era șchiop și plângând până la vârsta de unsprezece ani. Un băiat mai mare decât el îl teroriza și îl maltrata, până ce micul Lowett a adunat atâta furie încât s-a hotărât să se exerseze și să se antreneze ca să-i poată plăti în natura mîinii tot ceea ce acesta îl făcuse să sufere. Doi ani mai târziu, reușea să-l învingă. După zece ani devenise omul cel mai puternic din lume!

Cum se face ca oameni având asemenea handicapuri îi pot depăși pe toți cei favorizați de Natura încă de la naștere? Cum se face ca oameni care au primit o educație aleasă și o cultură solidă, care au prieteni bogați și influenți, gata să-i ajute, sunt foarte adesea dați deoparte, pentru a face loc unui "nimeni", a cărui familie este total necunoscută, dar ale cărui capacități și energie constituie o forță demnă de apreciat?

Pentru ce? Pentru că oamenii care au beneficiat de timpuriu de unele avantaje au învățat să *comeze pe lucrurile materiale pentru a dobândi succesul* – pe bogăție, pe prieteni, pe relații, pe propria lor educație sau înzestrare. Iar când acestea ajung să le lipsească, pur și simplu nu mai știu ce să se facă.

Când însă un om nu posedă nici un talent sau nici o aptitudine specială, nici bogată, nici relații, el este obligat să conteze pe cu totul altceva pentru a obține succesul, pe ceva care se află dincolo de mijloacele de ordin material. Atunci el se întoarce către Dumnezeu din el – către celula Spiritului-Dumnezeu – carea îi cere să-i aducă renume, putere sau situație. Și ceea ce e mai important, dacă se înverșunează să ceară cu o credință nesturbită: **! O VA OBTINE!**

Căci în împrejurările neprielnice se ascunde sâmburele unui avantaj echivalent. În orice întâmplare se află o lecție care va arata cum să obținem victoria data viitoare. Punctul critic din viața majorității oamenilor care au reușit s-a aflat în câte un moment de criză, când totul pare întunecat și când pare să nu existe vreo reșue. În acel moment s-au întors către eul lor interior, au renunțat să mai spere în mijloacele de ordin material și s-au îndreptat pururile către Dumnezeu din ei, pentru a aștepta de acolo ajutorul. În acel moment, ei au putut să transforme orice obstacol în treaptă spre succes.

"Nu-i oare ciudat că principi și regi,
Sau clovni ce fac tumbe-n umegușul arenei
Sau oameni de rând, ca tine – ca mine,
Să fie faurarii veșniciei?"

„Primește fiecare un sac de unelte,
Un bloc de piatră brută, un ansamblu de reguli,
Din care apoi fiecare, înainte ca viața să-i treacă,
Durează un obstacol sau o treaptă ”

Iată-vă alipiti marelui “EU SUNT” al Universului Sunteți o parte din Dumnezeu Până ce nu vă veți fi dat seama de asta, precum și de puterea ce vă este dăruită, nu-l veți cunoaște pe Dumnezeu “Suntem părți integrante din acel tot prodigios, cărui Natura îi este trup, iar Dumnezeu – suflet ” Dumnezeu s-a întrupat el însuși într-un om El caută să se exprime Dați-i o lucrare s-o facă prin voi, dați-i șansa să se exprime în mod util și nimic din ceea ce veți să realizați nu va fi peste puterile voastre

Nu contează vârsta, situația financiară sau poziția în societate Cine caută ajutorul în afara eului strict fizic cine-l încredințează Dumnezeului din el vreo lucrare care să merite osteneala, iar după aceea își păstrează CREDINȚA ÎN EL, acela va putea învinge orice sărăcie, orice handicap, orice împrejurare potrivnică A se încredința capacităților sale sau bogățiilor ori prietenilor personali înseamnă a fi asemenea celui păgân din vremurile de demult care devenise tinta batjocurii Profetului Domnului “Ai un Dumnezeu pe care trebuie să-l porți”, spunea el în derâdere “Noi avem un Dumnezeu *care ne poartă el pe noi*”

Dumnezeul calitatilor individuale sau al bogățiilor materiale sau al prietenilor este un Dumnezeu pe care trebuie nemțat sa-l purtati voi Dacă-i dati drumul, pierdeti imediat totul Dar în voi se află un Dumnezeu care vă poartă și care, în același timp, vă înzestrează cu tot ceea ce este bun pe lume Scopul cărții de față este de a vă face să-l cunoașteți pe Dumnezeul care se află în voi *Dumnezeul pe care numai o fericită minoritate îl cunoaște*

Precum atât de bine a zis poetul

„În eul vostru stă Destinul
Fie ca acest mare adevăr să alunge orice temere, orice prejudecată,
Orice ezitare Învață că ești mare,
Mare laolaltă cu Dumnezeirea Și astfel domina-vei
Pe cei din juru-ti și afla-vei fericirea
Nemărginită să-ti fie iubirea și nimic să nu urăști Nu urmări nici o întă
Care să nu fie pe placul Dumnezeului Universal
Ascultă ce glăsuiesc vocile tăcerii –
Ale tale-s bucuriile, dreptul de știu să ti-l cerni cu tărie,
Când ale duhului pravile bine sunt înțelese,
Lucrurile materiale trebuie să răspundă și să se supună ”

Voi crede, poate, unii că acesta e doar visul unui poet, dar iată și mărturia pe care ne-o aduce dr J B Rhine de la “Duke University”, pentru a ne arăta că e vorba și de un fapt științific

În noua sa carte “Puterea Spiritului”, dr Rhine subliniază faptul că, în trecut, știința a părut să creadă că omul este în întregime alcătuit din materie Ea a descoperit modul în care glandele reglează personalitatea prin secrețiile lor chimice, ea ne-a aratat că spiritul copilului se maturizează pe măsură ce creierul se dezvoltă, că anumite funcții mentale sunt legate de anume zone ale creierului și că, dacă se produce o leziune într-o zonă, atunci funcția mentală corespunzătoare este anihilată

Astfel, știința a crezut că examinase toate procesele de gândire și de acțiune și că putea demonstra faptul că fiecare are o bază materială

Acum, însă, dr Rhine și alții au putut experimenta dobândirea cunoașterii *fără utilizarea simțurilor*!

În plus, ei au mai dovedit și că puterile spiritului nu sunt dependente de spațiu sau limitate în timp! Poate că descoperirea lor cea mai mare constă în faptul că spiritul poate influența materia, *fără a recurge la mijloace fizice*

Desigur că, din timpuri străvechi, lucrul acesta a fost obținut cu ajutorul rugăciunii, dar asemenea rezultate au fost întotdeauna considerate ca supranaturale Dr Rhine și alți experimenatori demonstrează însă că orice persoana normală are putința de a influența obiectele și evenimentele

Să dăm un citat din “Puterea Spiritului” “Ca rezultat al multor de experiențe efectuate, am constatat faptul că spiritul posedă o forță ce poate acționa asupra materiei Trebuie deci să existe o energie convertibilă în acțiune fizică, o *energie mentală*

Condiția fundamentală pentru o utilizare încununată de succes a acestei energii mentale pare a fi un interes sau o dorință intensă Cu cât o persoană are starea de spirit necesară, cu atât ea dorește mai intens să obțină unele rezultate și cu atât mai mult le poate influența

Dr. Rhine a arătat prin numeroase experiențe că, atunci când interesul subiectului scade, când îi lipsește facultatea de a-și concentra atenția, energia sa mentală are prea puțină putere – sau n-are deloc – asupra obiectelor exterioare. El poate obține rezultate fericite numai în măsura în care, în mintea lui, îi acordă obiectului respectiv o atenție totală.

Experiențele doctorului Rhine dovedesc în mod științific ceea ce noi am crezut întotdeauna: că există o Putere dincolo și mai presus de puterea strict fizică a spiritului sau a trupului, că prin concentrare sau prin dorința intensă reușim să ne conectăm la această Putere și – lucrul acesta odată realizat – nimic nu mai este imposibil.

Pe scurt, aceasta înseamnă că omul nu se află la cheremul norocului sau al unui Destin orb, că el își poate controla propriul destin. Astfel, știința dovedește ceea ce Religia ne-a învățat de la început – și anume că Dumnezeu l-a făcut pe om *suveran* și că el trebuie doar să înțeleagă și să utilizeze această suveranitate, pentru a deveni Stăpân pe Destin și Căpitan al Sufletului său.

“Trupul, inteligența și Spiritul, toate laolaltă
Alcătuiesc făptura umană și Divină.
Din părțile măreței Treimi, de nici una să nu te lepezi,
Afirmă, afirmă veșnicul și marele Eu.
Afirmă trupul în frumusețea și în integritatea lui,
Expresie terestră a sufletului nemuritor.
Afirmă inteligența, vestitoare a orelor,
Ca legătură rapidă între tine și izvorul Puterii.
Afirmă Spiritul, Eul veșnic.
Din părțile măreței Treimi, de nici una să nu te lepezi”.

Ella Wheeler Wilcox

DUMNEZEUL DIN NOI

CAPITOLUL I DUMNEZEUL DIN NOI

DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ începe cu preambulul că toți oamenii s-au născut liberi și egali

Dar câți oameni cred cu adevărat acest lucru? Când un copil se naște într-o casă din Park Avenue, cu doctori doici și servitori care să-i asigure până și cele mai neînsemnate nevoi, cu profesori și cu colegii universitare în care sa-și desăvârșească educația, cu avere și cu relații care să-l ajute la început de carieră, cum putem oare spune că acest copil este egalul unuia care se naște într-un ghetou, care nu are nici suficient aer să respire, ca să nu mai vorbim de hrană, și al cărui timp se consumă zilnic în lupta pentru existență în asemenea măsură încât, nu prea îi mai rămâne și pentru a acumula ceva cunoștințe!

Și totuși, în privința a ceea ce e mai important, cei doi copii s-au născut egali, căci ei posedă un acces egal la Dumnezeu care se află în ei, o șansă egală de a-i oferi modalități de exprimare. Mai mult chiar, Dumnezeu care se află într-unul e la fel de puternic cu cel care se află în celălalt, căci amândoi constituie o parte din Dumnezeul Autotputernic al Universului ce orânduește lumea.

În fapt, suntem toți celule individuale ale marelui Spirit al Universului, Spiritul-Dumnezeu. Putem să apelăm la Spiritul Universului, exact precum oricare celulă din corp poate face apel la spiritul nostru, pentru tot ceea ce îi este necesar și nu-i poate fi oferit de „anturajul” său imediat.

Toți oamenii s-au născut liberi și egali, exact precum celulele trupului nostru sunt egale între ele. Unele pot avea a fi situate într-un mod mai fericit decât altele, cum ar fi cele din părțile mai grase, care sunt înconjurate de hrană și par astfel asigurate cu tot ceea ce este necesar existenței lor naturale.

Altele se pot afla în părți ale organismului care funcționează fără oprire și unde trebuie deci să facă tot timpul apel la linia care se află în jurul lor și, prin ea, la fluxul sanguin și la inimă, astfel încât pare ca subzistența lor trebuie asigurată de la o zi la alta. Altele mai pot fi situate în părți ale corpului puțin solicitate și par a fi fost uitate acolo, lăsate să se usuce și să moară, așa cum se întâmplă cu pielea capului, unde tesutul gras se usucă lăsând celulele să se debiliteze și să moară.

Și, totuși, în ciuda aparentelor diferite cât privește „anturajul” și șansele lor, toate celulele sunt egale: toate pot face apel la fiecare element din corp, pentru a face față nevoilor lor.

Pentru a ne da seama de acest lucru, să luăm spre exemplu o celulă nervoasă din propriul nostru creier și să vedem cum anume funcționează.

Să examinăm, în orice tratat medical, diagrama unei celule nervoase tip: ce vom vedea? De-o parte a celulei se află o fibră lungă, legată de o parte oarecare a pielii sau de un grup de celule, spre exemplu un mușchi. Fibra constituie o parte din celula nervoasă, este linia telefonică ce transmite ordinea sau stimulul celulei către mușchiul pe care-l controlează ori al nervului senzorial din piele către celula aflată în creier. gândurile, emoțiile, dorințele trimis toate impulsuri către nervii ce controlează mușchii interesați și furnizează excitațiile ce-i pun în mișcare transformând astfel energia nervoasă în energie musculară.

De pilda, dacă aveți o dorință care presupune acțiunea unui singur mușchi, ce se va întâmpla? Dorința ia forma unui impuls către celula nervoasă ce controlează mușchiul, ordinul călătorește de-a lungul fibrei celulei și până la mușchi, care acționează prompt, conform excitației inițiale. Astfel, dorința vă este împlinită.

Dar să presupunem că dorința implică acțiunea mai multor mușchi? Să presupunem că ea solicită capacitățile innăscute ale fiecărui mușchi din corp! Până în prezent s-a folosit doar lungă fibră nervoasă sau linie telefonică ce conectează celula nervoasă la mușchiul pe care-l controlează. Dar de cealaltă parte a fiecărei celule nervoase se află fibre scurte, ale căror terminații par a fi libere. Și cât timp nervii se află în repaus, ele sunt chiar libere.

Dar când excităm celulele nervoase, când le încredințăm o sarcină ce depășește posibilitățile mușchilor comandați de ele, atunci intră în acțiune și fibrele cele scurte. Astfel, ele se activează pentru a servi unui anume scop și se afundă în celulele vecine, pe care le trezesc și le stimulează la rândul lor, pentru ca și acestea să le excite pe cele vecine și tot așa, până ce, dacă e necesar, fiecare celulă din creier se contractă și fiecare mușchi din corp lucrează pentru a îndeplini misiunea cerută.

lată ce se întâmplă în corpul *vostru* când fie și o singură celulă din creier dorește ceva cu suficientă fermitate și perseverență, pentru a-și urmări scopul, atât timp cât îl dorește. La fel se întâmplă și cu divinitatea care este trupul, când dăm dovadă de aceeași perseverență în realizarea dorințelor noastre.

Pentru că voi sunteți o celulă din trupul dumnezeiesc al Universului, tot astfel cum fiecare celulă din voi reprezintă o parte a corpului. Când lucrați cu mâinile, cu picioarele, cu mușchii, folosiți doar mușchii ce se află în conexiune imediată cu celulele creierului. Când lucrați cu banii pe care-i aveți, cu bogățiile, prietenii sau creditul de care dispuneți, folosiți numai mijloacele aflate în conexiune imediată cu celula creierului din spiritul lui Dumnezeu. Atunci, o parte infinitesimală a mijloacelor și a resurselor se află sub ordinea marelui Spirit-Dumnezeu.

Este exact ca și cum ați încerca să executați toată activitatea pe care trebuie s-o desfășoare trupul într-o zi numai prin folosirea celui mai neînsemnat mușchi de la degetul mic când, prin excitarea celulelor nervoase ce se află în jur, ați putea la fel de bine să faceți apel la puterea întregului spirit sau a întregului trup, dacă faptul ar fi necesar. Este ca și cum una dintre celulele nervoase și-ar propune să efectueze activitatea întregului corp, încercând s-o facă prin folosirea singurului mușchi pe care-l pune în mișcare.

Vi s-ar părea curată nebunie ca o infimă celulă nervoasă, una din miliardele care se află în creier, să întreprindă o lucrare atât de gigantică. V-ați dat seama că e o inițiativă fără speranță... că nici o celulă și nici un mușchi n-ar putea vreaodată să realizeze asemenea lucrare. Cu toate acestea, însă, fiecare din voi, în calitate de celulă unică în Spiritul-Dumnezeu, ați încercat adesea să realizați asemenea lucruri imposibile. Atunci, tot ceea ce aveți de făcut pentru a realiza ceea ce doreați era să puneți în mișcare celulele din jurul vostru!

Lată pentru ce stă scris în Vede, cu mii de ani în urmă, că dacă două popoare ar fi doritoare să-și unească forțele psihice, ele ar putea cucerii lumea! Lată motivul pentru care Isus ne-a spus: "Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei suni adunați pentru numele Meu, acolo sunt și Eu, în mijlocul lor". (1)

Când două sau mai multe celule nervoase se unesc într-un scop determinat, atunci ele îl realizează neapărat, chiar dac-ar fi să ceară, pentru asta, ajutorul fiecărei celule din întregul corp!

Ceea ce nu înseamnă că îi este imposibil unei singure celule sau unei singure persoane să realizeze ceva; ci, pur și simplu, când se unesc două sau mai multe într-un scop comun, rezultatele sunt mai ușor de obținut. Nu există lucru bun pe care omul să-l ceară cu încredere și să nu-l obțină.

În primul capitol din Geneză (Facerea) stă scris că Dumnezeu i-a dăruit omului stăpânirea asupra pământului. Faptul este adevărat. Este tot atât de adevărat a spune că oricare celulă nervoasă din corpul omului stăpânește acest corp. Dacă vă îndoiți de aceasta, lăsați ca unul dintre nervi să vi se irite suficient, apoi veți vedea cât de repede vi-l pune la treabă pe toți ceilalți pentru a suprima iritația.

Dacă o singură celulă nervoasă din corp are un scop pe care-l urmărește cu fermitate, atunci ea poate pune în acțiune toate celelalte celule din corp, în vederea realizării aceluia scop. O celulă nervoasă din trupul divin al Universului (altfel zis, un bărbat sau o femeie), când își propune un scop ferm, poate pune în acțiune toate celulele din Univers, dacă ele sunt necesare realizării aceluia scop!

Înseamnă aceasta ceva pentru voi? Ce înseamnă faptul de a ști că vorbele profeților și vizionarilor sunt adevărate, că se poate avea încredere în făgăduielile Sfintei Scripturi, că există cu adevărat o Putere în Univers care răspunde rugăciunii femeii sau bărbatului celui mai umil la fel de grabnic ca și poruncilor unui prea puternic al acestei lumi?

Lumea vă aparține! Bogat, sărac, cu "sânge albastru" sau roșu, cu pielea albă, galbenă sau neagră – tot una e! Dumnezeu – corp al Universului – nu face mai multă diferență între celulele sale decât faceți voi răspunzând impulsurilor celulelor nervoase din corp.

Bogat sau sărac – pentru voi tot una e! Fie că vă aflați foarte sus pe scara socială sau pe treptele ei cele mai de jos, puteți – și într-un caz și în celălalt – să vă ciocniți de cele mai mari neazuri sau să gustați cele mai mari satisfacții. Și același lucru este adevărat și pentru Dumnezeu – trup al Universului. Toți oamenii au fost creați liberi și egali. Toți rămân niște celule nervoase libere și egale în Dumnezeu-Spirit al Universului.

Singura diferență se află în gradul nostru de înțelegere a puterii de care dispunem. Care vă este înțelegerea, inteligența? Și ce anume faceți pentru a o spori? "Căutați mai întâi inteligența, toate celelalte vă vor fi apoi dăruite în plus". Acum vi se pare mai ușor de înțeles, nu-i așa? Cu o inteligență potrivită, veți putea conduce lumea. Vă puteți închipui ceva mai important decât dobândirea acestei inteligențe?

Oare ce l-a preschimbât pe tânărul și foarte mediocrul Bonaparte – ros de nemulțumiri, descurajat și copleșit de

(1) *Biblia*, Mat. 18, 19-20

Traducerea textelor biblice din ediția în limba română s-a făcut după *Biblia sau Sfânta Scriptură - Vechiul și Noul Testament*, GIBV, Dillenburg, West Germany, 1990.

sărăcie – într-un geniu militar, cel mai mare geniu al epocii sale, “Omul Destinului” și stăpan pe cea mai mare parte din Europa?

Talismanul lui Napoleon, Talismanul oricărui om care reușește, singurul Talisman care vă pune în mișcare ansamblul marelui trup al Universului, este același Talisman necesar pentru a pune întreg corpul fizic în slujba unei singure celule nervoase, anume *un scop urmărit cu atâta îndârjire, încât viața moarte sau orice altceva să pară de minimă importanță în comparație cu el!* Un scop decît - și hotărârea nestămutată de a-l urmări pînă la realizare

Iubirea creează uneori acest Talisman – iubirea care se năpustește, gata să îndrăznească și să facă orice pentru cel iubit. Dar și lăcomia îl face adesea să se nască – ea stînd la baza multor mari averi de azi. Dorința de putere este un Talisman care l-a stimulat intens pe oameni de cînd e lumea lume. Încă și mai mare este zelul celui care ar dori să-și convertească pe oameni. Talismanul l-a împins pe oameni să se azvârle în apă și în foc, să înfrunte toate primejdii și toate obstacolele. Iată cum Mahomed, un modest conducător de cămile, a devenit Conducătorul și Profetul a milioane de oameni.

Credința în farmece, în noroc, încrederea absolută în cineva care conduce sunt și ele Talismane de o importanță oarecare.

Dar cel mai puternic dintre toate este încrederea în Dumnezeu care se află în VOI! Credința în puterea lui de a atrage la sine orice element de care are nevoie pentru a se exprima. Credința într-un SCOP anume, pentru împlinirea căruia el a venit în voi și care nu poate fi îndeplinit decît prin VOI!

Aveți o asemenea credință? Dacă nu, trebuie s-o obțineți! Căci, fără ea, viața n-are nici scop, nici semnificație. Mai mult, viața nu vă va oferi niciodată ceva de preț cît timp nu posedați acest Talisman!

Oare ce l-a ajutat pe Grant să-și învingă pe adversarii săi cei mai străluciți? Hotărârea perseverența, îndârjită neînduplecată de a se bate pînă la capăt, chiar dacă aceasta l-ar fi luat toată vara! Oare ce a făcut ca Anglia să iasă învingătoare din atâtea războaie, în ciuda unor conducători incapabili și a unor greșeli costisitoare? Tocmai hotărârea îndârjită, care nu se dă bătută, în ciuda adversităților și a descurajării, pînă la obținerea victoriei. Ce oare l-a descurajat pe judecătorul cel nedrept în parabola spusă de Isus?

El le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage neîncetat și să nu se lase. Le-a zis: “Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el și-i zicea: “Răzună-mă pe potrivnicul meu”. Un timp n-a vrut să-i facă dreptate. Dar pînă la urmă și-a zis: “Măcar ca de Dumnezeu nu mă tem și pe oameni nu-i respect, totuși, pentru ca văduva aceasta mă tot necăjește, o voi răzbuna ca să nu vină mereu să-mi bată capul”.

Și Domnul a spus: “Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va răzbuna pe aleșii săi, care strigă zi și noapte către El și pentru care rabdă îndelung?” (1)

Cînd nervul unui dinte nu încetează să ne avertizeze că s-a făcut o carie și că e nevoie să ne ocupăm de ea, lăsăm totul baltă pînă ce găsim un dentist care să-i acorde dintelui îngrijirea de care are nevoie. Iar dacă vreun alt nerv ne solicită fără încetare atenția, nu ne vom ocupa și de el, în aceeași măsură?

Ei bine, fiecare dintre voi este un nerv din trupul dumnezeiesc al Universului. Dacă vă aflați în mare restrîns și nu încetați să vă rugați, să insistați și să cereți leacul, nu credeți că-l veți obține negreșit?

Un scop bine definit, către care tindem, în ciuda descurajării și a eșecurilor, în ciuda tuturor obstacolelor și obstrucțiilor, va fi în mod negreșit atins, oricare ar fi miza. Este celula nervoasă unică în lupta cu indifeerența, inertia sau chiar cu opunerea activă a unui grup întreg. Dacă celula se descurajează ușor, ea va eșua. Dacă accepta să aștepte la nesfârșit, va trebui să aștepte. Dar dacă nu încetează să stimuleze celulele vecine și să le îndemne să stimuleze și pe cele aflate în apropierea lor, în cele din urmă, întreg sistemul nervos va începe să acționeze și va obține rezultatul dorit de această singură celulă – fie numai și pentru a scăpa de cauza ce produce în mod permanent iritația (2).

Ați putut vedea tineri hotărâți să intre la Universitate. V-ați gândit că sunt nebuni, atît de mari erau obstacolele pe care le aveau de înfruntat. Dar cînd i-ați văzut îndârjindu-se, ați remarcat cum obstacolele dispureau ca prin farmec unul cîte unul, pînă ce în scurtă vreme dorințele li se realizau. Putem fi la fel de siguri de realizarea unui scop urmărit cu putere, cu înverșunare și cu încredere, ca de faptul că soarele va răsări și mâine dimineată. Ruga fierbinte înseamnă pentru Dumnezeu al Universului ceea ce nervul dureros înseamnă pentru corpul omenesc. Repetați-o, insistați și fiți siguri că ea va fi auzită. Dar amintiți-vă:

“Cel ce se șovăie este asemenea valurilor mării, bătut de vînturi și purtat de colo pînă colo, să nu gîndească omul acela că va primi ceva de la Domnul.” Toți oamenii s-au născut liberi și egali. Nu toți au din pînă aceeași

(1) Luc, 18, 1-7

(2) Vezi pilda despre stăruința în rugăciune

cantitate de bunuri sau de șansă la dispoziție, dar toți se pot duce la izvor și să obțină atâta din bunurile și împrejurările favorabile cât le este necesar pentru satisfacerea dorințelor lor.

Suntem înconjurați de bogății. Avem la dispoziție bunuri fără număr. Trebuie să învățăm însă cum să ni le procurăm.

Cu ani în urmă, la Kimberley, în Africa de Sud, un fermier bur sărac încerca să extragă mijloace de subzistență dintr-un pământ pietros. Din când în când, fiii lui culegeau bucăți dintr-un cristal murdar pe care le foloseau ca pietre cu care loveau oile ce se îndepărtau de turmă. După ani de eforturi zadarnice, fermierul a renunțat să mai trudească în acest ținut arid și a găsit undeva un pământ mai roditor. Astăzi, ferma pe care s-a străduit din greu s-o cultive a devenit mina de diamante de la Kimberley. Iar bucățile de cristal murdar cu care fiii lui aruncau după oi erau de fapt diamante brute.

Mulți dintre noi sunt asemeni sărmanului fermier bur. Facem nenumărate eforturi, ne străduim și adesea abandonăm, pentru că nu ne cunoaștem posibilitățile, ignorăm toate lucrurile de valoare care se află în jurul nostru. Rămânem în sărăcie până când cineva vine să ne spună că de fapt am stat tot timpul pe o mină de diamante.

Russel Conwell povestește o întâmplare cu un fermier din Pennsylvania, al cărui frate s-a dus în Canada și a început să foreze puțuri de petrol. Întălcărat de relatările fratelui său despre averi făcute peste noapte, fermierul și-a vândut pământul și s-a dus în Canada să facă avere. Inspectându-și ferma, noul proprietar a descoperit că pe locul unde veneau animalele să se adape fusese așezată o scândură de-a curmezișul apei, pentru a opri o spumă foarte groasă, pe care o adusesse apa de ploaie de pe un teren aflat deasupra.

A examinat spuma și a văzut că mirosea a petrol. A chemat câțiva experți ca să cerceteze terenul aflat deasupra adăpătoarei. Așa a fost descoperită cea mai bogată zonă petrolieră din Statul Pennsylvania.

Ce bogății neglijați? Ce ocazii fericite? "Prilejurile fericite, spune un scriitor celebru, sunt precum oxigenul. Ele sunt atât de numeroase că par a fi aerul pe care-l respirăm. Nu avem nevoie decât de o minte receptivă, de bunăvoință de a încerca și de strădanie de a vedea ce anume se află ascuns în lucruri."

Există un lucru pe care VOI îl puteți face mai bine decât oricine altcineva. Există un anume gen de muncă în care puteți excela – dacă vreți pur și simplu să găsiți acel lucru unic și să vă consacrați timpul și eforturile în a-l face foarte bine.

Nu vă necăjiți dacă vi se pare a fi un lucru mărunț, pe care oricine ar trebui să fie în stare să-l facă. Într-o revistă apărută mai demult povestea unui imigrant polonez, care abia dacă o rupea pe englezește, care n-avea nici o meserie și nici o pregătire profesională, de aceea se vedea nevoit să accepte orice muncă i se oferea. A găsit de lucru într-o pepinieră: trebuia să pregătească bălgarul folosit ca îngrășământ pentru flori. A făcut-o atât de bine încât, curând, a fost chemat pentru îngrijirea a multor flori, dintre cele mai comune.

Printre acestea erau și bujorii. Îi plăceau bujorii și se ocupa de ei cu atâta drag încât bujorii se făcură mai frumoși ca niciodată și începură să atragă atenția tuturor; cererea de bujorii a tot crescut, până când bujorii au ajuns să ocupe mai întâi dublu, apoi de patru ori spațiul care le era rezervat. Astăzi omul nostru este unul din cei doi proprietari ai pepinierii.

Doi artiști și-au deschis împreună un birou și au acceptat orice lucrare li se oferea. Unul din ei a observat că, ori de câte ori i se întâmpla să facă desene satirice, rezultatele erau atât de bune încât primea noi comenzi. De aceea el s-a specializat în desene satirice. Astăzi, câștigurile lui sunt de ordinul a 25 000 dolari, în timp ce prietenul său se descurcă greu în continuare și trăiește din expediente.

O vânzătoare a descoperit că avea un dar special în a răspunde plângerilor clienților. Îi plăcea să repare stricăciunile făcute de alții și se dovedi atât de pricepută încât curând atrase atenția patronului. Astăzi este șefa serviciului de reclamații.

Să menționăm și pe dispecerul înzestrat cu o voce agreabilă, pe funcționarul de la recepție care are un zâmbet atrăgător, pe vânzătorul care știe să-și convingă clientul, pe secretara care știe să-și ferească patronul de pierderea inutilă de vreme, pe comis-voiajorul simpatic. Fiecare din noi are câte o calitate. Încercați să găsiți acel ceva anume, pe care-l puteți face mai bine decât ceilalți, cultivați-vă calitatea respectivă și astfel puteți deveni cel mai bun în domeniul respectiv din întreaga lume.

Succesul este acolo unde vă aflați și în voi. Nu încercați să imitați ceea ce face altul. Dezvoltați ceea ce aveți. Există ceva în voi care vă face capabili să atingeți culmile într-un domeniu oarecare. Faceți lumină asupra propriilor caracteristici, asupra aptitudinilor voastre individuale. Reușiți să descoperiți ce faceți cel mai bine și pentru ce oamenii vă apreciază cel mai mult. Cultivați apoi acest dar.

Când a fost descoperit marelui filon din Comstock, la început s-a scos de-acolo o avere. Apoi minereul s-a epuizat. Proprietarii au abandonat repede și și-au vândut acțiunile unui alt grup. Aceștia au cheltuit mai multe sute de mii de dolari în tentativa inutilă de a determina amplasamentul exact al unui filon încă neexploatat și erau pe

punctul de a abandona și ei. Dar cineva a avut ideea să încerce să puna o sondă lângă una din intrările în mina și a dat de o cantitate de minereu atât de bogată, încât s-au obținut pe ea aproape 300 de milioane de dolari.

La început, când s-au făcut fermele în preerie, nimeni nu veniți puteau adesea cumpăra pe nimic proprietățile primilor ocupanți, pentru că aceștia nu fuseseră în stare să găsească apă. Săpaseră puturi, dar nu reușiseră să ajungă la adâncimea pânzei de apă. De cele mai multe ori însă le-a fost de-ajuns noilor veniți să sape doar cu câteva picioare mai adânc pentru a găsi apă din belșug. Primii ocupanți abandonaseră tocmai când succesul se afla la distanță de un pas de locul unde îi prinsese înfrângerea. "Cel care pierde bunuri materiale, pierde mult", spune un proverb. "Cel care pierde un prieten, pierde și mai mult. Dar cel care-și pierde curajul, pierde tot."

Trei sunt lucrurile pe care educatori încearcă să le sădească în mintea copiilor:

- 1) Învățătura
- 2) Judecata
- 3) Perseverența

Și cel mai mare dintre ele e perseverența. Mulți oameni au reușit în viață fără multă învățătură. Mulți dintre ei – chiar și fără a avea cine știe ce judecată. Dar nimeni n-a obținut niciodată nimic remarcabil fără perseverența – fără o dorință arzătoare, fără acel impuls lăuntric care-l împinge pe om înainte și-l face să învingă obstacolele și să descureze, până ce-și atinge scopul pentru care îi dă ghes inima.

"Nimic pe lume nu poate înlocui perseverența", spune David Coolidge. Nu talentul. Nimic mai banal decât oamenii talentați care n-au reușit. Nici geniul, a devenit proverbială situația de geniu neînțeles. Nici învățătura, e plină lumea de epave bine educate și instruite. Doar perseverența și hotărârea sunt atotputernice. Sloganul "actionați energic și cu perseverență" a rezolvat și va rezolva toate problemele speciei umane.

Russel Conwell, celebrul pedagog și profesor universitar care a întemeiat "Temple University" a făcut acum câțiva ani niște statistici referitoare la oamenii care reușesc în viață. Cifrele sale au arătat că, din 4 043 de milionari câți erau în țară la vremea aceea, doar 69 aveau studii secundare. N-aveau bani, n-aveau studii, dar aveau acel impuls interior care-i îndemna să parvină, aveau *perseverența* de a se strădui și reușiseră!

Comparați aceste cifre cu cele stabilite de Conwell în legătură cu copiii oamenilor bogați. Numai unul din 17 moare bogat! Lipsiți de stimulente, neposedând nici un impuls interior de a-i depăși pe ceilalți, nu numai că n-au reușit să se facă remarcabili, dar au pierdut și ceea ce aveau.

Cel dintâi element esențial pentru a avea succes este un sentiment de frustrare, o nevoie, o *dorință* de a avea ceva ce ne lipsește. Sentimentul de neputință al infirmului sau al bolnavului îl face să aspire cu ardoare la vigoarea fizică. Îi dă puterea de a face eforturile necesare pentru a obține. Viața în sărăcie și mizerie îi face pe copiii din ghetouri să ofteze după bani și le dă perseverența și hotărârea de a accepta orice muncă pentru a-i obține.

Dacă vreți să obțineți de la viață ceea ce doriți, aveți nevoie de aceeași dorință urgentă, de aceeași hotărâre și perseverență. Aveți nevoie să vă dați seama că tot ce v-ați propus să obțineți se află la îndemâna voastră și așteaptă doar să fie luat. Aveți nevoie să știți că sunteți o celulă din spiritul lui Dumnezeu și că, prin el, puteți pune în mișcare întregul Univers, dacă e necesar, pentru a vă împlini dorințele.

Dar nu vă irosiți cu fleacuri această putere imensă, nu procedați ca pădurarul din poveste, care, după ce năduse îndelung și din greu pentru zână și își isprăvisse treaba, a aflat că putea să ceară drept răsplătă trei lucruri. Cum n-era foarte foame, a vrut imediat o masă bună. După ce a mâncat a băgat de seamă că sufla un vânt rece și a cerut o haină caldă. Cu stomacul plin și îmbrăcat în haina caldă a simțit că i se face somn. A cerut deci un pat bun în care să doarmă.

Și astfel, când ai fi fost de-ajuns să ceară orice pentru a obține, s-a pomenit în dimineața următoare pentru muncă lui, doar cu haina de pe el. Mulți dintre noi suntem astfel. Ne ostenim peste măsură pentru mai nimic. Facem eforturi, ne obosem și toate trotele de care dispunem le folosim pentru un fleac, care nu ne face mai bogați decât eram.

Sa cereți mult! Stabiliți-vă scopuri care să merite osteneala efortului. Amintiți-vă de poemul lui Jessie B. Rittenhouse din "Poarta Visurilor", publicat de Houghton Mifflin Co. la Boston:

"M-am învoit cu viața pentru-un penny
Și viața alt nimic nu mi-a mai dat
De-aceea eu cerșit-am pe-nserate
Putini bani când mi i-am numărat

Căci Viața este un patron cinstit,
Îți dă exact atâta cât preținzi
Salariul însă de ti l-ai fixat
Întreaga muncă trebur' s-o cuprinzi!"

Și am lucrat pentru-un salariu de slugă,
Iar la sfârșit aflat-am, întristat,
Că orișicât i-aș fi cerut Vieții,
Ei bine, viața mi-ar fi dat!"

Nu fiți atât de fără minte. Nu vă înțelegeți cu Viața pentru un salariu de un penny. Cereți-i ceva care să merite să puneți Universul la treabă. Cereți-i, pretindeți-i și așteptați cu perseverență și hotărâre, până ce întreg Spiritul-Dumnezeu TREBUIE să se grăbească să vă acorde ceea ce vreți.

Scopul Vieții, încă de la începuturile ei, a fost dominarea – dominarea tuturor împrejurărilor potrivnice. Și, mulțumită părții sale de dominare, mulțumită celulei nervoase din Spiritul lui Dumnezeu și facultății sale de a întreprinde prin ea orice acțiune pe care o cere cu perseverență, omul ARE în mod efectiv dominația asupra tuturor lucrurilor.

Există în VOI o scânteie de Dumnezeire. Ce faceți pentru a o atrage până ce devine flacără? Îi dați o șansă să crească, să se manifeste, să devină foc ce consumă? Îi dați de lucru? O trimiteți să cerceteze lumi încă și mai mari ce trebuie cucerite? Sau o lăsați să moțâie, uitată, dacă nu chiar o înăbușiți prin îndoială și prin teamă?

“Și Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să STĂPÂNEASCĂ peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.»” (1)

Știți care este Păcatul de Neiertat în toată Natura? Citiți capitolele următoare și veți afla!

Declarație:

Iar în fiecare dimineață voi zice: “Există o pricină de fericire în calea mea. Iar Dumnezeu îmi trimite iubirea. Dumnezeu îmi este lumina vieții, Izvorul cunoașterii și inspirației. În adâncul ființei mele, Dumnezeu știe. El îmi dăruiește hrană gândurilor mele, idei ca să-l pot sluji bine, să am o intuiție și o înțelepciune Dumnezeiască.”

(1) Geneza, I, 26.

CAPITOLUL II

SCOPUL VIEȚII

“Spirit este Puterea minunată ce modelează și creează,
Iar omul este Spirit, ce ia fără-nctare
Unealta Gândului, apoi, modelând ce vorește,
El mii de bucurii și rele zămislește,
Gândește-n taină, gândul se-implinește,
Tot ce-l înconjură îi e oglindă ”

James Allen

‘La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era fără formă și gol, și întuneric era peste fața adâncului și Duhul lui Dumnezeu se mișca peste întinderea apelor. Și Dumnezeu a zis: ” (1)

La început a fost deci Duhul, adică Spiritul. Energia fără formă și fără direcție, precum electricitatea statică. Atunci a venit Cuvântul, imaginea mentală, pentru a dinamiza toată această putere, pentru a-i da formă și direcție. Ce importantă are forma pe care a luat-o la început, din moment ce direcția îi era bine stabilită? Avea nevoie de o Inteligență care să-i dea o formă. Iată prima faptă de seamă consemnată de Scripturi. Nu ca Cerul și Pământul au fost create sau ca a fost lumina, ci ca *orice formă presupune o inteligență directoare*’

Nu puteți obține electricitate motrice fără generator, adică fără o inteligență care să-o conceapă și să-o dirijeze. După cum nu puteți avea fie pământ, fie floare, fără o Inteligență care să le dea o formă pornind de la energia statică aflătoare de jur împrejur.

La început nu numai pământul era fără formă și gol, dar și întregul Univers. Exact așa cum sunt astăzi spațiile interstelare ale Universului. Totul era static – energia era ca o masă fluidă. Dar “Duhul lui Dumnezeu se mișca peste întinderea apelor. Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină.”

Stăntul Ioan prezintă lucrurile astfel: “La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.” (2) Și ce este “Cuvântul?” Așa cum adesea s-a spus, un cuvânt nu este un simplu sunet ieșit de pe buze sau un număr oarecare de litere scrise de o mână. Un cuvânt este un concept mental, o idee, o imagine.

La început era imaginea mentală! Recititi primul capitol al Genezei și veți vedea că în toate lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu, mai întâi a fost “Cuvântul” – și după aceea forma materială. “Cuvântul” trebuie să vină primul – nu puteți construi o casă fără a avea mai întâi o reprezentare clară a casei pe care vreți să-o construiți. Nu puteți face nimic fără a concepe mai întâi imaginea mentală a ceea ce vreți să creați. Nici chiar Dumnezeu n-ar putea-o face!

Astfel, când Dumnezeu a spus: “Pământul să producă vegetație” (3), El avea în minte o imagine mentală clară a ceea ce este verdeata. După cum glăsuiesc Scripturile, Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul și toate ierburile câmpului *mai înainte ca ele să existe pe pământ* și toate vietuitoarele câmpurilor *mai înainte ca ele să crească*. Mai întâi “Cuvântul”, imaginea mentală – apoi creația.

Caci e nevoie de inteligență pentru făurirea unui concept mental. Animalele n-o pot face. Ele își pot reaminti imaginile lucrurilor văzute, dar nu pot realiza concepte pornind de la idei pure. Astfel, precum am spus mai sus, creația presupune o imagine mentală, iar o imagine mentală presupune existența unei Inteligențe directoare îndarătului ei.

Iată prima concluzie la care ne conduce o lectură a Scripturilor. Iar cea de-a doua este că fiecare se reproduce în ceva asemănător.

(1) Geneza 1: 1-2

(2) Ioan 1: 1

(3) Geneza 1: 11

Mai recitiți primul capitol și veți găsi, cel puțin de șase ori, afirmația că fiecare se reproduce “după specia sa”...

“Pământul să producă vegetație, plante cu sământă, pomi roditori care să facă rod, după *specia lor*.” “Să dea pământul viețuitoare după *specia lor*, vite, reptile și animale sălbatice ale pământului, după *specia lor*.” (1)

Apoi Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea sa. Rețineți. După ce ne-au spus în mai multe rânduri că fiecare lucru se reproduce după specia sa, Scripturile continuă precizând că Dumnezeu l-a făcut pe Om după chipul Său. Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru, și anume că și omul este Dumnezeu! Căci, pretutindeni în natură, hibridii sunt sterpi. Nimic nu se poate înmulți în afara propriei specii. Pot fi încrucișate soiuri sau varietăți diferite, dar cu condiția să aparțină aceleiași specii.

De aceea, când Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa și i-a poruncit să fie fecund și să se înmulțească, El a vrut să arate că omul nu este un hibrid, ci este cu adevărat de neam dumnezeiesc. Și, pentru a o dovedi, a dat putere omului “peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ”. (2) Și El a poruncit omului să umple pământul, *să-l supună și să-l stăpânească*.

Instrucțiuni simple și – în parte – ușor de executat, doar că în ceea ce privește supunerea pământului și stăpânirea sa asupra lui, omenirea este încă în clasele primare. Totuși, dacă omul este un Dumnezeu – *și este!* – atunci o poate face. Și merită să facem cu toții efortul de a învăța s-o facem.

Căci dacă noi suntem dumnezei și adevărați fii ai lui Dumnezeu, cum adesea ne asigură Scriptura – atunci înseamnă că trebuie să avem toate calitățile lui Dumnezeu. Trebuie să fim creatori. Dar atunci, de ce nu ne creem nouă condiții de viață mai fericite? De ce să nu punem punct, o dată pentru totdeauna, sărăciei, bolii și nefericirii?

Pentru ce? Pentru că aceasta ne cere Inteligență și credință în folosirea puterilor pe care le avem și foarte puțini sunt cei care au răbdarea să se străduiască în acest sens. Oamenii studiază ani la rând să devină doctori sau avocați sau ingineri, iar când încep să-și practice meseria sunt speriați și șovăitori, se gândesc că vor avea nevoie de ani și ani până să capete suficientă experiență și suficiente cunoștințe practice ca să devină cu adevărat competenți în activitatea lor.

În schimb, se mulțumesc să citească una sau două cărți de psihologie și de-o știință mentală oarecare și, dacă nu sunt capabili să le aplice principiile imediat, le abandonează și declară că aceste principii sunt niște aiureli!

Dintre toate domeniile de studiu nici unul nu oferă posibilități asemănătoare celor oferite de studiul puterilor lăuntrice ale omului. Nici unul nu oferă recompense atât de sigure celui care le studiază cu perseverență și convingere. Și totuși, este domeniul cel mai neglijat de omul obișnuit. Nouă oameni din zece, deci 90%, sunt în derivă: deși posedă generatori capabili să producă suficientă putere pentru a atinge orice scop, ei nu realizează nimic.

De folosit își folosesc generatorii, dar pentru ce? Ca să suspine după vreun idol de cinema, să palpite pentru aventurile vreunui gangster sau să se indigneze de necinstea vreunui politician veros și prosper. Și, pentru că este mult mai ușor să trăiești emoțiile puternice prin procură, majoritatea oamenilor trec prin viață fără să cunoască altele.

Își accelerează generatorii, dar fără ca din aceasta să rezulte ceva bun pentru ei. Experiențele lor nu sunt decât imagini de vis. Se trezesc când ies de la cinema sau când își închid cărțile sau ziarele. Dar nu fac niciodată efortul necesar pentru ca aceste emoții să facă parte din viața lor.

Presupuneți că stratul de aer care învăluie globul este un mare acumulator de energie electrică. Orice gând, orice dorință fierbinte, orice emoție îi mai adaugă energie. Ori de câte ori vă puneți generatorul în funcțiune, prin sentimente de iubire sau de ură sau de teamă, de invidie, de speranță, de credință – adăugați energie acestui acumulator.

Dar, pentru a putea obține energie din acumulator, trebuie să aveți conductori buni, fire electrice de bună calitate, adică rezultate dintr-un scop bine definit și urmărit cu fermitate. Pentru a împiedica risipa de energie, trebuie să realizați o “izolație” a credinței.

Nu puteți obține mult curent dintr-o baterie de acumulator dacă puneți pur și simplu firele în contact cu bornele. Trebuie să le înfășurați strâns în jurul bornelor, să le fixați bine cu piulițe, pentru a obține un curent constant.

Și să nu utilizați fire simple, căci atunci curentul se va scurge în primul conductor cu care va veni în contact. Firele trebuie să fie izolate, astfel curentul va merge direct din baterie în aparatul pe care vreți să-l faceți să funcționeze.

La fel se întâmplă și cu bateria de acumulator care se află pretutindeni în jurul vostru. Puteți să obțineți din ea curent după voie, puteți face să țâșnească fulgere de putere prin contactul cu o rugă fierbinte sau sub influența oricărei alte emoții elevate. Dar, dacă doriți un flux continuu de putere, trebuie mai întâi să vă mențineți în mod ferm scopul, apoi să izolați o credință senină. În acest caz nu există limite pentru puterea pe care o puteți obține sau pentru scopurile cărora o destinați.

(1) Geneza, 1, 11, 24

(2) Geneza, 1, 26

Acum să vedem cum vă pot ajuta toate acestea dacă n-aveți de lucru, dacă aveți o soție și copii de hrănit, o locuință pe care sunteți pe punctul de a o pierde – și dacă v-ați rugat și ați încercat pe toate căile să obțineți banii necesari. Cum să folosiți ideea? Ce puteți face?

Amintiți-vă cum stă scris în Biblie, că ucenicii au trudit toată noaptea și n-au prins nimic, iar când Isus le-a spus să-și arunce năvodul în dreapta bărcii, ei l-au ascultat și năvodul s-a umplut doldora de pește.

V-ați rugat și ați făcut eforturi numeroase, dar iată că n-ați prins nimic. Acum e rândul vostru să aruncați năvoadele în dreapta bărcii. Și a le arunca acolo înseamnă să disprețuiți pentru o clipă lumea materială și să pescuiți în lumea energiei!

Total în jurul vostru e energie – o energie nefolosită, care nu e a nimănui și pe care o puteți transforma în ce doriți. Este aceeași masă de energie din care Dumnezeu a creat lumea! Dar și voi sunteți Dumnezeii creatori, adevărați fii ai Tatălui. Aveți aceeași putere ca și El să faceți ce doriți din lumea voastră. E nevoie numai de aceeași metodă ca aceea folosită de El.

Mai întâi, "Cuvântul", imaginea mentală; ce vă doriți? Situație, putere, iubire, bogății, succes? Pregătiți-vă tiparul. Cea mai bună materie din lume nu va căpăta o formă utilizabilă dacă n-aveți un tipar, o formă în care s-o turnați. Pregătiți deci forma, adică imaginea mentală. Căutați s-o vedeți limpede, cu ochii minții. Nu vă gândiți la tesa, situația sau bogățiile altcuiva. Folosiți-le ca modele, dacă vreți, dar voi creați-vi-l pe al vostru personal, folosind o materie neîncepută.

În al doilea rând, materia. "Duhul lui Dumnezeu se mișcă peste întinderea apelor." Aruncați-vă năvodul – deci spiritul – pentru a capta energia din jurul vostru, atât de multă cât vă trebuie să vă umpleți forma. Apoi țineți-l cu îndârjirea cu care înhață câinele un os. Ceea ce ați prins vă aparține. V-ați făcut recunoscut dreptul asupra sa și nimeni nu vi-l poate lua, decât dacă vă slăbește hotărârea de a-l păstra. Dacă însă dați dovadă de o hotărâre nestrămutată, puteți obține orice.

"Orice veți cere când vă rugați, să credeți că-l veți căpăta și atunci va fi al vostru." Orice v-ați dori, pregătiți-vă captarea mentală, apoi aruncați-vă năvodul pe toată materia necesară pentru a-l umple, țineți-l cu putere până ce materia se solidifică. E al vostru. ÎL STĂPÂNIȚI. E suficient să credeți, *să știți că-l stăpâniți*, pentru a da materiei respective răgazul să se solidifice, astfel ca toți s-o poată vedea.

A-și pierde credința însă înseamnă a arunca forma când materia este încă lichidă. Atunci ea se va rostogoli precum mercurul în toate direcțiile și veți fi nevoiți s-o luați de la început, să vă faceți un nou tipar, o nouă formă, să aruncați iar năvodul pentru a capta o nouă energie, să-i dați timp să se solidifice și să devină vizibilă.

În orice om există o Sămânță de Viață, înzestrată cu o nesfârșită putere de a atrage către ea tot ceea ce consideră necesar manifestării sale. N-are importanță cine sunteți, din ce mediu veniți, ce educație aveți, de ce avantaje dispuneți, Sămânța de Viață din voi are aceeași putere benefică.

Oare ce l-a făcut pe un imigrant sărac și amărât ca Edward Bok să-și învingă toate handicapurile de limbaj și de educație și să devină unul dintre cei mai mari editori din țară?

Cum se explică faptul – menționat anterior – că cei 4 043 multimilionari americani, dinaintea primului război mondial, o porniră de la un asemenea grad de sărăcie încât nu urmaseră nici măcar liceul?

Oare nu faptul că, cu cât împrejurările se străduiesc să-l înăbușe, elanul Vieții devine mai puternic pentru a-și găsi o cale de exprimare? Cu cât duce lipsă de canale prin care să se scurgă, cu atât el este pus în situația de a sparge coaja și de a se răspândi în toate direcțiile.

Este cazul barajului destinat să-i confere unui curs de apă maximum de putere. Majoritatea dintre noi sunt astfel situați încât la un moment dat în viața lor apare o șansă. Iar această șansă modestă servește ca un fel de supapă de siguranță a unui cazan – ne lasă suficienți aburi ca să ne putem face treaba, dar împiedică explozia cazanului.

Și totuși, numai cantitatea mare, năvalnică, de vaporii asigură marile succese. Iată pentru ce lovitură care face să se dărâme tot ce construise până atunci constituie adesea momentul decisiv din întreaga noastră carieră. Să luăm, de exemplu, cazul unui cunoscut al meu care, la cinci ani după ce rămăsese fără slujbă, și-a atins scopul devenind patronul unei companii rivale și cea mai mare autoritate din țară în domeniul producției. Vă imaginați că ar fi obținut vreodată aceste recompense dacă ar fi rămas salariatul companiei la care lucra la început?

Nu, bineînțeles! Și-ar fi văzut de cariera lui modestă. Avea o casă confortabilă, o familie prosperă, un venit bun și condiții de muncă ce-i conveneau. De ce să-și fi dat peste cap existența? Vechea fabulă cu câinele care ține un os, în timp ce-și privește imaginea oglinduită în apă, îi împiedică pe mulți să-și încerce norocul și să umble după o situație mai bună când au deja una bunicică. Se tem toți să nu dea vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Și totuși, a juca și a fi sigur de câștig pare a fi lucrul cel mai puțin sigur din lume. Dar nimeni nu poate sta pe loc. Trebuie să mergeți înainte – sau să vedeți cum lumea trece pe lângă voi și vă lasă în urmă. Faptul acesta a fost foarte bine ilustrat de cifrele furnizate de un important Centru de Statistică. Din toți cei care au bani la 35 de ani, 87% și-i pierd înainte de-a ajunge la 60.

Pentru ce? Pentru că averea le-a anulat nevoia de inițiativă. Baniile le oferă modalități facile de a-și concretiza pornirile, fără vreun efort deosebit. Baniile le oferă zeci de supape de siguranță, prin care ies tot timpul "vapori" sub presiune.

Rezultatul e nu numai că asemenea oameni nu realizează nimic de seamă, dar și că-și toacă rapid averile. Ei sunt ca niște oale sub presiune, iar presiunea vieții menține apa la temperatura de fierbere, în timp ce prin orificiu vaporii ies tot atât de repede pe cât se formează, până ce nu mai rămâne apă nici pe fundul oalei.

Pentru ce copiii de oameni bogați realizează atât de rar lucruri mai deosebite? Pentru că nu trebuie s-o facă. Dispun de toate modalitățile pentru a-și exprima impulsurile prin mijlocirea unor canale agreabile și-și risipesc prin acestea energii care i-ar putea ridica la orice înălțimi. Rezultatul? N-au niciodată o presiune suficientă pentru a duce la bun sfârșit o treabă serioasă.

Dar nouă, celorlalți muritori de rând, ni se întâmplă, mai devreme sau mai târziu, să trecem printr-o perioadă de criză profesională, iar modul în care-i facem față ne determină fericirea și succesele viitoare. Din cele mai vechi timpuri s-a făcut apel la toate formele de viață pentru a rezolva asemenea crize. Astfel, scopul vieții a fost întotdeauna STĂPÂNIREA – un mijloc de a înfrânge toate obstacolele și de a ține în frâu împrejurările.

În revista magazin "Weekly Unity" a apărut acum câțiva ani povestea unui cuplu care voia să-și vândă casa și să se mute în alt oraș. Dar în acea perioadă afacerile lăncezeau și casele nu se prea vindeau. Agenții imobiliari n-aveau nici o speranță, și atunci... "Încercați cu rugăciuni!", le spuse un prieten. "În fond, ce-avem de pierdut?", se întrebară ei. Așa încât își adunară gândurile și încercară să se convingă:

1) Că există un singur Spirit, că ei alcătuiau o parte din acel Spirit, iar cei cărora trebuiau să le vândă erau și ei părți ale aceluiași Spirit.

2) Că acest Spirit-Dumnezeu lucrează pentru binele tuturor – pentru al lor ca și pentru al celor care tocmai își căutau o casă ca a lor.

3) Că acest Spirit-Dumnezeu era fericit să-i ajute, fericit să ajute și pe cei care căutau o casă asemănătoare, așa încât tot ceea ce aveau de făcut era să-l încredințeze Lui casa și apoi să-i lase cu încredere și inima curată rezolvarea problemei.

În scurtă vreme și-au vândut casa la un preț bun și CU BANI GHEAȚĂ.

Într-un alt număr, "Unity" a vorbit de un negustor care cumpăraseră un număr mare de pian pe credit și împrumutase de la bancă o parte din bani ca să le poată plăti. Când a început criza, banca l-a înștiințat că trebuie să-și plătească datoria și i-a comunicat și data. S-a întors acasă, frământat și nefericit. Totuși, cu ajutorul soției sale a fost în stare să facă abstracție de supărare și să se încredințeze lui Dumnezeu pentru ca să-i găsească El fondurile necesare.

În după-amiaza respectivă unul din vânzători a venit să-i spună că în magazin se află un cumpărător care tuma și fulgera în legătură cu ceva ce cumpăraseră în ziua precedentă. Se duse să vadă despre ce era vorba și a dat peste un tip care urla ca scos din minți în legătură cu un instrument ieftin cumpărat pentru fiul său și căruia i se rupseseră câteva corzi. Negustorul i l-a schimbat imediat cu un articol mai bun, ceea ce a potolit furtuna, astfel încât cumpărătorul cel nemulțumit a simțit într-atât nevoia să se scuze, încât s-a gândit că trebuie să mai cumpere ceva, pentru a-și face iertată mitocănia. Or, tocmai avea de gând să-i cumpere ficei sale un pian frumos de ziua ei, iar banii dați pe loc pentru pian s-au dovedit a fi arhisuficienți pentru ca negustorul să-și poată achita datoria din bancă.

Scopul vieții, încă de la începuturile ei, a fost să stăpânească, SĂ DOMINE circumstanțe asemănătoare acestora; dar nu puteți s-o faceți decât cu ajutorul Dumnezeului din voi. "Suflete al meu, să-l slujești numai pe Domnul, zis-a odinioară prorocul, căci în El îmi pun nădejdea".

Și nu există limite în ce privește genul de canale prin care vă poate veni ajutorul Său. Nu insistați ca aceasta să se producă printr-o moștenire de la vreun unchi bogat, printr-o creștere de salariu sau prin obținerea unui premiu. Degajați orice canal ce pare promițător și lăsați-le pe TOATE deschise. Iar apoi comportați-vă *ca și cum ați avea deja lucrul dorit*.

Nu spuneți: "După ce voi plăti polița – sau după ce va trece criza – o să mă simt atât de ușurat". Spuneți dimpotrivă: "SUNT ușurat, sunt atât de bucuros și împăcat acum că mi s-a luat povara de pe umeri".

Cum veți proceda când veți avea ceea ce doriți? Ei bine, procedați astfel încă de pe acum, gândiți astfel și, până să vă dezmeticici, chiar VEȚI FI astfel. Amintiți-vă de versurile Eliei Wheeler Wilcox:

"Căci un magnet e gândul; iar plăcerea,
Favorurile, ținta, lucrul râvnit, îndelung năzuit, e oțelul;
A ajunge la el nu depinde
Decât de puterea de-a simți a sufletului tău."

Cum v-ați comporta dacă v-ați da cu adevărat seama că sunteți una cu Dumnezeu, dacă ați putea crede cu adevărat că El vă oferă în permanență viața, iubirea și toate lucrurile bune la care inima poate râvni? Ei bine, Dumnezeu chiar asta face!

Procedați deci ca și cum ați avea deja ceea ce vă doriți. Imaginați-vi-l ca fiind al vostru. Căutați să-l vedeți limpede, în toate detaliile, sub privirea spiritului vostru. Apoi LĂSAȚI-L PE DUMNEZEU să-l facă să se manifeste. Desigur, voi faceți ce puteți, cu ceea ce aveți la îndemână, dar puneți-vă încrederea în Dumnezeu și LĂSAȚI ca binecuvântările Sale să vină până la voi.

Recitiți primul capitol din Scripturi. Când Dumnezeu a voit să fie lumină, s-a luptat și s-a zbatut s-o facă? Nu, El a spus: "SĂ FIE lumină".

Când vă doriți ceva cu putere, în loc să încercați SĂ FACETI în așa fel încât să-l obțineți, în felul vostru, imaginați-vă că încercați să-l cereți, iar apoi îl LĂSAȚI să vină.

Imaginați-vă că pur și simplu vă destindeți și că-L LĂSAȚI pe Dumnezeu să lucreze prin voi, în loc să încercați SĂ-L PUNETI să facă ceva pentru voi. Imaginați-vă că vă spuneți vouă înșivă: "Vreau să fac tot ceea ce depinde de mine. Vreau să urmez orice direcție după cum pot mai bine, dar în rest e problema Dumnezeului din mine; Dumnezeul din mine știe care este adevărata mea misiune, unde se află și ce anume trebuie să fac pentru ea. Mă încredințez cu iubire pe mine însumi și problemele mele în mâinile Sale, convins de faptul că-mi va da tot ceea ce este spre binele meu."

Emerson obișnuia să spună că, atunci când percepem Adevărul, nu facem nimic prin noi înșine, ci doar facem drum razelor sale. Aceeași idee este exprimată și în electricitate prin ecuația $I=E/R$: în oricare punct dat, curentul este egal cu voltajul împărțit la rezistență. Dacă rezistența e prea mare, curentul nu trece, oricât de mult curent disponibil ar fi.

Când ne frământăm, când suntem încordați și plini de temeri, opunem o rezistență atât de mare, încât lui Dumnezeu îi vine greu să acționeze în noi. Trebuie SĂ LĂSĂM CURENTUL SĂ CIRCULE, pentru a putea deveni buni conductori. Întocmai ca John Burrow's, trebuie să fim în stare să spunem: "În pace îmi încruciesc mâinile și aștept, și nu-mi pasă de vânt, de marea sau de mare. Nu mai lupt împotriva timpului sau a destinului, căci iată, ceea ce mi se cuvine îmi va veni."

Iată Rugăciunea pentru Credință, scrisă de Hannah More Kohaus, pe care am putea-o rosti cu toții când suntem amărâți, sau ostenți, sau în nevoie. Dacă vreți să vă destindeți sufletul și s-o roștiți rar, cu voce tare, ea este făcută să vă ajute în orice moment de criză:

"Dumnezeu mi-e ajutor în orice restriște;
Dumnezeu îmi potolește foamea;
Dumnezeu merge alături de mine, călăuză pe drumu-mi
În fiecare ceas al zilei.

Iată-mă înțelept și cu inima deschisă,
Răbdător și bun și iubitor.
Tot ceea ce sunt, tot ceea ce pot face și fi
O fac întru Cristos, Adevărul ce se află în mine.

Dumnezeu mi-e sănătate, nu pot fi bolnav;
Dumnezeu îmi e putere, nesmintită și grabnică;
Dumnezeu e întregul meu; iată, nu cunosc spaima,
Dacă Dumnezeu, Iubirea și Adevărul îmi stau alături."

O regulă de aur

"Trecem doar o dată prin această lume.
Iar binele pe care-l putem face
Sau bunătatea ce putem arăta
Oricărei ființe omenești
Acum să le exprimăm pe toate.
Să nu lăsăm pe mai târziu și nici să zăbovim,
Căci nu vom trece pe-acest drum de două ori."

Anonim

A fost odată un om cu daruri dăruit
Purtând un nume preacinstit,
Și viața către el, cu mâinile întinse,
Veni și-i oferi averi și faimă;
Dar el cu nepăsare a-tors capul
Și prețul nu-i păru interesant,
Doar o rotiță dintr-un mecanism el fost-a.

* * *

Iar când norocul i-a bătut la ușă,
El era adormit și surd;
Mult timp și cu răbdare așteptat-a.
Dar el nu s-a trezit.
Norocul ce-i zâmbea pierdut a fost, ca firele de paie spulberate.
Iar de realitate nu s-a sinchisit,
Fiece zi i-a adus truda monotonă,
Doar o rotiță dintr-un mecanism el fost-a.

* * *

După chipul lui Dumnezeu fusese el creat,
Cu puterea de a crea și de-a sluji de bine;
Era voinic în suflet și în trup,
Dar energia necesară i-a lipsit.
Așa încât, zi după zi, s-a irosit,
Fără de răvnă și de năzuință.
Jucând un rol șters și nedefinit,
Doar o rotiță dintr-un mecanism el fost-a.

* * *

Ce loc ocupi în marea mașinărie-a vieții?
Îți folosești cum se cuvine darul?
Lucrat-ai azi la vreo lucrare cu-adevărat frumoasă?
Și poți să spui că ai luptat lupta cea bună?
Se va putea spune de tine că ți-ai "jucat jocul"?
Viața ți-a fost și rodnică și-adevărată?
Sau lumea spune-va, de drum văzându-și,
Doar o rotiță dintr-un mecanism el fost-a?

Se cunosc multe descrieri ale lui Isus. Printre cele mai autentice, o avem pe cea trimisă de Publius Lentulus, guvernator al Iudeii, lui Tiberius Cezar și figurând pentru prima oară în scrierile Sfântului Anselm de Canterbury (secolul al XI-lea):

"În vremea aceea, trăia în Iudeea un om de o rară virtute, al cărui nume este Isus Cristos, pe care barbarii îl socotesc un profet, iar ucenicii săi îl iubesc ca pe întâi născutul Dumnezeului nemuritor. El învie morții din morminte și vindecă, cu o vorbă sau cu simpla atingere a mâinilor, tot felul de boli. Este un om înalt și bine făcut, cu o înfățișare plăcută, care îndeamnă la respect; părul lui e de-o culoare ce nu poate fi descrisă și-i cade pe umeri în bucle unduitoare, de-o parte și de alta a frunții, așa cum poartă Nazarinienii; are o frunte înaltă și impunătoare, obraji fără pete sau riduri, pielea întinsă și frumoasă; nasul și gura sunt desenate cu o simetrie desăvârșită; barba, în culoarea părului, coboară sub bărbie și acolo se desface în două; ochii albaștri, strălucitori, limpezi și senini, au o privire plină de curăție, de demnitate, de bărbăție, de maturitate. Adesea însă, când e pe cale să-și manifeste puterea dumnezeiască, pleoapele îi sunt ușor închise, într-o tăcere plină de reculegere. Armonia trupului este desăvârșită și minunată; brațele și mâinile sunt o încântare pentru cine le contemplă. El dojenește cu măreție, sfătuiește cu blândete, iar felul în care se adresează oamenilor, în vorbe sau fapte, este grăitor și solemn. Nimeni nu l-a văzut răzând, dar felul lui de-a fi este extrem de plăcut; adesea a plâns în prezența oamenilor. Este cumpătat, modest și înțelept. Un om care prin extraordinara sa frumusețe și dumnezeiasca desăvârșire întrece pe toți fiii omului."

CAPITOLUL III

IMAGINILE MENTALE

Omenirea, precum vechea Galie, poate fi împărțită în trei părți:

1) Cei care stau liniștiți, într-o stare de simplă conștiință, acționând și gândind ca animalele. Despre bărbații și femeile din această categorie se poate spune doar că există și nimic mai mult.

2) Cei care se află într-o stare de conștiință reflectată. Această categorie cuprinde majoritatea oamenilor mai ridicați. Ei raționează, studiază, muncesc, au necazuri și bucurii. Dar, în mod obligatoriu, în ceea ce privește bunurile, depind de propriile lor eforturi și sunt supuși în toate felurile unor împrejurări și condiții care nu țin de ei. Starea lor este o stare de luptă.

3) Cei care intră în – sau care au atins – cea mai înaltă conștiință, și anume conștiința intuitivă, stare pe care Isus a numit-o Împărăția Cerurilor în noi.

Așa cum, în faza de copilărie a speciei umane, au fost creați Adam și Eva, cu inteligențe atât de receptive încât curând și-au făurit idei conceptuale (de exemplu exprimarea printr-un limbaj, aptitudinea de a clasifica, de a compara și de a trage concluzii), tot astfel azi se pot găsi din loc în loc ființe umane care să reprezintă o avangardă a Vârstei Intelctuale; sunt oameni care depășesc inteligența conceptuală obișnuită a semenilor lor, așa cum aceștia, la rândul-le, depășesc simpla conștiință a animalului.

Căci animalul nu recunoaște decât imagini. Fiecare casă e pentru el o nouă casă, cu asocierile pe care le implică – legate de hrană sau de foamete, de o îngrijire iubitoare sau de bătaie. Animalul nu generalizează niciodată și nici nu trage concluzii din compararea unei case cu alta. El se află în stadiul de conștiință simplă sau receptivă.

Omul, dimpotrivă, primește impresia sau imaginea unei case. El o numește casă și apoi o clasifică, după felul ei. Astfel, el o transformă din simplă imagine în idee sau concept. Este ca și cum ar călători pe o linie de cale ferată și ar ține cont de toate casele pe lângă care trece. Pentru animal asta ar însemna să-și umple mintea cu imaginea a o sută de case sau mai mult. Pentru un om, ar fi pur și simplu un prilej de a-și înscrie în memorie: 100 de case, 25 în stil colonial, 15 în stil Tudor etc...

Dacă mintea i-ar fi prea plină de imagini, omul n-ar mai găsi loc să-și noteze în ea concluziile referitoare la ele; de aceea el face din imagini concepte sau idei, sporindu-și astfel capacitatea mentală de un milion de ori.

Acum însă, în dezvoltarea sa mentală, a venit timpul să se mai găsească o scurtătură, căci mintea îi este prea plină de concepte. Unii au găsit-o deja și au pătruns cu ea în planul cel mai elevat al conștiinței – conștiința intuitivă sau "cerească".

Ce este această conștiință mai elevată? Bucke o numește conștiința cosmică și o definește ca pe o conștiință a lumii înconjurătoare, o conștiință care nu are a se opri și a adăuga un concept nou altor concepte, cum ai adăuga o coloană de cifre, dar care poate elabora imediat și intuitiv un răspuns, așa cum un calculator poate da răspunsul la o problemă de matematică, fără a mai trece în mod vizibil prin etapele intermediare de adunare și scădere, ajungând de la un raționament elaborat din premise, la concluzie.

Căci eul vostru conștient este pur și simplu acel ansamblu de imagini, de senzații și de concepte, cunoscut sub numele de creier. Dincolo însă și deasupra acestui spirit rațional se află spiritul vostru intuitiv – Sufletul vostru – care este o celulă din marea "Super-Suflet", dacă ne putem exprima astfel, al Universului – Dumnezeu. Este veriga ce vă leagă de Dumnezeu. Este o parte din El. Își are partea din toate atributele și puterile sale, din înțelepciunea și bogăția lui. Și, la nevoie, poate să și dispună de ele. Cum anume? În același mod în care fiecare celulă din corpul vostru face apel la vitalitatea înregului corp – creând nevoia și utilizând ceea ce are.

Nu e nimic misterios în modul în care lucrează viața. Nu e decât o creștere logică. Începând să înțeleagă lumea, copilul își înregistrează mai întâi impresiile, apoi le recunoaște și le face un semn, în cele din urmă le clasifică și le folosește ca bază în raționamentele sale. Prin folosirea de imagini și de impresii, copilul poate cunoaște lumea, obiect al senzațiilor sale. Prin concepte, își poate construi în imaginație lumea pe care n-a văzut-o. Și asta-i tot? Aici se oprește totul?

"Nu!", răspunde Bucke în "Conștiința Cosmică". "Așa cum viața s-a ivit într-o lume fără viață, așa cum conștiința simplă a început să existe acolo unde mai înainte nu fusese decât viață fără percepție, așa cum conștiința

de sine s-a avântat peste pământ și mare, tot așa specia umană astfel instituită va mai face și alți pași și va ajunge la o viață mult mai elevată decât oricare formă de viață cunoscută sau măcar bănuită vreodată.

Și să se înțeleagă bine că noua treaptă nu e pur și simplu o expansiune a conștiinței de sine, ci este tot atât de deosebită de ea pe cât este ea de simpla conștiință sau aceasta din urmă de simpla viață fără conștiință.”

Dar cum vom recunoaște noua orientare? Cum ne vom da noi seama că se apropie? Semnele sunt evidente la orice bărbat sau femeie cu un nivel moral și intelectual ridicat. Ați cunoscut desigur contabili care pot să scrie o coloană întreagă de cifre, iar la sfârșit să vă spună totalul, fără a fi avut conștiința că le adună. Aveți în minte unele momente în care ați ghicit aproape întocmai ce avea de gând o persoană să vă spună, când ați ridicat telefonul și ați știut, înainte ca interlocutorul să vorbească, cine e la telefon sau când ați văzut pentru prima oară o persoană și ați cântărit-o instantaneu, iar aprecierea făcută s-a dovedit a fi, ulterior, perfect corectă. Toate acestea le numim intuiție. Este prima treaptă a Conștiinței Cosmice. Este o treaptă perfect logică în creșterea inteligenței.

În saltul de la Conștiința simplă la Conștiința reflectată, omul a combinat grupuri de impresii sau de imagini primite într-un concept sau o idee, exact cum combinăm noi cele trei cifre romane III într-un singur simbol 3. El nu mai are nevoie să păstreze în minte fiecare copac individual ce formează pădurea. I-a grupat pe toți sub un nume: *arbori*. iar grupul l-a numit *pădure*.

Acum el va mai face un pas înainte. În loc să trebuiască să studieze fiecare arbore separat, pentru a învăța proprietățile pădurii, el obține această cunoaștere din sufletul care e în el însuși, care este o parte din marele Supra-Suflet sau Super-Suflet al pădurii și al Universului și care, în consecință, cunoaște toate lucrările. Altfel spus, îl dobândește în mod intuitiv.

Iată primul pas către conștiința cerească – să vă cultivați intuițiile, să le încurajați în toate felurile. Sufletul este o celulă în marele trup al lui Dumnezeu, așa cum fiecare celulă din trupul vostru este o parte din voi. Și în calitatea lui de parte a Marelui Suflet al Universului are acces la întreaga sa cunoaștere. Dar lucrul acesta se cere exersat, și atunci este susceptibil de a se dezvolta.

Când vreți să vă dezvoltați o celulă oarecare sau un ansamblu de celule din corp, ce faceți? Vi le exersați, nu? Le folosiți până la limita capacităților lor, nu-i așa? Și ce se întâmplă atunci? Ele se simt istovite, epuizate. Se subțiază, se ofilesc. De ce? Pentru că le-ați zdrobit, le-ați consumat energia internă și ele n-au avut încă răgazul să-și extragă alta din fluxul de sânge. În primele zile și săptămâni în care le folosiți atât de intens, ele rămân plâpânde și fără energie. Pentru ce? Pentru că suma totală a energiei cu care “boss-ul” obișnuiește să aprovizioneze celulele nu este suficientă pentru o muncă atât de grea. Dar continuați, perseverați și... ce se va întâmpla? Celulele nu numai că se fortifică până ce ajung să facă față oricărui apel care li-l lansează, dar ele mai și cresc în dimensiune și în putere. Ele i-au trimis “boss-ului” o cerere permanentă de energie suplimentară și, atâta timp cât o vor folosi, energia respectivă va curge în ele.

Iată primul lucru pe care trebuie să-l faceți pentru a vă spori conștiința intuitivă: cultivați ceea ce aveți, folosiți-l cu orice ocazie, chiar dacă, la început, vi se pare că forțați lucrurile, că vă depășiți posibilitățile. Ascultați ce vă spune vocea înăuntru și potolită. Și *ascultați de ea*. “Iar urechile tale vor auzi o voce îndărătul tău”, a făgăduit Prorocul, spunând: “Iată calea, mergi pe ea, apoi ia-o la dreapta și apoi la stânga”.

Ce sunt de fapt viziunea artistului, inspirația scriitorului, descoperirea chimistului sau a inventatorului dacă nu roadele conștiinței lor intuitive? Întrebați-i pe toți marii scriitori și aproape toți vă vor spune că ei nu fac planuri pentru creațiile lor. Ideile “le vin”, atâta tot. “Inspirația pentru soluțiile fericite, spune Thomas A. Edison, vine direct din aer. Un lucru cu adevărat nou, ca o idee generală sau o melodie frumoasă, vine din spațiu – ceea ce este inexplicabil.”

Inexplicabil, da, din punct de vedere al inteligenței conceptuale, dar perfect comprehensibil din punct de vedere intuitiv.

Iată de-ajuns pentru treapta întâi. Este o treaptă accesibilă oricărui bărbat sau oricărei femei cu o inteligență superioară. Când aceasta presupune o problemă sau o lucrare artistică, sau o istorie sau o descoperire, e suficient ca omul să-și umple capul cu toate conceptele posibile, legate de activitatea respectivă, apoi să se încredințeze Dumnezeului din el, pentru ca El să elaboreze răspunsul.

Cea de-a doua treaptă este dorința arzătoare de a avea o conștiință mai elevată. La prima vedere, faptul pare foarte simplu. Fiecăruia i-ar place să fie capabil să învețe, fără a mai trebui să treacă prin tot efortul de a adăuga o percepție unei impresii, să elaboreze concepte pornind de la ele, iar apoi să găsească răspunsurile. Deci, dacă tot ceea ce se cere este dorința arzătoare, lucrul ar trebui să fie simplu.

Și totuși, el nu este. Este etapa cea mai dificilă din toate. Pentru ce? Pentru că dorința trebuie să fie dorința voastră *dominantă*. Nu trebuie să fie pur și simplu o modalitate de a obține bogății sau o poziție înaltă. Toți sunt de acord asupra unui punct: conștiința cerească apare doar ca rezultat al unei intense dorințe de adevăr spiritual și exprimă o puternică propensiune pentru manifestările spiritului.

Veți înțelege poate mai bine ceea ce precede, dacă vă veți aminti de numărul mare de persoane obișnuite, care au întrezărit aceste lucruri când se aflau pe moarte sau la ieșirea din anestezie.

Care sunt deci condițiile necesare?

În primul rând, conștientizarea puterii latente ce se află în noi, înțelegerea faptului că, independent de educația lacunară sau aleasă pe care am primit-o, există în noi o putere (s-o numim subconștient, sau suflet, sau inger păzitor, sau cum doriți) capabilă să intre în contact cu Inteligența care conduce și însuflețește totul în Univers.

În al doilea rând, dorința arzătoare de creștere spirituală. Pentru a o poseda, omul nu trebuie să fie un ascet sau să-și neglijeze familia sau afacerile. De fapt asta îl face un soț și un tată mai bun și un mai bun om de afaceri. Căci omul de afaceri de azi nu se mai vede nevoit să-și înșele vecinul, de frică să nu-l înșele acesta pe el. El încearcă să facă niște servicii și reușește în măsura în care poate să dea mai mult și să furnizeze servicii mai bune decât ceilalți. Vă puteți imagina o mai bună pregătire în vederea formării conștiinței cerești?

În al treilea rând, aptitudinea de a se destinde total. Așa cum Boehme a spus: "Faceți să înceteze orice gând, orice voință, orice imaginație. Ascultând, voind și văzând, «eul conștient» vă împiedică să-l vedeți și să-l auziți pe Dumnezeu."

"Când în cadrul unei rase se manifestă o trăsătură nouă, afirma Bucke, ea apare mai întâi la un singur individ din rasa respectivă; mai târziu, o regăsim la câțiva indivizi; după un timp mai îndelungat, la un procentaj ridicat de indivizi din acea rasă; mai târziu încă, la jumătate din indivizi; și tot așa, până când, după mii de generații, un individ căruia îi lipsește trăsătura respectivă ajunge să fie considerat drept un monstru."

Conștiința cerească, sau Conștiința Cosmică, după cum o numește Bucke, a ajuns în faza în care poate fi constatată la mulți indivizi. Când o facultate atinge acest stadiu, ea poate fi dobândită de toți indivizii superiori ai rasei respective *ajunși la deplina maturitate*.

Nu e niciodată prea târziu să vă dezvoltați Conștiința Intuitivă, căci spiritul nu îmbătrânește niciodată. În cartea sa "Vârsta adevărului mental", dr. Dorland subliniază faptul că mai bine de jumătate din marile realizări umane au fost îndeplinite de oameni în vârstă de peste 50 de ani și că mai multe erau cele îndeplinite de oameni ce depășiseră 70 de ani decât de tineri aflați sub 30 de ani.

Testele efectuate de dr. Irving Lorge de la "Teachers College", Universitatea din Columbia, au arătat că, dacă RAPIDITATEA de dobândire a cunoștințelor poate să scadă o dată cu trecerea anilor, capacitățile mentale în schimb nu scad. În cazurile când nu se ținea cont de rapiditate, oamenii de 50-60 de ani obțineau rezultate mai bune decât cei situați în jurul vârstei de 25 de ani. Dr. Lorge își rezumă testele după cum urmează:

"În ceea ce privește facultățile mentale, nu este necesar să existe o "vârstă de pensionare". Probabilitățile sunt că, cu cât o persoană înaintea în vârstă, cu atât valoarea ei crește. Ea posedă aceleași facultăți mentale pe care le avea în tinerețe, plus valoarea experienței și a cunoștințelor dobândite prin profesie. Iată lucruri pe care nici un tânăr, oricât de strălucit, nu le poate avea."

Fiecare din noi are o Conștiință Intuitivă care s-a manifestat adesea. Rămâne doar s-o dezvoltăm. Robert Louis Stevenson ne-a arătat drumul când a povestit cum elabora el intriga pentru dr. Jekyll și mr. Hyde.

"Kodakurile mele! Dumnezeu să le binecuvânteze! spune Stevenson, căci ele fac jumătate din treaba mea când sunt adormit și probabil că și restul când sunt treaz și-mi imaginez prosteele că o fac eu. Mult timp am dorit să scriu o carte despre personalitatea dublă a omului. Două zile mi-am tot stors creierii să găsesc o intrigă oarecare, iar în cea de-a doua noapte am văzut în vis scena dintre dr. Jekyll și mr. Hyde la fereastră, apoi încă o scenă, împărțită în două, când Hyde, urmărit, la pulberea și suferă transformarea în prezența urmăritorului."

Ați avut desigur experiențe analoge. Știți cum se întâmplă, după ce studiați o problemă sub toate aspectele, să vi se pară mai complicată decât atunci când v-ați apucat de ea. Lăsați-o deoparte pentru o vreme. Uitați-o, iar când o să vă apucați din nou de ea, ideile se vor fi limpezit, raționamentul va fi gata elaborat, problema gata rezolvată. Micuțele "Kodakuri mentale" au făcut treaba pentru voi!

La origine, scipirea de geniu nu pornește din creierul persoanei în cauză. Printr-o concentrare intensă ați stabilit un circuit între spiritul vostru subconștient și cel Universal, iar inspirația de la El pornește! Orice geniu, orice progres provin din aceeași sursă. Depinde doar de fiecare modul în care se stabilește acest circuit după voie, astfel încât, la nevoie, să puteți face apel la EL. Faptul este posibil.

Există multe moduri de a pune la treabă Kodakurile, afirma Dumont în "Spiritul Stăpân". Aproape fiecare dintre noi are o oarecare experiență – mai mare sau mai mică – în domeniul respectiv, deși adesea lucrurile se petrec în mod inconștient, fără scop sau intenție definită. Poate că cel mai bun procedeu pentru a obține rezultatele dorite pentru o persoană medie – sau mai degrabă pentru majoritatea persoanelor – este să avem o idee pe cât de limpede cu putință despre ceea ce dorim efectiv să știm, o idee sau o imagine mentală pe cât de limpede cu putință a întrebării la care doriți un răspuns. Apoi, după ce ați întors-o pe toate părțile în minte – rumegând-o, dacă se poate spune astfel –, acordându-i un mare grad de atenție voluntară, o puteți transmite subconștientului, cu ordinul

mental: *"Ocupă-te de ea în locul meu – elaborează răspunsul!"* sau altă înjecție de acest gen. Ordinul poate să fie dat în gând sau cu voce tare – în ambele cazuri e foarte bine. Adresați-vă subconștientului – sau celor care lucrează pentru el – așa cum ați vorbi unor persoane pe care le folosiți, folosind un ton amabil, dar ferm. Porunciți-le apoi cu fermitate să vă facă treaba. Apoi uitați tot ceea ce are legătură cu subiectul respectiv – așvârliti-l în afara inteligenței conștiente și ocupați-vă de celelalte treburi pe care le aveți. Atunci, la timpul potrivit, va sosi răspunsul pe care-l așteptați – ca o străfulgerare a conștiinței – poate nu înainte de momentul anume în care va trebui să luați o hotărâre în problema respectivă sau în care aveți nevoie de informație. Puteți da kodakurilor ordinul de a prezenta situația problemei în cutare sau cutare moment – exact așa cum faceți când cereți să fiți trezit dimineața, ca să prindeți un tren ce pleacă devreme sau să vi se reamintească ora unei întâlniri.

Ați citit povestea lui Richard Harding Davis, *"Omul care nu putea să piardă"*? Eroul este pasionat după curse de cai. A studiat rapoarte și dări de seamă până ce a ajuns să cunoască pe dinafară viața fiecărui cal.

În ziua dinaintea cursei decisive stă întins într-un șezlong, gândindu-se la cursa de a doua zi, și adoarme cu acest gând în minte. Evident, subconștientul îi prinde gândul și rezultatul este că el vede în vis exact ce se va întâmpla.

Desigur că povestea e pură invenție, dar dacă, la curse, rezultatele ar depinde doar de viteză și de rezistența cailor, ele ar fi foarte ușor previzibile. Din nefericire, în orice pariu, intră adesea în joc și alți factori.

Însă ideea care stă la baza întâmplării lui Davis este perfect corectă. Modalitatea de a intra în contact cu subconștientul, de a obține ajutorul *"Omului din Voi"* pentru a găsi soluția oricărei probleme, este următoarea:

În primul rând umpleți-vă mintea de toate informațiile, până și de cele mai mărunte, pe care le puteți obține în legătură cu problema respectivă.

În al doilea rând, alegeți-vă un șezlong, un divan sau un pat unde să vă puteți întinde într-o poziție cât se poate de confortabilă și să puteți uita totul de existența corpului fizic.

În al treilea rând, lăsați-vă mintea să mediteze puțin asupra problemei, dar calm, fără agitație și frământare, apoi încredințați-o *"Omului din Voi"*. Spuneți-i: *"E treaba ta. Poți să faci ce dorești. Tu ai răspuns la toate. Găsește-mi soluția!"* Apoi destindeți-vă total. Dormiți, dacă puteți. Sau măcar cufundați-vă în acel gen de visare când omul este pe jumătate adormit și pe jumătate treaz, visare care împiedică celelalte gânduri să invadeze conștiința. Faceți ce-a făcut și Aladin – invocați-vă îngerul păzitor, dați-i ordine, apoi uitați de problema cu pricina, plin de încrederea și de certitudinea că se va ocupa el în locul vostru. *Răspunsul îl veți avea la trezire.*

"Omul cel mai inteligent din lume este Omul din Lăuntru nostru, spune dr. Frank Crane. Prin Omul din Lăuntru nostru eu înțeleg pe celălalt Om existent în fiecare din noi și care face esențialul din lucrurile cu care ne mândrim noi că le facem.

Afirm că este omul cel mai inteligent din lume. Știu că este infinit mai abil și mai plin de resurse decât mine sau decât oricare alt om pe care l-am auzit vreodată vorbind. Când mă tai la un deget, el cheamă micutele celule fagocite să ucidă germeii septici care ar putea intra în rană și pricinui o otrăvire a sângelui. Tot el încheagă sângele, astupă rana și fese pielea cea nouă.

Eu unul n-aș putea face așa ceva. De altfel, nici nu știu cum procedează. O face chiar și pentru animalele totai neștiutoare; ba chiar o face mai bine pentru ele decât pentru mine.

Când eu cânt la pian îmi descarc inteligența conștientă de sarcina de a cânta la pian și o trec subconștientului meu; altfel spus, trec munca Omului care se află în Lăuntru meu.

Cea mai mare parte din fericirea noastră, precum și din luptele și din suferințele noastre provin de la Omul din Lăuntru. Dacă îl formăm astfel încât el să știe să fie mulțumit, să știe să se adapteze și să ia hotărâri, atunci el va merge înaintea noastră ca un servitor bine dresat și va executa pentru noi, cu mare ușurință, majoritatea sarcinilor dificile pe care le avem de îndeplinit."

Recitiți acest din urmă paragraf: *"Cea mai mare parte din fericirea noastră, precum și din luptele și suferințele noastre, provin de la acest Om din Lăuntru nostru."*

Cum să-l folosim deci, astfel încât el să nu ne aducă decât lucrurile bune ale vieții?

BINECUVÂNTÂND în loc să blestemăm și să urlăm ca niște desperați, având ÎNCREDERE și nu temându-ne. Orice om este ceea ce e el datorită gândurilor dominante pe care le autorizează să-i ocupe mintea și pe care le sugerează astfel Omului-care-se-află-În lăuntru său.

Gândurile care sunt amestecate cu unele emoții, cum ar fi mânia sau teama sau îngrijorarea sau iubirea, îl atrag ca pe un magnet pe Omul din Lăuntru și tind să-l îndemne spre o acțiune care să determine în voi gânduri asemănătoare sau analoge, urmate de reacțiile lor logice. Toate gândurile spontane au tendința de a antrena și un echivalent fizic, pur și simplu pentru că îl îndeamnă pe Omul din Lăuntru nostru să încerce să antreneze manifestările fizice ale imaginilor gândite de noi. Isus înțelesese acest lucru când a spus: *"Le veți recunoaște după roade."*

Care este deci răspunsul?

1 – Dați-vă seama că gândurile voastre sunt tiparul în care Omul din Lăuntrul Vostru vă făurește mediul, că “așa cum sunt gândurile omului, așa e și omul”.

2 – Amintiți-vă că nu există nimic în întreg Universul lui Dumnezeu de care să vă temeți. Căci Dumnezeu este iubire și fiecare din noi e una cu Dumnezeu. Fiți deci prieteni cu problemele pe care le aveți. Nu încercați să fugiți de ele. Mergeți drept spre ele, aduceți-le la lumină și veți descoperi că ele nu sunt obstacole, ci trepte către ceva mai bun.

3 – Dacă vă frământați sau vă temeți, opriți-vă. Încredințați-vă treburile în mâinile lui Dumnezeu din Voi și uitați-le! Amintiți-vă că totul îi este cu putință lui Dumnezeu și că totul vă este și vouă cu putință, când vă dați seama că sunteți una cu El. Priviți deci mai mult către Dumnezeu decât către dificultățile pe care le aveți. Priviți către lucrurile pe care le DORITI, nu către cele de care vă temeți.

4 – Uitați trecutul. Amintiți-vă: “Acum s-a împlinit vremea, azi e ziua mântuirii.” Priviți înainte spre lucrurile de seamă ce se află în fața voastră – și nu în urmă, nu trebuie să regretați trecutul. Priviți spre ceea ce doriți să vedeți împlinit. Socotiți că fiecare zi e în sine o viață și spuneți-vă în fiecare dimineață: “Iată, m-am trezit ca să fac lucrarea unui om”.

5 – Binecuvântați orice lucru, căci și sub înfățișarea cea mai respingătoare se ascunde un sâmbure de bine. Amintiți-vă: “Când Soarta se arată foarte darnică față de un om, înseamnă că ea îl privește cu un ochi amenințător”.

În “Weekly Unity” figurează o istorisire despre un fermier care, în timp ce-și ară și-și însămânțează câmpul, binecuvântează fiecare grăunte pe care-l îngroapă și vede cu ochii imaginației recolta bogată pe care i-o va aduce. Vecinii se minunează de frumusețea recoltelor sale.

Într-un alt număr, e vorba de o clientă dintr-un hotel din Vest, impresionată de atmosfera de pace și de bucurie din camera pe care o ocupa. Se simțea inspirată în timp ce stătea acolo. Simțea cu atâta putere prezența binelui, încât a întrebat-o pe cameristă cine locuise acolo înaintea ei și crease în cameră o atmosferă atât de pașnică. Camerista i-a răspuns că nu de cel ce locuise înainte era vorba, ci de ea însăși; că ori de câte ori făcea curat, binecuvânta fiecare cameră, iar când ieșea din ea, chema asupra-i pace, liniște și binecuvântare pentru cel ce o va ocupa.

Arthur Guiterman a compus o binecuvântare pentru case, pe care fiecare dintre noi ar putea-o folosi:

“Binecuvântați cele patru colțuri ale casei,
Iar pragul de sus al ușii să fie binecuvântat;
Și binecuvântați căminul, și binecuvântați masa,
Și binecuvântați orice loc făcut pentru odihnă:
Și binecuvântați ușa larg deschisă
Pentru străin ca și pentru rudă;
Binecuvântați fiecare geam, al cărui cristal
Lasă să intre a stelelor licărire;
Și binecuvântați acoperișul ce-l avem deasupra capului,
Și fiecare din trairile ziduri;
Pacea Domnului, pacea omului
Și pacea iubirii fie cu voi, cu toți”.

Sfîntire

“Pe altarul Tău, o, Doamne Dumnezeu al meu,
Primește-mi azi prinosul întru Isus
Ca să-ți împodobesc lăcașul, n-am odoare
Și nici vreo altă jertfă de oameni precinstită.
Dar îți aduc acum, cu mâini tremurătoare,
Voința mea – ce pare puțin lucru.
Tu, Doamne Sfinte, poți pricepe bine
Că, dăruindu-ți-o, mă dăruiesc pe mine.

Privirea ta pătrunzătoare poate vedea ascunse-n taină
Încăierările de patimi și plâsmuiri de desfătări,
Tot ceea ce iubesc sau sunt sau aș voi să fiu,
Iubiri puternice și dragi nădejdi, dorințe nesfârșite.

Scăldată-n lacrimi fost-a ea și în suspine s-a topit;
De mult ce-am strâns-o-n brațe, frumusețea i-a pierit
Acum, de pe scăunelul pe care-Ți stau picioarele, unde, învinsă, zace,
O rugă se ridică, o, facă-se voința Ta.

Primește-o, Doamne, câtă vreme cutez a Ți-o înfățișa;
Și într-atât să faci topită voința-mi în voința Ta
Încât, dacă la ceas de cumpeni, cu-a lacrimilor podidire,
Prinosul ce-am adus mi l-ai întoarce, voința mea să poată fi
Atât de preschimbată, de curată, de-o frumusețe atât de rară,
Atât de alipită Ție, pătrunsă de o sfântă pace,
Încât să n-o mai recunosc, să n-o mai simt ca fiind a mea,
Să regăsesc atunci într-însa voința mea, ce-a Ta se face.”

Autor necunoscut

CAPITOLUL IV

SĂMÂNȚA DE VIAȚĂ

Conform legii fundamentale a Universului, fiecare formă de viață posedă în ea însăși suficientă vitalitate să atragă către sine orice element de care are nevoie pentru a crește și a rodi. Dar ea nu este capabilă să atragă elementele integrale de care are nevoie pentru creșterea și desăvârșirea ei decât în măsura în care respinge orice ajutor ulterior și nu depinde decât de forța vitală care a creat-o și și-a imprimat scânteia în ea.

Să luăm ca exemplu giganticii arbori sequoia din California. Ei fac să urce apa până în frunzișul situat la sute de picioare înălțime într-un mod inexplicabil prin vreo lege cunoscută de oameni! Și totuși, reușesc să aspire astfel sute de litri de apă pe zi.

Faptul nu se realizează printr-o presiune exercitată la bază, pornind de la rădăcini. Apa este atrasă de sus! Altfel spus, întâi apare nevoia, apoi nevoia însăși își asigură modalitățile de "tracțiune" pentru a atrage la sine elementele ce-i sunt necesare ca să se exprime!

Aceeași lege funcționează în întreaga natură. Mai întâi nevoia, apoi modalitățile. Folosiți ceea ce aveți pentru a procura vidul, apoi pompați elementele necesare pentru a-l umple. Înălțați-vă cu ajutorul tulpinei, destășurați-vă ramurile, asigurați "tracțiunea" și apoi puteți lăsa rădăcinilor grija de a căuta hrana necesară. Dacă v-ați ridicat de ajuns de sus, dacă v-ați făcut magnetul suficient de puternic, puteți atrage toate elementele care vă sunt necesare, chiar dacă s-ar afla la capătul pământului!

Dumnezeu a pus în noi o sămânță din el însuși. A dăruit-o cu puterea de a atrage la ea tot ceea ce îi este necesar ca să crească, exact așa cum a făcut și cu semințele din pământ. I-a dat puterea să atragă la sine tot ceea ce este necesar dezvoltării sale, întocmai cum o face pentru copac. Dar el a făcut încă și mai mult pentru noi. I-a dăruit seminței noastre de viață puterea de a atrage la sine tot ceea ce îi este necesar pentru exprimarea ei nesfârșită.

Vedeți dumneavoastră, viața e inteligentă. Viața e atotputernică. Și viața, întotdeauna și pretutindeni, încearcă să se exprime. Mai mult, ea nu e niciodată satisfăcută. Caută în permanență o exprimare mai amplă și mai plină. În momentul în care un copac se oprește din creștere, în acel moment viața care se află în el începe să caute alte moduri de a se exprima mai bine. În momentul în care încetați să exprimați tot mai multă viață, în acel moment viața începe să privească în jur pentru a găsi alte debușee, mai bune.

Singurul lucru care poate limita Viața este canalul prin care ea lucrează. Singura limită pentru ea este limitarea pe care i-o impunem noi.

Iată în ce rezidă secretul succesului. Există în fiecare o sămânță de Dumnezeu capabilă să atragă în noi orice element de care avem nevoie, să fructifice toate bunurile pe care le doriți. Dar, întocmai ca pentru toate celelalte semințe, e nevoie ca învelișul ei să se sfărme, pentru ca sămburele aflat în interior să-și poată exercita puterea de atracție. Învelișul acesta este însă mai gros și mai rezistent decât învelișul oricărei semințe de pe pământ. Un singur lucru îl poate sfărâma – *căldura ce vine din interior*, o dorință arzătoare, o hotărâre puternică. Aruncați cu bucurie pe unul din talgerele balanței tot ceea ce aveți, pentru a câștiga ceea ce vă doriți. Nu numai munca, banii și gândirea, dar și consimțământul de a rezista sau de a cădea în funcție de rezultat - a obține sau a muri. Tot astfel precum Domnul când blestema smochinul pentru că e sterp, voi primiți să consimțiți a cere de la sămânța de viață din voi *să lege rod sau să piară*.

Iată secretul oricărui mare succes. Iată mijlocul prin care tot ceea ce trăiește a obținut, de când e lumea lume, tot ceea ce îi este necesar.

Ce anume oare le-a dat unor animale un înveliș protector, altora o mare rapiditate de deplasare, altora un ac, iar altora ghearele și coarnele de care aveau nevoie? Ce anume oare a dat celui îndrăzneț și puternic mijloace de distrugere, iar celui slab și temător i-a înlesnit să se ascundă și să scape? Ce oare, dacă nu sămânța de viață din fiecare, a dăruit fiecărei forme de viață mijloacele după care această formă jinduia pentru a se menține în viață?

De când s-a născut pământul, Viața a fost amenințată de multe primjedii. Dacă ea n-ar fi fost mai puternică decât orice altă putere din Univers, dacă n-ar fi fost, cu adevărat, o parte din însuși Dumnezeu – ea ar fi pierit de foarte multă vreme. Dar Dumnezeu care ne-a dăruit-o a înzestrat-o cu resurse nelimitate, cu energie nelimitată. Nici o altă forță n-o poate învinge. Nici un obstacol n-o poate reține.

Ce anume îi salvează pe oamenii ajunși în ultimul hal, care și-au epuizat toate resursele umane și în cele din urmă, aflați în nefericire, s-au întors la Dumnezeu? Ce anume, dacă nu flacăra de nestins a lui Dumnezeu în ei, sămânța de viață pe care el a dăruit-o fiecăruia dintre noi, pentru a atrage spre noi orice element care ne este necesar pentru a ne salva de la pieire?

E cunoscută întâmplarea unei fete de patru ani, care fusese învățată să creadă într-o divinitate protectoare. Într-o zi, fetița s-a pierdut și a lipsit ore în șir. Mama ei era disperată când, în cele din urmă, o zări pe fetiță care se întorcea acasă. Era complet singură, dar părea să țină pe cineva de mână și buzele i se mișcau cu însufletire, de parcă ar fi stat de vorbă cu cineva. Mama deschise ușa de la intrare tocmai când fetița dădea drumul unei mâini invizibile și o auzi spunând:

“Poți să pleci acum, Doamne-Doamne, eu aici stau. Și mulțumesc foarte mult!”

Totul era foarte simplu, așa cum îi și explică mamei sale. Fusese să se plimbe până ce a simțit că a obosit și că-i e foame. Atunci și-a dat seama că nu știa drumul până acasă.

“Am înțeles că mă pierdusem, mămico, spuse ea, și atunci l-am rugat pe Dumnezeu să mă aducă acasă. Știam că el cunoaște drumul. Atunci am început să merg, iar Dumnezeu mi-a arătat pe unde s-o iau. Și iată-mă!”

“Pentru ce atunci, vor întreba unii, Dumnezeu din voi nu se grăbește să vă aducă hrana când vă e foame, băutura când vă e sete, bani când aveți datorii?” Pentru ce? Pentru că nu în felul acesta depindeți de el. Pentru asemenea lucruri vă încredințați propriilor mâini, sau prietenilor, încercați o modalitate oarecare ce stă în puterea celor din preajmă. Numai atunci când sunteți la ananghie și în tot ce-ați încercat ați dat greș, numai atunci când sunteți convinși că veți pieri dacă ea nu vă ajută, sămânța de viață din voi se preocupă să vă găsească o nouă modalitate de a o scoate la capăt.

Iată pentru ce mijloacele psihologice sau metafizice vindecă atât de rar pe un pacient care continuă să spere parțial în medicamente și în tratamente. Asta nu pentru că spiritul care se află în voi ar fi un “Dumnezeu Invidios”. Nu, ci pentru că trebuie o nevoie adevărată pentru a-l îndemna să acționeze. Cât timp vă manifestați părerea că aveți o șansă de a vă salva și prin alte mijloace, sămânța de viață din voi nu se va pune în mișcare să vă ajute. Și cât timp ea vede că vă bizuiți pe prieteni sau pe Bursă sau pe vreo altă metodă pentru a vă procura banii de care aveți o nevoie urgentă, ea nu va începe să se frământă.

“Weekly Unity” citează cazul unei femei singure într-un mare oraș, fără lucru, îngrijorată și descurajată, frământându-se și pentru soțul ei care căuta de lucru în alt oraș.

Pentru că nu avea pe nimeni căruia să-i poată cere ajutor, ea s-a rugat până ce s-a simțit în dispoziția de a avea o încredere totală în Dumnezeu, de a crede că el va avea grijă de ea și de a-și pune toată nădejdea în El. Atunci, ea se simți în stare să iasă pe stradă cu un pas sprinten, cu inima plină de încredere și cu un chip pe care se putea citi încrederea în ea însăși și în calitățile ei. Își aruncă cererea de împrumut, apoi simți impulsul lăuntric de a intra într-un imobil cu o înfățișare frumoasă, unde găsi ceva interesant de lucru! O zi, două mai târziu, primi prin poșta un cec neașteptat, împreună cu o scrisoare de la bărbatul ei, care-i dădea numai vești bune.

Iată un alt caz, cel al unui copil ce rămăsese atât de tare în urmă la școală încât era pe punctul să fie dat afară. Mama lui îl învățase să se încreadă în Dumnezeu, de aceea el își tot spunea în sinea lui: “Dumnezeu îmi va spune ce trebuie să fac”. Dumnezeu i-a spus, într-adevăr, încât, după câțiva ani, copilul a ajuns în fruntea clasei!

O altă femeie suferea de o boală dureroasă și, pare-se, incurabilă. Toți se așteptau să moară. Femeia a cerut să-i fie așezat patul lângă fereastră și, tot privind bolta instelată, s-a gândit, în ceasurile lungi ale nopții, la Dumnezeu – la puterea și la bunătatea lui Dumnezeu, la iubirea lui pentru toate făpturile, la Isus care spunea că nici măcar o pasăre nu cade fără voină lui. Și, tot gândindu-se la acestea, începu să creadă în puterea lui Dumnezeu și să dorească să se vindecă; curând, în conștiința ei apărut convingerea că ERA vindecată. Și îi uimi pe toți cei care o îngrijeau când se ridică în capul oaselor și ceru ceva de mâncare. Femeia trăiește și azi și s-a însănătoșit.

Dar cum puteți VOI să puneți în mișcare puterea nelimitată a Dumnezeului care este în voi? Cum puteți VOI să luați din resursele lui nesfârșite partea care este necesară pentru nevoile voastre urgente?

Credința totală, încrederea totală – iată singurul răspuns. Nu jumătăți de măsură, dacă vreți să fiți ajutați și ați epuizat toate metodele pe care vi le pot oferi medicii, chirurgii și practicienii. Dacă doriți acum să mergeți direct la izvorul de viață, de sănătate și de forțe proaspete, nu puteți continua să zăboviți printre medicamente și tratament, sperând totodată să treziți activitatea seminței de viață care se află în voi. Trebuie să renunțați la tot. Trebuie să vă puneți toată încrederea în puterea nemărginită a seminței lui Dumnezeu în voi. Trebuie să adoptați atitudinea patrioților noștri revoluționari: “Dacă mă scufund sau dacă înot, dacă trăiesc sau dacă mor, dacă supraviețuiesc sau dacă pier, îmi consacru brațul și inima acestei cauze. Sau trăiesc prin ea, sau mor o dată cu ea”.

Adoptați această atitudine a spiritului și atunci trezirea la acțiune a seminței de viață din voi va fi rapidă și simplă.

Spuneți-vă vouă înșivă: “Eu sunt una cu Forța de viață ce pune în mișcare Universul, marele EU SUNT despre

care Isus a zis: «EU SUNT dinaintea de venirea lui Avraam». EU SUNT energia. EU SUNT puterea. EU SUNT umplut cu o viață autotuternică. Viața lui Dumnezeu pătrunde în fiecare fibră din ființa mea. EU SUNT bine și intact în fiecare părticică din trupul meu. EU SUNT alcătuit din miliarde de celule de viață inteligentă și această inteligență mă conduce spre Sănătate, Bucurie și Prosperitate”.

E. Stanley Jones, autorul lucrării “CRISTOS PE DRUMUL CĂTRE INDII”, ne spune cum a scăpat total de depresiune nervoasă și de obezitatea mentală după opt ani de activitate ca misionar în India, tocmai în momentul când asimilase mentalitatea acestui popor și ar fi putut face foarte multe bine.

Era teribil de deprimat și de decepționat până ce, într-o noapte, când se ruga, i se păru că aude o voce care-i spune: “Ești gata pentru munca la care te-am chemat?” “Nu, Doamne, răspunse el, mă simt terminat. Sunt la capătul puterilor”. “Dacă-mi încredințezi toate acestea, îi spuse vocea, *și nu-ți faci griji în această privință*, mă voi ocupa eu”. “Doamne, răspunse el fericit, accept târgul pe loc!”

Acestea se petreceau cu mulți ani în urmă. Medicii tocmai îi spusese că trebuie să plece din India și să se întoarcă acasă, unde să se odihnească doi ani. În loc să plece acasă, el s-a pus pe treabă cu și mai multă energie, iar sănătatea lui a devenit mai bună decât fusese vreodată. Parcă se adăpa la un izvor nou dătător de viață pentru trup, minte și suflet. *Și cu toate acestea n-a avut nimic altceva de făcut decât să primească!*

Să însemne aceasta oare că nu trebuie să vă străduiți pentru a vă ajuta pe voi înșivă? Cătuși de puțin! Lumea n-a fost niciodată sortită să devină o lume de leneși. Scopul existenței este creșterea și natura întreagă este în continuă creștere. Ori de câte ori un lucru încetează să crească, el începe să moară.

Am fost înzestrați cu mâini care să muncească și un creier care să gândească. Se așteaptă de la noi să ne folosim de aceste înzestrări.

Căci, dacă apa nu este trimisă de către rădăcini în vârful copacilor celor înalți, în schimb rădăcinile se afundă în pământ, în căutarea umezelii și a substanțelor hrănitoare, pentru a le trimite către fluxul sevei. Trebuie o nevoie urgentă, care să atragă înspre noi resurse ce depășesc puterea mâinilor noastre, tot astfel cum trebuie să se evapore umezeala din frunze, pentru ca apa să fie aspirată până în vârful copacilor celor mai înalți. Dar dacă mâinile sau rădăcinile nu-și fac ele mai întâi munca, nevoia aceasta nu va fi niciodată satisfăcută. Pareea proastă, cu majoritatea oamenilor, e că ei merg atât de departe cât le permit mâinile sau posibilitățile lor imediate, dar se opresc acolo.

Asta e ca și cum un copac și-ar înălța tulpina doar până la înălțimea la care presiunea rădăcinii ridică apa din pământ. Ne-am pomeni cu o pădure făcută din copaci chircoți, exact așa cum faptul de a depinde doar de produsul mâinilor creează masele de oameni ce trăiesc în sărăcie și mizerie.

Numai înmulțindu-vă mâinile cu miile veți începe și realiza mărețele proiecte imposibil de realizat de unul singur, veți chema în voi puterea seminței de viață, pentru a atrage toate elementele de care aveți nevoie pentru o creștere și o înflorire desăvârșite.

Când George Muller din Anglia a creat primul orfelinat, el nu dispunea de nimeni și de nimic care să-l poată ajuta: nici bani, nici sprijin, nici resurse materiale. Constatase doar nevoia, atât, de aceea a mers cât de departe a putut pentru a-i răspunde. Și ori de câte ori, lipsit de mijloace fiind, el își continua opera cu încredere, izbutea să facă față nevoilor! În cincisprezece ani a construit cinci orfelinate și a cheltuit mai bine de cinci milioane dolari, toate acestea fără nici un sprijin permanent!

Când Sfânta Tereza a propus construirea unei mănăstiri, a fost întrebată care era suma de care dispunea pentru a începe lucrarea. Când s-au lămurit că toată averea ei se cifra la trei ducați, cei mai în vârstă au început să râdă. “E adevărat, spuse ea, nu pot să fac nimic cu trei ducați, dar cu Dumnezeu și trei ducați pot să fac orșice!” Și s-a străduit s-o dovedească, înființând o mănăstire, ba chiar mai multe. Puteți întâlni sute de istorisiri analoge în domeniul filantropiei și al religiei, iar în cel al afacerilor le veți găsi cu miile. De câte ori nu vi s-a întâmplat să citiți istorisiri referitoare la crearea unei mari instituții, având la bază doar munca îndârjită și credința fondatorului! E ceea ce avea Henri Ford când și-a început activitatea. Stervat a creat ceea ce a devenit “John Wanamaker Store” cu un capital lichid de numai 1 dolar și 50 de cenți.

De aceea, uneori, lipsa de bani apare ca un avantaj în lansarea unui proiect nou. Atunci nu vă puneți încrederea în bani, o puneți în IDEI. Altfel spus, vă încredeți SPIRITULUI, pentru a suplini mijloacele materiale.

Cineva s-a exprimat foarte bine când a spus că trebuie să muncim ca și cum totul ar depinde de noi și, în același timp, să ne rugăm, ca și cum totul ar depinde de Dumnezeu.

Ce face un oculist când vă duceți la el să vă dea ochelari? Potrivește niște ochelari care să suprimă TOTAL orice efort de acomodare și care să vă facă să vedeți perfect? Cătuși de puțin! Cei mai buni oculiști vă recomandă lentile puțin sub dioptriile care nu mai obligă ochii la nici un efort de acomodare. Lentile care vă scutesc de partea cea mai grea, dar care vă lasă vederea suficient de departe de perfecțiune, ca ochii să se străduiască s-o atingă.

Rezultatul? Când vă întoarceți la doctor după șase luni sau un an ochii au devenit mai puternici: puteți folosi atunci ochelari care să preia un efort mai mic, până ce, cu vremea, să ajungeți să vă dispensați total de ajutorul lor.

Ce sfaturi dau astăzi conducătorii de întreprinderi celor tineri? Să trăiască puțin sub veniturile lor? Cătuși de puțin! Extindeți-vă! Desfășurați-vă! Apoi munciți mai mult pentru a face față!

Aveți tot atâtea drepturi să vă înfruptați din ceea ce oferă viața ca și Ford sau Rockefeller sau Morgan sau orice alt bogătaş pe care îl cunoașteți. Dar asta nu e datoria LOR către voi. Nu lumea vă datorează mijloace de existență. Și unii și alții vă datorează numai o retribuție cinstită pentru serviciile aduse de voi.

Cel care vă datorează tot ceea ce este bun – bogății, onoruri, fericire – este Dumnezeu din voi. Mergeți către el! Treziți-l! Nu dați vina pe lume. Ea nu vă poate da decât ceea ce i-ați dat voi, nimic mai mult. Treziți-l pe Dumnezeu din voi! Cereți-i să vă dăruiască elementele ce vă sunt necesare pentru a obține bogăția sau succesul. Cereți-i să facă în așa fel încât nevoia ce-o aveți să vi se pară la fel de imperioasă cum i s-a părut crustaceului nevoia de a-și face cochilia, păsării să aibe aripi, iar ursului să fie acoperit de blană.

Cereți și SĂ ȘTIȚI CĂ VEȚI PRIMII! Dumnezeu care se află în voi este tot atât de puternic pe cât a fost pentru aceste animale primitive în epocile preistorice. Dacă el a putut zămisli din elementele firii tot ceea ce era necesar pentru a-i dăruia elefantului trompa, cămilei cocoșa, păsărilor aripi și oricărei făpturi mijloacele de care are nevoie pentru a putea supraviețui, nu credeți că poate face și azi același lucru, pentru a vă înzestra cu elementele pe care le considerați necesare bunăstării voastre?

Răspunsul este că ați făcut deja să existe "cocoșa" sau "trompa" sau orice simțiți că ar trebui să aveți. Pe scurt, sunteți ceea ce gândurile, temerile și credințele voastre au făcut din voi. *Condiția voastră prezentă este oglindirea fericitelor rezultate ale gândurilor voastre trecute!*

Oricât de uluitor poate să pară pentru mulți, trăiți în momentul de față într-o lume pe care singuri v-ați creat-o. Dar nu sunteți obligați să trăiți și mai departe în ea, dacă nu vă mai place. Vă puteți construi o lume nouă, exact în același mod în care v-ați construit-o pe aceasta – atâta doar că ar fi mai bine s-o construiți după un model diferit.

Este teoria lui Einstein despre linia dreaptă care, prelungită, revine la punctul de plecare. Un gând rău sau o faptă rea își continuă drumul, dar Legiuitorul cel Veșnic a hotărât că ele trebuie să se întoarcă la cel care le-a produs. O faptă bună sau un gând bun se supun aceleiași reguli. "Le veți recunoaște după roade."

De aceea nu vă plângeți de soarta pe care o aveți. Nu protestați împotriva necazurilor și piedicilor ce se ivesc în drumul vostru. Zâmbiți-le! Considerați-le prietene. *Binecuvântați-le!* – căci ele se pot transforma în binecuvântări pentru voi!

Căci, ele n-au fost trimise din cer spre a vă pedepsi. Ci voi înșivă le-ați cerut. Voi le-ați creat și vă sunt prietene, pentru că vă obligă să vă concentrați atenția asupra vreunei metode greșite pe care ați folosit-o. Tot ceea ce trebuie să faceți este să vă schimbați metodele, iar rezultatele se vor schimba și ele în mod automat. E ca și cum ați face o înmulțire și ați tot spune: "Unu ori unu - doi". Asta v-ar face să greșiți tot rezultatul și el ar rămâne fals până ce v-ați da seama de greșeala făcută și ați socoti: "Unu ori unu - unu".

Nu ești mai presus decât cel mai prejos gând al tău,
Nici mai prejos decât culmea înaltă a dorințelor tale,
În toată firea nu există minune
La care ambiția să nu poată râvni.
Omule! N-ar fi astru, soare sau stea
Ca să te poată cuprinde, dac-ai ști ce ești tu.

Deci ce metodă trebuie folosită pentru a obține ceea ce vreți de la viață?

1) DORINȚA. Hotărâți care e obiectul pe care-l doriți. Considerați-l a fi atât de prețios încât, comparate cu el, toate celelalte lucruri să vi se pară mici și puțin importante și atât de urgent încât să-i puteți spune Dumnezeului din voi: *Dăruiește-mi-l sau mor!*

2) *Imaginați-vă că vă aflați în posesia obiectului dorit.* Încercați să vă vedeți cu el. Încercați să aveți SENZAȚIA că-l posedați, încercați să simțiți bucuria și recunoștința pe care le-ați simți dacă l-ați avea. În memoriile sale, Burton Rascoe povestește cum și-a condus existența după un plan dinainte trasat, în care totul i s-a împlinit pentru că se gândea la acest plan, îl dorea și CREDEA în el. Iată un fragment tipic:

"Când aveam cincisprezece ani voiam să trăiesc la Chicago o vreme și *știam* că așa va fi; universitatea la care voiam să mă înscriu era Universitatea din Chicago și *știam* că o voi urma; exista un singur ziar pe lume la care doream din suflet să lucrez – «Chicago Tribune» – și *știam* cu cinci ani înainte că voi lucra acolo într-o zi; pe vremea când eram ziarist, *știam* că într-o zi voi fi redactor șef.

Când am ajuns redactor șef al ziarului «Chicago Tribune» *știam* că într-o zi voi trăi la New York și că voi ajunge redactor șef al ziarului «New York Tribune».

În 1927 am avut nevoie de 50 000 de dolari și *știam* că-i voi avea; în mai puțin de un an am realizat peste 100 000 de dolari, aproape fără să mă zbat pentru ei.”

3) *Fiți recunoscători pentru ce ați primit.* Amintiți-vă de dojana Domnului: “Orice veți cere prin rugăciune, credeți că-l veți căpăta și atunci îl veți avea”. Nu puteți gândi că veți căpăta cu adevărat lucrurile pe care le cereți fără a fi recunoscători. Aduceți deci mulțumire, mulțumire pornită din inimă pentru primirea lucrurilor pentru care v-ați rugat și încercați să vă **SIMȚIȚI** recunoscători. Amintiți-vă să **ZĂMBIȚI**! Spuneți în fiecare zi cu glas tare rugăciunea Adelaidei Proctor:

“Doamne, mulțumescu-ți că ai făcut pământul atât de strălucitor;
Atât de plin de frumusețe, de bucurie, bunătate și lumină;
Se află-ntr’însul atâtea lucruri mărețe, înalte și preacinstite.
Mulțumescu-ți că ai revărsat pretutindeni bucuria;
Atâtea fapte bune și gânduri blânde ne-nconjoară
Încât și-n cel mai întunecat ungher putea-vom regăsi iubirea ta.”

4) Procedați ca și cum **AȚI FI PRIMIT DEJA** ceea ce cereți. Credința fără realizări nu există; faceți zilnic câte o faptă palpabilă asemănătoare celor pe care le-ați face dacă ați avea obiectul pentru care vă rugați. Dacă de exemplu cereți bani, **DAȚI** ceva cuiva, fie și o monedă de zece cenți, tocmai pentru a vă arăta detașarea referitoare la frământările de ordin financiar prin care treceți. Dacă cereți iubire, spuneți câte o vorbă bună fiecăruia dintre cei cu care vă vedeți. Dacă cereți sănătate, dansați, cântați și râdeți când sunteți singur în cameră, manifestați-vă așa cum obișnuiți să faceți când sunteți perfect sănătos.

5) Arătați-vă atașamentul pentru obiectul pe care-l cereți. Dăruiți-i iubire, arătați-l exact așa cum ați face dacă l-ați avea realmente. Numai făcându-l **REAL** în gândurile voastre puteți să-l ajutați să se întrupeze în viață.

Cu toții ne îndreptăm, asta se știe, în direcția gândurilor noastre. Într-acolo mergem către lucrurile după care tânjim – și *pe care le nădăjduim*. Căutați deci cu luare-aminte genul de lucruri pe care vreți să-l aveți. Căutați-le chiar în viața voastră – și în cea a celor din jur. Căutați-le – și **ÎNCEPEȚI SĂ LE REALIZAȚI**! Amintiți-vă de versurile lui Goethe:

“Te simți plin de ardoare? Apuc-această clipă;
Ceea ce poți face, sau visezi să faci, începe;
Căci îndrăzneala-n sine cuprinde har, putere și magie.
Începe doar și spiritul ți se va-ncege;
Începe și-atunci opera întreagă se va face.”

CAPITOLUL V

“DUPĂ SPECIA LOR”

Știi care e învățătura cea mai importantă din Biblie? Știi care e principiul considerat în asemenea măsură vital încât stă scris că Dumnezeu l-a aplicat în trei din cele șase zile ale Facerii și numai în primul capitol din Geneză se află repetat de șase ori? Pur și simplu acesta:

“Dumnezeu a făcut /.../ toate viețuitoarele /.../ după specia lor.”

Recitiți în Biblie minunile referitoare la înmulțire. Ce găsiți? Când văduva s-a dus la Sarepta și i-a dat lui Ilie untdelemnul și făina, ce-a obținut? MAI MULT UNTDELEMN ȘI MAI MULTĂ FĂINĂ, nu-i așa? Nu aur și nici bogății, ci doar o SPORIRE A ACELEIAȘI SPECII. (1)

Când o altă văduvă i-a cerut lui Elisei să-i scape copiii de robie, el a întrebat-o: “Spune-mi ce ai acasă?” Și când ea i-a răspuns: “Slujitoarea ta n-are acasă decât un vas cu untdelemn”, el a înmulțit untdelemnul, nu-i așa? (2)

Când noroadale n-au avut pâine, iar ucenicii l-au întrebat pe Isus ce să facă, El n-a făcut pâine din pietre, nici n-a făcut să apară aur pentru cumpărarea pâinii. A întrebat: “Câte pâini aveți?” Și când i s-a răspuns: “Cinci pâini și doi pești”, el a înmulțit pâinile și peștii. (3)

Vedeți, ne întorcem mereu la energia electrică: ce înseamnă energia dacă nu putere și ce înseamnă personalitate, abilitate, competență și bogății dacă nu diferite forme de putere? Ce trebuie să faceți dacă, pentru fiecare, doriți să vă sporitiți capitalul? Să le fructificați, nu-i așa? Plasați-le undeva, cu dobândă, ca în pilda cu talantul. Nici când energia nu se transmite dacă nu este eliberată. Nici când sămânța nu se înmulțește dacă nu e semănată. Nici când talantul nu sporește dacă nu e folosit.

Doriți mai multă putere, mai multe bogății, mai multă competență, un domeniu mai vast de servicii de făcut? Cum puteți deveni apti a le dobândi? Numai plasând cu dobândă ceea ce aveți!

Iar procedeul NU este strădania de a obține bogățiile în sine – CI SPORIREA FORMEI DE ENERGIE PE CARE O AVEȚI!

Să vedem acum CE AVEȚI în casă? Ce grăunțe puteți semăna? Ce treabă puteți face?

În “Weekly Unity” de acum câțiva ani apărea povestea unei mame care fusese înstărită, dar pierduse totul și acum îi venea foarte greu să-și hrănească și să-și îmbrace băieții. Era în preajma Crăciunului și ea se plângea unei prietene că nu le poate cumpăra cadouri nici copiilor, darmită rudelor și prietenilor.

Prietena zâmbi: “Nu de bani ai nevoie, îi spuse ea. Bani nu pot cumpăra darurile ce există în inima ta. Dacă-ș fi în locul tău, nu m-aș tânguî, ci mai degrabă mi-aș căuta o călăuză în eul meu interior.”

Mama acceptă sugestia și, într-o noapte, când tocmai adormea după ce se rugase să fie călăuzită, văzu un brad minunat împodobit cu lumânări și sub fiecare lumină era atârnat un plic mic. Privind mai atent, văzu că numele scrise pe plicuri erau cele ale prietenilor și părinților cărora dorea atât de mult să le ofere daruri.

Desfăcând unul din plicuri găsi înăuntru o bucată albă de hârtie și i se păru că aude o voce care-i spunea: “Scrie și fie ca aceea ce scrii să aducă mărurie despre mine, să dea din inima ta comorile ce se află ascunse acolo în numele Meu. Voi dăruî orice binecuvântare cerută de tine.”

Mama se ridică și, îndreptându-se spre birou, începu să-și aștearnă pe hârtie binecuvântările. Scrie urări de sănătate unei mătuși jîntuită la pat de multe luni din pricina reumatismelor; cuvinte de încurajare unui unchi care avusese probleme din pricina unui fermier; sfaturi unui văr tânăr care părăsise la un moment dat să se abată de la calea cea bună. În total – zece scrisori de binecuvântare, inspirate toate de Eul ei interior.

Nu se gândise niciodată că ar fi în stare să scrie, dar propria ei inimă fremăta de frumusețea cuvintelor ce-i veneau spontan în minte și se simțea înălțată de frumusețea și de simplitatea lor. “Să nu spui niciodată că n-ai nimic de dăruit”, îi spuse mai târziu una din prietenele ei. “În viața mea n-am primit un asemenea dar.” Și, de-a lungul anilor, binecuvântările ei au continuat să se împlinească.

(1) 1 Regi - 17, 7-16.

(2) 2 Regi - 4, 1-7.

(3) Mat., 14; Marc. 6; Luc. 9; Ioan 6.

“Dăruiește-mi aur, se ruga Levesco, ca să pot ajuta în loc să cer ajutor. Dăruiește-mi aur, ca să gust bucuria curată de a-i face fericiți pe ceilalți. Dăruiește-mi aur, ca să pot vedea frumusețile acestei lumi în clipele de răgaz. Dăruiește-mi aur, pentru ca eu și ai mei să fim la adăpost în ceasul când începe declinul.”

Rugăciune demnă de luat în seamă. Dar rugăciunea singură nu e de-ajuns. Înainte de a nădăjdui în recoltă, trebuie ca semănăm grâul. Înainte de a primi, trebuie să dăruim.

“FACETI LUCRUL CE TREBUIE FĂCUT, spune Emerson, și veți avea putere. Dar cei care *nu-l fac* n-au putere. Orice lucru are un preț și, dacă prețul nu e plătit, nu veți obține lucrul acela, ci un altul. Și este imposibil să obțineți ceva dacă nu plătiți prețul cuvenit.

La orice beneficiu se aplică o taxă. În natură nimic nu se dă, totul se vinde.

Puterea este a celui care pune în mișcare puterea”.

Russell Conwell, celebrul profesor care a construit Templul Baptist de la Philadelphia și care a înființat Temple University, nu era la început decât păstorul unei turme foarte sărace. Enoriașii lui erau mai mult muncitori nevoiași. De aceea el rostea mereu rugăciuni cu cereri de bani.

Într-o duminică, îi veni în minte că vechiul obicei evreiesc consta în a face mai întâi o ofrandă sau un dar și de-abia după aceea de a înălța o rugăciune pentru a cere ceva. Așa încât le spuse credincioșilor că în duminică următoare va schimba orânduiala slujbei. În loc să rostească mai întâi rugăciunea, va face mai întâi cheta, iar cei care vor avea lucruri mai deosebite de cerut lui Dumnezeu, să facă un dar generos cu valoare de “jertfă”. Prezentăm aici rezultatele după “Rugăciunea eficață”.

Mai târziu au fost întrebați cei care în ziua aceea făcuseră o ofrandă specială, dacă primiseră vreun răspuns și toți, fără excepție, au confirmat eficacitatea rugăciunii făcute atunci. Relatările privind minunile consecutive acestor ofrande cu caracter de jertfă au fost prea spectaculoase pentru ca să fie crezute de toată lumea. Poporul lui Dumnezeu se supusese condițiilor și Dumnezeu îi răspunsese, după cum făgăduise. Ei își depuseseră obolul în tezaur și, drept consecință imediată, Dumnezeu își revărsase din belșug binecuvântarea asupra lor.

Cazurile de vindecare totală și instantanee au fost citate cu sutele. Un om necăjit, a cărui fetiță era ne bună, s-a rugat pentru vindecarea ei. În aceeași după-amiază, când s-a dus la spital, fetița l-a primit cu mintea limpede.

O doamnă își vându bijuteriile și aduse banii drept ofrandă, rugându-se să se vindece de sciatică. Întorcându-se de la biserică a căzut, iar când se ridică reumatismul dispăruse.

Un domn bătrân, care avea cheltuieli mari din pricina unui proces încurcat, aduse drept ofrandă tot ce câștigase în cursul acelei săptămâni și se rugă pentru dreptate. În mai puțin de o săptămână, procesul s-a terminat.

O femeie care avea o ipotecă neplătită asupra casei se hotărî să-și riște toți banii pe o rugăciune, dăruind tot ceea ce avea și se ruga. În săptămâna următoare au venit la ea instalatorii pentru că avea o pierdere de apă în casă. Ei au găsit o lamelă de parchet prost fixată dedesubtul căreia tatăl femeii își ascunsese toți banii. Suma era mai mult decât suficientă pentru plata ipotecii.

Și să tot fi fost încă vreo cincizeci asemenea cazuri.

Înainte de a putea recolta trebuie să semănați. Trebuie să dăruiti înainte de a primi. Iar când semănați, când dăruiti, trebuie s-o faceți cu generozitate și fără efort. Așa cum a spus Isus: “Dacă bobul de grâu care ajunge în pământ nu moare, el rămâne singur. Dar dacă moare, va da multe roade”.

Vă mai amintiți de pompele de apă de altădată, care se mai pot vedea și azi în unele ferme? Pentru a le acționa trebuia turnată întâi o găleată de apă, pentru a se crea un vid și a se extrage astfel apa din fântână. Același principiu este și cel al sifonului. Se toarnă apă în el pentru a alunga aerul și a crea un vid. O dată vidul obținut, începe să curgă apă și puteți obține o cantitate nelimitată, fără a mai trebui să turnați apă. Dar nu veți putea scoate nimic, nici din pompă, nici din sifon până ce nu veți începe prin a turna apă în ele.

Pentru a obține, trebuie să dați. Trebuie să semănați grăunțele pe care le aveți, înainte de a putea strânge recolta. Nu puteți pur și simplu lua cu împrumut. Trebuie să DĂRUIȚI, din toată inima și cu generozitate. “Dacă bobul de grâu nu cade în pământ și nu MOARE”, zis-a Domnul. Dacă grăunțele de bogăție nu este dăruit din toată inima și cu dărnicie, nu vă veți alege cu nimic. “Dar dacă moare, el va da multe roade.” Dacă moare pentru voi, dacă a plecat fără nădejdea întoarcerii, atunci puteți nădăjdui în recoltă.

“Cel ce află viața o va pierde, a zis Domnul într-o altă împrejurare, dar cel ce-și pierde viața pentru Mine o va regăsi”.

Cel care pune tot ce are în slujba prietenilor săi va vedea că procedând astfel el a semănat grăunțe care-i vor aduce o recoltă de bucurie și belșug.

Probabil că ați citit povestea lui Charles Page, așa cum a apărut ea acum câțiva ani în “American Magazine”. Page era atunci un magnat al petrolului din Oklahoma, dar cu puțini ani în urmă fusese sărac sau aproape sărac, iar soția îi era atât de bolnavă, încât se temea că o va pierde. Chirurgii nu mai aveau speranțe în privința ei; văzându-se astfel într-o situație fără ieșire, Page se întoarse către Dumnezeu:

“Doamne, se ruga el, nu mi-o lua. Pur și simplu n-aș putea îndura”.

Cuvintele îi răsunară în urechi – și lui i se păru că au căzut în gol. Rugăciunea i se păru fără noimă. De ce să intervină Domnul, când singurul motiv pe care îl putea da era că nu putea suporta încercarea? Atâtia soți tot atât de devotați ca el își pierduseră nevestele. Pentru ce Dumnezeu l-ar favoriza pe el anume?

Și se simți ca lovit de acest gând. Făcuse el vreodată ceva pentru ca Dumnezeu să se abată din drumul său și să-l ajute? Ce motive avea ca să se aștepte la protecția Celui de Sus? Niciunul! Fusese un cetățean destul de onorabil, nu mai mult însă decât media și, cum stătea acolo, în genunchi, nu-și putu aminti de nimic din faptele lui care să-l îndreptățescă să-i ceară favoruri lui Dumnezeu.

Gândul acesta îl îngrozi. Ce șanse avea? Trebuia oare să piardă ființa care-i era cea mai scumpă pe lume, numai pentru că nu făcuse niciodată destul pentru a fi demn s-o păstreze? Nu! Nu! I se părea de neconceput. Nu era prea târziu. Va începe chiar acum. Cum anume a zis Domnul? “Tot ce veți face pentru cel mai neînsemnat dintre frații mei, Mie îmi faceți”.

În dimineața următoare, o biată văduvă nu mai putea de bucurie pentru că găsise sub ușă destui bani ca să poată ieși cu bine din iarnă.

Dar în seara aceleiași zile, când se duse la spital, află că soția lui nu era mai bine. Pentru moment, credința i se clătina. Apoi, când se gândi la motivația gestului său, și-o regăsi. Pentru ce o ajutase pe văduvă? Nu pentru că îi păsa de bunăstarea ei și nici pentru că era o faptă bună de făcut, ci pentru că încercase să-l cumpere pe Dumnezeu. Văzute în această lumină, lucrurile i se păreau lamentabile.

Îngenunchie din nou.

“Nu mă târguiesc cu tine, Doamne, făgădui el. O fac pentru că e *un lucru drept*, pe care *trebuie* să-l fac”.

Și acum urmează episodul cel mai remarcabil al întregii întâmplări: spre marea mirare a medicilor, soția lui începu să se simtă mai bine și, într-un interval relativ scurt, s-a însămănțosit!

De atunci și până azi Charles Page a rămas credincios legământului făcut cu Dumnezeu. Au fost perioade în care totul îi părea întunecat. Perioade în care să găsești partea lui Dumnezeu însemna o adevărată luptă. Dar credința nu i-a lipsit niciodată. Știa că îndeplinind partea care-i revenea din acel legământ, putea să se bizuie pe faptul că și Dumnezeu o va îndeplini pe a sa.

Multă vreme el a împărțit o zecime din veniturile sale. Apoi a sporit-o până la un sfert. Mai târziu la jumătate și în cele din urmă a dăruit totul, păstrând doar ceea ce îi trebuia pentru cheltuielile personale și pentru cele ale familiei. A împărțit astfel milioane și milioane.

“Dar să nu credeți, ne avertizează el, că vă învăț astfel cum să deveniți bogați. Important este *să dăruiești* pentru a obține. În ceea ce mă privește, consider că înseamnă să joci cinstit, dăruind zeciuială sau o parte din venituri lui Dumnezeu, dar trebuie să fie un dar și nu un plasament. Înțelegeți diferența? Dacă dăruiești zeciuiala așa cum trebuie, veți obține negreșit răsplata; dar răsplata nu poate veni sub formă de bani. Adesea ne vine ceva mult mai bun decât banul.”

“Ceea ce păstrați pentru voi, veți pierde, a scris Munthe. Ceea ce dăruiești, veți păstra pentru totdeauna”. Iar Irene Stanley a exprimat poate același gând într-un mic poem al ei:

“Lăsați treapta cea de jos
Când vreți s-o atingeți pe cea de sus.
Știți bine că nu există alt mod de a te cățăra.
Trebuie să lăsați treapta cea de jos.
Fiecare treaptă ce urcă va aduce tot mai multă lumină,
Căldură, Soare și Iubire,
Lăsați treapta cea de jos
Când vreți s-o atingeți pe cea de sus.”

Căci Dumnezeu se întrupează prin voi. Dar el nu poate fi închis. El trebuie să fie dăruit, exprimat. Îl puneți în tot ceea ce faceți, fie succes, fie insucces. Sunteți nedespărțit de forța creatoare. Sunteți parte din izvorul oricărei abundențe.

Ce trebuie deci să faceți pentru a dobândi bogății și succes? DAȚI! Dați cu generozitate ceea ce aveți.

“Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătănată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.” (1)

(1) Luc., 6, 38.

Oare aceasta cere o credință prea mare? Nu vă mirați de fermierul care-și aruncă cu generozitate toate grăunțele pe pământ, știind că nu le va mai revedea niciodată, dar că depinde de ele în măsura în care vor lega rod pentru recoltă. Credința lui este desăvârșită. Și a voastră trebuie să fie la fel de mare.

Amintiți-vă de prima lege a Vieții, lege considerată atât de importantă, încât a fost repetată de șase ori în primul capitol al Genezei:

"Fiecare făptură se înmulțește după specia ei".

Sperați ca legea să se schimbe pentru voi? Sperați să recoltați fără a fi semănător? "Unul, care dă cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul, care reține mai mult decât trebuie, nu face decât să sărăcească".

"Sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce udă pe alții va fi ud și el!". (1)

Căci vedeți, Viața este logică. Viața urmează legi bine definite și fundamentale. Una din aceste legi e că recoltați ceea ce semănați, că "cel care are o privire binevoitoare va fi binecuvântat".

Orice mișcare este ciclică. Ea se realizează până la limita posibilităților, apoi revine la punctul de plecare. Astfel, cheltuiala de energie lipsită de egoism se reîntoarce la voi, încărcată de daruri. Orice faptă generoasă făcută în beneficiul altuia este dăruirea unei părți din voi înșivă. E un flux de putere care se revărsă spre exterior, își desăvârșește ciclul și apoi se reîntoarce încărcat de energie.

Bine sau prost, plătim tot ceea ce obținem. Dintr-un serviciu impersonal ne vine adesea un câștig personal. O pierdere personală provine din egoism.

Așa cum Emerson a spus-o: "Dreptatea desăvârșită își potrivește cumpăna asupra tuturor părților Vieții. *Fiecare faptă își are răsplata*".

Orice faptă a noastră care-i dăunează altuia ne desparte de Dumnezeu. Orice faptă a noastră care-l ajută pe altul ne apropie de Dumnezeu și de Bine. Cineva se poate gândi că faptul de a fi înșelat pe altul este un secret între ei, dar prin înșelăciune el a zdruncinat încrederea altuia în fraternitatea omenească și și-a vătămat idealurile. Nu-i oare o ocară bine știută, ce va rămâne între el și Dumnezeu, când acela care a înșelat încearcă să-și asigure sprijinul lui Dumnezeu pentru treburile pe care le face în viață?

N-ar fi fost mai bine să-și spună: "Dumnezeu este cel care îmi dă toți banii. El mi-a dat cu sinceritate suficient pentru toate problemele legate de activitatea mea, sau dacă n-a făcut-o, o va face neîntârziat. De aceea nici nu vreau să mă gândesc la căile de a câștiga ușor banii, profitând de munca altuia. Dumnezeu îmi dăruiește din belșug, iar eu îmi voi conduce afacerea ca și cum El ar fi în permanență alături de mine?"

Întodeauna sunteți cu Dumnezeu. Faceți deci din El un asociat activ în afacerea pe care o întreprindeți. Examinați împreună cu el problemele legate de afacerile în curs, iar serviciile pe care le prestați să fie la fel de afectuoase ca și cele pe care simțiți că le-ar presta El. Apoi despovărați-vă de temeri și de griji și, *cu iubire, încredințați-i Lui activitatea pe care o întreprindeți*. Iar când viitorul vi se pare întunecat, când aveți de rezolvat probleme dificile, spuneți-vă așa:

"Dumnezeu îmi luminează calea și, iată, nu mai băjbăi,
Nici nu mă mai împiedic, nutrinde vane speranțe,
Nu vād nicicum sāmânța de temeri și de lupte,
Ci doar sāmânța de iubire, de viață și de bucurie."

Care este oare Păcatul de Neiertat? În ce constă el dacă nu în zăgăzuirea izvoarelor abundenței lui Dumnezeu. închiderea lui Dumnezeu din voi și împiedicarea manifestării sale?

Când animalele uriașe din preistorie au încetat să se mai dezvolte și s-au bizuit doar pe mărimea, puterea și ferocitatea lor, ele au pierit. Când întinsele Imperii din China, Grecia, Persia și Roma au încetat să crească și s-au mărginit pur și simplu să păstreze ceea ce dobândiseră, au murit și ele. Iar astăzi, când o persoană marcantă (bogătaş sau om de afaceri) încetează să fie utilă și se limitează la păstrarea averii acumulate, o pierde.

Nu puteți sta locului. Trebuie fie să mergeți înainte, fie să muriți.

Există în voi un Dumnezeu care caută să se manifeste. Nu-L puteți ține închis. Trebuie să-l asigurați canalele prin care să se poată exprima, dacă nu, El o să vă sfărme și o să iasă din voi.

Ce părere ați avea despre un om care și-ar consacra numeroși ani străduindu-se să-și dezvolte bine mușchii, iar apoi ar încerca să și-i păstreze nemaifolosindu-i? L-ați socoti, desigur, nebun, pentru că toată lumea știe că singura modalitate de a-ți dezvolta mușchii este de a-i folosi, iar singurul mijloc de a le păstra vigoarea este de a-i exersa în permanență.

(1) Proverbele lui Solomon, 11, 24-25.

Ceea ce toată lumea pare să ignore este că tot ceea ce trăiește acționează în același fel. Nu puteți păstra ceva bun numai pentru voi. Trebuie în permanență să dați – și să dobândiți. Nu vă puteți păstra sămânța. Trebuie s-o semănați – și să recoltați din nou. Nu vă puteți păstra bogățiile numai pentru voi. Trebuie să le folosiți și să dobândiți altele în locul lor.

Păcatul de Neiertat este de a rămâne nemșcat în calea progresului, de a încerca să imobilizezi ciclul vieții.

Trebuie să dați, spre a câpăta. Trebuie să semănați, spre a recolta. În parabola lui Isus, robul netrebnic nu e primul sau singurul azvârlit în întunecimile dinafară, acolo unde sunt plânsete și scrâșniri din dinți, pentru că și-a îngropat talantul. Cei care s-au văzut puși în fruntea unor afaceri numeroase sunt cei care au folosit cu dăruire ceea ce aveau – cei care și-au pus bogățiile în circuit!

Deci, când sunteți dăruitori cu un “talent-talant”, nu încercați să-l ascundeți sau să-l îngropați. Nu ridicați o stavilă în fața bogățiilor din cele câteva bunuri pe care le aveți, împiedicând astfel nesfârșita abundență a lui Dumnezeu să se reverse asupra voastră.

Puneți-vă în funcțiune generatorul, adică lucrul pe care-l puteți face pentru frații voștri. Dați-i presiune, dăruindu-l cu toată puterea, toată îndemânarea și inteligența de care dispuneți. Apoi, cu credința voastră, puneți în mișcare fluxul de bogății, vărsând cu bucurie tot ceea ce aveți în canalul lucrului pe care îl puteți face. Aceasta înseamnă: cumpărați obiectele ce vă sunt trebuincioase, vouă și familiilor voastre. Plătiți-vă datoriile, chiar dacă după aceea rămâneți fără un ban. Puneți-vă încrederea NU în ceea ce posedați, ci în marea ocean de abundență, care se află deasupra și în jurul vostru. Folosiți cele câteva bunuri pe care le aveți pentru a crea vidul care va face o spărtură pe fundul acestui ocean și va face să se reverse în voi fluxul nesfârșit al bogățiilor.

Vă amintiți că, într-o zi, Isus a comparat puterea lui Dumnezeu cu cea a plămădelii în pâine. Puneți un pic de plămădeală într-o cantitate mare de cocă și ea umflă tot amestecul. Îl face SĂ CREASCĂ. În aparență el ÎNMULTEȘTE cantitatea de făină, de lapte, de ouă și de alte ingrediente – în fapt le mărește volumul, până ce ele ajung să ocupe de mai multe ori volumul original.

Plămădeala este “Dumnezeul din voi” pe care-l puneți în persoanele care vă înconjoară, în activitatea pe care o întreprindeți. Dacă-l puneți în griji și necazuri, el le va spori până ce vor deveni greu de suportat. Dacă-l puneți în iubire, în viață, în vorbe bune, el vi le va întoarce însutit.

Să facem o ligă a optimiștilor, scrie Elizabeth Swaller în

“Să facem aceasta”

“Pentru a ridica lumea.

Suntem atât de sătui de gândul

Că toate merg prost!

Suntem întristați să auzim mereu vorbindu-se de lipsuri

De depresiune, de amărăciune și de teamă.

Dacă pur și simplu ne-am gândi la lucruri mai luminoase

Am aduce curând vremuri de fericire.

E timpul să schimbăm direcția, să facem stânga împrejur

Și să aspirăm la o stare de lucruri desăvârșită.

Dând lumii un nou impuls, eu vă-nlesnesc prosperitatea,

Iar voi – pe-a mea.”

Puneți-vă drojdia în gânduri optimiste, în cuvinte binevoitoare, în servicii făcute cu iubire. Amintiți-vă că, în toate, cel mai greu este începutul. Dacă vreți ceva, rugați-vă pentru a-l obține, apoi ÎNCEPEȚI să faceți, să fiți, să dați tot ceea ce este necesar pentru ca aluatul să dospescă. Nu voi trebuie să sporiiți volumul aluatului când îi puneți plămădeala, asta rămâne pe seama ei. Tot ce aveți de făcut este să-i dați plămădelii prilejul de a lucra!

Deci, când voii să primiți ceva bun, arătați-vă credință, DÂND din ceea ce aveți. Puneți un pic de plămădeală în treburile voastre. N-are importanță dacă sunteți mai săraci sau mai puțin săraci, dacă aveți datorii mari sau dacă sunteți slabi și bolnavi. Oricând puteți da ceva. Dar amintiți-vă că fiecare lucru se înmulțește după specia sa, deci dați din ceea ce voii să primiți. Semănați grăunțele recoltei pe care doriți s-o strângeți, fie că e vorba de iubire, de energie, de ajutor sau de bani.

Și RUGAȚI-VĂ. Cu aproape 2 000 de ani înainte de Cristos, stă scris în Vede că, dacă două popoare voiesc să-și unească puterile spiritului, ele ar putea cuceri lumea. Apoi a venit Isus și a spus-o cu și mai multă tărie: “Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl

Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.”(1)

Într-una din cărțile sale, Russel Conwell vorbește de un mic grup de credincioși din biserica unde slujea el, care se găseau într-o asemenea stare de sărăcie încât s-au hotărât să se adune și să vadă dacă, unindu-și rugăciunile, nu și-ar putea îmbunătăți situația financiară.

Locul de întâlnire pe care și l-au ales era locuința unuia din ei, de meserie legător de cărți. Au stabilit ca, în fiecare săptămână, întreg grupul să-și unească rugăciunile, pentru a rezolva, pe rând, problemele câte unuia din membri.

Cel dintâi a fost legătorul de cărți. El datora o sumă mare de bani și n-avea nici o posibilitate de a o plăti. De aceea, în prima seară, grupul s-a rugat pentru ca el să poată primi ajutor și să facă față obligațiilor sale. Au convenit, de asemenea, ca până la următoarea întâlnire, în fiecare zi la amiază, fiecare membru să-și întrerupă ocupația, oricare ar fi fost ea, și să rezerve un minut sau două unei rugăciuni făcute în gând, pentru ca legătorul de cărți să poată face față nevoilor sale.

Întâlnirea a avut loc într-o marți seara. În ziua următoare, după prânz, legătorul de cărți intra, ca de obicei, într-o editură aflată în vecinătate, pentru a sta de vorbă cu câțiva prieteni. Acolo s-a întâlnit cu cineva din Washington, care îi spuse că: “pierduse trenul pentru prima oară în viața lui, iar acum era obligat să se întoarcă acasă pentru o treabă urgentă, fără a fi semnat contractul pe care avusese intenția să-l încheie cu un legător de cărți din New York”.

Legătorul îi spuse care era meseria lui și propuse să-l ajute, dar celălalt obiecta, explicându-i că genul de lucrare mai deosebită pe care o dorea nu putea fi realizat decât la New York. La insistențele legătorului de cărți, el îi explica totuși ce anume dorea, după care, convingându-se că dorințele lui puteau fi tot atât de bine realizate acolo ca și la New York, ba chiar la un preț mai mic, nu numai că încheie contractul cu legătorul, *dar i-a avansat și o sumă de bani suficientă pentru ca să-și rezolve problemele mai mult decât bine!*

Legătorul alergă la ceilalți membri ai grupului și le povesti despre norocul care dăduse peste el; problema se rezolvase atât de bine încât a simțit că trebuiau acum să se ocupe de un alt membru al grupului, din moment ce se aflau toți în restrîște. Erau toți atât de fericiti de succesul avut, încât următorul a fost ales cel cu situația cea mai grea dintre toți.

Era vorba de un bijutier care îmbătrânise și pe care-l lăsase memoria, astfel că afacerile lui se aflau într-o situație deplorabilă. Falimentul părea atât de inevitabil, încât fiul său, pentru a nu se compromite și el, se mutase în alt oraș.

Două sau trei zile după ce grupul începuse să se ocupe de bijutier, fiul acestuia veni în oraș să asiste la o înmormântare. Întorcându-se de la cimitir, intră în vorbă cu un alt participant la înmormântare, care îi spuse că era în căutare de un expert în probleme de fabricație, care să conducă o manufactură pe care o crea în alt oraș.

Fiul îi spuse că tatăl lui era maestru în domeniul respectiv, dar foarte nepriceput în administrarea banilor. Rezultatul fu că bijutierul a depus o cerere pentru a obține slujba respectivă, arătând în același timp și prin ce dificultăți trecea. Scrisoarea a plăcut directorului manufacturii, care a reanalizat situația împreună cu el și la urmă i-a cumpărat întregul stoc “en détail”, plătindu-i și vechile datorii. Apoi l-a luat ca asociat, iar cele două afaceri au devenit uluitor de prospere.

Cazul următor a fost cel al unei doamne în vârstă, care ținea un mic bazar de produse cu preț redus. La puțin timp după ce grupul a început să se roage pentru ea, un incendiu a distrus un magazin vecin cu al ei. Proprietarul s-a hotărât să facă o construcție mai mare decât precedenta și nu numai că i-a oferit bătrânei un preț ispititor pentru magazin, dar și o dobândă, suficientă pentru a-i permite să-și trăiască ultimele zile în belșug.

Deci fiecare din membrii grupului a devenit prosper!

Vă doriți și voi foarte tare ceva anume? Atunci dați – *și rugați-vă!* Luați-vă o pușculiță mică – chiar și una de hârtie. Puneți zilnic ceva în ea, fie și un singur cent. Dați-i lui Dumnezeu acești bani. Dați-i Lui în momentul când îi puneți în pușculiță, dar lăsați-i acolo până ce suma se ridică la un dolar sau mai mult. Atunci folosiți-i într-un scop caritabil oarecare.

Nu dați banii cuiva care cerșește. Folosiți-i pentru a-l ajuta; cumpărați-i de exemplu o carte care să-i arate cum să iasă din situația în care se află.

Iar când dați, *rugați-vă!* Rugați-vă nu numai pentru voi, dar și pentru ceilalți.

În fiecare dimineață, la ora șapte, noi ne vom ruga pentru ocrotirea familiilor și pentru toți cei care ni se vor alătura, “unindu-și forțele psihice” și “punându-se de acord asupra obiectului pe care trebuie să-l ceară”. Pentru această rugăciune cel mai bine este să repetați Psalmul nouăzeci și unu.

(1) Mat. 18, 19-20.

În fiecare zi la amiază ne vom ruga pentru ca toți cititorii noștri, care ni se vor alătura în rugăciunile destinate întregului grup, să aibă bunuri din belșug. Pentru această rugăciune țineți în mână toți banii pe care intenționați să-i destinați în ziua aceea unui scop caritabil și orice cec sau bani pe care vreți să-i folosiți pentru plata unor datorii și spuneți împreună cu noi:

“Te binecuvântează... iar tu să fii binecuvântare. Fie ca tu să îmbogățești pe toți cei care te vor atinge. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, dar îi mulțumesc și mai mult pentru faptul că există miliarde ca tine. Binecuvântează această abundență nesfârșită. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea și-mi deschid spiritul spre a o primi. (Aici încercați să vedeți cu ochii minții o Niagara de bani revărsându-se asupra voastră și asupra tuturor celor care se roagă dimpreună cu voi. Să ne imaginăm cu toții un năvod mare plin cu bani, aidoma năvoadelor pe care Ucenicii le-au scos doldora de peste.) Dau liberă trecere acestei nesfârșite abundențe prin canalele mele și prin cele ale tuturor celor care mă ascultă, tot astfel cum dau drumul banului pe care-l țin în mână, dându-l acolo unde el va face cel mai mult bine. Duhul care a înmulțit pâinile și peștii pentru Isus să intre în acest ban, făcându-l să crească și să sporească, să dea rod însutit. Toate canalele lui Dumnezeu sunt deschise acum și curg pentru noi. Ce e mai bun în noi – fie pentru lume, iar ce e mai bun în lume – fie pentru noi.”

Apoi PREGĂTIȚI-VĂ pentru prosperitate. Altădată, când poporul lui Israel suferea din pricina secetei și-l ruga pe prorocul Elisei să-l ajute, ce le-a cerut el mai întâi? Să așeze vase în vale, să se pregătească A PRIMI apa pe care o ceruseră!

Căci rugăciunile și declarațiile nu urmăresc să-l influențeze pe Dumnezeu. El și-a jucat deja rolul. Orice bun este întotdeauna la îndemâna fiecăruia din noi. Rugăciunile și declarațiile noastre au drept scop să ne aducă propriul spirit în punctul în care putem PRIMI darurile lui Dumnezeu! N-avem nevoie să schimbăm împrejurările – avem nevoie doar să ne schimbăm pe noi! Singurul loc în care trebuie să ne vindecăm de cusururi și de supărări *este în mintea noastră!* După ce o vom face, vom descoperi că ele nu mai există nicăieri.

“Orice lucru veți cere în rugăciunile voastre, ne asigură Domnul, să credeți că l-ATI PRIMIT și-l VEȚI PRIMI.”

Iată baza oricărei rugăciuni eficace, fie că ea are drept scop vindecarea trupului sau un profit material. O dată ce v-ați convins Eul cel mai elevat, adică pe Dumnezeul din voi, că AVEȚI lucrul pe care-l doriți, *acesta va începe imediat să se întrupeze în realitate!*

Dar, veți întreba voi poate, cum îmi pot convinge Eul cel mai elevat că posed bogății sau orice alte bunuri, când bunul meu simț îmi spune că sunt înglodat în datorii și hărțuit de creditori?

Sigur că nu puteți, dacă nu vă gândiți decât la DATORII și acționați numai sub imperiul acestui gând. Dar iată și un fapt psihologic. Eul cel mai elevat acceptă ca un fapt tot ceea ce îi este repetat suficient de des pe un ton convins și, din momentul în care a acceptat o afirmație ca pe un fapt, el începe să facă tot ceea ce este cu putință pentru A-L FACE ADEVĂRAT!

Iată deci tot scopul declarațiilor: a-l aduce pe Dumnezeul din voi în situația de a accepta ca adevărate lucrurile pe care le dorim, în scopul ca El să înceapă atunci să le realizeze. Este un fel de autosugestie. Continuați să vă spuneți că SUNTEȚI bogat, că AVEȚI lucrurile pe care le doriți, până ce repetiția permanentă este acceptată de Eul cel mai elevat și transformată în echivalentul ei material.

Datoriile? Să nu vă frământați din pricina lor. Amintiți-vă că umbra mlădițelor ivite din semințele care germinează ucide buruienile. Păstrați-vă concentrarea asupra bunului pe care-l doriți și el va ucide răul de care vă temeți, tot astfel cum, dacă răsucim comutatorul, întunericul se risipește. Unui fermier nu-i e mai greu să plivească un lan de grâu pentru a-l curăța de buruieni, cât vă e vouă să alungați întunericul dintr-o încăpere. Nu trebuie să vă frământați mai mult pentru datorii sau pentru vreo lipsă oarecare. Puneți-vă toate gândurile și toată credința în bogățiile care fac obiectul rugăciunii voastre și lăsați-le să vă risipească datoriile.

Dar să nu vă frământați dacă nu puteți obține asemenea credință bătând din palme. Majoritatea dintre noi nu o pot atinge decât treptat. Începeți prin binecunoscuta afirmație a doctorului Coué: “Cu fiecare zi, suntem tot mai bogați în toate.” Folosiți-o pentru a vă pregăti Eul cel mai elevat pentru afirmațiile cele mai puternice. Apoi, când credința vi s-a întărit, *revendicați lucrul pe care-l doriți!* Afirmăți că-l AVEȚI – și, în măsura posibilului, ACȚIONAȚI CA ȘI CUM L-ATI AVEA!

Înscrieți-vă în inimă că fiecare zi este cea mai bună zi a anului, că ACUM este ziua prielnică, ACUM este ziua mântuirii. Apoi mulțumiți-i lui Dumnezeu pentru bunul pe care l-ați cerut rugându-vă, credeți că l-ați primit și aduceți-i mulțumire.

Amintiți-vă de aceasta: voința lui Dumnezeu acționează întotdeauna când voi nu vă opuneți. Rugați-vă deci – apoi LĂSAȚI bunul să vină de la El spre voi. Nu luptați împotriva împrejurărilor. Nu încercați să învingeți obstacolele ce vă stau în cale. BINECUVÂNTAȚI-le, recunoașteți că Dumnezeu e în ele – că dacă le LĂSAȚI, ele vor lucra ÎMPREUNĂ cu voi, spre binele vostru. Aveți încredere nu numai în Dumnezeu, dar și în oameni și în lucruri.

Nu vă așteptați la o minune. Nu sperați să coboare un înger din cer și să vă deschidă drumul. Să știți că Dumnezeu lucrează prin oamenii și prin lucrurile obișnuite și că prin ele vă vine binele pe care îl doriți.

Binecuvântați-le, deci. Serviți-le așa cum l-ați servit pe Domnul, făcând fiecare lucru pe care-l aveți de făcut ca și cum ați fi genul cel mai mare. Și toată ziua, când vă vine ideea în minte, spuneți-vă: "Cu fiecare zi sunt tot mai bogat în toate!" sau orice altceva doriți.

Adesea, în rugăciunea *pentru altul* se află ceva care face mai mult bine decât în rugăciunea numai pentru sine. Căci vedeți, nu puteți dărui ceva celorlalți fără ca mai întâi să-l aveți voi înșivă. Când doriți rău altcuiva, atrageți acest rău mai întâi asupra voastră și, de obicei, chiar primiți o parte din el. Când faceți bine altuia, îl faceți prin intermediul vostru și aveți o parte din el.

Amintiți-vă de experiența lui Iov în zilele de demult; în ciuda tăgăuirilor și rugăciunilor, el își pierdu toate bogățiile și nu-i rămaseră decât suferințele. Dar atunci nenorocirea se abătu și asupra prietenilor și, în simpatia sa pentru ei, Iov uită de propriile sale suferințe și se rugă pentru prieteni. Și stă scris că "Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, *când Iov s-a rugat pentru prietenii săi*. Și Domnul i-a dat înapoi de două ori cât avusese înainte". (1)

"Dar cine oare pe pământ aprinde un foc
Fără să încălzească vreodată vatra?
Și oare cine poate înveseli o altă inimă
Fără a o înveseli pe a sa?
Am potolit strigătele unui copil înfometat,
Am umplut cu bunătațe potirul unui străin
Și, ridicându-i pe ceilalți,
M-am ridicat pe mine!"

(1) Iov, 42. 10.

CAPITOLUL VI

CUM SĂ NE DEZVOLTĂM PUTEREA CREDINȚEI PENTRU A AVEA SUCCES ÎN VIAȚĂ

Pentru voi, credința a fost fără îndoială un termen folosit în predici și în cărțile de teologie, dar care n-are decât puțin sens sau loc în lumea acțiunii și a faptelor. În lumea în care majoritatea din noi își petrece cea mai mare parte a timpului și-și desfășoară cea mai mare parte a activității.

Putem să vă asigurăm că Puterea Credinței este ceva care se află în cea mai strânsă și importantă relație cu Puterea Personală în domeniul practic. Este ceva, ca să folosim o expresie curentă, de care “aveți nevoie în afacerile voastre”.

Dl. Léon Jobson, directorul uriașei Companii de mașini de cusut Necchi, valorează astăzi multe milioane de dolari. Acum câțiva ani nu era decât un biet imigrant polonez, care nici nu știa să vorbească englezește. Într-o relatare apărută în ziare cu privire la reușita lui spectaculoasă, sunt citate următoarele cuvinte: “Aveam o credință de nestăvilit. M-am rugat să fiu călăuzit la fiecare pas. M-am folosit de truda capului și a picioarelor mele”.

Concepția general admisă referitoare la Credință ne face să credem că raționamentul cel mai important din viața practică de fiecare zi se bazează pe Credință. Nu știm cu o certitudine absolută că soarele va răsări și mâine dimineată – tot ceea ce știm este că, în toată istoria speciei umane, soarele a răsărit dimineată și noi “credem” că el își va păstra acest obicei și în ziua următoare; dar noi nu “știm” cu certitudine că lucrurile vor sta astfel. Nu putem s-o dovedim în mod absolut prin argumentare – nici măcar cu ajutorul matematicii, afară doar de faptul că admitem existența Legii Universale sau a legii cauzalității, conform căreia “aceleași cauze, în aceleași condiții, produc aceleași efecte.”

Puteți obiecta că toate acestea sunt copilării; nu, cătuși de puțin, este vorba de aplicarea cea mai strictă a regulilor și legilor raționamentului practic. Spuneți, desigur, că “știm” că soarele va răsări mâine dimineată și că putem chiar preciza cu aproximație de o secundă ora la care el va răsări. Știm desigur aceasta – dar n-o știm decât printr-un act de Credință. Această Credință, la care se adaugă în plus și credința că există o Lege universală – că lucrurile naturale își îndeplinesc acțiunile și mișcările după această Lege, că “aceleași cauze, în aceleași condiții, produc aceleași efecte”.

În problemele și faptele obișnuite ale vieții, acționați conform Credinței. O faceți atât de firesc și de instinctiv, că nici nu vă mai dați seama. Plecați cu avionul într-o călătorie. Vă cumpărați biletul, încrezători în faptul că avionul va pleca de la aeroportul trecut pe bilet și, aproximativ, la ora indicată în el. Aveți încredere în faptul că el va sosi la destinația fâgăduită. Nu “știți” de aceste lucruri printr-o experiență reală – căci nu puteți ști ce ascunde viitorul; considerați faptul ca admis, îl luați drept adevărat, acționați conform Credinței.

V-ați așezat pe locul rezervat. Nu-i cunoașteți nici pe pilot și nici pe copilot – nu i-ați văzut niciodată și nici măcar nu le cunoașteți numele.

Nu știți dacă ei sunt competenți, demni de încredere sau experimentați. Tot ceea ce știți este că e rezonabil de presupus că a fost folosit de către Compania aeriană respectivă omul potrivit pentru această muncă – asta vă e Credința, o Credință în mod rațional interpretată. Aveți încredere în companie, în administrația ei, în sistemul de zbor, în echipament etc. și vă încredințați lor viața și integritatea corporală în baza acestei Credințe. Puteți spune că “vă încercați norocul” în domeniul respectiv; dar, chiar și-așa, dați dovadă de Credință în acest “noroc”, fără de care n-ați risca. Căci nu “v-ați încerca norocul” de a sta pe linia ferată când sosește rapidul sau de a sări de pe Empire State Building, nu-i așa? Dați dovadă de Credință în ceva – chiar dacă acel ceva nu este decât Legea mediilor. Vă plasați banii într-o bancă; dați și în acest caz dovadă de Credință – o credință în mod rațional interpretată. Vă vindeți mărfuri pe credit unor clienți – și asta înseamnă Credință. Aveți Credință, deci încredere, în băcan, în măcelar, în notar, în medic, în salariați, în societatea de asigurări. Adică aveți o încredere de un anume fel sau într-un anume grad – altfel nu le-ați mai încredințat absolut nimic, de nici un fel. Dacă “credeți” că un om e necinstit, incompetent sau dement, nu mai aveți nici o încredere în el și nu-i mai încredințați afacerile sau interesele

voastre; aveți încredere în "lipsa lui de cinst" și nu în "corectitudinea lui", dar este și asta, totuși, o Credință. Orice "crezare" lipsită de o certitudine reală și pozitivă este o formă sau o fază a Credinței.

Aveți Credința că dacă faceți un pas în afara unui edificiu înalt, veți cădea și veți fi răniți, uciși poate: este Credința voastră în legea gravitației. Aveți o credință asemănătoare în alte legi fizice – vă așteptați cu încredere să rezulta ceva rău pentru voi din anumite acțiuni desfășurate în pofida acestor legi fizice. Aveți Credința că otrăvurile dăunează organismului și îl pot distruge, așa încât le evitați. Puteți obiecta că "aveți cunoștință" de aceste lucruri, nu că ați "crede" în ele: însă nu "cunoașteți" nimic în mod direct și nemijlocit, atâta vreme cât nu l-ați experimentat – și nu puteți experimenta totul – și nu puteți experimenta ceea ce ține încă de viitor. Tot ceea ce puteți face în legătură cu fiecare experiență și cu toate experiențele ce privesc viitorul este să "credeți" anumite lucruri în legătură cu ele, iar această "încredere" nu este altceva decât Credință, interpretată mai mult sau mai puțin rațional și corect.

Nu cunoașteți cu certitudine, prin experiență directă sau prin rațiune, nimic din ceea ce se poate întâmpla mâine sau într-una din zilele săptămânii viitoare sau tocmai peste un an. Și totuși, vă purtați ca și cum ați avea o reală cunoaștere a lor – și oare pentru ce? Pur și simplu datorită Credinței pe care o aveți în legitatea și ordinea care domnesc în Univers, a Credinței voastre că legea cauzalității, conform căreia efectele urmează cauzelor, va acționa: datorită Credinței voastre în legea probabilității sau Legea Mediilor; sau în oricare altă lege. Dar cunoașterea de către voi a acestor legi sau credința voastră în ele nu sunt decât forme ale Credinței, adică Așteptarea încrezătoare că lucrurile se vor petrece conform cu regulile respectate când s-au mai petrecut. Nu puteți scăpa de Credință în gândurile și convingerile voastre referitoare la prezent și la viitor, după cum nimeni nu poate scăpa de propria umbră, alergând în soare în plină zi.

Din paginile precedente v-ați putut desigur da seama de importanța și locul Credinței în psihologia ființei umane: ea este tot atât de reală și de sigură pe cât sunt Rațiunea și Inteligența.

Fără Așteptarea încrezătoare a Credinței, este imposibil să aprindem flacăra dorinței insistente, să folosim oțelul hotărârii ferme. În afară de situația când Credința se exprimă prin Așteptarea încrezătoare de a obține sau realiza lucrul dorit, dorinței i se va părea dificil să "o vrea suficient de ferm", iar voinței i se va părea imposibil să "se hotărască în mod perseverent să o obțină." Dorința și voința depind de Credința în puterile inspiratoare – prin mijlocirea cărora forțele ce produc energia necesară dorinței și forțele dinamice ale voinței sunt inspirate și înviorate și li se insuflă respirația Vieții.

Cum se vindecă boala prin Credință

Printre numeroasele faze și forme de aplicare și de manifestare ale principiului mental al Puterii Credinței figurează și faza importantă cunoscută în general sub numele de "vindecarea prin Credință".

Vindecarea prin Credință este termenul aplicat practicii de a vindeca o boală, făcând apel la speranța, încrederea sau răbdarea pacientului, fără a folosi medicamente sau alte mijloace materiale. Odată, vindecarea prin Credință se limita la metode care presupuneau exercitarea credinței religioase, precum "vindecarea prin rugăciune" sau "vindecarea divină"; astăzi însă ea e folosită pe scară mult mai largă și include adevărate cure ce au la bază științele mentale.

Acum, oamenii sunt în general de acord să afirme că vindecările obținute de către practicienii numeroaselor școli și forme de vindecare prin Credință au drept principiu activ de bază condiția mentală sau starea de credință. Acest principiu operează astfel încât face să acționeze capacitatea înăscută a organismului fizico-mental de a rezista stărilor anormale care se manifestă sub formă de boală și de a o învinge. Astfel, toate vindecările realizate de către forțele mentale ale individului, indiferent cum s-ar numi ele sau ce metodă ar folosi, sunt, în definitiv, vindecări prin Credință.

Această capacitate înăscută a organismului, situată în subconștient, răspunde rapid ideilor acceptate drept adevărate de către individ, "convingerilor" sale. În definitiv, convingerile sunt forme ale Credinței.

Din punct de vedere psihologic, toate aceste moduri diferite de vindecare prin Credință, ca de fapt și toate felurile de vindecare pe cale spirituală, depind de sugestie. În vindecarea prin credința propriu-zisă se utilizează nu numai puternice sugestii directe, dar și cooperarea între atmosfera religioasă și autosugestionarea pacientului, în special când vindecarea are loc într-o perioadă de "trezire" religioasă și în cadrul unor vaste întruniri. Sugestibilitatea unor mulțimi numeroase este categoric mai mare decât cea a indivizilor și succesul imens al locurilor de pelerinaj trebuie atribuit acestei stări de credință sporită.

Analizând fenomenele atribuite sugestiei și reducând ideea de sugestie la elementele ei esențiale, considerăm că sugestia constă în: 1) a introduce o idee puternică în minte, a o grefa acolo, ca să spunem așa; 2) a trezi o atenție plină de așteptare față de rezultatele implicate sau indicate în ideea sugerată; 3) a pune în practică activitățile

spiritului subconștient, pentru a-l face să producă rezultatul pe care Atenția "așteptătoare" și-l imaginează: iată în rezumat principiul Sugestiei!

Prin urmare, toate fenomenele de vindecare prin Credință și de sugestie depind, după cum se vede, de prezența și de acțiunea elementului sau principiului de Putere prin Credință în mentalitatea individului.

Aplicând primul din elementele acestui mare principiu al ființei noastre – și al naturii în ansamblul ei – vă puteți păstra sănătatea, vigoarea și o stare generală de bine; sau, tot mulțumită lui, puteți realiza o revenire treptată a sănătății și a formei fizice, dacă le-ați pierdut; pe de altă parte, dacă lăsați ca acest principiu să fie dirijat anapoda și în mod anormal, vă puteți pierde forma și starea de sănătate și s-o luați pe drumul bolii, care se termină printr-o moarte prematură. Condiția voastră fizică depinde foarte mult de caracterul și de felul de Idei și de Idealuri cărora le permiteți să vi se instaleze în cuget, ca și de gradul de Atenție așteptătoare sau de Credință, cărora le permiteți să dea viață acestor Idei și Idealuri.

În rezumat, calea de urmat în acest domeniu este următoarea: 1) Încurajați Ideile și Idealurile de sănătate, forță, vitalitate, condiție fizică bună să intre în mintea voastră, să dea rădăcini, mlădițe, flori și fructe. Cultivați aceste Idei și Idealuri și conferiți-le vitalitate, printr-o doză zdravănă de Atenție așteptătoare, Așteptare încrezătoare și Credință în sfera de condiții pe care le doriți; încercați să vă vedeți singuri "cu ochii minții" așa cum ați dori să fiți și "sperați cu încredere". 2) Nu vă permiteți niciodată să întretineți idei și condiții maladive anormale și, mai presus de orice, nu cultivați niciodată acea atitudine mentală care constă în "a aștepta" ca anumite condiții să se manifeste în corp. Cultivați o atitudine de Credință și de Speranță și îndepărtați-o pe cea de Teamă. 3) Dacă spiritul v-a fost plin de aceste idei și așteptări negative, dăunătoare și distrugătoare, iar dacă drept răspuns trupul a manifestat unele simptome de boală, trebuie să vă străduiți să vă scoateți aceste buruieni dăunătoare din minte, cultivând într-un mod deliberat, hotărât și încrezător, o specie bună de idei, de idealuri și de așteptări. O axiomă a psihologiei noi este că "pozitivul tinde să inhibe și să distrugă negativul" – buruienile din grădina mentală pot fi distruse prin cultivarea grijulie și hotărâtă a plantelor "pozitive", ca Speranța, Credința, Așteptarea încrezătoare a tot ceea ce e bun și poate fi dorit.

Puterea Credinței este prezentă și efectivă – este eficientă și activă – și vă poate fi prietenă dacă-i recunoașteți și înțelegeți existența; este gata să vă servească, numai să faceți apel la ea când trebuie și cum trebuie și să-i oferiți canalele prin care ea să se poată scurge, în efortul de a se manifesta. Iată marele adevăr al lecției speciale de vindecare prin Credință!

Puternicul subconștient

Subconștientul – acest vast câmp sau plan al activității mentale – este lăcașul unei puteri cu mult mai mari și izvorul unui fluviu de forță mentală mai adânc și mai larg, pe care o persoană obișnuită nu poate nici măcar să înceapă a și-l imagina. În acest domeniu sau în acest plan se desfășură mai bine de 75% din activitățile mentale umane.

Lumea noastră mentală are o extensie cu mult mai mare decât o concepem noi în mod obișnuit; există adâncuri mari, relativ nesondate, și înălțimi la fel de mari, relativ neexplorate. Spațiile explorate și cunoscute ale mentalității noastre conștiente sunt accesorii și subordonate acestor vaste întinderi, în care nici cele mai strălucite spirite ale speciei umane n-au reușit să pătrundă dincolo de frontieră. Vastele întinderi din acest ținut straniu așteaptă încă misiunile exploratoare ale viitorului. Poziția noastră față de această uriașă *Terra incognita* a spiritului este asemănătoare cu cea a lumii vechi civilizate față de globul pământesc; suntem în așteptarea unui Cristofor Columb care să exploreze Continentul de Vest al spiritului și a unor Livingstone și Stanley care să ne dea cărți pentru aceste zone aflate încă în umbră.

Și totuși, arile cercetate, deși relativ mici, ale subconștientului ne-au dezvăluit o lume minunată – un ținut plin de bogate substanțe brute, de metale prețioase, de minunate specii de viață animală și vegetală. Iar îndrăzneții noștri cercetători au descoperit modalități de aplicare și de folosire a câtorva din lucrurile minunate care au fost descoperite la frontiera lumii noi mentale.

Subconștientul păstrează convingeri și credințe profund înrădăcinate, despre succesele sau eșecurile individului. Omul care și-a imprimat în mod constant în mentalitatea subconștientă "N-am noroc" și "Soarta e împotriva mea" a creat în el însuși o putere înfricoșătoare, care acționează ca frână sau ca obstacol asupra eventualei sale realizări viitoare. A creat în el însuși un dușman, care îl ține în loc și care împiedică orice efort lăuntric de a obține succesul. Acest dușman ascuns îi blochează eforturile și-i paralizează activitățile.

Dimpotrivă, cel care crede că "norocul e cu el" și că "lucrurile se aranjează în favoarea lui" nu numai că și eliberează toate energiile latente, dar își stimulează de fapt și toate capacitățile – atât în sferele subconștientului, cât și în cele ale conștientului.

Mulți oameni au dobândit o asemenea convingere referitoare la destinul lor fericit încât au învins obstacole care sigur ar fi oprit din drum pe cineva cu convingeri opuse. De fapt, majoritatea oamenilor care și-au folosit eșecurile ca trepte pentru succese viitoare au simțit în ei convingerea că în cele din urmă vor triumfa și că dezamăgirile sau eșecurile temporare nu erau decât accidente de parcurs.

Sunt oameni care au crezut în "steaua" lor sau în prezența și puterea a ceva situat în afara lor și care concură la realizarea unui triumf final. Aceasta le-a dat o voință de neînfrânt și un spirit de neînving. Dacă aceiași oameni ar fi lăsat să li se înstăpânească în suflet convingerea că în ei lucrează influențe adverse și antagonice ar fi fost înfrânți în luptă și ar fi rămas niște învinși. Dar, în ambele cazuri, "acel ceva" pe care ei l-au crezut a fi un lucru sau o entitate exterioară n-a fost nici mai mult nici mai puțin decât influența și puterea propriului subconștient, care într-un caz lucra pentru ei, iar în celălalt – împotriva lor.

Omul al cărui subconștient este plin de convingerea și de Credință în insucces, precum și de eșecul inevitabil al eforturilor sale – omul a cărui Așteptare este cea a insuccesului, a eșecului, a incapacității, a cărui Atenție "așteptătoare" este orientată spre un asemenea deznodământ, ca și spre incidentele și împrejurările ce conduc la el – este ca un om care înnoată împotriva curentului. El se opune forței curentului și fiecare din eforturile sale este combătut și înfrânt de forța adversă a acestuia. În schimb, omul al cărui subconștient este saturat de convingerea victoriei ultime și a succesului final – a cărui Așteptare încrezătoare este orientată în acest scop și a cărui Atenție așteptătoare pânzește în permanență tot ceea ce poate tinde să realizeze obiectul credinței sale interioare – este ca înătorul care înnoată în direcția curentului. Un asemenea om nu numai că nu se opune forței curentului, dar colaborează cu ea, o ajută.

Despre cât e de important să aveți Credință, Așteptarea încrezătoare și Atenția așteptătoare a subconștientului orientate către succesul, împlinirea și înflorirea deplină a personalității – precum și despre cât e de important de a nu avea aceste forțe puternice îndreptate împotriva voastră – vă puteți da seama dacă socotiți că într-unul din cazuri aveți trei sferturi din echipament și din capacitatea mentală acționând în favoarea voastră, iar în celălalt – împotriva voastră. Iar în ambele cazuri cele trei sferturi nu numai că "lucrează activ în ceasurile de veghe, dar lucrează și în cele în care dormiți". A pierde ajutorul celor trei sferturi ar fi o problemă gravă, nu-i așa? Dar este și mai grav încă să le aveți acționând efectiv împotriva voastră – să vi le faceți dușmani! Or, tocmai asta se întâmplă când subconștientul intră în acțiune sub influența unei proaste direcționări a Credinței, a Atenției mereu treze și a Așteptării încrezătoare.

Ocupați-vă activ de subconștientul vostru. Antrenați-l, educați-l, reeducați-l, formați-l, instruiți-l, faceți-i sugestii pe linia Credinței în succes și în putere, nu a Credinței în eșec și în slăbiciune. Puneți-l la treabă, faceți-l să înnoate în sensul curentului. Subconștientul trăiește din Credință, acționează prin Credință. Vegheați deci să-i asigurați o bună calitate de Credință și fugiți ca de ciumă de Credința bazată pe teamă, pe eșec și pe disperare. Gândiți-vă cu multă băgare de seamă – și acționați!

Cum să vă dezvoltați entuziasmul pentru muncă

Credința este principiul subiacent al remarcabilei aptitudini a spiritului omenesc cunoscută sub numele de Entuziasm. Fără Credință nu pot exista nici activitățile stărnite de Entuziasm. Fără Credință, Entuziasmul rămâne amorțit, latent, static. Pentru a-l trezi și a-l dinamiza este necesară Credința.

În plus, Credința necesară pentru manifestarea și exprimarea Entuziasmului trebuie să fie o Credință pozitivă: Credința în succesele Inițiativei, Credința ce-și arată fazele pozitive, Credința sigură că va doborânda ceea ce este demn de dorit și considerat a fi bun. Credința negativă nu are puterea de a trezi Entuziasmul; Credința pozitivă vă poate trezi minunata forță latentă, mentală sau spirituală.

Entuziasmul este o forță mentală sau spirituală care a fost întotdeauna considerată cu respect de către omenire – adesea cu un respect în care-și face loc și sentimentul sacralului. La cei vechi, el pare să fie un dar neprețuit al zeilor și se consideră că însuflă individului atribuțiile unei puteri cvasidivine. Dat fiind faptul binecunoscut că oamenii, sub imperiul Entuziasmului, realizează lucruri aproape supraomenești, cei vechi au ajuns să creadă că aceste puteri adiționale provin dintr-o dăruire cu putere, dintr-o sferă de existență superioară celei omenești. De aici vine și folosirea de către ei, pentru a-l defini, de termeni ce indică în mod limpede credința în natura lui transcendentă.

Termenul "Entuziasm" provine direct dintr-un cuvânt din greaca veche care înseamnă "a fi inspirat de zei". Cele două rădăcini care compun cuvântul original înseamnă, respectiv, una "inspirație", cealaltă "zeu" sau "divinitate", astfel încât cele două rădăcini combinate într-un cuvânt dau sensul de "inspirat de zei".

V-ați dat seama că, atunci când sunteți extrem de interesat de un subiect, un obiect, un studiu, o cercetare, o cauză, interesat până într-acolo încât să fiți în culmea Entuziasmului, simțiți în voi o cantitate remarcabil sporită de

energie și de putere mentală. În asemenea momente mintea pare să lucreze cu iuteala fulgerului și aveți impresia extraordinară de a fi plini de pricepere și de eficacitate. Puterea minții pare să se fi împărțit: roțile ei par a fi unse cu un ulei miraculos, exact acolo unde era nevoie, suprimând astfel orice fricțiune și permițând fiecărei părți a mecanismului să se miște în largul ei și cu o minunată rapiditate. În asemenea momente vă simțiți realmente, efectiv, "inspirat". Simțiți cum vi s-ar deschide o lume de noi realizări dacă ați putea transforma în permanență această stare trecătoare a spiritului.

Privind în jurul vostru în domeniul practic al activității și eforturilor cotidiene, veți vedea pentru ce oamenii de afaceri consideră drept un factor important de reușită în activitate această calitate mentală numită "interes entuziast" la persoanele care desfășoară activitatea respectivă. S-a constatat că "interesul entuziast", manifestat față de muncă sau față de sarcina de îndeplinit, implică toate capacitățile fizice și mentale ale subiectului. Acesta investeste în munca lui nu numai totalitatea capacităților sale normale, dar face, de asemenea, apel la rezerva secretă de putere a subconștientului și o adaugă la toată energia sa obișnuită. Iar când este aproape de pragul oboselii, "interesul entuziast" îl împinge înainte și, în scurtă vreme, își "recapătă" suflul și ia din nou startul.

Cereți oricărui director comercial lista caracteristicilor esențiale ale unui bun vânzător și veți vedea că această capacitate sau această deprindere – "interesul entuziast" – ocupă un loc primordial pe lista respectivă. Și nu numai din cauza efectului său extrem de important asupra activității vânzătorului, dar și pentru faptul că "entuziasmul este contagios", iar interesul viu și proaspăt al vânzătorului tinde să se transmită mentalității subconștiente a clientului său.

Tot astfel, Entuziasmul celui care vorbește în public, fie el actor, avocat sau bărbat de stat, însuflă energie și vitalitate întregii sale ființe intelectuale și sensibile, făcându-l să dăruie tot ceea ce are mai bun în el și să-l transmită auditoriului pe calea "contagiunii mentale". Omul cu suflet "fierbinte" tinde să înflăcăreze sufletele și inimile celor care-l înconjoară. Impetuoșitatea șefului, președintelui sau directorului entuziast se comunică subordonaților acestuia.

E limpede că Entuziasmul este o manifestare a fazei emoționale a mentalității umane, că el apelează în mod direct și imediat la natura emoțională a celui alt. El este, de asemenea și în mod evident, un produs al mentalității subconștiente și, în consecință, face apel în mod direct și imediat la mentalitatea subconștientă a celui alt. Efectul său caracteristic este de a însufla, de a insufla energie, de a inspira, de a revigora. Nu numai că trezește sentimente și înflăcărează latura spirituală, dar stimulează și înviorează și capacitățile intelectuale. Firele sub tensiune sunt persoanele care posedă într-o foarte mare măsură "interesul entuziast" și și-l manifestă când au ocazia. Excesul poate duce la eșec: e bine să păstrăm o cale de mijloc; dar dacă cineva e lipsit de "interes entuziast", atunci în limbajul oamenilor de afaceri este calificat de om "stins" sau "terminat".

Omul înzestrat cu un entuziasm autentic se caracterizează prin Credința constantă în tot ceea ce întreprinde: prin interesul viu pe care-l arată; prin râvna de a vorbi despre realizarea sa și de a se strădui s-o perfecționeze; prin nenumăratele eforturi pe care le face pentru ea. Fundamentul pe care se sprijină totul este însă Credința: dacă ea lipsește, atunci edificiul entuziasmului se prăbușește ca un castel de cărți de joc.

Cu cât un om are mai multă credință în ceea ce face, în scopul pentru care lucrează sau în ceea ce întârșește celorlalți, cu atât el își va manifesta mai bine forțele și capacitățile, cu atât va fi mai eficace în activitatea pe care o desfășoară, cu atât mai mare va fi aptitudinea sa de a-i influența pe ceilalți și de a le prezenta lucrurile în lumina propriilor sale convingeri și interese. Credința zămislește și sprijină Entuziasmul; lipsa de Credință îl înăbușă și-l stinge; scepticismul și incredulitatea totală îl ucide; e limpede că primul pas spre cultivarea și dezvoltarea Entuziasmului constă în a determina Credința în subiectul sau obiectul pentru care doriți să vă exprimați și să vă manifestați Entuziasmul.

Dacă vă lipsește Credința în subiectul sau obiectul activităților pe care le desfășurați, nu veți fi niciodată capabili să manifestați Entuziasm în privința aceluia subiect sau obiect.

Viața fără Credință și Entuziasm este o moarte vie; persoanele care duc acest gen de viață nu sunt decât cadavre vii. Dacă vreți să fiți un fir sub tensiune, trebuie să începeți prin a declanșa și a dezvolta Entuziasmul în inimile și în sufletele voastre. Trebuie să cultivați un interes viu și pasionat, o Credință vie și arzătoare în activitatea pe care o întreprindeți și în lucrurile cărora le consacrați timpul și activitatea voastră. Trebuie să respirați și inspirați mental acel Duh de Viață pe care oamenii, secole de-a rândul, l-au numit "Entuziasm" și care este fratele geamăn al Inspirației. Atunci veți cunoaște "ferwoarea în sufletul incendiat și incendiator" – acel zel arzător și viu – ce marchează adevăratul Entuziasm.

Dorința este al doilea factor al puterii mentale. Trebuie nu numai “să cunoașteți cu precizie și exactitate ceea ce doriți” și s-o arătați prin Idealizare, trebuie și “s-o văuți suficient de puternic” și s-o arătați prin Dorința insistentă. Dorința constituie flacăra și focul ce creează vaporii sub presiune ai Voinței. Voința nu acționează niciodată până ce nu este însoțită de o Dorință activă și suficient de puternică. Dorința este cea care îi furnizează voinței “motivul”, dacă “motivul” lipsește, voința nu se activează niciodată. Când vorbim despre cineva înzestrat cu “o voință puternică”, vrem de fapt să spunem că e cineva care posedă o mare dorință – o Dorință suficient de mare pentru a-l face să-și consacre toată capacitatea și energia în vederea realizării obiectului Dorinței.

Dorința exercită o influență extraordinară asupra tuturor facultăților mentale, determinându-le să “furnizeze din plin” energie și putere, pentru a-și face treaba cum se cuvine. Ea stimulează inteligența, stărnește emoțiile, înviorază imaginația.

Fără presiunea dorinței, activitatea mentală realizată ar fi foarte redusă. Nota dominantă a Dorinței este “Vreau” și, pentru a mulțumi și a satisface această “vrere”, spiritul își pune la bătaie energiile cele mai remarcabile. Fără Dorință nu v-ați prea gândi la asta și nici n-ați avea motive s-o faceți. Fără Dorință n-ați trece la acțiune, căci n-ați avea nici o rațiune să vă dați peste cap pentru atâta lucru. Întotdeauna Dorința este “cea care ne determină să acționăm” – să acționăm mental, dar și fizic.

În plus, gradul și intensitatea activității voastre mentale sau fizice sunt determinate de gradul de Dorință pe care o resimțiți față de obiectul sau scopul activității respective. Cu cât vă doriți mai mult un lucru, cu atât veți munci mai din greu pentru a-l obține și cu atât munca o să vi se pară mai ușoară. Împlinirea datoriei, sub înrăurirea și cu stimulentele unei Dorințe puternice, va fi mult mai lesnicioasă decât împlinirea ei fără înrăurirea și stimulentele respective – și infinit mai agreabilă decât ar părea aceeași datorie dacă scopul și obiectul ei ar fi contrare dorințelor voastre. Nu e nevoie de nici o dovadă în stabilirea acestor fapte, ele sunt îndeobște cunoscute și dovedite prin experiența de zi cu zi.

Gradul de forță, de energie, de voință și de hotărâre, de perseverență și de răvnă neîntreruptă manifestat de cineva în aspirațiile, ambițiile, scopurile, împlinirile, acțiunile și lucrările sale este determinat în primul rând de gradul Dorinței sale de a ajunge la aceste obiecte – de gradul său de “vrere”, referitor la obiectele respective. Este un principiu atât de adevărat încât unii care i-au studiat efectele au spus: “Puteți avea sau puteți fi absolut tot ce vreți – cu condiția să vreți aceasta cu destulă energie.”

Dar fără Credință vă este practic imposibil să manifestați o Dorință puternică, arzătoare, statornică. Dacă sunteți ros de îndoială, de neîncredere, de scepticism, de incredulitate în legătură cu un lucru sau cu fericita lui realizare, veți fi incapabil să faceți să se nască în voi gradul necesar de dorință pentru acest obiect sau pentru obținerea lui. Lipsa de Credință sau, și mai exact, incredulitatea unui spirit pozitiv tinde să paralizaze Puterea Dorinței; ele acționează precum niște frâne, înăbușă Dorința și sting bucuria împlinirii. Credința însă, dimpotrivă, descătușează Dorința și-i creează condiții de manifestare.

Iată, pe scurt, principiul: Credința încurajează și susține, promovează și menține Dorința la cel mai înalt grad de eficacitate; îndoială, descurajarea, neîncrederea și incredulitatea întârzie și restrâng, inhibă și paralizază manifestarea eficace a dorinței.

Marea putere a unei Voințe intense

Acțiunea Voinței este cel de-al treilea factor al Puterii mentale. Nu trebuie numai “să vedeți cu exactitate” ceea ce vă doriți și să-l vedeți cu “ochii minții” sub o formă ideală – nu trebuie numai “s-o doriți în mod energetic”, cu o insistență și o exigență care nu tolerează nici refuzul, nici înfrângerea – trebuie și să faceți apel la serviciile unei Voințe constante, hotărâte, de nestăpânit, care să vă mențină energiile și puterile în mod ferm și crâncen concentrate asupra sarcinii de a realiza o anume lucrare și de a atinge un anume scop. Trebuie “să vreți să vreți” și trebuie să vă îndemnați Voința să se vrea ea însăși prin acțiunea Voinței.

Voința este poate cea mai misterioasă din toate puterile spiritului. Ea pare să domine singură asupra unei laturi a spiritului. Pare mai apropiată de “EU SUNT EU” sau de “Ego” decât orice alt aspect al mentalului. Ea este principala instrument al lui “EU SUNT EU”, instrument pe care acesta din urmă îl folosește direct și nemijlocit. Spiritul său este hotărârea înversunată; esența lui – acțiunea. Ori de câte ori acționați, folosiți-vă Voința. Puterea Voinței este faza sau aspectul dinamic al Puterii mentale. Orice altă forță mentală este mai mult sau mai puțin statică – Puterea își manifestă aspectul dinamic numai când în proces este angrenată Voința. Înțelepții au stabilit că “orice Putere este, în ultimă instanță, Putere a Voinței”. Și că “toate activitățile sunt, în ultimă instanță, forme sau faze ale Acțiunii Voluntare”. În Cosmos, ca și în ființa umană, Puterea Voinței este faza esențială și fundamentală a Puterii.

Legea atracției mentale – sau a **gravitației mentale** – acționează conform unui **principiu similar** întru totul cu cel al gravitației fizice. Există, prezentă și activă, “**tracțiunea**” mutuală și reciprocă între gânduri și lucruri – gândurile fiind și ele lucruri în ultimă instanță. Acest principiu se extinde și asupra obiectelor așa-zis neînsușite; misterul se explică prin Legea – acum bine stabilită – că există un Spirit în toate, chiar și în obiectele aparent neînsușite din Univers, până și în atomii și particulele din care sunt alcătuite substanțele materiale.

Nu numai că atrageți vibrații de gânduri, valuri, curente, atmosfere de gânduri, având un caracter armonios și cu care gândurile voastre prezintă afinități firești; dar mai și atrageți către voi (prin puterea de atracție a gândirii) și alte persoane ale căror gânduri prezintă anume afinități și armonie cu ale voastre. Tot astfel, atrageți către voi și alte persoane, ale căror interese merg în același sens cu ale voastre – și sunteți atrași de ele.

Atrageți către voi persoanele care pot fi necesare realizării în cele mai bune condiții ale planurilor, proiectelor, dorințelor și ambițiilor voastre; și, în același mod, vă simțiți atrași către cele în planurile și proiectele cărora sunteți apt să jucați un rol important. Într-un cuvânt, fiecare persoană tinde să atragă spre ea pe cele de care are nevoie în realizarea idealurilor și exprimarea dorințelor sale – cu condiția “să vrea acest lucru cu suficientă ardoare”, iar celelalte persoane să posede afinități și să fie în armonie cu planurile și scopurile sale.

Persoanele a căror atenție a fost reținută de operațiile Legii atracției mentale și care au învățat să aplice principiile prin care aceasta se manifestă în afacerile sau în viața lor remarcă numeroase și minunate manifestări ale puterii acesteia în evenimentele vieții cotidiene. Cărțile, ziarele, articolele din reviste ce tratează vreunul din subiectele ce le preocupă ajung în mâinile lor într-un mod aproape supranatural. Persoane ce se adaptează planului general al scopului urmărit survin la țanc în viața lor. Evenimentele particulare survin la fel. Apar lucruri care “se adaptează” ideii generale. Apar împrejurări neașteptate care, deși la prima vedere, par să constituie un obstacol și să fie nedorite, în cele din urmă se potrivește de minune cu planul de ansamblu al proiectului. Nu e de mirare că numeroase persoane care au trăit asemenea experiențe sunt tentate în primul moment să le atribuie unei influențe supranaturale sau supraomenești; în realitate, dacă sunt corect interpretate, se constată că ele sunt în deplină concordanță cu Legea Naturală și țin de posibilitățile omenești.

Condițiile de viață, mediul în care trăiți, împrejurările și evenimentele care survin sunt, într-o foarte mare măsură, rezultatul acțiunii Legii Atracției Mentale. În consecință, ele sunt, în mare măsură, manifestări sub o formă obiectivă și materială ale ideilor voastre mentale, ale idealurilor și reprezentărilor pe care vi le faceți. Forța și natura unor manifestări de acest fel depind, în mare parte, de gradul de Credință și de Așteptare încrezătoare, pe care le aveți și pe care vi le exprimați în gând, referitor la aceste subiecte și evenimente. Dimpotrivă, îndoiala și scepticismul, aspecte negative ale Credinței, servesc la încetinirea acțiunii Puterii Credinței sau pot chiar răsturna întregul mecanism.

Vă creați propria ambianță, condițiile și împrejurările vieții, evenimentele, ajutorul pe care-l primiți, modalitățile de realizare a anumitor scopuri cu ajutorul Puterii Mentale ce acționează conform Legii Atracției Mentale. Ca toate celelalte forme sau faze ale Puterii mentale, Atracția mentală este transformarea Idealului subiectiv într-o Realitate obiectivă: gândirea tinde să capete formă în acțiune, forma mentală tinde să îmbrace o materialitate și o substanță obiectivă. Idealul este reprezentat prin luminoasa, puternică și precisă imagine mentală sub formă ideală, care se exprimă prin Idealizare. Dorința procură flacăra și căldura ce produc “aburii sub presiune” ai Voinței, de care are nevoie procesul creator; dar Idealizarea este alterată și slăbită, Dorința se stinge, iar Voința își pierde hotărârea, când lipsește Credința care generează Așteptarea încrezătoare. Cu cât există mai puțină Credință și Așteptare încrezătoare, sau cu cât există mai multă îndoială, temere, scepticism și neîncredere, cu atât mai slabă este Idealizarea, cu atât mai fragilă Dorința și Puterea Voinței.

Fără Credință nu poate exista Așteptare încrezătoare, fără Credință Focurile Dorinței se sting, fără Credință nu se mai produce aburul sub presiune al voinței. Ori de câte ori vă gândiți la Legea Atracției Mentale, gândiți-vă la Credință, căci Credința îi este adevăratul suflet, adevărata inspiratoare.

Aveți Credință în voi înșivă

Printre numeroasele caracteristici și calități favorizând succesul la un individ anume, nu există nici una mai importantă și mai esențială decât Credința în sine însuși, aptitudinea de a nu conta decât pe sine – acești doi termeni nefăcând altceva decât să exprime ideea de Credință în Sine însuși. Omul care are Credință în sine însuși plasează sub controlul și conducerea sa minunatele capacități ale mentalității sale subconștiente, ca și deplina stăpânire a făcătoarelor sale mentale conștiente, precum și a instrumentelor acestora. El tinde, de asemenea, să trezească un sentiment asemănător în spiritele și inimile celorlalte persoane cu care intră în contact în timp ce-și urmărește

scopul, obiect al eforturilor sale. Percepția intuitivă și conștiința posibilităților și energiilor personale, ale capacităților sale, constituie un atribut esențial al individului sortit succesului.

Un studiu psihologic dovedește faptul că oamenii care reușesc, care "parvin" în cele din urmă, care sunt realizatori, sunt marcați de Credința intuitivă profundă în ei înșiși și de Așteptarea încrezătoare a succesului final. Acești oameni se ridică deasupra incidentelor legate de înfrângeri temporare; folosesc eșecurile ca trepte către victoria finală. Ei sunt intruchiparea vie a lui *Invictus* al lui Henley. Sunt cu adevărat Stăpâni pe soarta lor, Câpitani ai Sufletelor lor! Asemenea oameni nu pot fi niciodată învinși cu adevărat; ca mingile de cauciuc, ei au capacitatea de a sări din nou, ceea ce-i face să se ridice triumfători după fiecare cădere: cu cât sunt loviți mai cu putere de pământ, cu atât se ridică și saltă tot mai sus. Asemenea oameni sunt întotdeauna învingători posibili, să spunem probabili, ba chiar siguri, atâta timp cât păstrează în ei Credința intuitivă, încrederea în Ei înșiși. Numai dacă și-o pierd pot fi cu adevărat învinși sau distruși.

Constatăm în general că cei care n-au reușit în viață (sunt sau 1) cei care nu și-au manifestat niciodată Credința în ei înșiși sau Încrederea în Sine; sau 2) cei care și-au pierdut-o din pricina "lipsei de noroc repetate".

Cei care n-au resimțit niciodată freacă fericit al Credinței în Sine sau al Încrederii în Sine sunt curând etichetați de prietenii lor ca lipsiți de elementele necesare pentru a duce o treabă la bun sfârșit. Lumea învață repede să-i cunoască și îi așază la locul pe care-l merită. Lipsa lor de Credință și de Încredere în ei este percepută de cei cu care intră în contact. Lumea n-are Credință în ei și nici un fel de Așteptare încrezătoare în succesul lor.

Studiul biografiei oamenilor care au reușit în tot ceea ce au întreprins vă va ilustra într-un mod atât de pregnant acest principiu, încât nu vă veți mai îndoi niciodată de adevărul lui absolut. Practic, în toate cazurile, veți vedea că oamenii care au sfârșit prin a reuși au fost descumpăniți și s-au prăbușit de numeroase ori la începuturile carierei – iar uneori chiar și mai târziu. Dar, chiar dacă faptul de a fi fost făcuți "knock-out" i-a buimăcit pentru o scurtă perioadă, ei nu și-au pierdut niciodată combativitatea sau voința de a parveni. Întotdeauna s-au repus pe picioare înainte de a fi fost scoși din luptă; și întotdeauna au înfruntat Destinul cu hotărâre și fermitate. Deși "capetele le erau însângerate, ele nu s-au plecat", după cum o proclama triumfător Henley. Soarta nu poate învinge un asemenea spirit; când sosește ceasul, ea recunoaște în el un bărbat și, femeie fiind, se îndrăgostește de el și-i acordă favorurile sale.

Când v-ați găsit adevărata Personalitate, "acel ceva din voi" sau "EU SUNT EU" – atunci v-ați găsit Eul interior, Eul adevărat, care definește subiectul și obiectul acestei Credințe și acestei Așteptări încrezătoare. Astfel, mii de oameni au atins culmile scopului propus, urmând căile Idealurilor definite, ale Dorinței insistente, ale Așteptării încrezătoare și ale Compensării echilibrate. Percepția intuitivă și conștiința adevăratului lor "Eu" i-au făcut pe oameni capabili să trăiască idealul de *Invictus* în spiritul gloriosului poem al lui Henley. Nimic altceva decât acest sentiment intim n-ar fi fost în stare să umple un suflet omenesc cu un spirit neînduplecat și o voință de neînvins.

Invictus

de W.E. Henley

"Din adâncul nopții ce mă acoperă,
Neagră ca abisul de la un pol la altul,
Mulțumesc tuturor zeilor ce pot exista
Pentru sufletul meu de neînvins.
În crunta gheară a sorții,
Sub repetatele lovituri ale nenorocului
N-am tresărit, nici n-am strigat.
Capul mi s-a însângerat, nu s-a plecat;
Dincolo de valea îndoielii și a spaimii
Apare, sumbră și amenințătoare, groaza Umbrei,
Și totuși, anii care trec
Mă află și mă vor afla neînfriecat.
Puțin îmi pasă dacă poarta e-ngustă,
Iar soarta-mi - de blesteme plină,
Stăpân pe Destinul-mi eu sunt,
Și-mi sunt Câpitan peste Suflet."

Timp de secole, înțelepții omenirii au propovăduit Crediința în Eul adevărat, în "EU SUNT EU" – ce-l face pe individ capabil să transforme în instrumente ale succesului până și împrejurările ce par sortite să determine eșecul proiectelor sale; și să transforme în agenți binefăcători până și forțele vrăjmașe care-l împresoară. Ei au descoperit și au transmis urmașilor faptul că o asemenea Crediință este o Putere spirituală, o forță vie, care – dacă avem încredere în ea și știm s-o folosim – va anula opoziția circumstanțelor exterioare sau le va transforma în colaboratori eficace.

Eul vostru real este o rază din marea Soare al Spiritului, o scânteie în marea Flacăra a Spiritului – un focar al exprimării acestei infinite PERSOANE A SPIRITULUI.

Crediința în adevăratul vostru Eu și Așteptarea încrezătoare a manifestării și a exprimării sale în muncă, eforturile, proiectele și scopurile voastre folosesc pentru a pune în mișcare plenitudinea puterii, energiei și forței spirituale și mentale. Ea vă înviorează puterile intelectuale; folosește puterile voastre emotive în mod eficace și sub control; vă pune în mișcare imaginația creatoare; plasează puterile voinței sub influența și patronajul vostru. Își extrage inspirația din facultățile voastre subconștiente; vă deschide spiritul luminilor ce provin din facultăți și puteri spirituale superconștiente. Face să acționeze, sub controlul și conducerea voastră directă, Legea Atracției mentale, lege datorită căreia atrageți spre voi circumstanțele, evenimentele, condițiile, lucrurile și persoanele de care aveți nevoie pentru a vă transforma idealurile în realitate obiectivă. Mai mult încă, suprimă obstacolele care au astupat canalele, făcându-vă să comunicați cu însuși *SPIRITUL* – acea mare sursă de Putere Infinită pe care o numesc aici PUTERE.

Descoperiți-vă adevărata Personalitate, descoperiți-l pe "EU SUNT EU"; apoi manifestați-vă încrederea totală față de ea; și cultivați-vă Așteptarea pe deplin încrezătoare a rezultatelor benefice decurgând din această Crediință.

CAPITOLUL VII

INFINITUL VĂ IUBEȘTE

CUM SĂ DEVENIȚI UN SUFLET DE NEÎNVINS

Întâi mesajul Adevărului: Voi, voi înșivă, în esența și realitatea ființei, naturii și entității voastre, sunteți Spirit și nimic altceva decât Spirit: în Spirit și din Spirit, spiritual și nu material. Materia este instrumentul exprimării, substanța creată în folosul și slujba voastră, atunci când voiți să exprimați Viața, Conștiința și Voința: ea este slujitoarea și nu Stăpânul vostru; voi sunteți cei care îi impuneți condiții, limite și forme, nu ea vouă, când luați cunoștință și conștiință de natura voastră reală și veți vă se deschide asupra percepției relației reale dintre voi și ea, dintre ea și voi. Întâi ce spune SPIRITUL, captat de către centrul său de exprimare individuali și acreditați și transmis vouă de către ei:

În măsura în care percepeți, recunoașteți și sunteți conștienți de identitatea voastră esențială cu MINE “Putere-și-Prezență” Supremă, Realitate Ultimă, în acea măsură veți fi și apti să manifestați Puterea Mea Spirituală. EU SUNT asupra și deasupra voastră, sub voi și dedesubtul vostru, vă înconjur de pretutindeni. EU SUNT și în voi, iar voi sunteți în MINE, din Mine purcedeți, în Mine viați, vă mișcați și vă aveți ființa. Căutați-mă privind în voi înșivă, dar căutați-Mă și în “întinderile nemărginite”, căci EU sălășluiesc și în ființa, dar și în afara ființei voastre. Dacă și când vă veți hotărî să trăiți în înțelegere cu acest Adevăr, atunci veți fi capabil să-l manifestați – în el și numai prin el pot fi aflate, pătrunse, realizate și manifestate Libertatea, Neînfrângerea, Prezența și Puterea, în mod real și veritabil.

În poemul său mistic intitulat *Pândarul Cerului*, Francis Thompson descrie cu o putere extraordinară și adesea cu o intensitate aproape înfricoșătoare modul în care El individual rebel este urmărit ca un vânat de către realitate. El înfățișează divinitatea angajată într-o căutare necruțătoare și neostenită, pândind, urmărind și încolțind sufletul individual răzvrătit. El înfățișează spiritul izolat drept un “lucru straniu, jalnic și fără preț”, care fuge să scape de urmărirea Divinității, “de-a lungul nopților și de-a lungul zilelor”. Sufletul individual nu-și recunoaște relația și identitatea cu Absolutul care-l urmărește și se napustește departe de propriul său bine, cuprins de o panică înfricoșătoare. Dar, după cum spune Emerson, “de propriul Bine nu puteți scăpa” astfel, sufletul ce fuge să scape este în cele din urmă prins. Totuși, prin Credința sa în Nemărginire, sufletul individual își depășește teama de Nemărginire și, recunoscându-l ca pe un Bun suprem, se întoarce și se îndreaptă către el. Întâi concepția mistică despre efectul și acțiunea Credinței în Nemărginire.

Poemul *Pândarul Cerului* cuprinde în versiune integrală cinci pagini; în cele ce urmează, vom prezenta o versiune condensată a versurilor magnifice și impresionante ale lui Francis Thompson. Dacă nu resimțiți față de Dumnezeu nesfârșita iubire pe care o are El pentru voi, puteți încerca un sentiment de remușcare și încerca să dați mai mult. Dacă nu încercați acest sentiment, înseamnă că aveți o inimă de piatră.

Pândarul Cerului

de Francis Thompson

“Zburat-am departe de El, de-a lungul nopților și zilelor;
Zburat-am departe de el, prin arcadele anilor;
Zburat-am departe de El, de-a lungul labirintului
Propriului meu spirit; iar prin aburul lacrimilor,
Prin cascadele răsului, de El m-am ascuns;
Mă îndreptam spre-ale nădejii depărtate culmi;
Și recădeam, fulgerat,
În adâncul uriașelor prăpăstii ale spaimelor abisale,
Depart de neostenitele picioare ce mereu, pretutindeni, mă urmăreau,

Într-o urmărire lină,
Cu pas sigur și măsurat,
Cu potolită grabă, cu vie măreție
Răsunau pașii - răsună o Voce
Mai chemătoare decât pașii:
«Tot ce viază te trădează, pe tine cel ce Mă trădezi».

Îi spun Dimineții: Grăbește-te – iar Serii: Coboară iute;
Voi, nori în floare din slava cerului, învăluți-mă și mă ascundeți
De privirile acestui Iubit înfricoșător.

Și totuși, în urmărirea lor cea lină,
Cu pas sigur și măsurat,
Cu potolită grabă, cu vioiciune și cu modestie,
Veneau îndărăt-mi picioarele ce mă urmăreau,
Și răsună o Voce mult mai puternic decât ei:
«Nimic nu te adăpostește pe tine cel ce nu M-adăpostești».

În năvalnica vigoare a proaspetelor energii
Scuturat-am stâlpii ceasurilor
Făcut-am să cadă pe mine viața-mi; întinat de el
Stăteam în molozul anilor scurși,
Desfigurată, tinerețea-mi zăcea moartă sub moloz.
Zilele mi s-au dus în vâlvătai și fum.
Zugrav al Nemărginirii!
Îți trebuie oare să zdrobești lemnul înainte de-a-l împodobi?
Prospețimea-mi și-a istovit undele în pulbere;
Iar sufletul – fântână sfărâmată mi-e acum.

Acum, aud pe-aproape zvonul
Îndelungii urmăririi;
Vocea răsună în juru-mi precum chemarea mării;
«Cât de nedemn ești de iubirea-Mi!
Pe cine poți afla să te iubească, decăzut cum ești,
Decât pe Mine, doar pe Mine?
Tot ce ți-am luat, eu ți l-am luat
Nu spre nefericirea-ți,
Ci numai ca să poți veni să-l cauți în Brațele Mele.
Tot ceea ce greșit, copilărește,
Pierdut tu socotești, eu pentru tine l-am pus deoparte-n casa mea:
Ridică-te, ia-Mi mâna și-apoi vino!»
Pasul se-oprește lângă mine:
Întunecimile-mi, la urma urmei,
Să fie umbra mâinii Sale întinsă cu Iubire?
«O, tu, tu cel mai îndrăgit, mai orb și mai plâpând,
Eu sunt cel pe care-l cauți!
Iubirea ce din Tine smulgi, când tu Mă smulgi din tine»”.

Prentice Mulford a spus: “O Putere și o Înțelepciune Supremă guvernează Universul. Spiritul Suprem este nemărginit și el umple tot spațiul. Înțelepciunea, Puterea și Inteligența Supremă se află în tot ceea ce există, de la atom și până la planetă. Puterea Supremă se ocupă de noi, precum și de sorii și de infinitele sisteme ale lumilor din spațiu. Pe măsură ce vom înțelege mai bine înțelepciunea sublimă și nemărginită, vom învăța s-o chemăm tot mai mult, s-o atragem către noi și în felul acesta să ne reîmprospătăm mereu, mereu. Aceasta înseamnă să avem o sănătate din ce în ce mai bună, o tot mai mare capacitate de a ne bucura de ceea ce există, o elevație treptată către

un grad tot mai înalt de a fi, precum și dezvoltarea unor puteri despre care acum nu ne dăm seama că ne aparțin. Să cerem deci, în fiecare zi, Credința, căci credința este capacitatea de a crede și de a ști că toate lucrurile fac parte din Spiritul Nemărginit al lui Dumnezeu, că toate lucrurile au Binele sau pe Dumnezeu în ele și că toate lucrurile când le recunoaștem a fi părți din Dumnezeu trebuie să conlucreze întru binele nostru”.

În rezumat:

1) Există în adâncul a toate un Ceva mai mare, binefăcător și binevoitor la adresa voastră și care încearcă să vă ajute și să vă fie de folos ori de câte ori poate s-o facă și pretutindeni unde poate s-o facă.

2) Credința în Așteptarea încrezătoare față de această Putere binefăcătoare tinde să-i deschidă canalele prin care ea vă influențează viața; în timp ce îndoiala, necredința, bănuiala și teama tind să astupe canalul prin care curge această influență în viața voastră și s-o lipsească de ajutorul pe care i-l aduce.

3) Viața vă este, în mare măsură, determinată de felul de a gândi; prin natura și caracterul gândurilor, voi furnizați modelul sau tiparul care stabilește sau modifică strădaniile aceluia “Ceva” de a vă ajuta, fie producând rezultatele dorite, fie provocându-le pe cele nedorite, urmare închiderii de către voi a izvorului binelui.

În *Psalmii* Vechiului Testament, putem găsi mai multe capodopere ale învățăturii ezoterice despre Puterea Credinței: aici figurează esența Doctrinei secrete referitoare la Credința în Nemărginire. Printre *Psalmii* cei mai importanți figurează cei cu numărul 23 și 95. Aceste două mari poeme ezoterice sunt atât de importante, atât de pline de o informație utilă de ordin practic, încât socotim că e cazul să-i reproducem aici, pentru ca să vă puteți împărtăși din virtutea și din puterea lor, în etapa de instruire în care vă aflați în momentul de față. Iată-i deci:

Psalmul Credinței

Psalm 23

Dumnezeu este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște în pășuni verzi

Și mă duce la ape de odihnă;

Îmi înviorează sufletul

Și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.

Chiar dac-ar fi să umblu prin valea umbrei morții,

Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.

Toiagul și nuiuva Ta mă mângâie.

Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei;

Îmi ungi capul cu untdelemn

Și paharul meu este plin de dă peste el.

Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți

În toate zilele vieții mele

Și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.

Psalmul Ocrotirii

Psalm 95

Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt

Și se odihnește la umbra Celui Atotputernic

Zice despre Domnul:

El este locul meu de scăpare și cetățuia mea,

Dumnezeul meu în care mă încred!

Da, El te scapă de lațul vânătorului,

De ciuma și de pustirile ei.

El te va acoperi cu penele Lui

Și te vei ascunde sub aripile Lui.

Căci scut și pavăză este credincioșia Lui.

Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții,

Nici de săgeata care zboară ziua,

Nici de ciumă, care umblă în întunec,

Nici de molima care bântuie ziua nămiaza mare.

O mie să cadă alături de tine
 Și zece mii la dreapta ta,
 Dar de tine nu se va apropia.
 Doar vei privi cu ochii
 Și vei vedea răsplătirea celor răi.
 Pentru că zici: "Domnul este locul meu de adăpost!"
 Și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare,
 De-aceea nici o nenorocire nu te va ajunge,
 Nici o urgie nu se va apropia de corpul tău.
 Căci el va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale;
 Și ei te vor duce pe mâini,
 Ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.
 Vei păși peste lei și peste năpârci
 Și vei călca peste pui de lei și peste șerpi.
 "Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de-aceea îl voi izbăvi,
 Îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu.
 Când mă va chema, îi voi răspunde;
 Voi fi cu el în strâmtorare,
 Îl voi izbăvi și-l voi proslăvi.
 Îl voi satura cu viață lungă
 Și voi arăta mântuirea Mea".

Călăuzește-ne, dulce Lumină

Maeștrii și învățăceii Doctrinei interioare, a Înțelepciunii antice, a Doctrinei secrete, sunt înștiințați de asemenea de semnificația spirituală ezoterică a versurilor binecunoscutului imn "Lead, kindly light" ("Călăuzește-ne, dulce lumină"), compus de Newman, într-o perioadă de încercări sufletești. Puțini dintre cei care citesc sau cântă acest imn își dau seama de spiritul și de semnificația sa spirituală. Nici unul, cu excepția "celor care știu", nu percepe și nu recunoaște ce anume se află îndărătul acestor minunate cuvinte și versuri.

Cântarea credinței
 (Lead, kindly light)

"Călăuzește-mă, dulce lumină, în întunericul ce mă-mpresoară,
 Călăuzește-mă!
 Întunecoasă-i noaptea, departe sunt de casă,
 Călăuzește-mă!
 Ferește-mi pașii: eu nu cer să văd
 Îndepărtata zare: un singur pas de-ajuns mi-e".

Păstrați în minte vechiul aforism al celui înțelept: "Credința e Magia Albă a Puterii".

CUVÂNTUL MAGIC

CAPITOLUL VIII LEGEA CREȘTERII

“Eu sunt Succesul, deși înfometat, pătruns de frig, prost îmbrăcat
Rătăcitor sunt deocamdată și totuși vă zâmbesc, căci iată,
Vremelnice-s acestea toate și fericit eu fi-voi mâine:
Atunci norocul zâmbitor în calea mea mi se arată.
Dumnezeu este Tatăl. El are bogății nenumărate
Și toate ale mele sunt: avere, fericire, sănătate!”

Ella Wheeler Wilcox

Într-un pamflet al său, Don Blanding vorbește despre o perioadă din anii atât de grei ai Marii Crize, când a fost “zdrobit” pe plan financiar, mental și fizic. Suferea de insomnie și de o prăbușire fizică vecină cu paralizia. Lucrul cel mai rău era că suferea de o formă gravă de “autocompătimire” și, în plus, mai simțea și că această compătimire era pe deplin justificată.

Locuia – pe datorie – într-o colonie modestă de artiști, încercând să-și refacă existența ruinată și trupul prăpădit. Printre cei care mai locuiau acolo se afla Mike, un tânăr din Hawaii. Mike părea întotdeauna vesel. Mike părea întotdeauna prosper. Și, desigur, Blanding se întreba pentru ce anume. Căci Mike, de când îl cunoștea, nu prea fusese dăruit cu bunuri.

Așa încât într-o zi l-a întrebat ce zână bună își întinsese bagheta fermecată asupra lui, preschimbând în aur tot ce atingea.

Drept răspuns, Mike îi arătă cu degetul o înșiruire de litere pe care și le lipise deasupra patului: “D.I.A.M.P.B.I.C.M.A.”.

Blanding le citi, dar nu înțelese nimic.

– Ce-i cu ele? Un fel de “Sesam, deschide-te”, către ascunzătoarea unde sunt comorile?

– Ele au fost pentru mine “Sesam, deschide-te”, îi spuse Mike și începu să-i explice cum îl ajutaseră aceste cuvinte. Se pare că și Mike trecuse prin stări de speranță și de disperare, dar, odată, când se afla cu moralul la pământ, întâlnise un învățat, care-i arătase puterea LAUDEI și a RECUNOȘTINȚEI.

“Este o lege inerentă spiritului, afirma Charles Fillmore, ca noi să SPORIM ceea ce LĂUDĂM. Întreaga fire este sensibilă la laudă și e fericită să i se aducă laude. Cei care dressează animale le răsfăță și recompensează cu tot soiul de bunătăți pentru ascultarea lor. Până și plantele cresc mai bine când sunt îngrijite de persoanele care le iubesc. Ne putem lăuda propriile capacități, iar celulele creierului se vor împlini și ele, crescând în capacitate și în inteligență, când noi le vom adresa cuvinte de stimă și îmbărbătare”.

Dumnezeu v-a dăruit stăpânirea asupra Pământului. Tot ce este pe Pământ e în slujba voastră, dar amintiți-vă că stă scris în Scriptură că “Domnul Dumnezeu [a adus lui Adam] toate animalele câmpului și toate păsările cerului [...] ca să vadă cum are să le numească”. (1) Voi sunteți asemeni lui Adam prin aceea că puteți da fiecărui lucru și fiecărei ființe omenestă cu care intrați în contact numele pe care-l vreți. Le puteți numi bune sau rele. Iar epitetul pe care li-l veți da va hotărî ce vor fi ele pentru voi: slujitori buni sau răi. Le puteți lăuda sau blestema și, după cum o veți face, asta vor fi și ele pentru voi.

Există o Lege a Creșterii care nu dă greș: “*Tot ceea ce a fost lăudat și binecuvântat SE ÎNMULȚEȘTE!*” Socotiți binecuvântările care v-au fost aduse și veți vedea că ele sporesc. Dacă sunteți strâmtorat, începeți de pe acum să lăudați fiecare bănuț pe care-l primiți, binecuvântându-l ca pe un simbol al abundenței și al iubirii lui Dumnezeu, lăudați Dumnezeirea pe care o reprezintă. Lăudați-l pe El și numiți-l Belșug Nemărginit. Veți fi surprinși

(1) Geneza, 2,19

să vedeți cu ce rapiditate se va înmulți acel bănuț. Puneți-l pe Dumnezeu în activitatea voastră profesională. Binecuvântați-vă magazinul, binecuvântați-i pe toți cei care lucrează cu voi, pe toți clienții. Aflați că ei reprezintă Dumnezeu numită Belșug și deci binecuvântați-i ca atare.

Dacă lucrați la cineva și doriți o muncă mai interesantă și mai bine plătită, începeți prin A BINECUVÂNTA și a fi RECUNOSCĂTOR *pentru ceea ce aveți*. Binecuvântați munca pe care o faceți, fiți recunoscător pentru fiecare ocazie de a dobândi mai multă pricepere și competență sau de a fi de folos celorlalți. Binecuvântați banii pe care-i câștigați, chiar dacă sunt puțini. Să-i fiți atât de recunoscători lui Dumnezeu pentru ei, încât să faceți și un mic dar “de mulțumire” cuiva mai sărac decât voi.

Să presupunem că Patronul nu prea știe să vă aprecieze și că pare dur. Binecuvântați-l totuși și pe el. Fiți recunoscători pentru privilegiul ce vi se oferă de A SLUII cu credință, chiar dacă răsplata imediată vi se pare mică. Dați ce aveți mai bun în voi înșivă, dați-l cu veselie, cu bucurie, cu recunoștință și veți fi uluiți văzând cât de repede va veni CREȘTEREA: nu numai decât de la patronul la care lucrați, cât de la Marele Patron ce stă deasupra tuturor.

Îmi amintesc de scrisoarea unei femei: era în vreme de secetă și ea îmi povestea că, spre deosebire de majoritatea vecinilor ei, aveau în gospodărie multă apă, iar recoltele erau excelente. “Când soțul meu lucrează la câmp, îmi scria ea, îl rog pe Dumnezeu să binecuvânteze fiecare brazdă. Binecuvântează orice bob din traistă și-mi păstrez în minte imaginea limpede a ceea ce el va produce mai târziu din belșug, după Legea lui cea dreaptă. Vecinii noștri au fost uluiți de belșugul fânului pe care l-am avut în acest an. Fânul s-a vândut mai înainte să fi pus la păstrare recolta a treia.

În fiecare zi îmi încredințez Tatălui ferma, în gând și cu iubire. Îl rog pe Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei ce lucrează cu noi.

Puțini la număr sunt cei care-și dau seama de puterea laudei și a binecuvântării. Lauda poate fi numită marele eliberator. Vă mai amintiți de povestea lui Pavel și Sila? Erau la închisoare, în lanțuri, dar nu-și pierduseră nădejdea. Se bucurau și înălțau imnuri de laudă și iată că zidurile căzură și ei au fost eliberați.

Lauda conferă și măreție. Când îl laudăm pe Dumnezeu și apoi privim în jurul nostru și-i laudăm prezența nevăzută în tot ceea ce vedem, atunci mult din binele pe care în mod obișnuit nu-l vedem devine evident și pare măret. Dacă citim toate faptele lui Isus, precum și învățăturile, regăsim în ele elementul luminos al laudei. Când el a privit cele cinci pâini și cei doi peștișori și a văzut că are de hrănit o mulțime de oameni, primul său gând a fost un gând de laudă. Și ridicând ochii spre cer, i-a binecuvântat.”

Să ne întoarcem la Vechiul Testament; veți vedea cât de des vi se cere “să-l lăudați pe Domnul și să-i aduceți mulțumire, iar ATUNCI pământul va da din belșugul lui”. Nici una din viețile relatate în Scripturi n-a fost poate atât de expusă încercărilor și primejdiilor ca aceea a Regelui David. Și care era soluția? Oare ce l-a călăuzit din încercare în încercare până la Putere și la bogății? Citiți Psalmii lui David și veți înțelege.

“Domnul împărătește! Să se veselească pământul

Și să se bucure insulele cele multe!” (1)

“Binecuvântează, suflule al meu, pe Domnul

Și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt!” (2)

El îți iartă toate fărădelegile tale,

El îți vindecă toate bolile tale”. (3)

“Dacă cineva ar putea să vă arate drumul cel mai scurt și mai sigur către fericire și desăvârșire, scrie William Law, el ar trebui să vă învețe să vă faceți o regulă din a-i mulțumi lui Dumnezeu și a-l lauda pentru tot ceea ce se întâmplă. Căci este sigur că, oricare ar fi – în aparență – calamitatea care vă lovește, dacă-l lăudați pe Dumnezeu și-i mulțumiți pentru aceasta, o preschimbați în binecuvântare. Chiar dacă ați putea face minuni, n-ați putea face mai mult pentru voi înșivă decât faceți aducând mulțumiri Domnului; căci EL preschimbă totul în bucurie.”

Dar cum puteți VOI să vă sporiciți belșugul? Cum puteți să obțineți mai multe bogății, mai multă fericire, mai mult din toate lucrurile bune pe care le oferă viața? În același mod în care au făcut-o Întelepții și Profeții de altădată. În același mod în care Isus a hrănit de două ori mulțimile. În același mod în care a făcut ca năvoadele ucenicilor săi să fie doldera de pește, după ce ei truseră o noapte întreagă fără să prindă nimic.

DILATÂND ceea ce aveți! Iar mijlocul de a dilata este iubirea, lauda, rugăciunea de mulțumire, închinarea în fața Dumnezeirii, numind-o Belșugul Nemărginit.

(1) Ps, 97, 1

(2) Ps, 103, 1

(3) Ps, 103, 3

În Biblie ni se tot spune: “În toate lucrurile faceți-i cunoscute lui Dumnezeu dorințele voastre, rugându-l și ADUCÂNDU-I MULȚUMIRE”.

Iarăși și iarăși, accentul cade pe punctul de pornire și pe scopul de atins. *Bucurați-vă și vă veseliți, aduceți mulțumiri Domnului!*

Iată ce făcuse băiatul din Hawaii. Iată secretul superiorității și succesului său. Talismanul pe care și-l atârname deasupra patului însemna: “Doamne, îți aduc mulțumire pentru belșugul în care mă aflu”. Ori de câte ori îl privea, el repeta aceste cuvinte de mulțumire. Sfârșitul fericit al întâmplării constă în aceea că vorbele de laudă și de mulțumire s-au dovedit a fi un talisman tot atât de puternic pentru Don Blanding cât fuseseră pentru hawaianul Mike.

“Oricine înalță o laudă Mă slăvește pe Mine”, a cântat Psalmistul în vremurile vechi. Și lucrul este tot atât de adevărat azi pe cât a fost cu mii de ani în urmă. Lauda, mulțumirea, înțelegerea – iată trei lucruri care constituie cheia de aur ce vă dă acces la tot ceea ce vă doriți bun în viață.

În jurnalul “Think what you want” (“Gândiți-vă la ceea ce doriți”) H.W. Alexandra scria acum câțva timp: “O laudă sinceră înseamnă bani în buzunar”. Este o cale de a vă înălța moral și spiritual. Este un tonic pentru cel ce dă și cel ce primește. Cunosce o Companie a cărei cifră de afaceri, în perioada marii crize, a trecut de la 2.600.000 dolari pe an la 8.000.000. Ea a folosit lauda.

Într-un proces de divorț, e mult de-atunci, s-a vorbit despre un om de afaceri care, din muncitor necalificat, devenise patronul întreprinderii unde lucra. Un prieten l-a întrebat pentru ce își părăsea soția cu care trăise toată viața, având totuși grijă să-i asigure un venit foarte frumos. “Pentru că, spuse acesta, noua mea soție îmi apreciază calitățile, mi-o spune în permanență, în timp ce femeia pe care am iubit-o la tinerețe îmi cunoaște punctele slabe și mi le subliniază. Mie îmi place să fiu apreciat”. Impozitul pe care-l plătește asupra veniturilor se aplică unui salariu de 100.000 dolari.

Lucrurile mici sunt cele care contează. Când patronul vede că secretara poartă o rochie nouă sau are un pliseu vaporos foarte la modă – să-i spună acest lucru, ca și faptul că-i vine bine. Când cineva are un curier care-i aduce repede scrisorile – să i-o spună! Când agentul de circulație are grijă ca puștii care merg la școală să traverseze strada în condiții de deplină securitate, spuneți-i că-și face bine meseria!

Una din persoanele care au lucrat cel mai bine pentru mine era o femeie destul de în vârstă. Ducea o viață grea, primise o educație rudimentară, folosea expresii incorecte și venea la noi dimineața devreme să facă curat. Adesea mi-a spus, în momentul în care mă pregăteam să plec: “Zău că arătați tare bine azi. Aveți o muncă importantă, lucrați din greu, dar o să reușiți”. Ea chiar *credea* că eu sunt capabil și, când plecam, *chiar mă simțeam capabil*. Directorii de întreprindere care citesc aceste rânduri știu foarte bine ce înseamnă pentru ei – în momentul în care trebuie să hotărască în privința unor vânzări, a unei conferințe sau a unei ședințe importante – vorbele cordiale pe care li le adresează șoferul, servitoarea sau grădinarul și care li se întipăresc în minte. Da, da, și le amintesc perfect!

Iar mama care chiar *crede* că fiul sau fiica ei au perfectă dreptate îi ajută mai bine ca nimeni să-și croiască un drum.

Am convingerea că lauda – mică sau mare – vă ajută să vă faceți prieteni, vă face respectat, vă aduce bani. Ajută pe un feroviar, pe o mamă de familie sau pe un industriaș să realizeze mai mult și mai bine. Toate astea nu vă costă decât un zâmbet – dar să fie sincer!

Pentru soțiile care vor citi aceste rânduri: vă cunoașteți soțul. Nu vă mai puteți face iluzii în privința lui. Dar, fiind pe cât de sincere puteți, lăudați-l, zâmbiți-i când pleacă la slujbă și o să vă cumpere o blană de samur – totul e să încercați!

Lucrurile asemănătoare se atrag între ele. Lauda și stima vă aduc o laudă și o stimă și mai mari. Dacă doriți sănătate și fericire, sau bogății și succese, puneți-vă gândurile la unison cu aceste scopuri. BINECUVÂNȚAȚI împrejurările în care vă aflați. Binecuvântați și lăudați pe cei care vin în contact cu voi. Binecuvântați chiar și greutățile de care vă ciocniți, căci binecuvântându-le puteți transforma condiții nefavorabile în condiții bune și spori eficacitatea activității în așa fel încât ea să vă aducă bine în loc de rău. Lipsurile din viața voastră sunt generate doar de lipsa de SENSIBILITATE. Binele acționează în planul EXPANSIUNII. Binele are o mare viteză de acțiune. Vă puteți ridica ritmul de activitate dacă aveți o stare de spirit încrezătoare și plină de speranță. Vă puteți ameliora situația financiară și condiția la același nivel, BINECUVÂNTÂNDU-LE, LĂUDÂND ceea ce e bun în ele, salutând în ele DUMNEZEIREA.

În paginile ce urmează, vă vom arăta în ce măsură practica binecuvântării și a laudei universale a adus mult bine tuturor celor ce le-au încercat și în ce măsură puteți folosi aceleași metode pentru a atrage tot binele pe care îl puteți dori.

În orice casă veți intra, să ziceți întâi: “Pacea să fie peste casa aceasta!”(1)

(1) Luc., 10, 5.

CAPITOLUL IX

LA ÎNCEPUT

“Căci viața nu-i decât oglinda regelui sau a robului.
Este numai ceea ce suntem și ceea ce facem;
Dăruți deci lumii tot ce-aveți mai bun în voi;
Și tot ce e mai bun va veni spre voi”.

Vorbim adesea de metafizică și de psihologie ca despre niște științe noi și credem că studiul lor a început în ultima jumătate de secol. Totuși, dacă vă gândiți la cartea de început a Bibliei, veți găsi în ea exemple de psihologie aplicată mult mai profunde decât în orice lucrare modernă din cele mai apreciate.

Luați de exemplu povestea lui Iacov. Vă amintiți cum a primit el să-i slujească șapte ani lui Laban pentru a se căsători cu Rahela? Și cum, din pricina șireteniei socrului său, a trebuit să-i mai slujească alți șapte ani? Și chiar și atunci, când ar fi trebuit să se întoarcă în țara lui, Laban l-a rugat să mai rămână și s-a învoit să-i dea drept simbric lui Iacov “din oi orice miel cenușiu și peștiți și orice miel negru, iar din capre tot ce este peștiț și cenușiu”. (1)

Din moment ce Laban pusese deoparte toate animalele de acest fel, șansele lui Iacov de a se îmbogăți de pe urma puilor peștiți născuți din animale de o singură culoare păreau extrem de mici.

Dar Iacov cunoștea desigur Scripturile și ideea – pe care noi o credem atât de nouă – că la început este “cuvântul” (sau imaginea mentală), iar manifestarea fizică vine după aceea era prezentă în mintea lui când s-a învoit cu Laban.

Așa încât, ce-a făcut Iacov?

“Iacov a luat nuiiele verzi de plop, de migdal și de platan; a despuiat de pe ele fâșii albe și a făcut să se vadă partea albă care era pe nuiiele. Apoi a pus nuiielele, pe care le despuiasă de coajă, în jgheaburi, în adăpători, sub ochii turmelor care veneau să bea, ca atunci când vor veni să bea, să se înfierbânte. Turmele se înfierbântau uitându-se la nuiiele și nășteau miei bălțați, cenușii și peștiți. Iacov despărțea miei aceștia și abătea fețele oilor din turma lui Laban către cele cenușii și bălțate. Și-a făcut astfel turme deosebite, pe care nu le-a pus împreună cu turma lui Laban.

Ori de câte ori se înfierbântau animalele cele mai viguroase, Iacov punea nuiiele în jgheaburi, sub ochii oilor, ca ele să intre în călduri uitându-se la nuiiele. Când oille erau slabe, nu punea nuiielele; așa că cele slabe erau pentru Laban, iar cele tari pentru Iacov. Omul acesta s-a îmbogățit astfel din ce în ce mai mult; a avut turme, robi și roabe, cămile și măgari”. (2)

Ați auzit vorbindu-se de cucul englez. Prea leneș pentru a-și crește propriii pui și a se ocupa de ei, el cercetează cuiburile celorlalte păsări, când acestea sunt duse după hrană, reține particularitățile acelor ouă, apoi se întoarce mai târziu și face în cuiburile acelor păsări ouă cu exact aceleași particularități!

Se spune că numeroși sfinți din Evul Mediu au avut la mâini, la picioare și la coaste semne asemănătoare cu cele de pe trupul Mântuitorului răstignit pe cruce și că aceste semne le-ar fi apărut în urma contemplării Lui neîncetate. De curând, am citit o întâmplare cu un copil adoptat, despre care se spune că sfârșise prin a avea aceleași particularități cu cele ale adevăratului fiu al părinților săi adoptivi, deși acesta murise cu câteva luni înainte de nașterea fiului adoptat. Părinții erau convinși că e un caz de reîncarnare, mie însă mi s-a părut a fi pur și simplu materializarea la copilul adoptat a imaginilor mentale ale mamei. Ea resimțise o durere de nedescris când își pierduse copilul. Adoptase apoi un copil abandonat pentru a încerca să umple golul lăsat prin dispariția celui lăsat și, tot străduindu-se să vadă în fiecare din gesturile sale ceva care să-i amintească de copilul pierdut, imaginile pe care le păstra cu atâta tărie în minte au sfârșit prin a se imprima în trupul copilului adoptiv.

Toate acestea sunt prezente încă de la primele cuvinte ale primului capitol din Evanghelia Sfântului Ioan: “La început era Cuvântul”. În fond ce este “Cuvântul”, “Verbul”? O imagine mentală, nu-i așa? Înainte ca arhitectul să

(1) Geneza, 30, 32.

(2) Geneza, 30, 37 - 43.

poată construi o casă, el trebuie să aibă o imagine mentală despre ceea ce va construi. Înainte de a putea realiza ceva anume, trebuie să aveți o imagine mentală clară a ceea ce doriți să faceți.

Recitiți prezentarea făcerii lumii așa cum apare ea în Scripturi! Care e faptul esențial pe care îl remarcăți?

ÎN TOT CEEA CE A FĂCUT DUMNEZEU, MAI ÎNTÂI A FOST "CUVÂNTUL" ȘI DUPĂ ACEEA FORMA MATERIALĂ!

Ascultați ce stă scris în Biblie: "Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină ...", "Și Dumnezeu a zis: Să fie o întindere între ape ...", "Și Dumnezeu a zis: Să facem om ..." (1)

Deci, mai întâi "Cuvântul", iar apoi forma materială. Oamenii de știință ne spun: cuvintele desemnează idei, concepte mentale; puteți întotdeauna să apreciați gradul de evoluție al unei rase pe scară mentală după numărul cuvintelor folosite. Unde sunt puține cuvinte, sunt și puține idei, puține imagini mentale.

Deci, când Dumnezeu spunea: "Pământul să producă vegetație" (2) el avea în minte o imagine mentală împede despre ce este vegetația. Altfel spus, El făcuse deja tiparul, forma. Așa cum glăsuiesc Scripturile: "În ziua când Domnul Dumnezeu a făcut pământ și ceruri, pe pământ nu era încă nici un arbust și nici o iarbă de pe câmp nu încolțea încă". (3) El a făcut imaginea mentală, tiparul, forma. Apoi n-a avut nevoie decât să facă apel la energia din jurul Lui, pentru a umple forma și a-i da o consistență materială.

Asta e tot ce vă trebuie și vouă pentru a da cuvântului vostru o formă materială – mai întâi vă elaborați imaginea mentală, tiparul, forma, apoi vărsați în ea toate elementele necesare pentru a face ca imaginea să devină vizibilă tuturor.

Ce vreți mai întâi? Sănătate? Fericire? Bogății?

Pentru o sănătate deplină, începeți prin a vă curăța viața de toate imaginile nesănătoase de boală și de imperfecțiune. Dați centrilor voștri nervoși ordinul de a-și retrage sprijinul și astfel reprezentarea pe care o aveți despre boală se va risipi ca un balon de săpun ce se sparge în aer.

DUPĂ ACEEA? REPREZENTAȚI-VĂ MODELUL DESĂVÂRȘIT AL ORGANULUI ATINS DE BOALĂ, ORICARE AR FI EL. Reprezentați-vă modelul desăvârșit într-un mod atât de viu, încât chiar să-l puteți vedea cu ochii minții, apoi însărcinați pe Dumnezeu-care-este-în-voi să-și întindă milioanele de mâini pentru a cuprinde elementele necesare realizării acestei imagini desăvârșite.

Mai întâi cuvântul (imaginea mentală), apoi creația. Dar ea nu va deveni niciodată manifestă fără credință. Deci, atunci când v-ați elaborat imaginea, când ați pus la treabă pe Dumnezeu-care-este-în-voi, pentru ca el să-și reverse elementele necesare pentru a-i da viață, "*să credeți că veți primi!* Să vedeți cu ochii minții acest organ desăvârșit funcționând așa cum a fost el creat să funcționeze și *mulțumiți-i lui Dumnezeu pentru el!*"

Același principiu este valabil și în materie de bogății. Luați imaginile de datorie, lipsuri, obligație neindeplinită și lipsiți-le de orice viață. Dumnezeu-din-voi este un Dumnezeu al belșugului. El nu poate datora bani. El nu poate fi limitat. Nici o împrejurare nu poate fi suficient de puternică pentru a-l obliga să trăiască în lipsuri sau în sărăcie.

În plus, amintiți-vă că el este întru totul devotat evoluției voastre ascendente. Atunci cum ați putea oare fi imobilizat și menținut la un nivel inferior, prin datorii sau restricții de orice natură?

Cum? Pentru că VOI înșivă zăboviți prea mult asupra lor. În loc de un Dumnezeu al belșugului, v-ați închinat unui Dumnezeu al sărăciei. În loc să le desfăceți pentru ceea ce vă era necesar, i-ați legat mâinile Dumnezeului-din-voi și ați încercat să-i faceți lucrarea cu jalnicele mijloace ale mâinilor voastre materiale.

Descătușați-l pe Dumnezeu-din-voi! Încredințați-i o sarcină și puneți-l la treabă. Elaborați-vă imaginea mentală a lucrurilor importante pe care ardeți de nerăbdare să le realizați, apoi puneți-l la treabă pe Dumnezeu-din-voi, pentru ca Acesta să vă furnizeze toate elementele necesare pentru ca imaginea să devină reală. Și să nu așteptați s-o primiți întreagă sau deplină, dar, de îndată ce un element se manifestă, FOLOSITI-L!

Dacă n-aveți decât zece cenți, FOLOSITI-I, pentru a transpune în realitate această minunată idee. Dacă n-aveți decât ideea, LANSAȚI-O, chiar dacă ea nu poate face mai mult decât un pas.

Căci ați reținut – nu? – mai întâi cuvântul și apoi creația. Iar creație fără credință nu există.

Arătați-vă credința folosindu-vă de fiecare element pe atât de repede pe cât se manifestă, chiar dacă nu întrezăriți elementul imediat următor, căci, până să vă dezmeticiți, întreaga structură va fi alcătuită.

Ați citit relatarea Genovevei Behrend care povestește cum a obținut 20.000 de dolari într-un moment când, literalmente, nu avea aproape nici o șansă să pună vreodată mâna pe asemenea sumă de bani?

"În fiecare seară înainte de a adormi, scrie ea în "PUTEREA NEVĂZUTĂ CE-O AVEM", eu îmi elaboram o imagine mentală a celor 20.000 de dolari pe care mi-i doream, căci îmi erau necesari ca să mă duc să studiez cu

(1) Geneza, 1, 3, 6, 26

(2) Geneza 1, 11

(3) Geneza 2, 4-5

Troward. În fiecare noapte numărăm în camera mea douăzeci de hârtii imaginare a câte 1.000 de dolari; apoi, în intenția de a-mi întețări cât de puternic în minte ideea că acești douăzeci de mii de dolari erau destinați să acopere cheltuielile mele de călătorie până în Anglia, unde voiam să studiez cu Troward, mă și vedeam cumpărându-mi biletul de vapor, plimbându-mă pe puntea vasului în timpul călătoriei de la New York la Londra, unde mă vedeam în cele din urmă acceptată de către Troward. De dimineața până seara tot revedeam aceste lucruri, căutând să-mi întețaresc tot mai adânc în minte declarația lui Troward, pe care-o învățasem pe dinafară: «Spiritul meu este un lăcaș de lucrări dumnezeiești». Mă străduiam să păstrez în permanență această declarație în străfundurile conștiinței, fără a avea câtuși de puțin în minte modalitățile prin care aș fi putut obține banii. N-aveam probabil nici o idee despre aceste modalități, pentru că nici nu-mi puteam imagina de unde m-aș fi putut pomeni cu 20.000 de dolari. De aceea nu-mi făceam griji în această privință și lăsam puterea de atracție să-și găsească singură căile și mijloacele.

Într-o zi, când mergeam pe stradă făcând un exercițiu de respirație, mi-a venit un gând: Spiritul meu este în mod sigur un lăcaș de lucrări dumnezeiești. Dacă Dumnezeu umple întreg spațiul, atunci el trebuie să fie și în spiritul meu; dacă vreau acești bani pentru a studia sub îndrumarea lui Troward și cunoaște adevărul Vieții, atunci banii și adevărul trebuie să fie în posesia mea, chiar dacă eu nu sunt în stare să simt sau să văd acestea, am afirmat eu, atât banii, cât și adevărul trebuie să ajungă în posesia mea.

În timp ce cugetam astfel, mi-a venit un gând din adâncul ființei mele: «EU SUNT toată substanța care există», apoi dintr-un alt canal al creierului păru să sosească și răspunsul. «Așa e, desigur, totul trebuie să-și aibă originea în spirit. Ideea trebuie să conțină în ea substanța unică și primitivă, iar asta poate însemna și bani și orice altceva». Spiritul meu a fost de-acord cu ideea și imediat după aceea toată încordarea pe care o simțeam a dispărut. Am avut atunci certitudinea absolută că mă aflu în contact cu toată puterea pe care o poate da Viața. Toate preocupările mele referitoare la bani, la profesor sau chiar la propria mea persoană se topiră într-un imens val de bucurie care m-a luat parcă pe sus. Mi-am văzut de drum, în timp ce sentimentul de bucurie creștea și se răspândea, până ce totul în jurul meu mi s-a părut că strălucește cu o lumină orbitoare. Toate ființele pe care le întâlneam mi se păreau luminoase ca mine. Nu mai aveam conștiința personalității mele, iar în locul ei simțeam o uriașă și aproape zdrobitoare impresie de satisfacție și bucurie.

Seara la culcare, când mi-am reprezentat iarăși cei douăzeci de mii de dolari, aspectul lor a fost complet altul. Altfel, când îmi făuream o imagine mentală, simțeam că însuflețesc ceva în jurul meu. De rândul acesta, n-am avut nici o senzație de efort. Numărăm pur și simplu cei douăzeci de mii de dolari. Apoi, în modul cel mai neașteptat, dintr-o sursă de care la vremea aceea habar n-aveam, a apărut posibilitatea ca eu să-mi procur banii. De îndată ce s-a manifestat împrejurarea indicând direcția din care îmi puteau veni cei douăzeci de mii de dolari, am făcut nu numai un efort suprem de a fixa în mod calm direcția indicată, ca pe o primă mlădiță ieșită din sămânța ce-o aruncasem în absolut, dar m-am și luptat din răspuneri, concentrându-mă în direcția respectivă, ca să joc rolul ce-mi revenea. Procedând astfel, iată că o împrejurare a adus-o pe cealaltă și am reușit să-mi procur cei douăzeci de mii de dolari doriți.”

Metoda nu diferă, nici când e vorba de fericire. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al iubirii, iar iubirea adevărată nu poate cunoaște nefericire. Căci iubirea își găsește fericirea în dăruire.

Există legi pentru aproape toate domeniile activității umane, dar nu există lege care să ne împiedice să dăruim atât cât dorim. Un dar făcut cu generozitate ne conduce și la răsplată, tot astfel cum a sădi înseamnă a recolta. Dați însă fără a aștepta răsplată, dați gândindu-vă doar la binele celui pe care-l ajutați și atunci binele se va îndrepta către voi.

După cum știți, iubirea naște iubire, de-aceia îndepărtați din viața voastră orice idee de dușmănie, nemulțumire sau nefericire. În loc de acestea, încercați să vă vedeți cu ochii minții cum împărțiți tot felul de bucurii celor de care doriți să fiți iubiți. Încercați să le vedeți cu ochii minții, apoi puneți-l la treabă pe Dumnezeu-din-voi, pentru ca să vă ofere prilejul de a-i face mai fericiți pe cei ce vă sunt dragi. Și de îndată ce vi se oferă, FOLOSITI-LE! Nu contează că e neînsemnat, *folosiți-vă de el!* Nu contează că e vorba doar de o vorbă bună, de un zâmbet amabil, de o idee inspirată, folosiți prilejul!

Iar folosindu-l vă veți da seama că propria voastră fericire se dublează.

Fiecare din noi este un soare în miniatură; anturajul său și împrejurările în care trăiește alcătuiesc sistemul lui solar; dacă o parte din sistemul vostru îl constituie datoriile, bolile și neceazurile, ce soluție vedeți? *Să le lăsați să dispară, bineînțeles!* Dacă vă doriți noi planete de bogății, de tinerețe și fericire, cum oare le puteți obține? Ca și soarele și numai ca el: făcându-le să tășnească din voi înșivă.

Amintiți-vă de un lucru: nimic nu poate intra în sistemul vostru solar dacă nu provine din voi sau prin intermediul vostru. Ceea ce vine din exterior nu vă aparține, nu-i al vostru și n-are nici o putere asupra voastră până în momentul în care îl cuprindeți mental și-l acceptați ca fiind al vostru. Iar dacă nu-l vreți, puteți refuza să-l acceptați,

refuza să credeți în realitatea lui, iar apoi puteți așeza în locul ce pare să-l ocupe imaginea desăvârșită a ceea ce vă doriți.

Dacă lipsește ceva din sistemul vostru solar, n-aveți decât “să roștiți cuvântul” – să creați imaginea mentală. *apoi să așteptați cu o încredere senină, până ce Dumnezeu-din-voi o va fi umplut cu elemente care s-o facă vizibilă tuturor.*

Numai voi sunteți de vină când vă lăsați pradă neputințelor personale sau situațiilor exterioare neplăcute. Așa cum spune Emerson: “Nimic exterior n-are nici o putere asupra voastră”. Vă temeți de aparențele negative pur și simplu pentru că CREDEȚI în ele, și tocmai CREDINȚA e cea care le dă putere și autoritate.

Amintiți-vă că FIECARE DIN VOI este soarele și centrul propriului sistem solar. În interiorul acestui sistem FIECARE e atotputernic. FIECARE poate spune ce va intra și ce va rămâne în el. Și fiecare posedă o infinită putere de atracție pentru a atrage spre sine tot binele pe care și-l dorește. Nimic nu se interpune între voi și dorințele voastre cele mai scumpe decât lipsa de înțelegere sau de credință în această putere de atracție.

Dar, odată dorința manifestată, trebuie să aveți o încredere desăvârșită în rezultate. Nu veți putea realiza nimic dacă vă formulați o dorință, iar apoi vă petreceți vremea temându-vă și chinându-vă că ea nu se va realiza: că nu veți găsi de lucru, că nu veți găsi banii necesari pentru a face față unor scadențe sau că va surveni vreo împrejurare potrivnică care să împiedice să vi se realizeze binele dorit. Legea atracției nu poate aduce în același timp și binele și răul, ci numai una din două. *Iar VOI trebuie să hotărâți care din ele va fi.*

“Când un obiect sau un scop sunt percepute cu limpezime de către spirit, spune Lilian Whiting, concretizarea sa sub o formă tangibilă și vizibilă nu este decât o chestiune de timp. Cristofor Columb a avut viziunea unei brazde ce străbătea întinderile de apă nestrăbătute ce înconjura pământul. Viziunea precede întotdeauna și determină realizarea”.

Îndrăzniți să spuneți: “Cu fiecare zi, devin oricum mai bogat”. Dacă da – și dacă vă însoțiți cuvântul de imaginea mentală ce vă reprezintă POSEDÂND toate bogățiile dorite –. Spiritul vă va transforma cuvântul în realitate și vă va indica drumul către fericire.

Tatăl v-a desemnat să fiți stăpâni pe soarta voastră și căpitani ai sufletelor. Dacă nu vă exercitați această stăpânire, înseamnă că aveți o atitudine pasivă față de misiunea încredințată. În loc să vă dominați gândurile și imaginile mentale, le lăsați să capituleze în fața unor simple obiecte.

Nimic nu vă poate face nefericit, dacă vreți să vă exercitați asupra-i puterea dumnezeiască a iubirii și a binecuvântării. Orice lucru este bun, în esența lui, iar această esență de bunătate va răspunde cererii voastre de binecuvântare și bunătatea se va revărsa asupra voastră.

“Lumea stă alături de voi, de-o parte și de alta,
Dar măreția ei pe cea a inimii n-o ntrece:
Deasupra lumii se întinde cerul,
Dar înălțimea lui pe cea a sufletului n-o întrece:
Inima poate dilata pământ și mare
Cât de mult, de-o parte și de alta;
Inima poate spinteca în două cerul
Și lasă să vedem în mijloc strălucitul Chip al Domnului”.

CAPITOLUL X

HĂRȚILE COMORILOR PENTRU A OBTINE BELȘUGUL

Atăția oameni au dobândit succesul și fericirea făcând “Hărți ale Comorilor”, pentru a-și da mai bine seama de lucrurile pe care și le doreau, încât, de curând, revista-magazin “Nautilus” a propus un concurs dotat cu un premiu pentru cel mai bun articol care să înfățișeze cum o “Hartă a Comorilor” a ajutat pe cineva să obțină ceea ce dorea. Premiul a revenit lui Caroline J. Drake.

“Eram de șapte ani contabilă într-un mare magazin, povestește ea, când în locul meu a fost numită nepoata directorului, rămasă de curând văduvă.

Am fost total doborâtă. Bărbatul meu murise cu zece ani în urmă, lăsându-mi doar o căsuță și o poliță de asigurare. Dar, din pricina bolii și a cheltuielilor de spitalizare, rămăsese și fără casă și fără bani. Timp de opt ani reușisem să fac față nevoilor familiei și să-mi tin copiii în școală, dar fusesem incapabilă să fac economii. Acum, băiatul cel mare terminase liceul, dar nu-și găsește încă nici o slujbă ca să poată aduce ceva bani în casă.

Am început să-mi caut de lucru, absolut orice, numai ca să-mi pot plăti chiria și întreținerea. Aveam treizeci și cinci de ani, mă simțeam sănătoasă, în putere și dornică să muncesc, dar nu găseam nicăieri nimic de lucru. Pentru prima oară în viață, viitorul mă speria. Gândul că s-ar putea să ajungem la mila oamenilor mă înfiora.

Astfel au trecut trei luni. Datoram deja chiria pe două luni în momentul când proprietarul mi-a pus în vedere să mă mut. L-am rugat să mă mai îngăduie câteva zile, ca să mai încerc să găsesc de lucru și omul a fost de acord.

A doua zi dimineața am pornit-o din nou. Trecând prin fața unei librării, unde erau expuse și niște reviste săptămânale, m-am oprit să arunc și eu un ochi pe ziare și pe reviste. Datorez poate numeroaselor rugăciuni pe care le-am făcut faptul că am luat la întâmplare un număr al unei reviste-magazin. Cum tot n-aveam ce face, l-am deschis și m-am uitat la tabla de materii. Minteă îmi era atât de răvășită, încât abia dacă înțelegeam ce citeam.

Deodată, privirile mi-au fost atrase de un titlu, referitor la “Hărțile de comori” pentru a obține reușita și belșugul. Ceva m-a determinat să cumpăr un număr din magazinul care, cum avea să se dovedească după aceea, a marcat un moment hotărâtor în viața mea.

În loc să mai caut de lucru, m-am întors acasă. Aflată tot sub influența celui “Ceva” (pe care atunci nu-l înțelegeam), am început să citesc magazinul. Deși totul părea straniu și himeric, n-am avut nici un moment de îndoială. Am citit cu ardoare toate capitolele la rând. Când am ajuns la articolul referitor la “Hărțile Comorilor” pentru a asigura succesul și abundența, ceva din ideea respectivă a părut să pună stăpânire pe mine. Copil fiind, îmi plăcuseră întotdeauna jocurile și ideea de a face o hartă a comorilor mi-a redeșteptat această înclinație.

Am citit articolul de mai multe ori. Apoi, după ce am căutat și găsit un maldăr de hărți, m-am pus pe treabă, ca să fac o hartă a comorilor pentru succes și belșug. Mi-au venit în minte o grămadă de lucruri pe care să le trec pe hartă! Mai întâi, am desenat vilișoara din afara orașului. Apoi micul magazin de modă și pălării, pe care mi-l dorisem toată viața. Apoi, desigur, o mașină. Iar în interiorul vilei un pian pentru fetele mele; în spate – o grădină în care să lucrăm în mijlocul florilor dimineața și seara. Entuziasmul nu înceta să-mi sporească. Apoi am decupat din reviste și din ziare fotografii, cuvinte și fraze, toate tratând despre succes și belșug.

“Cum am făcut harta Comorilor”

După aceea, am luat o foaie mare de hârtie albă, mai groasă, și am început să fac harta. În mijloc am lipit un desen înfățișând o vilișoară frumoasă cu o terasă mare, cu copaci și tufișuri de jur împrejur. Într-un colț al hîrtiei am pus un mic magazin, iar dedesubt am lipit inscripția “Magazin de modă Betty”. Alături am lipit niște desene care înfățișeau câteva rochii și pălării foarte elegante.

În diferite puncte ale hîrtiei am înscris maxime și devize – toate exprimând ideea de succes, de abundență, de bucurie și armonie.

Nu știu cât timp mi-a luat această “Hartă a Comorilor”, care trebuia să fie mijlocul de a atrage în viața noastră toate lucrurile de care aveam nevoie și de care eram doriți. Mă puteam deja imagina trăind în această vilă și lucrând în micul magazin de modă. Nu mă simțisem niciodată atât de deplin fascinată și transportată de o idee cum eram acum de această “Hartă a Comorilor” și de tot ceea ce eram sigură că ne va aduce. Am fixat-o cu pioane pe peretele camerei mele, deasupra patului, astfel că primul lucru pe care-l vedeam dimineața și ultimul seara să fie harta dorințelor mele.

În fiecare seară și dimineață vedeam toate detaliile ce figurau pe hartă, până ce mi s-a părut că harta devine aproape o părticică din ființa mea. Îmi era atât de cunoscută, încât o puteam evoca în minte în orice clipă. Apoi, în momentele de liniște, mă și vedeam pe mine și copiii mei mergând de colo până colo prin casă, râzând și vorbind, aranjând mobilele și perdelele. Mi le imaginam pe fete cântând la pian și din gură; mi-l imaginam pe băiat, studiind în bibliotecă, cu cărți și hârtii în jurul lui. Apoi mă imaginam pe mine în magazin, mândră și fericită, în timp ce cliențele intrau și ieșeau. Le și vedeam cumpărând rochiile și pălăriile, plătindu-mi-le și apoi ieșind zâmbitoare din magazin.

În tot acest timp, studiam tot mai multe în legătură cu capacitățile spiritului de a atrage la sine lucruri sau împrejurări aflate în concordanță cu gândurile noastre. Am înțeles că această hartă a comorilor nu era decât mijlocul de a imprima în subconștientul meu un model pomind de la care puteam să înfrunesc, în ceea ce ne privea, condițiile de succes și de armonie cerute. De fiecare dată, după ce mă retrăgeam să gândesc la toate în tăcere, îi mulțumeam lui Dumnezeu cu iubire pentru faptul că belșugul, armonia și iubirea erau deja cu noi. Credeam că *promisem*: căci în mintea mea, a trăi în acea căsuță și a lucra în magazin constituiau certitudinea infailibilă că vor fi în posesia mea nu numai în lumea mentală, ci și în cea materială.

Când copiii au descoperit ce făceam eu, au intrat și ei în joc cu entuziasm și, în curând, fiecare și-a făcut o hartă a comorilor personală.

Cu câteva săptămâni înainte ca lucrurile să înceapă să se concretizeze, m-am întâlnit cu un vechi prieten al soțului meu care îmi spuse că urma să plece în Vest împreună cu soția lui și mă întrebă dacă am vrea să ne mutăm la ei și să îngrijim de casă în lipsa lor, în contul chiriei. O săptămână mai târziu eram instalați într-o vilă aproape identică celei pe care o marcasem eu pe harta comorilor. Puțin după aceea, i s-a oferit de lucru fiului meu după-amiezele și sâmbetele într-un atelier mecanic și, mulțumită banilor strânși, în toamna următoare a putut intra la colegiu.

Ne mutasem cam de vreo două luni când am văzut un anunț în ziarul local: aveau nevoie de o vânzătoare care să se ocupe de un magazin de confecții de damă. Le-am scris imediat și am aflat că era vorba de o persoană care trebuia să-și întrerupă activitatea pentru câteva luni, poate chiar definitiv, din motive de sănătate. Am căzut repede la următoarea învoială: urma să mă ocup de magazin și să fac pe din două cu proprietara atât cheltuielile, cât și beneficiile.

Astfel, la mai puțin de șase luni după ce începusem să ne facem hărțile cu comori pentru a obține belșugul, ne realizăm practic toate dorințele. Iar când, după câteva luni, proprietarul casei se întoarse, chiar el a fost cel care ne-a înlesnit cumpărarea ei. Locuim și în prezent tot acolo.

Și magazinul este acum al meu. Doamna s-a hotărât să renunțe la el, așa că l-am cumpărat în rate. Afacerea a devenit mult mai extinsă și mai înfloritoare – mulțumită faptului că am învățat să-mi dirijez gândurile și să le pun în practică.

Într-un alt articol din “Nautilus”, Helen M. Kitchel povestea cum a utilizat ea o “Hartă a Comorilor” pentru a-și vinde proprietatea. A lipit o fotografie foarte reușită a casei pe o foaie mare de hârtie, a pus sub fotografie o descriere a casei și apoi a înconjurat fotografia și textul de cugetări de genul: “Iubirea, magnet dumnezeiesc, atrage la sine tot ce e bun”. A fixat harta într-un loc de unde o putea vedea și examina de mai multe ori pe zi și a mai rostit afirmații și maxime de același gen, ori de câte ori îi venea în minte ideea că trebuie să-și vândă casa.

Și-a mai făcut o cutie de scrisori, mică și de uz intern, pe care a numit-o “Cutia lui Dumnezeu”; a pus înăuntru, ori de câte ori se gândea la acest lucru, o scrisoare către Dumnezeu, în care îi spunea ce dorințe și nevoi avea. Apoi, o dată pe lună, recitea scrisorile, îi mulțumea lui Dumnezeu pentru dorințele împlinite și scotea acele scrisori din cutie.

Nu trecuse nici un an și casa se vânduse conform planului pe care și-l făcuse, exact la prețul pe care ea îl stabilise într-una din scrisori.

O altă metodă constă în “A vorbi cu Dumnezeu”. Duceți-vă într-un loc unde să fiți singur și să nu vă tulbure nimeni și vorbiți-i lui Dumnezeu cu voce tare, așa cum ați vorbi cu un Tată iubitor și înțeleghător. Spuneți-i ce nevoi aveți. Spuneți-i care vă sunt ambițiile și dorințele. Spuneți-i foarte în detaliu ce anume doriți. Apoi mulțumiți-i așa cum ați mulțumit tatălui vostru cu care ați fi avut o conversație asemănătoare și care v-ar fi promis ceea ce l-ați cerut Lui. Veți fi uluit de roadele unor conversații sincere de acest gen.

“Vorba mea nu mi se va întoarce în zadar, ci ea va împlini scopul în care am trimis-o”. Tot ceea ce vă puteţi reprezenta şi în care puteţi CREDE stă în puterea voastră. Tot ceea puteţi vedea cu ochii minţii ca fiind în posesia voastră, toate acestea le puteţi câpăta. “La început a fost Cuvântul”. La început este reprezentarea mentală.

Corinne Updegraffe Wells a publicat în modestul ei magazin “Privind prin ochelari trandafirii” un articol care ilustrează puterea de a-şi reprezenta ambiţiile şi dorinţele. “Acum câţiva ani”, povesteşte ea, “o fată tânără care locuia la New York într-o casă modestă a fost angajată de o modistă elegantă de pe Fifth Avenue pentru treburi mărunte: comisioane, asortarea eşantioanelor, scoaterea şularelor etc.

Lui Annie îi plăcea munca pe care o făcea. Provenită dintr-un mediu foarte sărac, pătrunsese dintr-o dată şi ca prin farmec într-un mediu nou, unde domneau frumuseţea, bogăţia şi eleganţa. Îi plăcea extrem de mult să vadă femeile frumoase care soseau în maşini la fel de frumoase sau să observe elita socială pieptănându-se în faţa oglinzilor cu rame aurite ale patroanei.

Curând, fetişcana în rochie modestă începu să nutrească visuri şi ambiţii înflăcărâte. Începu să se vadă pe sine ca patroană şi nu ca salariată modestă. De câte ori trecea prin dreptul oglinzilor, zâmbea unei imagini pe care n-o vedea decât ea: cea a unei femei mai în vârstă, mai frumoasă, plină de seducţie şi de importanţă.

Desigur că nimeni nu putea nici măcar să bănuiască existenţa acestei persoane imaginare. Îndrăgindu-şi minunatul secret, Annie zâmbea cu încredere imaginii strălucitoare din oglindă şi începea deja să-şi joace pasionantul rol. “Am să mă port ca şi cum aş fi deja în locul Doamnei. Am să fiu frumoasă şi cochetă ca să fiu în avantajul meu, am să deprind manierele alese şi am să învăţ în fiecare zi ceva nou. Am să muncesc cu tot atâta râvnă şi am să pun tot atâta suflet de parcă magazinul ar fi cu adevărat şi în realitate al meu”.

Curând, clientele începură să-i şoptească patroanei: “Annie e cea mai drăguţă din toate fetele de la dumneavoastră!” Patroana însăşi începu să zâmbească şi să-i spună: “Annie, poţi să împachetezi chiar tu rochia doamnei Vandergilt, dar s-o faci cu multă grijă” sau “Te trimit să duci chiar tu această rochie de mireasă” sau “Draga mea, ai un adevărat simţ al culorilor şi al liniei”, iar, în cele din urmă, “De-acum încolo ai să lucrezi în atelier”.

Anii treceau repede. Cu fiecare zi, Annie semăna tot mai mult cu imaginea pe care numai ea singură o văzuse. Treptat, puştoaica a devenit Annette, a câpătat personalitate. Apoi a devenit Annette desenatoarea de modele; iar, în cele din urmă, Doamna Annette, faimoasa creatoare de modele, cu o clientelă bogată şi distinsă.

Imaginile pe care ni le păstrăm cu putere în minte de-a lungul anilor nu sunt iluzii, ci modele în funcţie de care ne putem modela destinul”.

“Nu puteţi şti niciodată, când faceţi un lucru,
Care anume va fi rezultatul său,
Dar, cu fiecare faptă, semănaţi un grăunte,
Deşi recolta încă n-o puteţi vedea.
Fiecare faptă bună este o ghindă aruncată
În ţărâna roditoare a lui Dumnezeu;
O puteţi nesocoti, dar copacul va creşte
Devenind un adăpost pentru cei ce trudes.
Nu puteţi şti ce vor face gândurile voastre,
Iubire de vă vor aduce – sau ură,
Căci gândurile sunt lucruri, au aripi uşoare
Ce zboară – porumbei călători, sau mai iute.
Ele urmează legile Universului:
Fiecare lucru trebuie să-şi zămislească propriul soi,
Şi ele se grăbesc pe drumul lor, spre-a vă aduce
Tot ce din minte-vă ieşit-a”.

Ella Wheeler Wilcox

CAPITOLUL XI

CĂUTĂM PLOAIE!

“Doi până la cinci centimetri cubi de apă, și fără grindină, dacă se poate. Avem mare nevoie pentru a salva ce-a mai rămas din recoltă și pentru a umple rezervoarele. În acest scop, trebuie furnizată repede și va fi plătită cu prețul cel mai ridicat.

Poate fi livrată oriunde, dar ar fi de preferat o ploaie generală. Primim averse cu recunoștință, dar ar fi de preferat un potop zdravăn.

Oferta este lansată de următoarele firme, spre binele general al comunității și în virtutea credinței generale că tot ceea ce e bine de avut e demn de a fi cerut”.

În Dakota de Sud, localitatea Belle-Fourche avea nevoie de PLOAIE pentru a salva ce mai rămăsese din recoltă și a umple rezervoarele. De ce să n-o facem printr-un anunț? – s-a gândit L.A. Gleyre, editor la “THE NORTHWEST POST”. Ideea de a da un anunț pentru Domnul Dumnezeu era o idee cu totul nouă; nimeni nu mai încercase acest lucru, dar încercarea moarte n-are. A rezultat rugăciunea reprodusă mai sus, sub forma unui anunț.

“Am propus tuturor negustorilor din oraș, spune dl. Gleyre, să dea 2,50 \$ ca să i se publice numele sub anunțul respectiv, iar dacă între ziua publicării anunțului și marțea următoare nu ploua deloc, atunci anunțul să fie dat integral pe cheltuiala noastră”.

Ideea a prins imediat. Cred că am fi putut umple două camioane cu oamenii care s-au prezentat. Oamenii își găsiseră, pentru acea săptămână, ceva la care să se gândească – acum mintea lor era obligată să se mai gândească și la altceva decât la secetă și să se exerseze în alt domeniu: ziarul “NORTHWEST POST” va câștiga sau nu cu anunțul pe care-l dă? Majoritatea negustorilor de la noi erau mulțumiți de ideea cu pricina. Unii chiar credeau că aveam ceva informații de la stația meteorologică și că cei de-acolo ne sugeraseră să dăm anunțul. Un mic număr de persoane, printre care și doi predicatori, deși nouă nu ne-au spus nimic, au profitat de ocazie să afirme că era un sacrilegiu etc...

În cursul săptămânii respective, au căzut ploi neînsemnate în câteva părți ale teritoriului. Belle-Fourche a primit și ea, în trei rânduri, câțiva stropi de ploaie – dar nu suficient ca să conteze, din moment ce ne puseseăm cu toți de acord asupra faptului că ploaia trebuia să fie un adevărat potop. Către sfârșitul săptămânii, agitația a devenit generală și interesul nu încetă să sporească. Câțiva din prietenii noștri cei mai devotați au pariat că vom câștiga. Alții își exprimau pe față speranța, iar toată lumea spunea că ar fi nemaipomenit de bine să câștigăm.

Am câștigat – și am pierdut. Șase ore după miezul nopții, miercuri dimineața, a plouat cu găleata ... un adevărat potop. Era exact ce cerusem noi în anunț: o rupere de nori, un potop de apă. Au căzut între 2,5 și 5 cm de apă, ba chiar într-un loc mai îndepărtat, până la 7 cm!

N-am cerut însă nici un cent de la nici un negustor. Am pierdut din pricina unei întârzieri de șase ore.

Cred că faptul a atras atenția asupra noastră mai mult decât tot ceea ce făcusem ani de-a rândul. Iar azi am ajuns să publicăm anunțuri pentru “lucrurile de care avem nevoie”.

De unde să fi venit ploaia? S-o fi adus chiar anunțul? S-o fi declanșat Dansul Ploii al Indienilor Hopi? Sau a adus-o rugăciunea lui Ilie, așa cum stă scris în Biblie?

Da! Cel puțin asta credem noi, și considerăm că putem găsi multe motive care să ne sprijine credința. Pe lângă toate acestea, mai credem și că îndărătul răspunsurilor la rugăciuni se află credința fundamentală în viață și în belșug.

Printre toate făgăduințele lui Isus, una singură ne garantează că **ORICE VOM CERE**, vom și căpăta! Această asigurare categorică, unică, *e bazată pe următoarea condiție*: “Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri”.

Apoi a zis iarăși: “Acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (1). Ce înseamnă aceasta? De ce necesitatea ca mai mulți să-și unească glasurile pentru a cere un lucru și a avea astfel certitudinea că-l vor obține?

(1) Mat. 18, 19-20.

Sunt mulți ani de când profesorul Henry de la Princeton a făcut următoarea experiență cu un magnet: a luat mai întâi un magnet obișnuit, mare, l-a atârnat și a ridicat cu el o încărcătură de zece livre de oțel.

Apoi, a înconjurat magnetul cu un fir electric și a făcut să treacă prin fir curentul electric produs de o baterie mică. În loc de câteva livre, magnetul puternic magnetizat de curent a putut ridica 3.000 de livre.

Iată ce se întâmplă când o persoană foarte credincioasă se roagă, iar o alta vine și-și adaugă propriile rugăciuni și propria credință. Cea de-a doua persoană face să treacă curentul ei în magnetul primeia, ÎNMULȚIND cu doisprezece puterea rugăciunii ei.

Într-un număr de-acum câteva luni al revistei "Nautilus", Elisabeth Gregg povestește că cinci persoane s-au adunat să se roage împreună și, curând, problema personală cea mai presantă a fiecăreia a fost rezolvată. Se pare că soțul unei doamne A. suferea de mai multe luni de un ulcer la stomac. Doamna se rugase în mai multe rânduri, dar fără rezultat; de-aceia într-o zi și-a luat patru prietene despre care știa că fiecare are nevoie de un ajutor urgent într-o anumită problemă și se înțeleseseră să se întâlnească o dată pe săptămână într-o zi oarecare, să încerce să-și unească rugăciunile și, într-un acord perfect, să încerce a-și îmbunătăți situația în care se aflau.

S-a hotărât ca la prima întâlnire să se roage cu toatele pentru vindecarea soțului doamnei A.: cele patru femei au luat deci loc și, în tăcere, au început să și-l reprezinte mental pe cel bolnav într-o stare de deplină sănătate și vigoare, văzându-și, cu un aer fericit, de treburile lui. Apoi îi mulțumiră lui Dumnezeu pentru că rugăciunea le fusese ascultată.

Rămăsese înțeles, continua articolul, ca, până la următoarea întâlnire, în fiecare zi la amiază, fiecare din cele cinci femei să-și întrerupă activitatea și să rostească în gând, vreme de cinci minute, o rugăciune, prin care, dimpreună cu celelalte, să ceară vindecarea soțului bolnav.

La trei zile după prima întâlnire, soțul doamnei A. nu mai avea dureri. Spre sfârșitul săptămânii era pe drumul cel bun al vindecării totale.

A venit apoi rândul doamnei B.: o văduvă, a cărei casă urma să fie vândută peste șase săptămâni, din motive de faliment, pentru a face față plăților. Cu ardoare și credință, femeile s-au concentrat zilnic, la ora stabilită, rugându-se să se deschidă o posibilitate de a-și ajuta prietena. Și, conform legii, i s-a deschis o cale. Cu o zi înainte de sfârșitul săptămânii, o doamnă bogată din oraș veni să-i facă o vizită doamnei B., întrebând-o dacă voia să se ocupe de copiii ei în vârstă de opt și zece ani, căci ea urma să lipsească pentru câteva săptămâni. Suma pe care i-a oferit-o era suficientă pentru acoperirea plăților restante și pentru cheltuielile curente. La scurtă vreme după întoarcere, doamna îi propuse doamnei B. să se ocupe de o mătușă invalidă, ceea ce îi asigura văduvei un venit considerabil și regulat.

Se punea apoi problema doamnei C., al cărei soț era șomer de mai multe luni. Puțin după sfârșitul săptămânii în care prietenele se înțeleseseră să se roage, soțul primi o scrisoare de la un văr ce locuia destul de aproape și care-i propunea să lucreze la fabrica lui de cherestea. Iată că din nou legea se verifica.

Apoi s-au ocupat de micuța domnișoară D., care petrecuse ani la șir în singurătate din cauza ostilității familiei sale: și acest caz a găsit o soluție conform legii.

Dar, în cazul de mai sus, au trecut mai multe săptămâni fără se se manifeste vreun semn exterior care să indice vreo soluție. Totuși, în acest timp, iubirea intrase în inima domnișoarei D. și, pentru prima oară de când trăia în dușmănie cu familia, ea și-a manifestat noile sentimente și a scris fiecăruia din membrii familiei sale, cerându-și iertare pentru intoleranța de care dăduse dovadă. Apoi a primit din partea familiei scrisori de răspuns pline de iubire. Astfel, pentru a patra oară în cazul acestui grup de femei, legea acționa fără greș.

Ultima problemă a fost cea a doamnei E., proprietara unui mic magazin de confecții care era cam pe ducă de când se deschisese chiar în față un magazin mai mare și mai modern. Invidia și gelozia umpluseră în asemenea măsură inima doamnei E. încât respingea orice amabilitate din partea proprietarei noului magazin. Mai târziu însă, studiind Adevărul, ea a aflat că nimeni nu este obligat să facă concurență altuia: că există de-ajuns belșug pentru toți, când învățăm să știm a-l cere. Pe scurt, în loc să se lase pradă geloziei, doamna E. împreună cu prietenele ei au început să lanseze mesaje de iubire și de bunăvoință către concurență, cum spunea ea.

Câteva săptămâni mai târziu, proprietara noului magazin veni să-i facă o vizită și o întreabă dacă voia să-i administreze magazinul pe o perioadă de șase luni, cât intenționa ea să facă o călătorie de afaceri în Est. Ii mai spuse că, la întoarcere, ar fi poate avantajos pentru ele să se asocieze. Ceea ce s-a și petrecut mai târziu, iar azi doamna E. este proprietara a jumătate din foarte prosperul magazin de confecții, iar între ea și femeia pe care mai întâi a urât-o domnește o deplină armonie.

Russel Conwell, cel care a scris "Întinderi de diamante", ne povestește zeci de cazuri asemănătoare. De exemplu, cazul unui copil răpit și readus teafăr înapoi, grație efectului rugăciunii în comun; al unui copil pierdut, regăsit în același mod; al unor bărbați și femei vindecați de boli în aparență incurabile; al unor realizări materiale, al iubirilor

reinnoite, al familiilor din care s-a stins vrajba. Nu există nimic printre lucrurile bune care să nu vă poată fi dăruit, dacă le cereți cu credință.

“Ce vreți să câpătați? întrebă Dumnezeu. Plătiți și luați!” Iar plata constă în a te supune legii unirii forțelor, rugându-vă – dacă vă rugați singur – ca bunul pe care-l cereți pentru voi să fie acordat în egală măsură și tuturor celorlalți, “punându-vă de acord asupra ceea ce cereți” – dacă vă rugați în grup.

Ați citit vreodată jurnalul lui Georges Muller și paginile consacrate începuturilor operei sale? După cum știți, Georges Muller este omul care a creat un orfelinat fără bani lichizi, fără patroni bogați, fără perspective, pur și simplu cu o încredere totală în Dumnezeu. Citiți paginile următoare din jurnal și veți vedea cât de îndreptățită i-a fost încrederea:

«18 noiembrie 1830. Nu ne-au mai rămas decât 8 șilingi. Azi dimineață, pe când îmi făceam rugăciunea împreună cu soția mea. Domnul m-a făcut să-mi amintesc de situația noastră financiară, așa încât L-am rugat să-mi dea bani. Cam după vreo patru ore, o soră mă întreba: “Vreți bani?” “Soră dragă, i-am răspuns, pe viitor n-am să mai vorbesc decât cu Dumnezeu de nevoile mele”. Ea îmi răspunde: “Păi El mi-a spus să vă dau bani”. Inima mi s-a înveselit văzând credințioșia lui Dumnezeu, dar mi s-a părut preferabil să nu-i vorbesc despre situația noastră, de teamă ca sora să nu se lase influențată și să ne dea prea mult; de altfel, eram sigur că, dacă darul venea de la Dumnezeu, ea nu avea altceva de făcut decât să mi-l dea; am schimbat deci vorba și am discutat despre alte lucruri, dar, la plecare, ea mi-a lăsat două guinee.

7 martie – Am fost din nou ispășit să mă îndoiesc de credințioșia lui Dumnezeu, cu toate că nu eram nefericit. Dar nu m-am buizit suficient de tare pe Domnul, atâta încât să pot vibra de bucurie. Totuși vibrația a venit o oră mai târziu, când Domnul mi-a dat o altă dovadă a iubirii sale credințioase. O doamnă creștină mi-a adus cinci lire.

16 aprilie – Azi dimineață am descoperit că mai aveam doar trei șilingi; îmi spun: trebuie acum să-l rog fierbinte pe Dumnezeu să-mi trimită noi ajutoare. Dar înainte să încep să mă rog, primim din Exeter două lire, ca o dovadă că Dumnezeu ne aude, înainte chiar de a-l chema.

2 octombrie – Marți seara. Fie numele Domnului binecuvântat! În ultimele trei zile a fost de-o generozitate nemărginită la adresa noastră: alaltăieri ne-au sosit cinci lire pentru orfani. Ieri am mai primit o liră și zece șilingi în plus. Astfel am reușit să acoperim cheltuielile casei pe ziua de ieri. Domnul m-a ajutat de asemenea să plătesc ieri cele nouăsprezece lire și zece șilingi pentru chirie.

Mi-am dat seama mai limpede ca niciodată că principala și cea mai importantă preocupare a mea din fiecare zi trebuie să fie să-mi păstrez sufletul vesel în Domnul. Primul lucru de care trebuie să mă preocup nu este de a ști cât l-aș putea sluji pe Domnul sau cum i-aș putea înălța laudă; ci cum mi-aș putea păstra sufletul în bucurie și cum poate fi hrănit ființa făuritoare.»

Trecere în revistă a anului 1838

“În ceea ce privește resursele financiare: Domnul s-a îndurat să-mi dăruiască în anul ce a trecut 350 lire, 4 șilingi, 8 penny. În nici o perioadă a vieții mele Domnul nu mi-a dăruit resurse atât de numeroase. Zău că e evident faptul că, fie și în această viață, lucrul cel mai bun pe care-l putem face este să căutăm ca în problemele lumești să acționăm în conformitate cu spiritul Domnului. Trebuie să ne facem cunoscute lui Dumnezeu nevoile noastre prin rugăciuni, să-i cerem ajutorul, iar apoi trebuie să credem că el ne va da ceea ce ne trebuie. Nu sunt suficiente doar rugăciunile.

Putem să ne rugăm oricât, dar dacă *nu credem* că Dumnezeu ne va da ceea ce ne trebuie, n-avem nici un temei să nădăjduim că vom primi ceea ce am cerut.

În inima omului – o chemare, în inima lui Dumnezeu – răspunsul”.

Dar cum să cultivăm asemenea încredere? Isus ne-a arătat cum. “Adevărat vă spun, dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni ca niște copii, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor”. (1) Și iarăși: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. (2)

Dar cum putem deveni ca niște copii? Cum putem să ne naștem din nou? Problema esențială pare să fie determinarea a ceea ce trebuie să imităm noi de la copii. Ce există în general la toți copiii mici? DEPENDENȚA, nu-i așa? O dependență totală față de toți cei care-i înconjoară, o credință totală că aceștia se vor ocupa de toate nevoile lor. Și cu cât dependența e mai mare, cu atât nevoile sunt mai bine asigurate.

Să luăm de exemplu embrionul din pântecul mamei. La început, el nu măsoară decât 0,004 centimetri. În nouă

(1) Mat. 18, 3 și Luc. 18, 17.

(2) Ioan 3,3.

luni, dimensiunile lui cresc de zece mii de ori. Iată ce i se întâmplă când e în starea de maximă dependență. Între optsprezece și douăzeci și unu de ani, când depinde din ce în ce mai mult de el însuși, practic aproape nu mai crește.

Să însemne asta că noi, prin noi înșine, nu trebuie să facem nici un efort? Categorie, nu; îndemnul care ne-a fost dat este: "Munciți și rugați-vă!" Iar accentul cade în primul rând pe "munciți". Dar asta înseamnă că atunci când am făcut tot ceea ce stă în puterea noastră, trebuie, cu încredere și liniște, să-i lășăm Domnului tot ceea ce rămâne de făcut pentru împlinirea dorinței noastre.

Acum trei mii de ani, o biată femeie își pierduse bărbatul și rămăsese singură, cu doi copii mici și o mulțime de datorii.

Aceste datorii nu însemnau mult dacă le comparăm cu cele de azi, dar atunci când n-ai un ban, datoria cea mai mică pare enormă. Iar biata văduvă nu avea absolut nimic.

De-aceia, după obiceiul vremii, creditorul îi propuse să-și vândă fiii ca robi, căci, chiar și în vremurile acelea pe jumătate barbare, proprietatea era mai de preț decât viața. Nu se auzise încă vorbindu-se de dreptul oamenilor la viață, la libertate și la căutarea fericirii. Atunci, nemaștiind ce să facă, femeia se duse la profetul Elisei și-l rugă s-o ajute în restriște.

Ce credeți că a făcut Elisei? O chetă? Sau a apelat la un fond destinat văduvelor și orfanilor? Fără îndoială că nu! "Spune-mi ce ai acasă?" o întrebă el. (1)

El a avut încredere în folosirea mijloacelor aflate la îndemâna noastră, crezând că Dumnezeu ne dăruiește totdeauna un belșug nemărginit, cu condiția să avem curajul și încrederea de a folosi ceea ce avem.

De-aceia, el a întrebat cu simplitate ce avea văduva în casă și când a primit răspunsul: "Roaba ta n-are acasă decât un vas cu untdelemn", el i-a spus să ceară vase de la toți vecinii și să toarne în ele untdelemnul pe care-l avea. Cu alte cuvinte, ea trebuia să declanșeze curgerea. Și scris este că atâta vreme cât ea a avut vase care să-l conțină, uleiul a continuat să curgă.

După ce vasele s-au umplut, Elisei i-a poruncit femeii să vândă uleiul și să-și plătească datoriile, iar apoi să-și vadă de drum cu încredere, luându-și și fiii cu ea.

Dar VOI ce aveți în casă? Când necazurile vă năpădesc, stați nemișcați plângându-vă soarta, așteptând ajutorul unui prieten sau faceți inventarul a ceea ce aveți și puteți folosi ca să ieșiți din necaz?

Amintiți-vă întâmplarea cu omul care a ieșit din spital paralizat în urma unui accident. Din întreg corpul, nu mai putea să miște decât un singur deget. Într-o asemenea situație n-ați fi abandonat lupta? Voi da, el însă nu. "Dacă nu-mi mai pot mișca decât un deget, spuse el, îl voi pune să facă mai multe decât a făcut un deget vreodată!"

Așa a și făcut! Rezultatul? La scurtă vreme după aceea, degetele celelalte începură și ele să dea semne de viață. Nu trecură multe luni și omul nostru își folosea toți mușchii trupului.

Cunosc un om care a pierdut tot ce avea făcând comerț cu haine. Dintr-un apartament elegant a trebuit să se mute, el și cu ai lui, într-unul din apartamentele cele mai modeste ale orașului; nici el și nici vecinii lui nu știau azi dacă vor mai avea ce mânca mâine. Erau foarte abătuți. Dar nu descurajați!

El se duse pe la câțiva din foștii lui creditori – îi convinse să-i dea câteva cravate tricotate pe care nu le puteau vinde nicăieri, găsi un tipograf care îi dădu pe credit câteva sute de plicuri și timbre și trimise cravatele unor oameni luați din cartea de telefon, în funcție de profesie. Pe măsură ce-i soseau banii pe cravate, cumpăra altele și le expedia, el și cu ai lui ocupându-se să facă pachetele, să scrie adresele și să pună timbrele, totul în micul apartament în care trăiau înghesuiți. Înainte ca acest gen de vânzare să se demodeze, realizaseră un *beneficiu de opt mii de franci!* Totuși, în majoritatea cazurilor, oamenii aflați în asemenea împrejurări abandonează partida și renunță la tot. Cea mai mare greșală din viață, spune Harrington Emerson, este să-ți subestimezi puterea de dezvoltare și de realizare. O spune Ella Wheeler Wilcox:

"Navele plutesc spre est, navele plutesc spre vest,
Împinse de suflul acelorasi brize;
Nu vântul, ci-a pânzelor rosturi
Hotărăsc încotro se vor duce".

Succesul nu este un lucru – nu este răsplata ce vă așteaptă în vreun sanctuar îndepărtat. Succesul poate fi obținut făcând bine lucrul, oricare ar fi el, pe care-l faceți acum. Este mai mult o problemă de atitudine mentală decât de capacitate intelectuală sau fizică. Sunteți deja în posesia tuturor principiilor fundamentale care conduc la succes. Dar numai APLICAREA lor vi-l poate asigura.

(1) 2 Regi, 4,2.

“Prea bine, îmi veți răspunde poate, dar uitați-vă ce handicapuri am. Iată, tatăl lui cutare i-a lăsat un milion, pe când al meu mi-a lăsat numai datorii, care vin să se adauge alor mele”.

Ați citit vreodată comparația pe care o face Emerson între Alaska și Elveția? După el, Alaska este în șase privințe mult mai bogată decât Elveția. Are extraordinare rezerve de păduri neexploatate; Elveția n-are practic nici una. Are imense zăcămintе de aur, argint, aramă, plumb, staniu și cărbune; Elveția n-are practic deloc. Are ape bogate în pește – poate cele mai multe din lume. Elveția n-are deloc.

Proportional cu suprafața, Alaska oferă mai multe terenuri bune pentru agricultură decât Elveția, peste o sută de mile pătrate. Posedă o imensă coastă maritimă, iar Elveția – nici una. Și totuși, dacă Alaska ar avea același număr de locuitori pe mila pătrată cât are Elveția, asta s-ar ridica la 120 de milioane de locuitori.

Acum să vedem ce au scos elvețienii pe piață. Resurse naturale? Nu! Elvețienii se pricep să ia o bucată de lemn care valorează zece cenți și s-o transforme într-o sculptură pe lemn care valorează o sută de dolari.

Ei iau o tonă de metal, de oțel, de cupru etc. și o transformă în ceva care valorează mai multe milioane de dolari.

Ei iau fire de bumbac cumpărate de la noi cu douăzeci de cenți livra și le transformă într-o dantelă care face două mii de dolari livra.

Și întrucât, ca nație, ei au deprins arta de a-și utiliza capacitățile latente, au prosperat din plin.

Care ar fi deci morala fabulei? Pur și simplu următoarea: nu banii contează. Nici resursele naturale. E modul în care știți să utilizați ceea ce aveți! Puteți să reușiți folosind numai ceea ce aveți în momentul de față, cu condiția să învățați să folosiți cum se cuvine acel ceva.

Nu cereți o însușire care v-a fost refuzată. Cereți ca o capacitate de care dispuneți să fie adusă în situația de a produce ceva valabil. *Care vă sunt resursele?*

“Suntem prea îndemnați să credem, scrie Bruce Barton, că, de-am avea posibilitățile materiale sau ocaziile altora, am putea face lucruri minunate. Majoritatea celor care au reușit au dobândit succesul numai pentru că au profitat de ocazia care se afla la îndemâna lor”.

Marile succese sunt de fapt o sumă de mici succese așezate unele peste altele, aproape în același mod în care primul mare pasaj subteran al lui John Mac Donald nu era decât o lungă înșiruire de celule *prinse unele de altele!* După cum scrie și Profesorul James:

“Așa cum devenim bețivi înrâiți pentru că bem prea des, tot astfel devenim sfinți în domeniul moral și autorități și experți în domeniile practice și științifice, prin activitate permanentă, prin multe ore de muncă. Nimeni să nu se îngrijoreze de rezultatul final al activității sau al formației sale, indiferent de domeniu. Dacă își consacră fiecare ceas al zilei unei munci asidue, poate liniștit și în tihnă să aștepte roadele muncii sale.

El poate fi sigur că, indiferent de cariera pe care și-a ales-o, într-o bună zi va ajunge unul din oamenii competenți ai generației sale.”

Ce-l face oare pe marele muzician? Practica: exercițiul permanent, până ce cântatul devine o a doua natură. Ce-l face pe marele artist, pe marele avocat, marele inginer, muncitor sau duigher? Studiul și practica perseverente. Puteți avea o înclinație înăscută pentru cutare sau cutare subiect, astfel încât studiarea sa să vă fie mai lesnicioasă decât altora, dar marile succese au fost rareori obținute de către oameni străluciți, genii, “oratori înnașcuți” sau artiști talentați. Marile succese au fost întotdeauna realizate de “tocilari”.

“Acum câțiva ani, spune dr. John M. Thomas, rectorul universității Rutgers, aveam la Rutgers un student, pe care colegii îl porecliseră “tocilarul”. El se numea S. Parker Gilbert, Agent General pentru Reparații în cadrul Planului Dawes. O fi fost el poate “tocilar”, dar la treizeci și doi de ani câștiga 45.000 dolari pe an. Și a ocupat, timp de mai mulți ani, postul politic cel mai important din lume”.

Pentru fiecare din noi, situația cea mai importantă din lume este cea care se află imediat deasupra celei pe care o avem. Iar modalitatea de a o obține este de a studia – de “a toci” – până ajungem să avem mai multe cunoștințe, mai multă îndemânare, mai multă inițiativă decât oricine altcineva. Numai astfel vom dobândi succesul.

Pentru ce atâția oameni eșuează? Pentru că nu fac eforturi destul de susținute, nu muncesc cu destulă perseverență. Ușile norocului stau mereu închise. Ele stau așa de la începutul lumii. Istoria nu menționează nici o epocă în care să întâlnești la tot pasul ușile norocului larg deschise și îmbiindu-te să intri. Ușile pe care merită să le deschizi și să le treci sunt de obicei închise, dar cei hotărâți și curajoși bat cu perseverență, până ce ele sfârșesc prin a se deschide.

Amintiți-vă de parabola cu prietenul care stăruie în rugăciune (1):

“Apoi le-a mai zis: Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice: “Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine, din călătorie, un prieten al meu și n-am ce-i pune înainte”; și dacă

(1) Luc. 11, 5-9.

dinăuntru casei lui, prietenul acesta îi răspunde: “Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau”, vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie. Și Eu vă spun: cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide”.

Pentru ce sunt atâtea care nu primesc ceea ce cer? Pentru că nu sunt suficient de stăruitori. Nu-l conving pe Dumnezeu din ei că obiectul rugăciunii lor este ceva ce ei TREBUIE să aibă. Ei cer și bat în ușă o dată sau de două ori și pentru că ușa nu se deschide imediat, își pierd speranța și abandonează. Amintiți-vă: “Cel care șovăie este ca valul mării, clătinat de vânt și purtat de colo până colo. Să nu creadă omul acela că va primi ceva de la Domnul”.

“Dacă aveți credința în Dumnezeu, în oameni sau în voi,
Spuneți-o; iar de nu, puneți pe raftul tăcerii
Toate-ale voastre gânduri, pân-va veni credința.
Nu s-o necăji nimeni, mute de-or fi a voastre guri”.

Ella Wheeler Wilcox

CAPITOLUL XII

CATALIZATORII PUTERII

“Nu te-ndoi și nu te teme, tu fă-ți doar munca și așteaptă:
La fel de sigur precum zorii alungă ale nopții umbre,
Iubirea va învinge ura,
Iar Primăvara ciocărliei ne readuce”.

Douglas Malloch

Aproape cu două mii de ani înainte de Cristos, în Vede (Cărțile sacre ale Indușilor) stă scris că dacă numai două persoane și-ar uni puterile psihice, ele ar cuceri lumea, chiar dacă, luate separat, n-ar putea face nimic.

Apoi a venit Isus care ne-a spus și mai categoric că dacă doi dintre noi și-ar uni rugăciunile pentru a cere absolut orice, lucrul acela le-ar fi dăruit.

Isus n-a făcut însă nici o promisiune fermă în acest sens celor care se roagă singuri. De ce este oare necesar ca doi oameni să-și unească dorințele sau rugăciunile pentru a fi siguri de rezultat? Dacă adunăm doi cu doi obținem doar patru. Dacă adăugăm puterea mușchilor tăi cu cea a alor mei, putem ridica împreună o greutate dublă față de cea pe care ar ridica-o fiecare dintre noi singur. Și totuși, dacă adun rugăciunile tale cu ale mele, obținem nu de două ori, ci de o sută sau de o mie de ori mai multă putere.

De ce trebuie să fie așa? Numeroși psihologi ne asigură că într-adevăr așa stau lucrurile. Dar care să fie explicația?

Poate că ea se află în ceea ce chimiștii numesc CATALIZATORI. Există, în chimie, unele substanțe care, adăugate altora, le intensifică acțiunea de mii de ori. Fără a pierde nimic din propria lor energie, acești catalizatori pot spori energia altor substanțe de mii și uneori de milioane de ori. Poate că asta se întâmplă când doi sau mai mulți își unesc eforturile în dorința de a obține ceva printr-o rugăciune comună. Poate că unul din ei este CATALIZATORUL care sporește de mii de ori puterea celorlalți. Oricum, sigur este că nici Isus, atunci când cei care-l înconjurau nu-L simpatizau și nu credeau în El – ca de pildă atunci când a intrat în Nazaret –, nu reușea să facă fapte deosebite. Poate și că de-aceea, când își trimise ucenicii să vindece bolnavii, îi trimise “doi câte doi”.

O fi sau n-o fi așa, oricum, un lucru e sigur: dacă doi sau mai mulți dintre voi vor să se întrunească în fiecare zi pentru un minut, sau două și se pun cu adevărat de-acord asupra obiectului pe care-l cer și al modului în care să-l ceară, veți obține rezultate uluitoare. Rețineți că nu este suficient să vă rugați pur și simplu împreună pentru același lucru. Trebuie să vă înfrățiți gândurile. Poți să-mi ceri să ne rugăm împreună, ca tu să te vindeci de un ulcer stomacal. Și, în timp ce ne rugăm, tu îți imaginezi leziunea și necazurile pe care ți le-a pricinuit, în timp ce eu îmi imaginez organul desăvârșit pe care ni l-a dăruit Dumnezeu. Asta nu înseamnă că ne-am înfrățit puterile, ci că ni le-am opus. Trebuie amândoi să ne gândim la sănătate. Trebuie ca amândoi să vedem cu ochii minții lucrul pe care îl VREM – nu cel de care ne temem sau de care vrem să ne debarasăm.

Același lucru este valabil și pentru datorii. Tu te poți gândi la toți banii pe care-i datorezi, la o ipotecă scadentă, la o scădere a salariului, care te-a afectat, în timp ce eu încerc să te ajut gândindu-mă la Belșugul Nesfârșit, pe care Dumnezeu ți-l va trimite.

În felul acesta, nu vom realiza niciodată mare lucru. Trebuie ca AMÂNDOI să avem în minte și să ne reprezentăm BOGĂȚIILE – nu datorii sau lipsuri. Trebuie să ne amintim că datoriile și alte stări dezagreabile nu înseamnă decât LIPSA de bogăție, de sănătate sau de alte lucruri bune și că, atunci când binele este realizat, răul dispare așa cum se spulberă întunericul când învârtim comutatorul electric. Astfel încât trebuie să ne reprezentăm și să vedem cu ochii minții lumina – adică bogățiile, sau sănătatea perfectă, sau iubirea, sau orice alt bun pe care-l dorim.

Dacă doi oameni își pot înfrăți gândurile și reprezentările, atunci nu există lucru bun pe care ei să-l ceară cu credință și să nu-l obțină. În capitolul precedent, am citat articolul lui Elizabeth Gregg, apărut în “Nautilus”, în care autoarea povestește că cinci femei s-au rugat împreună și fiecare rugă a fost îndeplinită. Iar în capitolul cinci,

am vorbit de un grup asemănător de persoane, în biserica lui Russel Conwell, care a obținut rezultate spectaculoase prin rugăciunea în comun.

Aveți poate probleme prea grave pentru ca să vi le puteți rezolva de unul singur. Și aveți și prieteni cu probleme pe care sunt incapabili să le rezolve. De ce să nu vă adunați și să vă uniți puterile? De întâlniți un sfert de oră în fiecare săptămână, să vorbiți de greutățile pe care le aveți, să hotărâți care s pare mai gravă, apoi, într-un moment oarecare al zilei, să vă întrerupeți activitatea și să consacrați o două unirii gândurilor și rugilor voastre? **PUTEȚI** s-o faceți și veți fi uluit de puterea rugilor făcute în t ceilalți. Nu există nimic printre lucrurile bune pe care, dacă-l cereți cu credință, să nu-l puteți obține.

“Nici o stea pe care am văzut-o doar o dată nu se pierde.

Întotdeauna putem fi ce-am fi putut să fim”.

CAPITOLUL XIII

CEA DINTĂI PORUNCĂ

“Dacă vă uitați cu plăcere
La treaba cu care un om se îndeletnicește,
Dacă-l prețuiți și-l iubiți
Trebuie să i-o spuneți acum.
Nu amânați încuviințarea
Până când preotul rostește rugăciuni
Peste coșciugul acoperit cu flori.
Atunci degeaba-i veți mai striga,
El nu va ști cu-adevărat,
Nici lacrimile multe ce vărsați
Nu le va număra.
De credeți că i se cuvine lauda
Acuma e momentul să i-o spuneți.
Căci cel zace-n groapă nu-și poate citi epitaful”.

“Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața vecinică?”, îl întreabă tânărul cel bogat pe Isus, acum 1.900 de ani. Iar azi, majoritatea dintre noi pun în esență aceeași întrebare: “Ce trebuie să fac pentru a scăpa de sărăcie, de boală, de nenorocire, acum și în viitor?”

“Păzește poruncile!” (1) a fost răspunsul Învățătorului către omul bogat. Iar mai târziu, când a fost întrebat: “Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”, a spus celor ce-l ascultau: “Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată gândirea ta. Aceasta este și cea mai mare și cea dintâi poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceste două porunci depind toată Legea și Prorocii”. (2)

Lucrul pare destul de simplu, dar ce înseamnă exact “să-l iubești pe Dumnezeu”? Să te duci la biserică și să fii un creștin practicant? Sau pur și simplu SĂ FII RECUNOSCĂTOR ȘI FERICIT?

A te duce la biserică și a fi un exemplu pentru vecini este un lucru foarte bun, dar există oare un mijloc mai bun de a-ți arăta iubirea față de Dumnezeu decât să fii fericit? Fericirea implică lauda, mulțumirea pentru ceea ce a făcut Dumnezeu, recunoștința pentru darurile sale. Fericirea înseamnă că vă bucurați de viață, că o apreciați din plin, că răspândiți bucurie în jurul vostru.

Iar a-ți iubi aproapele înseamnă tocmai a-l face fericit și pe el: a-l lăuda, a-l binecuvânta și a face tot posibilul pentru a-l ajuta.

Vă puteți imagina alte porunci și legi care să contribuie la pacea universală, care să pună capăt luptei între capital și muncă, mai mult decât următoarele două:

1 – Fiți voi înșivă recunoscători și fericiți.

2 – Încercați să-l faceți fericit pe aproapele vostru.

“În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii”.

Cineva a spus cu înțelepciune că primul pas spre pacea universală este să avem pacea în propriile noastre inimi: să dorim binele aproapelui nostru, să binecuvântăm și să-l lăudăm chiar și pe cei care ne-au tratat cu dispreț. Evelyn Gage Browne a exprimat acest gând în versurile:

(1) Mai, 19, 17.

(2) Mai, 22, 37-40.

“Îmbătrânita lume are nevoie de tandrețe,
De vorbă bună, de-o mână să te poată ridica,
De iubirea care să-și reverse, bogată, binecuvântarea,
De suflete prietene și de înțelegerea lor”.

Se spune că, într-o zi, a venit o femeie la Krishna și l-a întrebat cum să găsească iubirea lui Dumnezeu. “Pe cine iubești cel mai mult?”, a întrebat-o el. “Pe copilul fratelui meu”, a răspuns ea. “Întoarce-te și să-l iubești și mai mult”, a sfătuit-o Krishna. Femeia a făcut cum i-a spus și iată că în spatele băiețelului a văzut chipul pruncului Isus.

Același gând este exprimat și într-o legendă veche cu un grup de oameni care s-au dus să-l caute pe pruncul Isus. Se aflau printre ei cavaleri, nobile doamne, călugări, slujitori ai bisericii și tot felul de alte persoane, printre care și un bătrân cizmar cumsecade. Toată lumea râdea la gândul că se alăturase acestor cinstite fețe, care mergeau în fruntea convoiului. Dar la întoarcere erau dezamăgiți cu toții, în timp ce cizmarul cu spinarea adusă mergea vesel, însoțit de pruncul Isus.

“Unde l-ai găsit?”, l-au întrebat ei. Iar pruncul Isus a răspuns pentru el: “Eu mă ascund printre lucrurile de rând. N-ai reușit să mă găsești pentru că nu m-ai privit cu ochii iubirii”.

S-au scris milioane de cărți despre iubire, dar majoritatea autorilor nici nu cunosc sensul cuvântului. Pentru ei, iubirea înseamnă DĂRUIRE. Ea nu caută decât binele celui iubit. Dar, dăruind iubire cu generozitate, o și câpătați. Căci iubirea e ca și energia: nu se răspândește decât în măsura în care este degajată. E ca un grăunte care nu se înmulțește decât când e semănat. Așa cum spune Ella Wheeler Wilcox:

“Dăruieți iubire, iubirea-n inimă va năpădi.
Putere vie în restriștea cea mare;
Aveți în voi credința și zeci de inimi or să vă arate
Credința lor în vorbe și în fapte”.

Carlyle a definit opulența ca numărul de lucruri pe care un om le iubește și le binecuvântează și *prin care este iubit și binecuvântat*.

Care sunt ființele cele mai nefericite de pe pământ? Nu cei sărmani sau cei bolnavi – ci cei care-și păstrează toată iubirea pentru ei. Chiar dacă au milioane și o duzină de slujitori, gata să le satisfacă cele mai mici dorințe, mor de plictiseală și sunt nefericiți. Pentru ce? Pentru că au încetat să dăruiască precum se spune într-un prea frumos imn:

“Căci trebuie să împărțim dacă vrem să păstrăm
Binecuvântarea ce vine din Ceruri.
Încetând să dăm, încetăm să posedăm:
Iată legea Iubirii”.

Viața este înflorire spirituală și fizică. Când încetați să creșteți, muriți. Lucrul este adevărat la propriu pentru celulele din corp, iar la figurat este adevărat pe plan spiritual, căci, atunci când încetați să progresați din punct de vedere spiritual, sunteți morți sau ca și morți. Antreprenorul de la pompele funebre mai poate să aștepte încă un an sau doi, dar în privința proiectelor utile sunteți gata mort și îngropat.

Așa cum viața înseamnă acțiune, tot astfel iubirea înseamnă slujire. Căci ajutându-i și laudându-i pe ceilalți și făcându-i fericiți, obțineți fericirea și pentru voi. Charles Kingsley a spus odată că învățăm să ne cunoaștem relațiile cu Dumnezeu numai prin relațiile noastre cu ceilalți. Nimeni nu-l poate iubi pe Dumnezeu urându-și aproapele. Nimeni nu-l poate iubi pe Dumnezeu fiind el însuși nefericit sau făcându-i în mod deliberat nefericiți pe ceilalți.

A fi nefericit implică o critică a lui Dumnezeu. Un om nefericit nu poate fi recunoscător, nu poate fi încrezător, nu poate fi împăcat – și în acest caz cum îl poate iubi pe Dumnezeu?

Iar dacă trăiește numai pentru el însuși, e obligat să fie nefericit. “Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde, spune Învățătorul, dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va mântui” (1). Astfel, cel care se pierde pe sine în slujba celorlalți va găsi viață, iubire și fericire.

(1) Luc., 9, 24.

Longfellow ne spune cum a aruncat el mai întâi o săgeată în aer, apoi un cântec și le-a crezut pierdute pe amândouă. Dar, puțin după aceea, a găsit săgeata înfipită într-un stejar, iar cântecul – în inima unui prieten.

“Știe să se roage cel care știe să iubească,
Omul, precum și pasărea și animalul.
Se roagă mai bine cel ce iubește mai bine
Toate lucrurile, cele mărunte ca și cele mari;
Căci bunul Dumnezeu pe toți ne iubește,
El a făcut totul și el iubește totul”.

Când Jane Adams și-a luat licența la Colegiu, doctorii i-au spus că mai avea doar șase luni de trăit. Dacă un doctor v-ar spune așa ceva, ce-ați face? Cea mai mare parte dintre noi ar adopta o atitudine pasivă, ar suferi și ar muri.

Dar Jane Adams n-a procedat așa. “Dacă mai am doar șase luni de trăit, spuse ea, le voi folosi pentru a face în măsura posibilului toate lucrurile pe care am dorit să le fac pentru omenire”.

Și s-a cufundat cu atâta patimă în munca ei, încât a uitat să moară. La opt ani după termenul stabilit de medici, ea a înființat Hull House, un așezământ din Chicago, cunoscut în lumea întreagă. Ba mai mult, sănătatea ei era la fel de bună, dacă nu chiar mai bună, ca și cea a doctorilor care-i prezisese sfârșitul.

Toată lumea a auzit vorbindu-se de Luther Burbank și de minunatele rezultate obținute de el în cultura plantelor. Reușise chiar să ia un cactus plin de țepi și din lăstarii acestuia să producă o plantă fără țepi sau spini, cu care puteau fi hrănite vitele, chiar în regiunile cele mai aride.

Cum de-a ajuns el să obțină rezultate atât de minunate cu plantele? Prin magia iubirii! Binecuvânta fiecare firicel, îl îngrijea, îl lăuda, îl iubea. Iar viața din planta respectivă îi răspundea, acordându-i rezultate extraordinare. Iată mesajul trimis de Luther Burbank prietenilor săi, cu prilejul ultimei aniversări:

“În măsura în care aveți gânduri iubitoare față de orice ființă omenească, față de orice vietuitoare, și chiar față de plante, de stele, de oceane, de râuri și de coline, și în măsura în care dăruieți sprijin și ajutor lumii, în aceeași măsură vă veți simți mai fericiți cu fiecare zi care trece, iar o dată cu fericirea vine și sănătatea și tot ceea ce vă doriți”.

“Iubiți și veți fi iubit, spune Emerson. Orice iubire este matematic corectă, exact ca și cele două părți ale unei ecuații algebrice”. Bătrânul filosof care a spus: “Luați de la viață tot ce vă doriți și *plătiți*” a stabilit un adevăr etern. Obțineți în măsura în care dați. E bine să ne amintim des asta, repetând din când în când, când suntem tentați să ne lășăm tulburări de unele dificultăți aparente: “Iubesc astfel încât totul îl văd bun și orice bun îl dăruiesc și *orice bun se întoarce la mine*”.

Dorința cea mai generală a lumii întregi este dorința de fericire, firească la om. Iată scopul existenței. Iată planul lui Dumnezeu: să-l facă pe om SĂ-ȘI CĂȘTIGE fericirea prin luptă și slujire, sporind fericirea celorlalți.

Cum se face că un actor de cinema câștigă de o mie de ori mai mult decât un profesor, decât media oamenilor de afaceri sau chiar decât slujitorii bisericii? Pentru că-i face pe oameni de o mie de ori mai fericiți. Îi face capabili să-și uite grijile, să-și trăiască idealul sau visurile, înfățișate de el pe ecran. Când vom găsi și noi, ceilalți, vreun mijloc de a face atâția oameni fericiți, vom avea și noi parte de o recompensă pe măsură.

E mult de când Emerson a scris: “Cel care se ocupă de lucruri și de nevoi de care omul se poate dispensa își construiește casa departe de drum. Dar cel care se ocupă de probleme pe care orice om trebuie să le rezolve, acela își construiește casa lângă drum și orice om este obligat să treacă pe-acolo”.

Întrebați-vă pur și simplu: “Ce am eu de DĂRUIT care să poată spori fericirea celor ce se află în jurul meu?” Veți fi uluiți să vedeți câte modalități simple de a lumina viața celorlalți vi se oferă și ce mare poate fi recompensa când ele se înmulțesc cu o sută sau cu o mie.

Un om care locuia la Washington era prea sărac pentru a-i cumpăra jucării copilului său și totuși dorea mai mult decât orice să-l facă fericit pe acest copil. Atunci i-a cioplit cu briceagul din niște bucăți de lemn date la rebut un fel de trăsucă rudimentară de jucărie. Trăsucica a avut atâta succes, nu numai la copilul lui, dar și la toți puștii din împrejurimi, încât a dus-o la o fabrică de jucării și a făcut avere din ea.

Cu ani în urmă, în Anglia, un tânăr veterinar avea o mamă care era ținută într-un scaun cu roțile. Pentru ca scaunul să n-o zdruncine, el a fixat o bandă de cauciuc în jurul roților. Perfecționate, aceste benzi de cauciuc au devenit faimoasele cauciucuri Dunlop, care s-au vândut cu milioanele.

Putem găsi sute de asemenea întâmplări. Singura limită pentru prilejurile fericite ce ni se oferă este limita fericirii omenești; or, aceasta încă n-a fost atinsă.

“Soțul meu a murit, nu demult, scrie o biată văduvă copleșită, lăsând în urma lui o situație atât de încurcată, încât teamă mi-e că vom rămâne fără nici un ban. Ce să mă fac? Am doi copii încă mici de îmbrăcat, de hrănit, de ținut în școală, iar eu în viața mea n-am câștigat un penny. Spuneți-mi, greșesc că-mi doresc moartea, pentru că altceva nu văd ce-am putea face?”

Oare e o greșeală să-ți dorești moartea? *Voi ce credeți? Oare să te rogi să mori poate fi o dovadă că-l iubim pe Dumnezeu și că avem încredere în El? Ce-a făcut Prorocul din timpurile vechi într-o situație asemănătoare?* “Slujitorul tău, soțul meu, a murit”, se tânguia văduva și-i striga lui Elisei, “și cel care l-a împrumutat a venit să ia cei doi fii ai mei și să-i facă robi” (1). Ce-a făcut atunci Elisei? I-a cerut lui Dumnezeu să pogoare o ploaie de aur peste ea? Dimpotrivă: a întrebat-o ce avea în casă și în felul acesta a ajutat-o să se izbăvească.

Citiți povestea Mariei Elisabeta și veți regăsi aproape același lucru. O văduvă cu trei copii, lipsa banilor și creditorul “Sărăcie” dornic să-i ia robi pe cei trei copii. Atunci cel mai vârstnic dintre ei a întrebat: “Ce avem în casă?” și a găsit modalitatea de a-i face fericiți pe ceilalți cu o prăjitură delicioasă. Astăzi toată familia trăiește tihnit.

“Nu ai talent? Nu, asta să nu spui.
Poți ușura un frate mai plâpând, vezi bine,
Și-i poți da forța să pornească iar
Împrospătat și binecuvântat – prin tine.

Nu ai talent? Cuiva o vorbă bună
De-ndemn, de drag, de milă, de-alinare
Ești numai tu în stare să-i poți spune
Și pavăză să-i faci la supărare.

Căci darul tău e-un dar anume,
Să-l folosească nimeni nu-i în stare!
Înalță-ți inima! Atâta bine nu poți face
De nu-ți iei și tu partea, care-i mare.

Zi după zi îi ești de ajutor lui Dumnezeu;
Ce-alină, îndrumă și prin tine glăsuiește;
Și, binecuvântând, de tine-are nevoie.
Cum n-ai talent!? Nici nu se pomenește!

Evelyn Gage Browne

Grecii vechi aveau o legendă, după care toate lucrurile au fost create prin iubire. Toată lumea era fericită pentru că era iubire pretutindeni și toți se întreceau în a-i face fericiți pe ceilalți.

Apoi, într-o noapte, pe când iubirea dormea, s-a strecurat teama și, o dată cu ea, boala, lipsa și nefericirea. Căci, în timp ce iubirea atrage, teama respinge. Dacă iubirea dăruiește cu mărînimie, teama se gândește că n-o să ajungă pentru toți și de-aceia se-agață de ceea ce are.

Ce reprezintă cunoașterea binelui și a răului, în legătură cu care Dumnezeu îl avertizează pe Adam în Grădina Raiului? Nu-i vorba oare de cunoașterea lucrurilor *ce sunt de temut*?

În al doilea capitol al Genezei, ni se spune că Adam și Eva erau goi și nu le era rușine. Pentru ce? Pentru că nu cunoșteau răul și deci nu se temeau de nici un rău.

Dar au mâncat din rodul Pomului Cunoștinței Binelui și Răului și au avut cunoștință despre rău. S-au ascuns în Grădina de teama răului. Și imediat relele au început să vină peste ei și de-atunci, mereu, vin relele peste urmașii lor.

În Grădina Raiului era pretutindeni belșug. Și roadele pământului erau numeroase. Apoi omul a învățat ce e teama. Și pentru că Dumnezeu îl făcuse stăpân pe pământ, teama se întoarce asupra lui. Se temu că pământul nu va

(1) 2 Regi, 4, 1.

mai da roade sau că nu vor fi de-ajuns pentru toți. Se temu de șarpe și de fiare, care până atunci fuseseră supuse iubirii lui.

Rezultatul? În loc ca pământul să-și dăruiască cu bucurie belșugul, roadele au trebuit să-i fie smulse. În loc de ierburi și roade plăcute la vedere și bune la mâncare, pământul i-a dat omului roadele temerilor sale: spini și ciulinii. În loc de prietenie între el și dobitoacele pădurilor, s-au iscat roade ale temerii; neîncrederea și dușmănia.

De când a mâncat din rodul Pomului Cunoștinței Binelui și Răului, omul a cules roadele temerii. Și, atâta timp cât va crede în rău, el va continua să culeagă aceste roade.

Dumnezeu este iubire. Și care e cea dintâi caracteristică a iubirii? *A dăruii*. Dumnezeu ne dă în permanență *tot ceea ce voim să primim*.

Dar, din păcate, asta înseamnă foarte puțin. Căci prima caracteristică a temerii este închiderea oricărei posibilități, atât pentru câștig, cât și pentru cheltuială. Teama respinge. Teama se agață de ceea ce are, pentru că nu e în stare să capete mai mult. Teama nu apucă decât ceea ce înșfacă. Ea nu-și va deschide ușile pentru a lăsa binele să intre. E prea speriată de rău pentru ca s-o facă.

Rezultatul e că binele vine spre noi străbătând teama și numai cu prețul multor lupte și suferințe, chiar dacă binele încearcă tot timpul să se manifeste. E ca o fortăreață ridicată pe cel mai semeț vârf al unui munte înalt. Este atât de speriată la gândul că răul poate veni spre ea, încât s-a așezat cât de departe a putut, de rău, dar și de bine.

Iubirea face să se deschidă în soare petalele florilor și frunzele tuturor plantelor, care-și dăruiesc cu generozitate mireasma și atrag la ele toate elementele de care au nevoie pentru a crește și a da roade.

Iubirea întreabă: ce-avem noi în casă ca să-i putem face fericiri pe ceilalți? și atrage astfel la sine tot ceea ce este necesar propriei fericiri.

Care este porunca cea dintâi și cea mai mare? Să dăruim iubire și să facem din lume un loc de fericire mai mare. Faceți asta și nu veți putea împiedica fericirea să vină și către voi.

“Mă întreb adesea, spune Andrew Chapman, pentru ce nu realizează oamenii mai multe prin puterea minunată pe care o are Bunătatea. Ea este cea mai importantă pârghie folosită vreodată în lume pentru a înduioșa inima oamenilor – mult mai importantă decât tot ce poate inventa ingeniozitatea sau sugera subtilitatea. Bunătatea este cheia succesului în viață; este factorul numărul unu pentru a depăși fricțiunile și pentru a face ca mașinăria omenească să funcționeze cum trebuie. Dacă un om îți este dușman, cel mai bun mijloc de a-l dezarma este să-i faci un bine.”

DOAMNA SAU TIGRUL

Se spune că în vremurile vechi a trăit un rege al cărui mod de a împărți dreptatea era cât se poate de original.

El pusese să se construiască o arenă enormă în care se așeza el și tot norodul său. Sub arenă erau două uși. Când în fața regelui era adus un vinovat acuzat de o crimă, acesta îi dădea dreptul să ceară să se deschidă una din uși. Dacă acuzatul alegea ușa din dreapta, ieșea o doamnă foarte frumoasă, pe care regele i-o dădea imediat de soție. Dar dacă alegea cealaltă ușă, ieșea un tigrul înfuriat și infometat, care-l sfășia pe loc.

Regele avea o fată foarte frumoasă și s-a întâmplat într-o zi că un curtean tânăr și frumos s-a îndrăgostit de ea și ea de el. Crima era foarte mare, căci nu intra câtuși de puțin în vederile regelui ca fiica sa să se căsătorească cu un om de rând, oricât de multe calități ar fi avut. De-aceia, nefericitul îndrăgostit a fost pe loc trimis în temniță și i s-a spus că a doua zi dimineată va fi supus, ca orice alt acuzat, probei în arenă.

Prințesa era zdrobită de durere. Încerca să-și înduplece tatăl cu rugăminți, cu lacrimi, dar regele era ca o stană de piatră. Orice om de rând care cuteza să ridice ochii până la ea își merita moartea – moartea sau căsătoria cu cineva de condiția lui.

Neputându-și îndupleca tatăl, prințesa încercă să-și înduplece pe paznici. Dar, în ciuda banilor făgăduiți, aceștia n-au vrut să-i dea drumul iubitului ei. Tot ce-a izbutit să afle a fost pe care ușă va ieși tigrul și pe care doamna și, grozăvie!, era chiar o doamnă pe care o zărise de multe ori aruncându-i priviri îndrăgostite iubitului ei!

Dimineata fatală o găsi sfâșiată între iubire și gelozie. Era peste puterile ei să-și vadă iubitul sfâșiat sub ochii ei – și totuși, nu era oare preferabil să suporte această clipă de agonie, după care să-și amintească de el, care n-o iubise decât pe ea, decât să-l vadă, zi de zi, în brațele alteia, să-i citească aceleia triumful în priviri, să vadă că privirile lui se întorc de la ea și se îndreaptă către frumoasa pe care o va avea în brațe?

Ca prin vis, ea se așează sub baldachin, la dreapta tatălui ei. Ca prin vis, își văzu iubitul ieșind, îl văzu ridicându-și privirile către ea. se văzu pe ea însăși arătându-i ușa din dreapta – apoi își acoperi chipul ca să nu vadă mai mult.

Ce ușă alesese ea: doamna sau tigrul? Dar voi, pe care ați fi ales-o, într-o împrejurare asemănătoare? Dacă e să ne luăm după faptele diverse ce se publică azi în ziare, multe femei chiar din lumea civilizată – sau pretins civilizată – ar fi ales tigrul. Pentru ce? Pentru că ar prefera să-și vadă iubitul mai bine mort decât în brațele alteia. Concepția lor despre iubire este iubirea-pasiune, satisfacția, iar dacă nu-și pot avea iubitul pentru ele, atunci vor să nu-l mai aibă nimeni, fără a ține cont de ceea ce poate să sufere celălalt.

La un moment dat și sub o altă formă, ați avut și voi prilejul de a alege între doamnă și tigrul, iar răspunsul dat depinde doar de calitatea iubirii voastre. Dacă e iubire adevărată, nu veți ezita nici o clipă, căci iubirea adevărată este dezbărată de egoism și eliberată de orice teamă. (Iar gelozia este *teamă*!) Iubirea adevărată își află fericirea în a dărui. Și ea se revarsă asupra obiectului său fără a se gândi la reciprocitate. Dar, din propria ei dărmicie, ea atrage la sine iubirea adevărată.

Căci iubirea este un magnet. Tot astfel cum magnetul de oțel emite un curent electric, dăruind, iubirea atrage la sine. Și tot ca acesta, când forța sa de atracție se epuizează, e suficient să fie pus în contact cu un magnet mai puternic, pentru a se încălzi din nou!

Oare ce trezește iubirea în bărbați și în femei? Nu numai frumusețea; ea servește doar pentru a atrage atenția. Iubirea cere mai mult decât frumusețe, iubirea cere personalitate, *farmec*, MAGNETISM!

Ce este magnetismul? Ce este el, dacă nu puterea pe care VOI O TRANSMITEȚI? E vitalitate, e un interes covârșitor față de ființe și de lucruri, e IUBIRE!

Dar nu puteți avea magnetism dacă vă gândiți doar la voi înșivă. Nu puteți spera să obțineți sau să păstrați iubirea cuiva, dacă nu vă gândiți decât la satisfacerea propriilor dorințe.

Iubirea generează un curent de iubire și toți cei care intră în "aura" ei sunt atrași de el. Egoismul, gelozia, ura acționează ca niște straturi izolatoare în jurul unui magnet. Nu numai că împiedică orice iubire să iasă de acolo, dar împiedică și orice iubire să intre. Omul egoist, gelos sau mândru nu posedă magnetism. El respinge pe oricine intră în contact cu el. Și-a întrerupt propriul curent și s-a izolat față de orice curent venit din exterior.

Îmi amintesc că am citit o întâmplare cu cineva implicat într-un proces foarte important. Era plin de amărăciune și de resentiment, căci simțea că partea adversă fusese extrem de incorectă și de nedreaptă. Iar procesul părea că se va termina în defavoarea lui.

Se duse la un profesor de științe mentale și-i prezentă toată situația. Profesorul îi spuse că nu va realiza nimic până ce nu se va debarasa de resentimente și de ură. "Binecuvântați-vă adversarii, îl stătu el. Să știți că într-un anumit sens, deși faptul nu e vizibil, ei vă fac o favoare. Spuneți-vă singur, ori de câte ori simțiți că vă cuprind resentimentele: «Trăiesc după legea iubirii» și chiar încercați s-o faceți".

Omul nostru a încercat și a descoperit că nu putea să continue să folosească această afirmație, fără s-o aplice la tot ceea ce făcea. La un moment dat i s-a ivit un prilej cu totul neprevăzut de a face un mare serviciu adversarilor săi. Nu l-a făcut din toată inima, dar totuși l-a făcut și atât că i s-a deschis pe această cale posibilitatea de a-și rezolva problemele prin bună înțelegere – iar învoiala la care au căzut s-a dovedit ulterior a-i fi mult mai profitabilă decât chiar câștigarea procesului.

"Nu te îndoi, nu te teme, continuă să lucrezi și să sper; pe cât e de sigur că zorii spulberă întunericul, pe atât iubirea înfrânge ura", scrie Douglas Malloch, iar, într-un număr recent al magazinului "Nautilus", Sonia Shand vorbește de un "joc al iubirii" care coroborează această idee.

El se bazează, spune ea, pe "Scorpiu înblânzit" a lui Shakespeare. Vă amintiți că în piesă n-are importanță ce spune sau ce face Catarina; Petrucchio acționează tot timpul ca și cum ea ar fi în acord cu dorințele sale și, cu cât se opune mai mult dorințelor lui, cu atât el o laudă pentru dulcea ei supunere la tot ce vrea el. Ei bine, jocul este tot atât de simplu. N-are importanță ce se întâmplă în timp ce jucați jocul iubirii; orice-ar fi, zâmbiți și spuneți că totul e bine, e minunat.

Dacă vă pomeniți la ușă cu înasculatorul, care vă privește arogant, dacă copiii vecinului vă rup cele mai frumoase flori, dacă vi se întâmplă unul din nenumăratele neajunsuri care constituie într-un fel pâinea noastră cea de toate zilele, zâmbiți pur și simplu și mulțumiți pentru ele, ca și cum n-ar fi încercări penibile, ci adevărate binecuvântări.

Întâmpinați într-un spirit de iubire pe fiecare și întâmpinați fiecare lucru neplăcut ca și cum ar fi lucrul cel mai bun care vi se putea întâmpla. Veți fi uluiți de rezultatele pe care le poate da acest joc nevinovat, pentru că, în iubire, nu contează cât de minuscul este grăuntele, în el se află o putere nelimitată și această putere nu se pierde niciodată.

E o vorbă din bătrâni care spune că un răspuns blând alungă mânia. Jocul de mai sus pornește de la același

principiu, dar îi mai adaugă ceva și încă mult. Non-rezistența este un lucru negativ în sine. Adăugați-i laudele și binecuvântările voastre și o veți transforma într-o forță pozitivă, aducătoare de bine.

A iubi totul este moștenirea noastră firească. Asta i-a făcut fericiți pe Adam și pe Eva în Grădina Raiului. Șarpele temerii li s-a strecurat în inimi și i-a alungat din Eden, dar fiecare din noi se poate întoarce acolo, dacă vrem să jucăm Jocul Iubirii.

Încercați. Și jucând, fiți siguri că deveniți magnifici. Priviți-vă ca și cum ați fi atins desăvârșirea pe care v-ați dorit-o întotdeauna. Fiți o ființă plină de farmec, de grație, de noblețe, înălțată de puterea iubirii pe deasupra tuturor lucrurilor sordide, meschine, plicticoase și urâte ale vieții. Fiți astfel o oră pe zi și veți fi uluit să vedeți cât de repede veți ajunge așa toată ziua.

Puteți juca acest Joc al Iubirii acasă, în viața profesională, în tot ceea ce faceți și oriunde lucrați.

Dacă sunteți om de afaceri, frământat poate de povara datoriilor și obligațiilor, binecuvântați-vă creditorii, având mereu în minte preocuparea pentru belșug, în timp ce începeți să adunați banii cu care să faceți mai întâi față obligațiilor. Păstrați-vă credința pe care au avut-o ei în voi, incluzându-i în rugăciunile voastre înălțate pentru a cere belșugul. Începeți prin a vă elibera imediat, făcând tot ce se poate cu mijloacele de care dispuneți și, pe măsură ce veți înainta în acest spirit, vi se vor dezvălui căile și modalitățile de a face mai mult. Căci, înaintând pe potecile Spiritului, veți găsi modalități mai numeroase și veți face față tuturor obligațiilor.

Dacă sunteți un creditor, fiți atenți la genul de gânduri pe care vi le faceți despre debitorul vostru. Evitați gândul că e rău platnic sau în imposibilitatea de a plăti. Cel dintâi gând îl consideră necinstit, cel de-al doilea – în pragul sărăciei, iar ambele tind să-i închidă orice posibilitate de a vă plăti curând.

Faceți publică bunăstarea creditorilor și debitorilor voștri și ajutați-i astfel să prospere. Rugați-vă și lucrați pentru binele lor, ca și pentru al vostru, căci al vostru este inseparabil de al lor. Datorați debitorului vostru tot atâta cât vă datorează el, datoria voastră este însă o datorie de iubire. Plătiți-vă datoria și și-o va plăti și el pe-a sa.

Gândiți-vă la lucrurile ce vi se par că nu merg bine în viața voastră și acordați-vă în fiecare zi câteva minute pentru ameliorarea situației. Amintiți-vă mai întâi că armonia și succesul adevărate constituie scopul divin al vieții voastre, că nu există excepție de la această lege, deci că o dificultate particulară trebuie să se supună legii generale. Dacă așa stau lucrurile, pricina tulburării nu poate fi negativă sau contrară armoniei. Aflați adevărul: dificultatea respectivă vă pregătește ceva bun, iar sub învelișul ei dur și urât se ascunde un nucleu desăvârșit de bine pentru dumneavoastră. Binecuvântați deci binele din ea.

Cum reușește nuca să-și sfarme coaja tare și să trimită o mlădiță verde, care crește curând până ce devine un copac? Încălzind-o din interior! Aceasta este și modalitatea de care dispuneți voi de a sparge coaja oricărei încercări și dificultăți care survin – BINECUVÂNTÂND nucleul de bine despre care știți că există în interior. lăudându-l și iubindu-l, până ce el se dilată, sparge coaja și face să încolțească în voi planta frumos mirositoare a binelui.

Lauda, binecuvântarea, rugăciunea de mulțumire, IUBIREA – toate acestea vor rezolva orice dificultate, vor "îmblânzi scorpiile" reprezentate de silă și de necazuri. Spuneți-vă în fiecare zi când vă treziți: "Iată ziua pe care a făcut-o Dumnezeu; mă voi bucura și veseli în această zi. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru belșugul vieții, mulțumesc lui Dumnezeu pentru iubirea perseverentă, mulțumesc lui Dumnezeu pentru bucurie; mulțumesc lui Dumnezeu pentru sănătatea înfloritoare, mulțumesc lui Dumnezeu pentru belșugul nesfârșit. M-am trezit la o nouă zi. Mă asociez păsărilor și tuturor făpturilor create de Dumnezeu într-o strălucită laudă și rugăciune de mulțumire. Doamne, mulțumescu-ți pentru belșugul care-i al meu".

"Dac-am greșit, mai mult sau mai puțin
În datoria mea de fericire;
Dacă mi-am urmat calea
Și-n zori chipul nu-mi strălucea de fericire;
Dacă priviri umane radioase
Nu m-au emoționat; iar dacă ceru-n zori,
Sau cărțile, sau hrana, sau ploile de vară
Zadarnic au bătut în inima-mi cea tristă;
Stăpâne Doamne, tu să-ți împlinești plăcerea
De a-mi străpunge inima, ca s-o trezești la viață și la bucurie".

Robert Louis Stevenson

Vă amintiți în "Vanity Fair" (Bălciul Deșertăciunilor) de proprietarul celui mare domeniu care avea mereu ghindă în buzunar și, când se plimba pe pământurile lui, dacă i se întâmpla să calce pe o bucată de pământ necultivat, făcea cu piciorul o gropiță și puneă în ea o ghindă. "O ghindă nu mă costă nimic, obișnuia el să spună, dar ea poate deveni un copac uriaș într-o pădure mare". Același lucru este valabil și pentru cuvintele de laudă și de binecuvântare. Ele nu costă nimic, dar sădite în locurile goale ale conștiinței umane ele devin extraordinari producători de fericire. Așa cum spune Willa Hoey:

"Lucrurile mici pe care le facem și le spunem
Au o mare importanță în timp ce noi ne urmăm calea,
Un gest frumos poate să ia povara
Umerilor obosiți, pe drum,
O vorbă bună, precum a verii ploaie
Poate îndulci inima, alunga tristețea.
Câtă bucurie sau câtă tristețe tașnește deodată
Din lucrurile mici, foarte simple!"

Înscrieți-vă în inimă că fiecare zi este cea mai bună a anului. Să știți că nu există mâine și nici ieri. Există doar veșnicul ACUM. Deci acum trebuie să aveți cea mai mare fericire, acum cât se poate.

Vă creați singuri condițiile de viață, deci numai VOI sunteți de condamnat dacă situația actuală vi se pare nefericită. Din moment ce lucrurile stau astfel, numai voi le puteți modifica. Trebuie să le remediați în gândurile voastre, mai înainte ca ele să fie remediate oriunde altundeva. "Nimic nu e rău, doar imaginația îl face să fie".

În loc să tot învățați în minte gânduri nefericite, gânduri deprimante, gânduri de lipsă și de sărăcie, vorbiți-i Dumnezeului-din-voi de lucrurile bune pe care le doriți. Vorbiți-i despre ceea ce aveți și sugerați-i că sunteți, cu fiecare zi, tot mai puternici, mai sănătoși, mai bogați, mai fericiți. Vorbiți-i așa cum ați vorbi cu un tată bogat și iubitor, descriindu-i modul în care vreți să vă îmbunătățiți afacerile, organismul mai sănătos pe care vi-l doriți, munca mai importantă pe care vreți s-o aveți, înfrumusețarea casei, răsplata mai bogată etc. Vorbiți-i despre toate acestea timp de zece minute pe zi, când vă aflați singur cu el. Veți fi uluiți să vedeți cât de repede vă va ajuta să vă realizați dorințele.

Nu vă preocupați de modalitățile de care El se va folosi pentru a realiza condițiile de viață pe care vi le doriți. Vorbiți-i simplu, cu încredere, cu seninătate, cu bucurie și cu încredințări Lui totul. Iar în privința rugăciunilor, iată una care s-a dovedit a fi extraordinar de eficace:

"Doamne Dumnezeule. Tu ești Tatăl și mă încredințez Ție. Tu care împarți toate bunurile și toate darurile desăvârșite. Tu care ești izvorul ființei mele, dar și izvorul belșugului meu. Tot ceea ce-mi poate fi necesar se află în mintea Ta pentru mine, pregătit pentru mine încă de la începutul veacurilor. Substanța omniprezentă, veșmântul în care îți îmbraci universul, cu care îți hrănești creația, îmi aparține și mie, pentru că să-l am și să-l folosesc pentru toate dorințele mele și pentru binecuvântarea celorlalți Copii ai Țăi. Mă deschid nemărginit prin credința mea în Ține, prin imaginea pe care o am despre belșugul Țău, prin așteptarea ca el să se manifeste în mine. Îmi deschid mâinile, portofelul și garderoba, contul în bancă, iar tu, cu bogata Ta comoară, umpli orice vas pe care ți-l înfățișez, îl umpli ochi cu bunurile tale omniprezente. Îți mulțumesc, o, Dumnezeule Tată, pentru faptul că, prin Cristos în mine, pot intra în contact cu substanța Ta omniprezentă și pentru faptul că lumea întreagă este înveșmântată în marea Ta bogăție. Înalt laude și mulțumiri pentru faptul că acum și în vecii vecilor sunt una cu Ține și că, în această unire, tot ce este al Țău e al meu și tot ce este al meu e al Țău, acum și pururea și-n vecii vecilor".

Pretutindeni în carte vă oferim numeroase declarații de folosit în împrejurări diferite. Nu încercați să le utilizați pe toate deodată. Folosiți numai una dintre ele, atât de des până ce vă devine familiară și realizați că o tot repetați, oarecum ca un papagal. Atunci schimbați-o și alegeți alta. Toate sunt salutare. O simplă afirmație, ca: "Eu sunt bun", "Eu sunt puternic", "Eu sunt capabil", este o afirmație constructivă, care tinde să vă îndemne subconștientului să încercați să realizați aceste condiții în voi, în timp ce "Sunt sărac" sau "Sunt bolnav" tind să facă veridice aceste condiții. Încercați deci să vă amintiți întotdeauna să-L LĂUDAȚI pe Dumnezeu în toate lucrurile și în toate situațiile în care vă aflați.

“Lăudați-l și căutați Dumnezeu în toate.
Lăudați pre Domnul, căci Binele e pretutindeni;
Lăudați iubirea, pe care toți o putem împărtăși,
Viața ce freacă în tine și în mine;
Laudă adevărului prin care suntem liberi”.

CAPITOLUL XIV

CELE TREI LEGI ALE VIEȚII

Mii de ani, filozofii nu au reușit să se pună de acord asupra răspunsului care trebuie dat următoarei întrebări: de ce oamenii fără scrupule sau lipsiți de conștiință reușesc aproape întotdeauna în viață, în timp ce oamenii buni, care dispun de aceleași capacități, eșuează. Unii răspund că această situație se datorează faptului că cei răi vor fi fericiți pe lumea aceasta, dar vor suferi veșnic pe lumea cealaltă, când va fi rândul celorlalți – al celor buni – de a fi fericiți și de a trăi în belșug. Răspunsul nu poate să ne satisfacă, mai ales atunci când cei dragi, apropiați nouă, suferă din cauza lipsei acelor lucruri pe care am dori să li le oferim. Și totuși, pentru mulți oameni, această explicație este suficientă.

Dar nu pentru toți! Unii au aflat că există legi bine stabilite care guvernează succesul. Legi la fel de bine stabilite și la fel de exacte (în ceea ce privește rezultatul) ca și legile din fizică.

Legile acestea fundamentale guvernează tot ceea ce faceți. Ele guvernează totul la nivelul umanității, fie că umanitatea este mulțumită, fie că nu. Ele diferă de legile făcute de către om prin aceea că guvernează atât pe cei puternici, cât și pe cei obidiți. Ele țin seama de păreră nu a celui bogat sau a celui sărac, nu a celui slab sau a celui puternic – ci numai de cea a oamenilor care au suferit și înțelepciune. La ei se gândea cel mai înțelept dintre vechii regi atunci când ne îndemna să cântăm înțelepciunea înainte de toate pentru că, apoi, restul va veni de la sine. Iată aceste legi, pe scurt:

1. *Legea mediilor*, conform căreia omul de rând nu se bucură de condiții mai bune decât cele ale animalelor, șansele sale de fericire și de succes în viață nedepășind niciodată 1%.
2. *Legea tendinței*, care merge în sensul DARULUI vieții. Măsura în care un om se va alia cu această puternică forță fundamentală a naturii reprezintă măsura în care vor crește șansele sale de succes.
3. *Legea de capilaritate*, care dă fiecărui "nucleu" puterea de a atrage la sine lucrurile necesare creșterii și împlinirii sale. Grație acestei a treia legi, omul este capabil să se ridice deasupra legii mediilor. Întrebuințând-o concomitent cu legea tendinței, omul este capabil să se ridice oricât de sus, să atingă orice scop.

În conformitate cu legea mediilor, soarta omului de rând este să treacă de la belșug la foame, de la fericire la mizerie - așa cum este și soarta animalelor. Natura pare să fie înzestrată cu o dărnicie nepăsătoare. Ea produce atât de mulți pești încât să umple mările, apoi lasă să piară cea mai mare parte dintre ei pentru a-i ajuta să supraviețuiască pe câțiva.

Omului, ea i-a dat bogății nesfârșite – numai că cea mai mare parte dintre ele aparțin unui număr restrâns de oameni, în timp ce cei mai mulți trudesc pentru a-i servi pe primii.

Legea mediilor este legea naturii care guvernează regnul animal. Legea mediilor este legea naturii care guvernează omul de rând. Ea rezervă însă omului luat ca "persoană" o soartă diferită.

Atât timp cât omul alege să fie guvernat de legea mediilor, el trebuie să se mulțumească cu o șansă la o sută de a dobândi bunăstare și fericire. Dacă se va elibera însă de "mase", își va putea alege singur soarta.

Iar mijlocul de a se elibera de "mase" este – nu să pleci către un "aiurea" pustiu sau o insulă pierdută, nu să te închizi într-o celulă solitară, ci să-ți agăți carul de steaua unui scop precis. Să ieși astfel din masa omenirii pur animale, concentrată asupra ei înșiși. Să te alături marii legi fundamentale a Universului care poartă întreaga omenire pe creasta lui.

Cuvântul "om", după cum știți, înseamnă intendent sau distribuitor. Scopul omului în această lume este să folosească și să distribuie darurile lui Dumnezeu. Dacă cooperează în vederea acestui scop, atunci se aliază cu forțele care mișcă totul în natură. Dacă nu-și urmărește decât scopurile lui egoiste, atunci el se supune acestor forțe. Iar Isus și-a arătat menirea dând celor care îl căutau mai multă viață.

Dar ce este "Viața"? Viața este energie. Viața este putere. Viața este belșug. Viața este puterea creatoare din care, la început, au fost făcute lumea și tot ceea ce există în lume și din care ele continuă să se facă.

Așa cum îl înțeleg eu, Dumnezeu este principiul de viață care străbate și conduce universul. "Fiii" lui sunt spiritele subconștiente individuale sau persoanele spirituale dinăuntrul nostru care toarnă viața în noi, îndrumând și

conducând (în măsura în care noi le-o permitem) toate funcțiile complicate ale corpului nostru, toate circumstanțele și condițiile în care trăim.

Acești "fii" sunt asemeni unor spirite mari care posedă toate bogățiile, toată fericirea, toată înțelepciunea la nivelul lor propriu, dar care trebuie să reflecte aceste daruri ale lui Dumnezeu la nivelul materiei, și asta numai în măsura în care noi (oglinzile lor) putem să le înțelegem și să le exprimăm.

Ele își varsă energia vitală prin noi, într-un flux continuu, ca niște benzi de oțel produse într-o oțelărie. La intrare există viață, forță, bogăție potențiale. La ieșire însă, ca și în cazul benzilor de oțel, nu există decât ceea ce noi am exprimat prin ele – ceea ce mașinile noastre (în credințele noastre intime) au imprimat pe ele.

Tot ceea ce credem într-adevăr, tot ceea ce iubim și binecuvântăm și păstrăm mereu în minte ca fiind ale noastre, totul iese la iveală și ajunge să existe în viețile noastre, în corpurile noastre, în circumstanțele care ne înconjoară, trecând prin mintea noastră așa cum lumina care trece printr-o prismă se descompune în culorile care o compun. Asemeni unei prisme, gândurile noastre pot fi însă întunecate de teamă sau de îngrijorare așa încât să nu mai lase să treacă culorile jucăușe. Un val minunat de Energie Vitală tășnește prin noi. Dar așa cum o formă proastă nu poate să facă, fie și din cel mai bun metal, decât obiecte grosolane și urâte, așa cum o prismă prost tăiată poate să transforme în întuneric razele soarelui, tot așa credințele voastre pot transforma acest minunat val de energie într-o manifestare de boală, de sărăcie și de mizerie. Nu Dumnezeu este cel care vi le impune: vi le impuneti voi singuri.

În acest caz, primul lucru esențial este să schimbați modelul – să vă examinați credințele așa cum directorul Monetăriei Statului din S.U.A. examinează formele în care vor fi turnate monedele. În loc să vă reprezentați lucrurile de care vă TEMEȚI, impunând astfel propria lor formă Energiei Vitale care curge prin voi, imaginați-vă condițiile pe care le DORIȚI: "Ceva pe care îl veți cere rugându-vă", spune Isus, "credeți că îl veți primi și îl veți OBTINE!"

Dar ce doriți VOI? Aflați că eul vostru spiritual îl POSEDĂ. Asemeni florii perfecte care există deja în bobocul închis, obiectul este deja acolo, întreg, așteptând doar lumina credinței voastre care îl va face să se deschidă.

Ați văzut arborii, iarna, cu ramurile lor goale care nu ne lasă să înțelegem prin nimic frunzișul strălucitor care va tășni din ele. Și totuși, frunzele sunt deja acolo, perfect formate, așteptând numai căldura soarelui pentru a se deschide. În același fel, lucrurile pe care VOI le doriți sunt deja în jurul vostru, chiar dacă totul pare pustiu. Ele nu au nevoie decât de lumina caldă a credinței voastre pentru a apărea.

Întă primul pas: *să ai credință!* Întă modelul care vă fasonază toate condițiile de viață: *credințele voastre*. Faceți rost de un model care să fie bun. Acesta este punctul în care oamenii fără scrupule o iau înaintea fraților lor mai puțin înțelegători. Conștient sau nu, ei au înțeles acest lucru: factorul esențial al succesului material este să creadă în ei înșiși, să creadă că lumea le aparține și le datorează mijloace de existență. Se poate întâmpla ca ei să nu BINECUVÂNTEZE în mod conștient lucrurile pe care le doresc; dar ei le iubesc, suspină după ele, le așază deasupra tuturor celorlalte lucruri din viața lor. Și cum Dumnezeu este iubire, se pare uneori că este de ajuns să iubim mult un lucru pentru a-l obține.

Până în acest punct, au dreptate. Nenorocirea, în ceea ce îi privește, este că nu-și sparg capul să caute în jurul lor adevăratele izvoare de unde să extragă belșugul pe care îl doresc. Ei pun mâna pe tot ceea ce nu este deja luat și, mai devreme sau mai târziu, se împotrivesc legii tendinței și sfârșesc prin a se ruina.

Legea tendinței este al doilea pas pentru că ea impune cooperarea cu forțele dătătoare de viață ale universului: *trebuie să nu înotăm împotriva curentului.*

Legea tendinței se bazează pe faptul că singurul scop al vieții este creșterea. Forțele naturii sunt forțe DĂTĂTOARE - de - viață. Tendințele lor fundamentale merg în sensul progresului vieții, al fericirii lumii. Afacerile și persoanele ale căror muncă urmează această tendință sunt împinse înainte de marele val al binelui. Cei a căror muncă tinde să împiedice mișcarea înainte a vieții sunt, mai devreme sau mai târziu, măturați de val și zdrobiți de stânci.

Ella Wheeler Wilcox a exprimat minunat această idee, scriind:

"Lumea are o mie de crezuri, iar eu nu am nici unul,
Nici măcar o biserică a mea, deși un milion de clopotnițe arată drumul spre înalturi;
Plutesc însă la sânul credinței care mă poartă, asemeni unui fluviu,
Iar lampa sufletului meu strălucește de dragoste de viață, de lume și de Dumnezeu."

"Cunosc însă, îmi veți spune, o grămadă de oameni de valoare ale căror eforturi s-au îndreptat întotdeauna către bine și care nu au reușit deloc." Este adevărat; dar cunosc și eu o grămadă de înotători care nu reușesc să se

mențină o sută de metri la suprafață chiar și împinși de cel mai puternic flux. Fluxul este cel de-al doilea pas. Primul pas este să ai un model bun – cu alte cuvinte, să înveți să înoți. Și chiar dacă aveți fluxul cu voi, primul pas este la fel de necesar.

Încereți-vă în voi. Priviți-vă ca pe unul dintre Stăpânii Universului. Fiți convins că acesta vă aparține. CREDEȚI CĂ POSEDAȚI lucrurile pe care le doriți. Iubiți-le. Binecuvântați-le. Mulțumiți-i lui Dumnezeu pentru ele chiar înainte ca ele să se manifeste. “Stăpâne, Îți aduc mulțumire pentru belșugul meu.”

Iată primul punct esențial. Al doilea este să vă întrebuințați forțele în slujba binelui – *în sensul forțelor dătătoare-de-viață*.

“Ceea ce îmi spuneți sună bine”, îmi veți răspunde, “dar aș prefera să-mi spuneți cum pot pune bogățiile în slujba binelui dat fiind că motivul principal pentru care vă ascult sfaturile este dorința mea de a învăța să obțin bucurii pentru a-l îndepărta pe lup de propria mea casă!”

Pentru a crea orice – o casă, o mașină sau o avere – primul punct esențial este reprezentarea sau imaginea mentală. Înainte ca Dumnezeu să-l creeze pe om, El și l-a “reprezentat”. Și-a format o imagine mentală despre el. Apoi El a vărsat Energia Vitală în această imagine și ea a devenit om. Înainte ca un arhitect să construiască o casă, el își desenează imaginea mentală, o “reprezintă” pe hârtie.

Apoi varsă materiale și energie în această imagine și ea devine o casă. Înainte de a putea construi o avere trebuie să vi-o imaginați cu ochii minții. Trebuie să vi-o “reprezentați” în plan mental și în această imagine mentală. Trebuie să o gândiți ca și când v-ar aparține într-adevăr. Cu aceste cuvinte, trebuie “să credeți că o POSEDAȚI!” Puteți realiza acest lucru foarte ușor alcătuind o “hartă a comorilor” după modelul indicat de noi în capitolul X.

Unul dintre adevărurile izbitoare ale științei moderne este faptul că acest univers nu este un produs finit. În jurul nostru, creația continuă: se formează lumi noi, energia cosmică ia milioane de forme diferite.

Un fapt mult mai izbitor însă pentru cea mai mare parte dintre voi este că SUNTEM CREATORI, că putem modela astăzi lumea în care vom trăi mâine.

Oamenii aruncă responsabilitatea situației lor pe mediul lor social, pe educație, pe ocaziile avute sau nu, pe noroc. Se înșală. Nu există decât o singură persoană care poate fi blamată, una singură – EI ÎNȘIȘI. Ei sunt, astăzi, rezultatul gândurilor lor de ieri și din nenumăratele “zile de ieri” care au precedat. Ei modelează astăzi forma a ceea ce vor fi în anii următori.

Pentru că eșecul nu există. Fie că sunteți săraci și bolnavi, fie că sunteți bogați și sănătoși, ați reușit deja un lucru: ați obligat energia cosmică răspândită în jurul vostru să intre în forma pe care spiritul vostru o contemplă în eul vostru interior. Ați numit forțele care lucrează cu voi “bune” sau “rele” și, numindu-le, le-ați transformat în propriul vostru servitor - Binele sau Răul.

Există însă un sfârșit fericit. Nu sunteți obligat să lăsați lucrurile așa cum sunt. Dacă nu vă plac rezultatele actuale nu aveți decât să dați alte nume acestor servitori. Puteți binecuvânta și slăvi binele, chiar dacă pare neînsemnat: slava și binecuvântarea voastră îl vor înmii.

Ceea ce ne conduce la cel de-al treilea pas: legea de capilaritate.

Dacă semănați un bob de grâu, el va atrage spre el – din pământ, din apă și din aer – tot ceea ce îi trebuie ca să crească. Semănați grăuntele unei dorințe în mintea voastră și ea va forma sâmburele în stare să atragă la el tot ceea ce îi este necesar pentru a se desăvârși. Dar așa cum bobul de grâu are nevoie de soare, de apă și de aer care îl vor ajuta să-și procure energia necesară producerii spicului perfect, tot așa grăuntele vostru de dorință are nevoie de soarele unei credințe desăvârșite, de solul roditor al unei voințe energice care ținde din toate puterile spre un țel unic.

Iată Alfa și Omega oricărei realizări: orice sămânță trebuie să poarte în ea planta perfectă, orice dorință. Împlinirea ei, pentru că dorința este ocazia favorabilă a lui Dumnezeu care vă bate la ușă. Sămânța trebuie pusă în pământ, ea are nevoie de soare și de hrană. Dorința trebuie plantată de munca ce constă în a face pasul inițial: ea trebuie hrănită de o voință energetică care să o îndrepte spre țelul ei și trebuie să beneficieze de soarele fierbinte al credinței desăvârșite. Dacă va reuși acest lucru, ea va atrage și toate celelalte lucruri necesare pentru realizarea ei.

Legea de capilaritate se bazează pe principiul creșterii plecând de la vitalitatea inerentă sămânței sau ideii înșiși. Ea este asemeni unui bulgăre care, la început, nu este decât un pumn de zăpadă, dar care, adunând în jurul lui tot ceea ce i se poate alătura, se transformă în avalanșă.

În primul rând, sămânța, dorința. Apoi sămânțul: pasul inițial necesar pentru a începe realizarea. În al treilea rând, îngrijirile: munca neîncetată îndreptată spre un singur scop. Este de la sine înțeles că nu puteți face să existe un lucru numai prin VOINȚĂ. Dar vă puteți folosi voința așa cum un mecanic folosește menghina: pentru a vă fixa bine scopul până în momentul în care va fi realizat. În al patrulea rând, soarele – CREDINȚA – fără de care tot restul nu înseamnă nimic. Fără soare, sămânța va putrezi în pământ, iar planta se va usca. Fără credință, dorința

voastră se va naște moartă. Credeți că veți **PRIMI**. Vedeți în sămânță planta desăvârșită. Vedeți în dorință realizarea perfectă.

Profesorul W. James de la Harvard, cel mai mare psiholog pe care l-a avut vreodată America, a scris: "Dacă veți arăta mult interes pentru un rezultat, atunci este aproape sigur că îl veți obține. Dacă doriți să fiți bogat, veți fi bogat; dacă doriți să fiți cult, veți fi cult; dacă doriți să fiți bun, veți fi bun. Trebuie numai să doriți într-adevăr aceste lucruri, să le doriți numai pe ele și să nu doriți, în același timp, o sută de alte lucruri incompatibile cu primul."

Vegheați însă ca dorința voastră să tindă spre **DARUL** vieții, spre progresul lui Dumnezeu. Nu puteți face mare lucru cu un bulgăre de zăpadă pe care îl împingeți în susul pantei. Dacă faceți așa ceva, bulgărele va deveni repede mai mare decât voi, vă va scăpa de sub control și vă va strivi. Fructul pe care îl produceți este de aceeași natură cu sămânța pe care o semănați. Dacă sămânța nu conține bunătate, dragoste pentru aproapele nostru, ci numai satisfacție personală, atunci fructul pomului vostru va fi la fel. Va fi amar pentru ceilalți – va deveni amar chiar și pentru voi.

Cum vi se pot aplica toate aceste lucruri? Există anumite lucruri pe care doriți să le obțineți de la viață: Succes, Bogății, Glorie, Onoare, Dragoste, Fericire, Sănătate, Putere. Toate sunt dorințe demne de laudă. Le puteți realiza absolut pe toate. Cum să purcedeți însă pentru a le obține?

Sarcina voastră aici pe pământ este să împărțiți anumite daruri ale lui Dumnezeu – bucurii, servicii, aptitudini și capacități – astfel încât, prin trecerea voastră prin lume, aceasta să devină mai propice vieții.

În Egiptul antic exista credința că fiecare persoană primește la naștere un "Ka" sau un "Dublu" care era **ADEVĂRATUL** ei EU. Acest dublu avea o putere fără margini pentru a face binele. Corpul nu era decât reflectarea lui, văzută prin fereastra spiritului conștient.

Același lucru este valabil și pentru voi: **ADEVĂRATUL VOI**. EU este imaginea lui Dumnezeu, este Dumnezeu în voi. Dumnezeu l-a făcut să stăpânească întreg pământul. Vă puteți oare, în aceste condiții, imagina eul neputincios, coplesit de sărăcie, întrebându-se plin de neîncredere de unde îi va veni belșugul?

Dacă credeți în Dumnezeu, trebuie să credeți și în înțelepciunea Lui. Iar dacă El este înțelept, nu a făcut nimic fără un scop precis. Totul respectă planul lui inițial. **DUMNEAVOASTRĂ**, de exemplu: v-a creat în scopul ca să îndepliniți o anumită misiune. Lucrurile stând astfel, nu credeți că ar fi aproape sigur ca el să vă pună la îndemână toate posibilitățile, toate mijloacele necesare pentru îndeplinirea perfectă a acestei misiuni?

Cum să aflați însă care este această misiune? Nimic mai simplu decât veți avea răbdare să vă analizați dorințele și ambițiile. Ele constituie impulsurile voastre inconștiente. Nu este vorba, bineînțeles, de simple dorințe egoiste vizând satisfacerea vreunei vanități sau pasiuni personale. Este vorba de marile, de profundele ambiții care apar în momentele de exaltare. Ele sunt impulsurile lui Dumnezeu în voi și care vă forțează să **EXPRIMAȚI** în plan material lucrarea care se realizează deja în planul minții.

Să presupunem că aveți o idee prin care să puteți ușura povara lumii, să faceți viața mai ușoară și mai fericită pentru o anumită parte a locuitorilor acestei lumi. Faceți toate demersurile pe care le credeți necesare pentru realizarea acestei idei. Veți ajunge însă repede într-un punct în care lipsa banilor, a cunoștințelor sau alte împrejurări vă vor obliga să vă opriți, ajunși parcă la capătul drumului. Ce veți face?

RUGAȚI-VĂ! Și cum vă veți ruga? Isus ne-a învățat formula: "De aceea vă spun că orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și **PRIMIT** și **VA FI AL VOSTRU**"(1).

Cum ați putea însă crede că acest lucru **ESTE AL VOSTRU** când ați ajuns deja la capătul posibilităților și când nu mai întrezăriți nici un mijloc de a izbândi? Cum? Știind că **DUMNEZEUL-DIN-VOI**, **EUL VOSTRU REAL**, are deja un răspuns în împărăția **REALULUI**. Văzând rezultatul atins. Imaginându-vi-l cu ochii minții și lăsându-vă în seama acestui **DUMNEZEUL-DIN-VOI** care să vă învețe cum să reflectați acest rezultat în plan material. Și asta crezând în mod serios că, deoarece EL a elaborat răspunsul, **EXPRIMAREA** lui, pas cu pas, prin voi este foarte simplă.

Spuneți-vă – și **FIȚI CONVINȘI** - că **SUNTEȚI** bogat, că **REUȘIȚI**, că **SUNTEȚI** bine, sănătos și că posedați toate bunurile pe care le doriți. Întrebuințați-vă "**Harta Comorilor**" pentru a reprezenta aceste lucruri – apoi credeți că le posedați.

Nu are nici o importanță faptul că nu sunteți prea "școlit" sau că dispuneți de resurse modeste. **DUMNEZEUL-DIN-VOI ARE** cunoștințele, mijloacele și puterea de a realiza orice lucru bun pe care îl doriți. Dați-i o misiune – și ea va fi **ÎNDEPLINITĂ!** **OAVEȚI!** Este de ajuns să vedeți cu ochii minții rezultatul obținut – "**să CREDEȚI CĂ L-AȚI ȘI PRIMIT**" – pentru a începe să-l reflectați în plan material.

(1) Marc, 11, 24.

Acesta este sâmburele oricărui succes – sâmburele atât de plin de viață încât atrage la el tot ceea ce îi trebuie ca să se poată exprima plenar – *convingerea că îl aveți*: iată secretul puterii, talismanul lui Napoleon. Ca să-l dobândiți este nevoie de trei lucruri.

1. Să știți că lumea aceasta este o lume Inteligentă. Nimic nu se produce din întâmplare. Ați venit pe această lume pentru un scop anume și ați primit calificarea și mijloacele necesare realizării acestui scop. Nu trebuie să vă temeți niciodată că nu veți fi îndeajuns de important, de îndemânatic, de bogat pentru a realiza unele lucruri care vă sunt cerute. “Tatăl știe că aveți nevoie de aceste lucruri”; faceți deci ce trebuie să faceți având certitudinea că nevoile voastre vor fi satisfăcute.
2. Să știți că DUMNEZEUL-DIN-VOI, care este eul vostru REAL, este deja pe cale SĂ FACĂ munca pe care trebuie să o faceți. El execută, așa încât tot ce vi se cere este SĂ VEDEȚI acest rezultat obținut și să-l REFLECTAȚI, etapă cu etapă, în plan material, pe măsură ce drumul vă este deschis. “Și vei auzi o voce în urma ta spunându-ți: iată calea, urmează-o”.
3. Fiți încrezători în harul lui Dumnezeu de a exprima rezultatele obținute prin mijlocirea noastră. Când veți putea VEDEA acest rezultat ca deja realizat pentru ochii minții voastre, vă veți da seama că nu trebuie să vă temeți, să vă faceți griji sau să acționați cu o grabă nesăbuită. Veți putea înainta calm și face tot ceea ce este hotărât să faceți. Când o să vi se pară că ați ajuns într-o fundătură, așteptați cu răbdare, punând problema în mâinile DUMNEZEULUI-DIN-VOI, cu încrederea fermă că, la momentul oportun și în modul cel mai bun, el vă va arăta o cale și ceea ce trebuie să faceți.

Legea fundamentală a universului, vă amintiți, este legea atracției. Atrageți către voi tot ceea ce iubiți, binecuvântați și credeți că este AL VOSTRU.

Știind că Dumnezeu-din-Voi vă poate îndeplini dorința, știind că frunza perfectă există deja în ramul aparent desfrunzit al împrejurărilor prezente – este ușor să revărsați asupra acestei frunze atâta viață, atâta dragoste și atâta binecuvântare încât să faceți să plesnească coaja care o conține și să-i permiteți să se deschidă.

Deci, asemeni egiptenilor de altădată, să ne unim cu Dumnezeu-din-Noi, zi și noapte, așa cum imaginea noastră din oglindă s-ar putea uni cu noi.

Realitate a ființei mele, te întâmpin și te salut ca pe “eul” perfect pe care Dumnezeu l-a creat.

Fă să se manifeste în mine acest corp perfect. Ai bogății nesfârșite – stăpânirea tuturor lucrurilor. Întrebuințează această stăpânire, te rog, pentru a descoperi și a pune în evidență în viața mea, în munca mea și în ceea ce mă înconjoară, reflectarea perfectă a... (aici vă veți exprima dorința specială).

VEDEȚI, apoi, cu ochii minții cum Dumnezeu-din-Voi face lucrurile pe care vreți să le faceți, pune în valoare trăsăturile pe care vreți să le cultivați, etalează bogățiile sau posesiunile pe care vreți să le aveți. Fiți siguri că el le POSEDĂ. Și că, de îndată ce puteți să le vedeți prin prisma spiritului conștient, de îndată ce puteți să vă dați seama că le posedați, și voi veți face să apară o reflectare a lor pe care toată lumea va putea să o vadă!

RUGĂCIUNILE NOASTRE SUNT ÎMPLINITE

de Bonnie Day

”Rugăciunile noastre sunt împlinite: orice gând neexprimat,
Orice dorință infiripată în minte
Poartă în sine propriul fruct, așa cum îi e felul;
Cel care visează frumusețea a zărit deja
Lumina aripii îngerești. Cel care caută
Adevărata înțelepciune o va primi cu siguranță.
Spini! destinului se nasc din gândurile care erau tufe de spini;
Pentru că inimile noastre sunt cele care ne modelează viața.
Stai de pază, suflete al meu, pentru ca nu cumva vreo sămânță purtată de vânt
Să cadă pe pământul fertil al gândurilor tale
Și întreaga ta grădină ascunsă
Să fie năpădită de buruienile căii celei amare.
Rugăciunile nerostite vor rodi. Dragostea din gândurile noastre
Dă viață actelor de dragoste.
Fie că sunt timide sau arzătoare, toate rugăciunile noastre
Sunt împlinite după crezul nostru intim.”

CAPITOLUL XV

O RUGĂCIUNE PENTRU MUNCĂ

“Doamne, dă-mi muncă. Orice muncă Ți aparține,
Ajută-mă să-mi asum misiunea Ta.
Dă-mi ce mi se cuvine și lasă-mă să-Ți împărtășesc
Bucuria făcând viața mai frumoasă:
Ceea ce mi se cuvine și, împreună cu asta, voința
De a face ca viața mea să-Ți îndeplinească planul.
Ajută-mă, Doamne, ca în fiecare zi să privesc
Misiunea mea cea mai simplă ca îndeplinită pentru Tine.”

Esther Ann Clark

În fiecare zi și în tot cursul zilei, Dumnezeu-din-Voi nu încetează să spună “SUNT”. Numai că El vă lasă pe VOI să terminați fraza. Puteți adăuga “sărac” sau “bogat”, “trist” sau “fericit”, “bolnav” sau “sănătos” – după cum VĂ este dorința. Dumnezeu nu poate face pentru voi decât ceea ce ȚI PERMITEȚI să faceți PRIN voi. Nu Ți slăviți și nu Ți binecuvântați decât atunci când vă declarați singur slab, bolnav sau sărac.

Cereți, deci, binele! Slăviți-L pe Dumnezeu pentru el, mulțumiți-I și binecuvântați-L pentru toate darurile sale.

Dacă, pentru moment, nu aveți ce munci, fiți siguri că Duhul Domnului este deasupra voastră și vă îndreaptă către munca pentru care sunteți făcut. Duhul lui Dumnezeu merge în fața voastră pentru a vă netezi drumul. El acționează în voi pentru a vă face eficienți, pentru a vă face să reușiți în munca voastră, pentru a vă aduce prosperitatea și pentru a vă face într-adevăr util celui care vă va angaja.

Fiți sigur de asta – și deschideți toate drumurile care duc la voi! Oferiți celorlalți serviciile pe care le puteți face. Desfășurați-vă activitatea acolo unde sunteți. Câmpurile îndepărtate par întotdeauna mai verzi; norocul se află însă alături de voi, acolo unde sunteți. Profitați de orice muncă atunci când vi se oferă, chiar dacă este vorba de a spăla vase sau de a face menajul în casele altora. Arătați-i lui Dumnezeu că sunteți ACUM un canal prin care binele poate circula. Cu cât veți dovedi mai mult acest lucru, cu atât mai mari vă vor fi șansele care, în curând, vor lua forma unei munci care vi se potrivește.

În fiecare seară și în fiecare dimineață, ca și ori de câte ori vă vine în minte necesitatea de a avea o slujbă, repetați această afirmație:

“Dumnezeu-din-Mine știe care este munca ce mi se potrivește, unde o pot găsi și ce trebuie să fac pentru a o obține. Fie ca această cunoaștere să devină în mine o revelație vie a spiritului meu conștient, astfel încât să știu care trebuie să-mi fie adevărata muncă, unde se găsește ea și demersurile pe care trebuie să le fac pentru a o găsi.”

Amintiți-vă că intrați în contact cu ceea ce este de la Dumnezeu numai dinăuntru și nu dinafară. Orice boală, orice lipsă, orice împrejurare să fie semnate mai întâi în propria voastră minte. Așa stau lucrurile și în cazul radioului. Programele din lumea întreagă sunt în aerul din jurul vostru; trebuie totuși să-l căutați pe cel pe care îl doriți. Când întoarceți butonul radioului, programul pe care îl recepționați poate fi alcătuit din povestea sordidă a unei crime sau a unei nenorociri, după cum poate fi reprezentat și de simple zgomete. În acest caz nu veți obține altceva decât atunci când veți mișca din nou butonul. Este însă POSIBIL să găsiți programul pe care îl doriți dacă veți continua să răsuciți butonul fără să vă opriți la celelalte programe și dacă veți încerca cu perseverență până îl veți găsi pe cel dorit.

Trebuie însă, în același timp, să vă afirmați și SĂ VĂ JUCAȚI rolul. A afirma prosperitatea și a acționa apoi cu un om sărac cu ceea ce posedați drept avere înseamnă să arătați că nu vă credeți propria afirmație și nu așteptați nimic de la ea. Nu are nici o importanță dacă trebuie să vă forțați pentru a face vreo acțiune potrivită; faceți-o și astfel vă veți întări credința.

Orice afirmație ar trebui să fie însoțită de o acțiune care să exprime credința pe care AȚI PRIMIT-O sau pe care sunteți pe cale să o primiți, o acțiune asemănătoare cu cea în care v-ați angajat dacă binele afirmat ar fi prezent într-un mod vizibil și tangibil.

Asta nu înseamnă că va trebui să cheltuiți cu nepăsare o sumă mare de bani sau să cumpărați multe lucruri așa cum veți face atunci când veți avea bogățiile pe care le doriți din tot sufletul. Nicidecum. Asta înseamnă că trebuie să adoptați atitudinea mentală a CELUI BOGAT, a celui CARE ARE slujba care i se potrivește, care se îmbracă elegant, care este sigur de el, calm și fără griji.

Îi puteți ajuta pe ceilalți să obțină situația pe care și-o doresc tot așa cum puteți să o faceți și pentru voi. Iată o declarație care va fi întrebuințată pentru ceilalți:

“Spirit fără de sfârșit, ajută-l pe cutare să obțină situația care i se potrivește (sau o casă, sau belșugul, sau orice altceva), situația pe care este în stare să o ocupe, situația care are nevoie de el și pe care nimeni altul nu o poate ocupa la fel de bine ca el. Fă să ajungă în preajma oamenilor pe care trebuie să-i întâlnească, la situația în care va putea face servicii bune în schimbul unei remunerații bune. Îndrumă-l spre locul unde vor putea stabili contactele necesare. Îți încredințez toate astea și știu că totul va merge bine.”

Într-un număr recent al revistei *Nautilus*, Dorthe Campbell povestește cum s-a rugat pentru a avea o casă – și cum a găsit-o pe cea la care visase întotdeauna.

“Tot secretul, ne spune el, constă în acest lucru minunat numit dragoste. M-am rugat ca să am o casă. Fiecare element din răspunsul pe care l-am primit era în acord cu dreptatea. Calitatea dragostei nu era prejudiciată în nici un fel.”

“O casă pe care să o numiți a voastră nu este atât de ușor de obținut în epoca în care trăim. Pentru mine era un lucru extrem de greu. Viața a fost grea pe valea fluviului Mississippi în ultimii zece ani; problema bumbacului a devenit o problemă acută. Mi-a fost luată casa în care locuisem mult timp. Nu mai aveam un acoperiș deasupra capului; nu exista nici un altul disponibil pentru că oamenii nu construiseră case în acest ținut.”

Trebuia să construiesc o casă pentru a oferi un acoperiș tuturor celor pe care îi iubesc și pentru a mi-l oferi și mie. Nu aveam însă nici un mijloc omenesc pentru a construi această casă. Nu aveam destui bani nici pentru a cumpăra măcar un teren. Și totuși, casa mea a devenit o realitate ca răspuns la rugăciunile mele, tot atât de simplu pe cât se deschide un trandafir.”

“Simteam că eram prea egoiști în rugăciunile noastre; iată de ce, atunci când mă rugam pentru mine, mă rugam și pentru ceilalți. Mă rugam ca antreprenorul care mi-ar construi casă să fie binecuvântat prin mine. Mă rugam pentru proprietarul terenului. Mă rugam pentru o asociere armonioasă cu antreprenorul. Mă rugam să existe între noi afecțiune și prietenie tot așa cum să existe între toți cei care ar putea să se asocieze în această acțiune. Mă rugam ca el să găsească mijlocul de a face rost de banii necesari pentru a-mi construi casa; mă rugam ca eu să pot, în schimb, să-l ajut să reușească. Mă rugam pentru ceilalți cu aceeași ardoare cu care mă rugam pentru mine. Mă rugam pentru ca proprietarii să poată, datorită mie, să vândă și alte loturi din terenul lor.

Mă rugam fierbinte pentru ca, în schimb, ei să mă poată iubi. Nutream speranța ca toți să poată profita de pe urma construirii casei mele. Asta a fost tot. Nu am fost deloc ispitit să încerc să-i domin, nu am făcut nici o tentativă pentru a-i influența sau controla, nu a existat nici un gând direct de la mine către ei.

Încetul cu încetul, casa aceasta s-a construit. Am obținut un teren pentru o sumă foarte mică – un teren care valora de trei ori mai mult decât ceea ce plăteam eu. Antreprenorul însuși mi-a dat de fapt banii de care aveam nevoie. Casa a devenit a mea într-un mod atât de minunat încât până și eu, care sunt obișnuit cu rugăciunile, am rămas uluit. Unele lucruri, cum ar fi calea de acces, mi-au fost acordate gratuit.”

“Dar nu numai eu am fost ajutat – și asta este pentru mine partea cea mai minunată a răspunsului dat rugăciunilor mele. Din momentul în care casa a fost construită, a devenit un privilegiu pentru mine să-i ajut pe cei care mă ajutaseră să am propria mea casă. Alte loturi de teren au fost vândute, iar altele vor fi în curând. Antreprenorul a încheiat alte contracte datorită construirii casei mele.”

“Lucrul de care avem nevoie este nu să ascultăm pur și simplu Cuvântul, ci să-l REALIZĂM. Găsim Adevărul încercând să-l trăim. Cum Dumnezeu este dragoste, se poate întâmpla să nu trebuiască decât să iubim foarte mult un lucru pentru a-l obține. Se poate oare ca secretul, de mult timp uitat, pentru a împlini o dorință prin rugăciune să fie tocmai capacitatea de a simți puterea magnetică a lui Dumnezeu care să ne dea ceea ce inima noastră dorește?”

“Dacă pot face astăzi vreun bine.

Dacă pot fi util de-a lungul întregii mele vieți,

Dacă pot ajuta pe cineva cu cuvântul,

Doamne, arată-mi cum.”

“Dacă pot repara o nedreptate făcută unui om,
Dacă pot ajuta pe cineva să capete forță,
Dacă pot înveseli printr-un zâmbet sau un cântec,
Doamne, arată-mi cum.”

“Dacă pot ușura o povară,
Dacă pot ajuta pe cineva aflat în disperare,
Dacă pot aduce în jurul meu mai multă fericire,
Doamne, arată-mi cum.”

“Dacă pot hrăni o inimă flămândă,
Dacă pot ajuta pe cineva să ia un start mai bun,
Dacă pot juca un rol mai nobil,
Doamne, arată-mi cum.”

Genville Kleiser

CAPITOLUL XVI

CAUZE PRIMARE

“Cum pot afla dacă muncesc așa cum trebuie?”, ne întreabă foarte mulți studenți.

Iar “cum pot să fiu sigur că urmez principiile bune” este întrebarea pe care și-o pun numeroși bărbați și numeroase femei atunci când au de rezolvat o problemă ieșită din comun.

În conferințele sale de la Edinburgh, judecătorul Troward a dat un răspuns atât de clar la această întrebare, încât îl citez:

“Dacă privim îndeplinirea țelului nostru ca depinzând de o *circumstanță* oarecare – trecută, prezentă sau viitoare – nu întrebuițăm Cauza Primară. Înseamnă că am coborât la *Cauzele Secundare* – regiune a îndoielilor, a temerilor, a limitărilor.”

Ce înseamnă o Cauză Primară? Judecătorul Troward a definit-o după cum urmează:

“Dacă aducem într-o cameră o lumânare aprinsă, camera este luminată; dacă lumânarea este eliminată, camera redevine întunecată. Deci iluminatul și întunericul sunt, amândouă, condiții – una pozitivă, rezultând din prezența luminii, cealaltă negativă, rezultând din absența ei. Cu ajutorul acestui exemplu simplu putem observa că fiecărei condiții pozitive îi corespunde o condiție negativă perfect opusă și că această corespondență rezultă din faptul că cele două condiții depind de aceeași cauză, una în mod pozitiv, cealaltă în mod negativ; de aici putem stabili următoarea regulă: toate condițiile pozitive rezultă din prezența activă a unei anumite cauze, iar toate condițiile negative din absența unei astfel de cauze. *O condiție, fie că este pozitivă sau negativă, nu este niciodată o cauză primară.* Iar cauza primară a oricărei serii nu poate fi niciodată negativă pentru că negația este condiția care apare din absența unei relații active de la cauză la efect.”

Cum puteți fi siguri că munciți așa cum trebuie? Punându-vă singuri o întrebare: “Pe ce mă bazez pentru a obține bogăția, sau sănătatea, sau succesul pe care le caut?” Dacă răspunsul este: “Pe capacitățile mele sau pe medicul meu, pe leacurile sale sau pe ajutorul prietenilor mei”, atunci vă puteți aprecia șansele de succes ca nedepășind 1 la 10; asta pentru că lucrați cu cauzele secundare și nu putem avea niciodată încredere în aceste cauze.

Dacă însă răspunsul vostru este: “Pun în munca mea tot ce am mai bun, dar fac în așa fel încât succesul meu să NU depindă de aceste mijloace, ci de puterea inepuizabilă a Seminței de Viață care lucrează prin mine”, atunci puteți să vă apreciați șansele de succes la 9 din 10.

Observați cum totul revine la Legea Fundamentală a Universului: fiecare nucleu al celulei, fiecare sămânță conțin în ele destulă vitalitate pentru a atrage spre voi toate elementele de care au nevoie pentru dezvoltarea lor completă și pentru desăvârșirea lor.

Numai că sămânța trebuie să încolțească, nucleul trebuie să înceapă să se învârtă înainte ca oricare dintre ele să poată avea fie și cea mai mică putere de atracție. Până nu îndeplinesc aceste condiții, ele nu sunt decât viață congelată, care nu posedă mai multă forță de atracție decât oricare altă bucată de materie inanimată din jurul lor.

Presupuneți că doriți din tot sufletul un lucru – că îl doriți mai mult decât orice altceva pe lume. Dorința pentru acest obiect formează un nucleu sau o sămânță; asemeni oricărei alte semințe, ea posedă puterea latentă de a atrage spre ea elementele necesare creșterii și desăvârșirii sale. Până când însă nu veți *face* ceva în acest scop, este vorba despre un nucleu inanimat, o sămânță care nu a fost pusă în pământ, un nucleu lipsit de putere de atracție pentru că nimeni nu și-a dat osteneala de a-l pune în mișcare.

Cum îl puteți face să intre în activitate? PLANTÂND sămânța – cu alte cuvinte, punându-vă pe treabă. Care este primul lucru pe care l-ați face dacă AȚI ȘTI că veți realiza dorința? Care este primul pas pe care l-ați face pentru a o realiza? FACEȚI-L! Faceți ceva pentru a începe, fie și la o scară foarte modestă. A începe, știți foarte bine, înseamnă a realiza pe jumătate. Faceți din îndeplinirea acestei dorințe condiția *sine qua non* a existenței voastre, concentrați asupra acestui scop toate gândurile, energia și bogăția pe care le aveți; pentru a o realiza, lăsați pe planul doi orice fel de altă considerație până în momentul în care veți fi obținut ceea ce doriți.

Iată modul în care se construiesc marile averi. Iată modul în care se îndeplinesc minunile. Iată singurul mod de

a insufla viață în nucleele dorințelor voastre, de a le imprima o mișcare de rotație și de a atrage spre voi toate lucrurile de care aveți nevoie pentru ca ele să se manifeste.

Condițiile, obstacolele nu au nici o importanță. Refuzați să le acceptați, disprețuiți-le și cereți obiectul pe care îl doriți fără să vă sinchisiți de condiții. Ele pot obliga nucleul vostru să lucreze cu mai multă energie, să se învârtă mai repede, ca sămânța căzută pe un sol stâncos. Acordați-i însă destulă vitalitate și el va atrage de la capătul lumii ceea ce îi este necesar.

Nu lucrați deci în sărăcie. Nu lucrați înglodat în datorii. Asta nu ar face decât să atragă deasupra capului vostru alte lucruri la fel de nedorite. Lucrați sprijinindu-vă pe ideea voastră, pe nucleul vostru – *credeți că veți primi* – și veți atrage repede la voi toate bogățiile de care aveți nevoie pentru a umple golurile cauzate de sărăcie și de datorii.

Ați văzut crescând lăstarii unor arbori pe un sol atât de stâncos încât abia dacă furniza destulă hrană pentru a întreține viața mușchilor și lichenilor. Și ați aflat că astfel de mlădițe puteau deveni arbori impunători. Cum reușesc acest lucru?

Sămânța unui copac conține un nucleu. Puneți-o în pământ; primul lucru pe care îl va face după ce se va fi încălzit și va fi încolțit va fi să-și spargă învelișul și să lase să tașnească un lăstar – *spre în sus* – utilizând în acest scop energia latentă care există chiar în sămânță. Cu alte cuvinte, ea se întinde mai întâi pentru a exprima viața. Ea folosește toată puterea pe care o posedă pentru a se dezvolta. Când își dă seama că nu mai are destulă energie în ea însăși pentru a se dezvolta, ea face să crească rădăcini care o vor ajuta să extragă din solul înconjurător elementele necesare.

Dacă se întâmplă însă ca sămânța să cadă pe un sol stâncos ea își dă seama că nu dispune de destul humus care să-i asigure umiditatea și hrana. Și atunci își pierde oare orice speranță? Nici pomeneală! Își înfige rădăcinile în cele mai mici crăpături ale stâncii până când găsește umiditate și hrană.

Tot căutându-și hrana, i se întâmplă uneori să străpungă stânci uriașe. Rădăcinile pătrund prin orice fel de obstacole până când obțin ceea ce doresc. Oriunde s-ar afla, oricare ar fi obstacolele, plâpândul pui de copac își trimite rădăcinile ca să caute toate elementele de care are nevoie pentru creșterea și dezvoltarea lui.

Întâi tulpina, apoi rădăcinile. Mai întâi nevoia, apoi mijloacele de a satisface această nevoie. Mai întâi nucleul, apoi elementele necesare creșterii lui. Sămânța este o cauză primară. Nevoia, nucleul sunt cauze primare. Condițiile sunt secundare. Dacă nucleul primește destulă viață, el va atrage către sine mijloacele necesare creșterii sale fără a ține seama de condiții. Mai întâi viața în sămânță, apoi mijloacele. În natură veți întâlni aceeași lege.

Mai întâi sămânța, apoi mijloacele. Întrebuințați ceea ce aveți la îndemână pentru a vă apăra împotriva vidului, apoirecurgeți la elementele necesare pentru a-l umple. Înlățați-vă tulpina cât mai sus, întindeți-vă ramurile, asigurați "tracțiune" și puteți avea deplină încredere în rădăcinile voastre în ceea ce privește căutarea hranei necesare. Dacă v-ați înălțat destul de sus, dacă magnetul vostru a devenit destul de puternic, veți putea atrage către voi toate elementele de care aveți nevoie, chiar dacă acestea se găsesc la capătul pământului!

Dumnezeu a creat o sămânță de Viață care sunteți voi înșivă. I-a dat puterea de a atrage la ea tot ce îi este necesar creșterii sale, așa cum a făcut-o și cu sămânța copacului. I-a dat puterea de a atrage la ea tot ce îi este necesar pentru a-și realiza DORINȚELE, așa cum a făcut-o și cu copacul. Pentru voi însă, El a făcut mai mult. El i-a dat sămânței voastre de viață puterea de a atrage la ea tot ce îi este necesar pentru *exprimarea ei nesfârșită!* Nu vă cere decât să credeți ferm în puterea lor de atracție pentru a atrage către voi tot ceea ce este necesar îndeplinirii lor.

Viața este inteligentă. Viața este atotputernică. Viața încearcă, mereu și oriunde, să se exprime. În plus, nu este niciodată satisfăcută. Ea caută mereu un mod de a se exprima mai puternic și mai plenar. În momentul în care un copac încetează să crească, în acel moment precis viața din el începe să caute aiurea mijloace prin care să se exprime mai bine. În momentul în care încetați să exprimați mereu mai multă viață, în acel moment precis Viața începe să caute alte soluții, mai bune.

Singurul lucru care poate restrânge viața este canalul prin intermediul căruia ea lucrează. Singura ei limitare este limitarea pe care i-o impuneți voi.

În Japonia, au luat puieți de stejar și, legând strâns cu un fir metalic rădăcina principală în locul în care începe tulpina, le-au oprit creșterea în așa măsură încât, în loc să devină niște stejari falnici de 25-30 m înălțime, acești lăstari s-au transformat în stejari de 35 cm înălțime! Acești copaci pitici trăiesc tot atât cât și cei normali, dar nu exprimă decât o milionime din viața pe care un stejar ar trebui să o exprime.

Considerăm cu toții acest lucru anormal – și așa și este – numai că este un lucru care se practică în jurul nostru în fiecare zi. Oamenii își leagă strâns subconștientul cu legături făcute din teamă și din griji. Ei limitează și strâng ca într-o menghină canalele lor de abundență. Și se întreabă apoi de ce corpul lor nu manifestă mai multă viață, de ce în jurul lor nu apare mai multă fericire și mai multă satisfacție.

Dumnezeu a pus în voi o sămânță din El. Această sămânță, El a numit-o DORINȚĂ. I-a dat puterea nelimitată de a atrage la ea tot ceea ce îi trebuie pentru a se putea exprima. V-a lăsat însă să dispuneți liber de această exprimare – cu alte cuvinte, El v-a lăsat să conduceți această exprimare. Puteți să o folosiți integral sau să o micșorați, după cum doriți.

Există în fiecare dintre noi, latent, un Napoleon, un Lincoln sau un Edison. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să animați sămânța Dumnezeului-din-Voi și să-i oferiți canalele prin care să se poată exprima. Puteți fi ceea ce doriți să fiți dacă doriți acest lucru cu destulă putere, dacă credeți în el cu destulă putere pentru a-l transforma în dorința voastră dominantă.

Cum a făcut oare Aunette Kellerman pentru a se transforma dintr-un copil infirm irecuperabil (după cum se afirmă) într-una dintre femeile cele mai bine proporționate din lume? Ațâțând Sămânța de Viață din membrele ei prin dorința arzătoare de forță și de frumusețe, obligându-le să lucreze și oferindu-le mijloacele de a exprima viața! Ce a făcut oare George Jowett pentru a se transforma din infirmul care era la 11 ani în bărbatul foarte viguros de la 21 de ani? Trezind în el sămânța de Viață prin DORINȚA atotputernică de a fi viguros – dând mușchilor săi, la început mai puțin, apoi tot mai mult efort de făcut.

Cum a reușit oare Reza Khan, soldat de rând în armata persană, să urce atât de sus încât să devină șeful guvernului Persiei? Cum a reușit un sacagiu să se urce pe tronul Afganistanului?

Încă o dată, ei au însușit în ei Sămânța de Viață prin DORINȚĂ și prin Credință. Încă o dată, ei s-au întins folosind toată puterea pe care o aveau, având certitudinea calmă și încrezătoare că, la nevoie, mai posedă încă o mare rezervă de energie. Obstacolele? Știau că ele nu sunt decât condiții negative care ar dispărea tot așa de repede cum dispăre întinericul atunci când roțiți comutatorul. Ochii lor erau ațintiți asupra *recompensei*. Și ceea ce au atins și au obținut până la sfârșit a fost *recompensa*.

Cu câțiva ani în urmă, dacă cineva ar fi spus vecinilor acestor oameni că ei vor deveni șefi de stat, ar fi fost considerat nebun și lumea l-ar fi luat peste picior. I s-ar fi răspuns: "Vezi de unde pleacă, din ce mediu, vezi pe cine frecventează. Observă care sunt circumstanțele în care se află țara lor. Reflectează mai ales la lipsa lor de antrenament și de experiență."

Circumstanțele. Cauze secundare. Acești oameni aveau destulă imaginație pentru a vedea dincolo de ele, pentru a se întoarce la *cauza primară* – Sămânța lui Dumnezeu în ei înșiși. Îi deschideau canale noi pentru ca ea să se poată exprima. Își lungeau tulpinile și își întindeau ramurile, iar Sămânța lui Dumnezeu din ei atrăgea spre ea toate elementele care îi erau necesare pentru propria dezvoltare.

În ființa voastră există o sămânță: Sămânța lui Dumnezeu, Sămânța de Viață. Această sămânță include în ea un corp perfect, așa cum în orice ghindă există un stejar perfect. În plus, ea posedă puterea de a atrage către voi toate elementele de care aveți nevoie pentru a manifesta un corp perfect.

Dar dacă circumstanțele au conspirat pentru a vă face bolnav, schilod, infirm, debil, urât sau bătrân? Dacă s-a întâmplat așa ceva este pentru că voi înșivă, sau persoanele din anturajul vostru, ați strâns în menghina temerilor sau credințelor voastre greșite Sămânța de Viață din voi astfel încât unele dintre organele voastre s-au atrofiat sau sunt gata să moară.

Remediul? Este simplu. Desfaceți menghina! Tratați-vă infirmitatea cu dispreț! Nu este vorba în acest caz decât de o condiție: LIPSA de Viață. Treziți în VOI Sămânța de Viață. Treziți-o și încredințați-i sarcina de a atrage la ea toate elementele necesare pentru a da formă imaginii perfecte a corpului vostru care există în sămânță.

Vi se pare imposibil? Ați auzit oare vorbindu-se vreodată de ceva care să fi fost imposibil pentru Dumnezeu? Există în voi o sămânță a lui Dumnezeu și ea poate atrage spre voi TOT ceea ce este bun.

Legea este următoarea: întrebunțați ce aveți și vi se va da mult mai mult:

"Nu voi întreba cât de greu poate fi
Munca ce îmi este destinată.
Nu întreb decât atât:
Asta îmi este datoria?

Nu voi întreba dacă sunt destul de puternic
Sau dacă drumul este greu.
Astăzi întreb numai atât:
Acesta este drumul?"

Claude Weimer

“Tot așa, orice pom bun face roade bune”, a spus Isus. “dar pomul rău face roade rele. (...) Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți recunoaște.” (1)

Ce voia să spună Isus prin “a face roade”? Nu se gândea oare la metodele prin care să însușească Sămânța din Viață din Voi, pentru a-i da ocazia să se dezvolte, să ajungă la toți cei cu care intrați în contact, să facă ceva pentru ca lumea aceasta să devină mai bună?

Iar pomul cum procedează pentru a face fructe? Mai întâi face să apară flori parfumate. Când florile se scutură, rămâne pistilul care se maturizează treptat și devine un fruct suculent.

Floarea reprezintă ideea de serviciu, de a face viața mai confortabilă sau mai agreabilă pentru cei cu care trăiți sau cu care aveți de-a face. Pistilul reprezintă acțiunea de a schimba această floare într-un început de fruct, făcând primul pas către un serviciu, chiar dacă acest prim pas este foarte mic. Fructul delicios reprezintă serviciul terminat.

“Numai că există o problemă”, îmi veți spune. “Am florile – oh, flori foarte parfumate! – dar nu am nici un mijloc de a le transforma în pistil sau în fruct.”

De ce dispune ramura pentru a începe să facă fructe? De destulă hrană pentru un început, dar de nimic mai mult. Observați că ramura și-ar face griji din această cauză? Niciodată. Ea întrebuințează bucuria tot ce are, liniștită de certitudinea că pomul este cel care trebuie să facă rost de mai mult. Ramura nu trebuie decât să răspundă *nevoi*. Cu cât are mai mult de întrebuințat, cu atât obține mai mult. O altă ramură poate fi exact la fel de groasă; dar dacă prima poartă de două ori mai multe fructe, ea va obține de două ori mai multă hrană pentru că pomul își proporționează forțele datoritoare de viață nu în funcție de mărime, ci în funcție de nevoi. Nu a spus oare Isus “Eu sunt adevărata viață, iar voi sunteți mlădite”? Puteți să-i cereți mai mult decât poate da?

“Acest adevăr a fost tras direct cu un arc puternic. Nu izbândește decât aceia care au făcut destul efort.” Orientalii au un proverb: un drum lung de o mie de mile începe printr-un singur pas. Goethe a exprimat aceeași idee când a scris:

“Vă simțiți însuflețiți de o înflăcărare profundă? Profitați de acest moment. Ceea ce puteți face sau ceea ce visați să puteți face, ÎNCEPEȚI-O. Îndrăzneala închide în ea geniu, putere și magie. ÎNCEPEȚI numai și spiritul se va infierbânta. ÎNCEPEȚI și apoi opera se va desăvârși.”

“Dacă rămâneți în Mine”, a promis Domnul, “și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da. În aceasta Tatăl Meu este preamărit: să aduceți roadă multă.” (2)

Dacă însuflești Sămânța de Viață din voi prin DORINȚE arzătoare, dacă îi oferiți canale prin care ea să se poată exprima, făcând primul pas către realizarea acestor dorințe, puteți cere orice element de care aveți nevoie: îl veți obține.

Dacă pierdeți însă această zi hoinărind pe stradă, mâine se va întâmpla la fel, ba chiar și poimăine. Ceea ce sunteți astăzi este îndeplinirea dorințelor de ieri. Ceea ce veți fi mâine va fi realizarea viziunii voastre de astăzi. Nu puteți rămâne nemișcat. Trebuie să mergeți înainte – sau înapoi. Progresul veșnic este Legea Ființei. Dacă veți răspunde chemării ei, veți reuși întotdeauna să mergeți și mai înainte, spre vârful mereu mai înalte. Așa cum a spus-o atât de bine Florence Taylor:

“Succesul este suma micilor eforturi
Repetate seara și dimineța,
Fără să ai niciodată un sentiment de frustrare,
Fără să ai niciodată un moment de îndoială.
Oricare v-ar fi ambiția
Începeți acum să o transformați într-o realitate
Prin eforturi repetate, neobosite
Și prin credința în ceea ce faceți.”

Sănătatea, bogățiile, dragosea – toate sunt mijloace în vederea unui scop, toate sunt condiții. Sămânța de Viață din voi este singurul lucru care contează – ea și canalele pe care i le oferiți ca să se exprime. Este CAUZA voastră PRIMARĂ; tot restul este secundar. Așa încât disprețuiți tot restul și întoarceți-vă la ea.

Doriți dragostea? Simpla dorință este o dovadă a disponibilității dragostei pe care o doriți; cineva a definit pe bună dreptate dorința ca pe Dumnezeu care ar bate la ușa noastră cu belșugul său nesfârșit. Semănați deci sămânța dragostei acordând-o tuturor celor cu care intrați în contact. Semănați semințele cu generozitate, cu calm, cu credință și recolta este la fel de sigură ca atunci când semănați boabe de grâu într-un pământ fertil.

(1) Mat, 5, i 7-20.

(2) Ioan, 15, 7-8.

Faceți-vă o regulă din a aprecia lucrurile și oamenii. Întrebuințați această regulă de-a lungul întregii zile, ori de câte ori vi se întâmplă ceva care vă face plăcere. Spuneți-vă în gând, dacă nu o puteți face cu voce tare: "Vă apreciez." Și nu ratați niciodată ocazia de a spune un cuvânt de mulțumire sau de laudă celor care vă înconjoară. Așa cum ne îndeamnă și Amy Bower:

"Nu știm niciodată
Cât de departe pot ajunge vorbele bune.
Nu există mijloace pentru a măsura
Surăsurile prietenoase care duc cu ele munți
De curaj, de credință și de dragoste.
Și le putem privi crescând
Până când căldura lor
Va învălui o mulțime; și se va întoarce să-l binecuvânteze
Și pe cel care le-a dat, hrânindu-l cu o pâine a fericirii."

Iată o afirmație bună de întrebuințat: "Iubesc în așa fel încât văd totul bine, dau totul cu bucurie și orice bine se întoarce la mine."

Vreți bogăție? Bogăția depinde foarte mult de conștiință. Multe persoane care vor bani și care luptă pentru a-i dobândi au de fapt tendința să o îndepărteze de ei prin starea de încordare a spiritului lor și prin neputința lor de a ajunge la "mentalitatea bogăției." Pentru a mânui milioane, trebuie să învățăm să gândim în termeni și idei de milioane. Harriman a exprimat odată acest adevăr plin de consecințe spunând: "Este la fel de ușor să gândești și să vorbești în milioane ca și în dolari." Acest magician al finanțelor, ale cărui acte erau privite de către marele public ca foarte asemănătoare cu niște scamatorii, făcuse din acest adagiul unul dintre principiile sale cardinale de gândire și de acțiune. El "gândea și vorbea în milioane", iar gândurile sale se întrupau în acțiune, stările sale mentale luau formă materială – idealurile lui deveneau realitate.

Există mulți oameni în această țară – în fiecare oraș al acestei țări – care poartă în ei, în stare latentă, germenii care, dacă li s-ar permite să se dezvolte și să crească, i-ar transforma în noi Harriman, noi Morgan sau chiar noi Rockefeller. De fapt însă, nici una dintre aceste persoane nu va ajunge să se realizeze în acest grad; pronosticul este ca ei să devină mici negustori cu prăvălii în care se vinde orice – ziare sau alune –, care reușesc întotdeauna în mica lor afacere, dar întotdeauna la scară redusă. Sunt mulțumiți să socotească în dolari – în loc să socotească în milioane. Ei manifestă realitățile direct proporțional cu idealurile lor. Gândirea lor ia forma unor acțiuni de același calibru. Starea lor mentală este reproducă sub o formă materială: ele sunt de aceeași mărime și în modelul subiectiv și în forma lor obiectivă.

"Acolo unde sunteți, manifestați lumină și căldură;
Acolo unde sunteți este bine așa;
Sluiți-l pe Domnul cu o inimă desăvârșită,
Nu undeva aiurea, ci acolo unde sunteți."

Se amintesc adesea cuvintele lui Emerson care spunea că ați putea străbate pământul întreg în căutarea frumuseții: dacă nu o aveți în voi, nu o veți găsi niciodată. Același lucru poate fi afirmat pentru orice alt bun al vieții. Primul pas spre succes există acolo unde sunteți și în ceea ce faceți. Dacă nu ați învățat lecția pe care actuala voastră muncă vi-o oferă – asta până când veți fi învățat să o faceți cu bucurie și cu dragoste, ca și când ați face-o pentru Domnul – nu ați făcut încă primul pas către țelul spre care tind ambițiile voastre. Nu ați început încă cu adevărat.

Belșugul este o forță activă. Ea merge numai spre cei care sunt activi, care îi prezintă magneti atât de puternici încât pot să o "atrage" spre ei fără să ia în seamă obstacolele care s-ar putea ivi.

Să presupunem însă că doriți sănătate. Să presupunem că sunteți infirm, orb sau impotent. Ce trebuie să faceți în acest caz?

Leacul stă în a dizolva viața înghețată în organul vostru bolnav și de a o vărsa apoi în lumea perfectă.

Iar modul în care o puteți dizolva este să acordați întreaga viață pe care o aveți lucrului pe care vreți să-l ameliorați. Se poate crea astfel o SENZAȚIE atât de intensă încât să atragă toate elementele de care aveți nevoie pentru expresia perfectă a sănătății.

Nu veți obține acest rezultat făcând apel la muncă intelectuală, contând jumătate pe leacuri, jumătate pe alte mijloace. Trebuie să SIMȚIȚI atât de puternic că salvarea voastră stă în Sămânța lui Dumnezeu-din-Voi, trebuie

să credeți atât de total în puterea ei, încât să consimiți să fiți salvați – sau să fiți pierduți – numai prin acest mijloc. Asemeni generalului Grant, trebuie să aveți hotărârea încăpățânată de “a lupta până la capăt pe aceste poziții, chiar dacă asta va dura toată vara!”

Dar nu va dura “toată vara”. După ce veți fi pătruns spiritul metodei, veți descoperi că este, de departe, cea mai rapidă și cea mai sigură. Adesea chiar, ușurarea va fi imediată.

Într-un articol publicat în revista *Unitate*, cineva povestește despre o prietenă care suferea de o boală ce amenința să devină periculoasă și care s-a gândit la un moment dat că “dacă Dumnezeu nu o poate vindeca, atunci ce pot face astea?” “Astea” erau medicamentele pe care le lua. Imediat a curățat partea bolnavă, a aruncat medicamentele și, din ziua aceea, nu a mai avut nici un fel de alte tulburări.

De curând, Winifred Rhoades a povestit în publicația *Le Forum* o întâmplare amuzantă petrecută în India. Cu câțiva ani în urmă, pe un băc, un animal de povară a alunecat răsturnând o cutie cu medicamente, al cărei conținut s-a împrăștiat pe jos. Pilulele colorate au fost adunate și puse la loc în flacoanele respective; a fost însă imposibil să se distingă unele de celelalte pilulele de culoare albă. Un tânăr băștinăș le-a adunat și, în ciuda avertismentelor medicului misionar asupra pericolului de a le folosi necugetat, le-a distribuit conaționalilor săi: succesul lor i-a procurat rapid o faimă solidă și unanimă.

Când misionarul a revenit în regiunea respectivă, tânărul băștinăș l-a întâmpinat cu bucurie: “Vouă vă datorez întreaga mea bunăstare!”, a spus el. Se pare că flaconul care conținea amestecul de pilule albe pe care le adunase era cel mai prețuit în mica sa prăvălie. Bolnavii veneau de mai departe sau de mai aproape pentru a obține aceste pilule albe. La întrebarea doctorului care dorea să afle cum putea să le prescrie dacă ignora bolile cărora le erau destinate, el răspunsese că nu le prescria decât bolnavilor despre care nu știa de ce boli sufereau.

Doctorul Richard C. Cabot, de la Harvard, a declarat la o reuniune a colegilor lui - și ei tot medici: “Corpul are o înțelepciune și o forță superioară care apleacă balanța mai degrabă în favoarea vieții decât într-a morții. Care este această forță? Este Dumnezeu, puterea curativă care realizează 90% dintre vindecări.” Iar cu o altă ocazie, tot el a spus: “Dacă natura, asistată de o dispoziție emoțională sau mentală corespunzătoare, este capabilă să vindece un ulcer în trei sau patru săptămâni, de ce această putere nu ar putea să vindece același ulcer în trei sau patru minute atunci când procesul curativ a fost accelerat într-un mod extraordinar pentru faptul că subiectul traversează o experiență religioasă (emoțională) intensă?” În lucrarea *Omul, acest necunoscut*, doctorul Alexis Carrel declară că a văzut cu ochii lui cum o umflătură canceroasă de pe mâna unui bărbat a fost vindecată în câteva minute.

Vedeți voi, sub duritatea ei aparentă, viața este, de fapt, o forță bună. Viața este dragoste. Ea este belșug. Ea este sănătate. Ea închide în ea toate elementele de care avem nevoie pentru a ne satisface dorințele legitime. În consecință, nu este deloc necesar să recurgeți la cutare om, la cutare medicament, la cutare agenție pentru lucrurile de care aveți nevoie. Mergeți la Cauza Primară! Mergeți spre Viață. Mergeți spre Dumnezeu!

“Există un moment în procesul de educare al oricărui om, spune Emerson, în care acesta ajunge la convingerea că trebuie să se considere *el însuși* cel mai bun sau cel mai rău, pentru *că așa îi este scris*; că, oricât de plin de bunuri ar fi universul, nici un grăunte de grâu hrănitor nu-i poate ajunge dacă nu va osteni pe acest colțisor de pământ care i-a fost dat ca să-l cultive.

Puterea care sălășluiește în el este nouă în natură și nimeni în afară de el nu știe ce poate să facă. *Și nici el însuși nu o știe* atâta timp cât nu a încercat.”

“Sunteți bolnavă”, spuneau ei, “dar nu este adevărat”

– Și femeia clătina din cap.

“Biblia spune că cel care locuiește întru Dumnezeu

Nu va spune: Sunt bolnav”, răspunde ea.

Și s-a consacrat adevărului, prin noaptea fără stele,

Până când zorii au dovedit că spusese adevărul.

“Sunteți oboșită”, spuneau ei. Ea surădea la aceste vorbe.

“Cum aş putea fi oboșită”, spunea ea,

“Când munca este o muncă pentru Dumnezeu

Și când El, o știți, este însăși viața mea?”

Și își urma liniștită drumul ei trudnic

Cu inima plină, toată ziua, de un cântec voios.

“Sunteți săracă”, spuneau ei. Iar ea se gândea:
“Cât de puține știi! Dumnezeu face să reușească
Ziua atunci când lumea descoperă deodată
Că dragostea este singura ei nevoie.”
Și ea afirma mereu, pe măsură ce averea ei creștea,
Nu banii, ci dragostea – “dacă măcar ar știi!”

“Pentru că lumea nu cunoaște Pacea care coboară
Într-un suflet unit cu Dumnezeu,
Numai cei care trudes
Pe drumul pe unde a mers Mântuitorul
Pot simți, în întuneric, această-mână iubitoare;
Și, ținând-o strâns, pot să înțeleagă.”

Ce a făcut din Napoleon Stăpânul aproape întregii Europe? Nu geniul. Nici o inteligență scilipitoare. În clasa lui, la Academia Militară, era al 46-lea din cei 65 de elevi ai clasei!

Geniul care l-a făcut pe Napoleon a fost, în primul rând, dorința lui enormă de putere, apoi *încrederea sa imensă în destinul său*. Nu se temea deloc în timpul bătăliilor pentru că era convins că glonțul care ar fi putut să-l ucidă nu fusese încă fabricat. Nu ezita niciodată să încerce ceea ce părea imposibil pentru că nutrea convingerea că până și stelele, în drumul lor, s-ar opri pentru a înlătura obstacolele de pe drumul lui.

Iată în ce constă secretul succesului: există în voi un grăunte sau o sămânță de viață în stare să atragă spre voi toate elementele de care aveți nevoie, să ducă la dezvoltarea binelui pe care îl doriți. Dar, ca pentru orice sămânță, învelișul trebuie spart înainte ca nucleul din ea să poată să-și exercite puterea de atracție. Acest înveliș este mai gros, mai tare decât învelișul oricărei alte semințe de pe pământ. Un singur lucru îl poate sparge: căldura venind DINAUNTRU – o dorință atât de puternică, o hotărâre atât de definitivă încât ați arunca bucuros în balanță tot ce aveți pentru a obține ceea ce doriți. Nu numai munca voastră, banii voștri, gândul vostru, ci și dorința de a învinge sau de a cădea, în funcție de rezultat: de a învinge sau de a muri. Asemeni Domnului care blestemă smochinul neroditor, voi acceptați să cereți de la Sămânța de Viață din voi *să dea rod sau să moară*.

Acesta este secretul oricărui mare succes. Acesta este mijlocul datorită căruia totul, în viață, de la începutul timpului, a obținut ceea ce îi trebuia.

Cine a dat anumitor animale o carapace protectoare, altora viteză, altora încă un ac, celor care aveau nevoie gheare sau coarne? Cine a dat celor îndrăzneți și celor puternici mijloace de distrugere, iar celor slabi și celor temători toate facilitățile pentru a se ascunde sau a fugi? Cine dăcă nu Sămânța de Viață din fiecare care a dat fiecărei forme de viață mijloacele necesare pentru a-și salva viața?

Întotdeauna sămânța, în fiecare formă de viață, răspunde la chemarea vieții: “Dă-mi asta sau asta, dacă nu, eu pier”.

Încă de la crearea pământului, Viața a fost amenințată de tot felul de primejdii. Dacă nu ar fi fost mai puternică decât orice altă forță din Univers – dacă nu ar fi, de fapt, o parte din Dumnezeu însuși – ea ar fi pierit cu mii de ani în urmă. Dar Dumnezeu, care ne-a dat-o, a înzestrat-o cu resurse nelimitate, cu o energie fără margini. Nici o altă forță nu o poate învinge. Nici un obstacol nu o poate opri.

Ce îi salvează pe oamenii ajunși în pragul morții, cei care au epuizat toate resursele omenești și care, în nevoia lor, s-au întors către Dumnezeu? Ce oare dacă nu flacăra nestinsă a lui Dumnezeu din ei – Sămânța de Viață pe care El a dat-o fiecăruia dintre noi, înzestrată cu puterea de a atrage spre noi orice element de care simțim că avem nevoie pentru a ne salva de la distrugere?

Ce sfat dau, în zilele noastre, oamenii de afaceri tinerilor? Să trăiască sub nivelul veniturilor lor? Nicidecum! *Faceți datori!* Întindeți-vă în toate direcțiile! Apoi săpați cât mai adânc pentru a vă scoate pârlă!

Aveți tot atâtă drept la lucrurile bune din viață ca și Ford, Rockefeller, Morgan sau oricare alt om bogat din jurul vostru. Dar nu Ei vă datorează acest lucru. Ei și lumea nu vă datorează nimic altceva decât un salariu cinstit pentru munca precisă pe care o prestați pentru ei.

Toate lucrurile bune – bogăție, onoruri, fericire – nu vi le datorează decât Sămânța de Viață din voi. Haideti, treziți-vă! Nu vă irosiți în invective la adresa lumii. Căpătați de la ea ceea ce puneți în ea – nimic mai mult. Treziți Sămânța lui Dumnezeu din voi! Cereți-i să vă procure elementele de care aveți nevoie pentru bogăție sau pentru succes. Și faceți astfel încât nevoia voastră să pară la fel de imperioasă pe cât trebuie să fi fost, pentru crustaceu, nevoia de carapace, pentru păsări, nevoia de aripi, și pentru urs, nevoia de blană.

Cereți – și **FIȚI CONVINȘI CĂ VEȚI OBTINE!** Sămânța de Viață din voi este la fel de riguroasă pe cât a fost la animalele primitive ale preistoriei. Dacă ea putea să scoată din elemente toate resursele care îi erau indispensabile pentru a-i permite să supraviețuiască, nu credeți că poate face același lucru astăzi pentru a vă procura elementele pe care le considerați ca esențiale pentru bunăstarea voastră?

Aceste elemente, este adevărat, diferă de cele care erau necesare în timpurile primitive; credeți însă că acest aspect are vreo importanță pentru Sămânța de Viață?

Orice lucru din această lume este făcut din energie. Nu credeți că este la fel de ușor să verși această energie într-o formă mai degrabă decât în alta?

Mulți par să creadă că bogăția și succesul țin de noroc. Ele nu depind de noroc. Este nevoie să **CERETI MULT** Sămânței lui Dumnezeu din voi și să insistați apoi ca să se răspundă acestor cerințe.

Nenorocirea cu cea mai mare parte dintre oameni este că ei caută o forță exterioară lor care să le aducă bogăție și fericire. Superstițioșii poartă asupra lor o labă de iepure sau o amuletă, crezând că le va aduce noroc. Persoanele religioase poartă medalii, imagini sau moaște ale vreunui sfânt. Nu le trece niciodată prin cap că au posibilitatea de a ajunge direct la Dumnezeu. Dumnezeu li se pare prea imaterial, prea ireal, prea departe de ele. Aparenta izolare, aparenta lui detașare față de această lume de trudă zilnică îl fac să apară prea dezincarnat pentru a se putea conta pe el în caz de nevoie reală. Ei doresc ceva care să poată fi văzut, simțit, cu care să se poată vorbi. Ceva care să aibă o substanță ca și a lor. De aici nevoia de statui, imagini, racle și moaște. De aici și nevoia de Sfinți și de Preoți – de mijlocitori mult mai apropiați de Atotputernicul decât pot spera să fie muritorii de rând.

Contactul direct este însă întotdeauna mai bun decât mijlocitorul cel mai puternic. Și puteți AVEA acest contact direct în orice moment.

Sunteți un Copac al Vieții. Sămânța voastră este o Sămânță a lui Dumnezeu. Este o parte din El tot așa cum ghinda este o parte din stejar. Ea poate atrage spre voi toate elementele de care aveți nevoie pentru a face din voi copacul cel mai perfect din grădină, cel mai roditor.

În loc deci să aveți încredere în stele sau într-o labă de iepure, într-o amuletă sau chiar în sfinți, puneți-vă credința în Sămânța lui Dumnezeu, care este partea din voi care însușește. Nu au nici o importanță nici condițiile voastre de viață, nici obstacolele care pot uneliți pentru a vă ține la pământ; priviți NU numai mijloacele pe care le aveți la îndemână, NU circumstanțele sau condițiile în care vă găsiți – ci acea forță infailibilă pe care o are Sămânța din voi de a atrage spre voi orice element care vă este NECESAR pentru a supraviețui.

Iată cum va acționa pentru voi "steaua" voastră. "destinul" vostru. Numai că Steaua, Destinul există în interiorul VOSTRU. Este Sămânța lui Dumnezeu, sămânța de viață din voi pe care doriți voastră, credința voastră și nevoia voastră le-au pus în mișcare. Ea este mai puternică decât toate circumstanțele. Ea poate învinge orice condiție. Așa că binecuvântați-o, botezați-o și *treziți-o!*

Binecuvântați-o dimineața și seara, dar atunci când apare o nevoie urgentă, **CERETI!** Cereți să se pună în mișcare: cereți-i să atragă spre voi toate elementele de care aveți nevoie. **CERETI** – și *dați tot* așa cum cereți tot – faceți din asta o problemă de viață și de moarte.

Există în fiecare cap, după cum știți, un punct mai jos de care efortul de "tracțiune" al frunzelor nu are decât puțină putere. Este punctul în care rădăcinile trebuie să aducă apa; dacă nu, copacul nici nu va înflori, nici nu va da rod vreodată.

Există un punct în circumstanțele voastre sau în afacerile voastre în care puterea de "tracțiune" a Seminței voastre de Viață nu se face simțită. Este punctul în care eforturile voastre trebuie să poarte rodul muncii voastre: dacă nu, dorințele voastre se vor fi născut moarte.

Așa că, atunci când cereți, mai întâi **DAȚI**, concentrați-vă eforturile pentru a atinge punctul în care Sămânța de Viață va înlocui, la rândul ei, munca. Dați tot ce aveți muncii pe care tocmai o efectuați și nu uitați să-i dați și Domnului.

Asta face să fie atât de eficiente rugăciunile celor care, cerând bogăția, aruncă toate micile lor rezerve în talgerul balanței și nu se încred decât în Sămânța lui Dumnezeu din ei pentru a-și satisface nevoile. Când puteți face acest lucru cu credință, lumea vă aparține.

"Când totul merge prost, așa cum se întâmplă câteodată

Când drumul pe care înaintați cu greu pare să urce,

Când grijile vă copleșesc prea mult,

ODIHNIȚI-VĂ – dacă este nevoie – dar nu abandonați.

Succesul este un eșec întors pe dos,

Tenta argintie a norului îndoielii,

Și nu puteți ști niciodată dacă sunteți aproape;
Puteți fi foarte aproape atunci când țelul pare departe.
Așa că rămâneți în luptă atunci când sunteți rănit grav:
Atunci când lucrurile par să meargă cel mai prost, atunci nu trebuie să abandonați.

Exercițiu pentru capitolul șaisprezece

“Deci tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci aceasta este Legea și Prorocii.” (1)

Cineva din Omaha a studiat această Regulă de Aur care i-a oferit, în bună parte, soluția pentru rezolvarea problemei șomajului în Nebraska, în momentul ultimei mari recesiuni economice. El a strâns laolaltă un anumit număr de femei și de bărbați fără lucru și i-a pus să muncească pentru a se ajuta unii pe alții.

Uitând de propriile lor griji, ei au căutat în jurul lor mijloacele prin care să-i ajute pe cei mai puțin fericiți sau mai nenorociți decât ei înșiși și au organizat Societatea de Ajutor Reciproc din Omaha. Ei execută muncă în fermă și diferite meșteșuguri. Construesc case, le repară, supraveghează șantiere, fac curat, se ocupă de copii și efectuează orice serviciu util comunității. Când există bani, acceptă un salariu pentru serviciile făcute și îl transformă în grâu, făină, benzină și locuință. Și-au îmbunătățit propriile condiții și pe cele ale celor din jurul lor fără să aștepte să le pice nu știu ce afaceri pentru a se descurca de la o zi la alta și fără să spera ca vreo agenție guvernamentală să le dea o mână de ajutor. În multe localități din această regiune, grupuri analoge au făcut același lucru.

În situațiile dificile, atunci când vi se pare că ați ajuns într-un impas, dacă veți vrea să vă opriți pentru a reflecta un moment, vă veți da seama aproape întotdeauna că aveți – fie în minte, fie la îndemână – ÎNCEPUTUL soluționării problemei voastre. Întrebuințați acest început pentru a demara, chiar dacă este vorba de un început foarte modest.

Alice Foote Mac Dougall a pus pe picioare o afacere care, înainte de marea criză din anii '30, valora 5 milioane de dolari. Și totuși a început prin a deschide o mică prăvălie în Marea Gară Centrală, prăvălie în care vindea cafea. Într-o zi de iarnă, în care viforul înghețase totul, cei care intrau în prăvălie păreau atât de înghețați și de înfometați, încât a trimis pe cineva la ea acasă ca să-i aducă forma de făcut gofre și ingredientele necesare; apoi a servit gratuit gofre tuturor celor care intrau să bea o cafea. Aceste gofre gratuite au făcut-o celebră. Ele au fost punctul de plecare al rețelei de restaurante pe care a fondat-o și al marii sale averi.

Am putea povesti sute de astfel de întâmplări. Ca, de exemplu, pe cea a soției sărmanului fermier care a oferit dulceață de căpsuni – pe care tocmai o pregătea – unui băiețandru de la colegiul din apropiere care se oprișe la casa ei pentru a cere apă. Dulceața i s-a părut atât de bună, încât a întrebat dacă nu ar putea să vândă și vecinilor. Asta a fost începutul unei afaceri foarte înfloritoare.

Faimoșii cârnați Jones Farm au apărut în urma unei mici discuții între prieteni și vecini care gustaseră delicioșii cârnați la masa lui Jones. Multe alte afaceri înfloritoare se pot lăuda cu aceleași începuturi modeste.

Marea afacere este punctul de plecare – adică prilejul de a face un serviciu și de a-l face chiar dacă, la început, nu aveți decât un client pe care să-l serviți și încă gratuit.

“În lucrurile mici din viață fii hotărât și generos
Pentru a-ți păstra mușchii bine antrenați.
Poți ști oare când se va gândi Dumnezeu la tine?
Sau când îți va spune:
«Am găsit că ai calitate, fă asta pentru mine!»”

(1) Mat., 7, 12.

CAPITOLUL XVII

DORINȚA ARZĂTOARE

ESTE ESENȚIALĂ PENTRU A AVEA SUCCES

Puterea dorinței este una dintre numeroasele faze ale Puterii Personale – ale acelei Puteri Personale care curge în și prin individ plecând de la acel mare izvor al Atotputerniciei asupra tuturor lucrurilor care, în cazul de față, este numită PUTERE sau PUTERNICIE.

Deși puteți să o modificați, să o adaptați, să o dezvoltați și să o conduceți, voi nu vă creați propria Putere Personală, de orice fel ar fi ea. Puternicia, sursă a Atotputerniciei, a existat întotdeauna și va exista întotdeauna. Veți produce propria voastră Putere Personală extrăgând-o din marele izvor și Fântână a Atotputerniciei; deschizându-vă canalele personale scurgerii ei continue și punându-i la îndemână mecanismul fizic și mental corespunzător prin care ea se poate exprima și manifesta eficient.

Un scriitor vechi a spus: “Există puțini oratori care să aibă succes încercând numai să-i facă pe oameni să gândească: aceștia vor ca să-i facă cineva să simtă. Oamenii vor fi foarte darnici dacă vor fi făcuți să simtă sau să rădă, dar vor plânge mult după cei câțiva gologani plătiți pentru o lecție sau o discuție care îi vor face să gândească. Motivele acestei atitudini sunt simple și palpabile: este inima împotriva rațiunii; sufletul împotriva logicii; și este necesar ca sufletul să iasă mereu câștigător”. Cardinalul Newman a scris: “Atingi de obicei inima nu cu ajutorul rațiunii, ci cu ajutorul imaginației, prin intermediul unor impresii directe, prin descrieri. Persoanele ne influențează, vocile ne impresionează, actele ne înflăcărează.”

Nu avem decât să ne amintim de exemple de influență exercitată asupra minții publicului prin apelurile emoționante la afecțiune sau la aversiune, la prejudecăți pentru sau contra, la dorințe, ambiții, aspirații, poftă arzătoare, cupiditate, lucruri dorite din toată ființa – apeluri lansate de oratori, politicieni, oameni de stat, actori și predicatori în scopul de a obține un efect puternic de Emoție, de Afecțiune și de Dorință asupra gândurilor, opiniilor, credințelor și convingerilor oamenilor.

Un scriitor modern notează: “O mare parte din activitatea vieții consistă în a suscita emoțiile și dorințele oamenilor în așa fel încât să-i facă să acționeze.” Un altul spune: “Omul care reușește este cel capabil să convingă mulțimea că el posedă ceea ce ea dorește sau că ea dorește ceea ce el posedă.”

Vânzătorul sau cel care dă un anunț la ziar și are succes – sau orice alt om care are ceva de vânzare celorlalți oameni – toți mizează pe forța Dorinței din cei pe care încearcă să-i intereseze în proiectele lor. Ei apelează la nevoia sau la dorința care există în mintea oamenilor. Ei speculează simpatiile oamenilor, prejudecățile lor, speranțele lor, temerile lor, dorințele lor, aversiunile lor.

Oamenii “fac unele lucruri” și acționează din cauza forței motrice a naturii lor emoționale, în special sub forma Afecțiunii și a Dorinței. Este unicul motiv care îi poate împinge pe oameni sau îi poate influența pentru a “face unele lucruri”. Dacă această putere motrice ar lipsi, nu ar exista nici acțiuni, nici rezultate; nu ar exista motiv sau cauză pentru acțiune sau creație, în această eventualitate. Noi acționăm și creăm numai pentru că “iubim” și “dorim”. Dacă elementul emoțional ar lipsi nu ar exista nici elementul volitiv. Fără dorință, nu am alege, nu am lua decizii, nu am îndeplini acțiuni. Fără “nevoie” și dorință, nu ar exista “Vreau să fac” și nici realizarea. Dorința este forța motrice a Acțiunii; faceți să dispară forța motrice și nu va mai exista nici mișcare, nici activitate, nici voință. Fără puterea motrice a Dorinței, mecanismul acțiunii voluntare încetează să opereze și sfârșește într-un punct mort.

Un scriitor antic, ale cărui cuvinte au fost păstrate deși numele său este necunoscut scriitorilor contemporani, enunță un adevăr profund în aserțiunea următoare, surprinzătoare la prima vedere:

“Orice act pe care îl îndeplinim, bun sau rău, este inspirat de dorință. Suntem milostivi pentru că dorim să ne ușurăm de sentimentul de deznădejde interioară pe care ni-l produce suferința; sau sub impulsul simpatiei, cu dorința ei de a-și exprima natura; sau din dorința de a fi respectați pe lumea aceasta sau de a ne asigura un loc confortabil pe lumea cealaltă. Un om se arată bun pentru că vrea să fie bun, pentru că asta îi dă satisfacția și mulțumirea de a fi bun. Un alt om se arată dur pentru că dorește să fie așa, pentru că asta îi dă satisfacția și

mulțumirea de a fi astfel. Un om își face datoria pentru că dorește să și-o facă, el obține o satisfacție emoțională și o mulțumire mai mari din datoria bine făcută decât ar obține neglijând-o, cedând unor dorințe opuse. Un alt om cedează în fața dorinței de a nu-și face datoria: el obține o satisfacție și o mulțumire mult mai mari refuzând să se supună datoriei, pentru a face altceva opus care posedă în ochii lui o valoare emoțională mai ridicată.

Omul religios este religios în acțiunile sale pentru că dorințele lui religioase sunt mai puternice decât sunt dorințele nerezilioase: el găsește o satisfacție și o mulțumire mult mai mari în actele religioase decât în insistențele oamenilor care prețuiesc lucrurile din această lume. Omul moral este moral pentru că dorințele sale morale sunt mai puternice decât dorințele imorale: el obține un grad mai înalt de satisfacție emoțională și de mulțumire atunci când este moral decât atunci când este imoral. Tot ceea ce facem este inspirat de o Dorință, sub o formă sau alta, dorință lăudabilă sau josnică. Omul nu poate exista fără dorință și el acționează totuși, într-un fel sau altul – sau în orice fel. Dorința este puterea motrice care există în spatele oricărei acțiuni – ea este o lege naturală a Vieții. Toate lucrurile, de la atom la monadă; de la monadă la insectă; de la insectă la om; de la Om la Natură; și poate de la Natură la Dumnezeu; orice lucru, de la cel mai de jos la cel mai înalt și de la cel mai înalt la cel mai de jos – orice lucru care există – se dovedește acționând și creând, manifestând activitate și îndeplinind muncă, ca urmare a puterii și a forței dorinței. Dorința este puterea care însuflețește, forța care dă energia, puterea motrice care se găsește în, sub și în spatele tuturor proceselor, activităților și evenimentelor naturale.”

Există o regulă generală privitor la Dorință pe care este bine să o notați și să o rețineți. Această regulă sună în felul următor: “Gradul de forță, de energie, de voință, de hotărâre, de perseverență și de atenție susținută, manifestat de către un individ în aspirațiile sale, în ambițiile, țelurile, performanțele, acțiunile și munca sa, este determinat în primul rând prin gradul de dorință și de «voință» privitoare la acest obiect.”

Acest principiu este atât de adevărat, încât unii care i-au studiat aplicațiile au enunțat aforismul următor: “Puteți avea sau puteți fi orice doriți cu condiția să o doriți cu destulă energie.” A dori un lucru cu destulă energie echivalează cu “a plăti prețul” pentru acest lucru – prețul sacrificării dorințelor și a voinței mai slabe, refuzul a tot ceea ce nu este esențial și concentrarea dorinței asupra ideii sau lucrului unic esențial, precum și folosirea voinței pentru a le atinge sau a le realiza.

Multe din lucrurile pe care noi ne-am obișnuit să le atribuim posesiunii sau manifestării unei “voințe puternice” sunt datorate, de fapt, elementului Voinței care este numit Conație, adică: Dorință tinzând să se exprime în acțiune voluntară. Omul care nutrește o dorință sau un impuls puternice, arzătoare, pasionate pentru un anumit obiect va chema în ajutorul lui puterile latente ale Voinței și ale Inteligenței sale. Acestea, sub puterea motrice a Dorinței și stimulate de ea, vor face dovada unei activități și a unei energii neobișnuite în vederea realizării scopului dorit. Dorința a fost pe drept numită Flacăra care produce căldura din care se vor naște Aburii Voinței.

Există relativ puțini oameni care știu să Dorească cu destulă intensitate și insistență. Ei se mulțumesc cu dorințe simple și benigne. Ei nu pot experimenta această Dorință Insistentă care constituie unul dintre elementele importante ale Formulei-Cheie cu ajutorul căreia putem obține ceea ce dorim. Ei nu știu ce înseamnă să încerci și să manifesti această Dorință intensă, arzătoare, pasionată, insistentă, exigentă, devorantă care se înrudește cu dorința persistentă, insistentă, irezistibilă a omului care se înecă pentru o gură de aer; a omului naufragiat sau pierdut în deșert pentru o gură de apă; a omului flămând pentru pâine și carne; a creaturii sălbatice și neîmblânzite pentru perechea ei, mascul sau femelă; a mamei pentru bunăstarea copiilor ei. Și totuși, dacă am cunoaște adevărul, dorința de succes pe care au trăit-o oamenii care au realizat lucruri mari ar adesea la fel de violentă ca toate dorințele enumerate mai sus.

Nu suntem în mod obligatoriu sclavi ai Dorințelor noastre; putem domina dorințele inferioare sau dezavantajoase prin Voința care acționează sub puterea lui “EU SUNT EU” sau a Personalității Dominante. Putem astfel transforma dorințele inferioare în dorințe superioare, dorințele negative în pozitive, dorințele agresive în dorințe miloase. Putem deveni Stăpâni ai Dorinței, în loc să fim dominați de ea. Înainte însă de a o putea face, trebuie să dorim să o facem, ca să putem îndeplini și a atinge acest scop. Ne putem chiar ridica pe culmile voinței, acolo unde “SUNT EU! poate însemna de fapt “Vreau să vreau” și “Vreau să Doresc”. Trebuie mai întâi să dorim “A Vrea să Vreau” și “A Vrea să Doresc”.

Chiar și pe aceste înălțimi sublime ale “ego”-ului descoperim că dorința este Puterea Motrice fundamentală și elementară: asta pentru că ea sălășluiește în chiar inima lucrurilor, în chiar inima noastră – în inima Vieții. Chiar și acolo, noi încercăm să îndeplinim faptele și actele cele mai înalte ale Voinței numai pentru că ele reușesc să ne “mulțumească spiritul” și să ne dea cel mai înalt grad de “satisfacție interioară” – pentru că reușesc să mulțumească, să satisfacă, să dea o expresie și o manifestare dorinței noastre și voinței noastre celor mai mari, celor mai insistente și celor mai puternice.

CAPITOLUL XVIII

PUTEREA MAGNETICĂ A DORINȚEI

Dorințele cele mai puternice și cele mai durabile ale individului au tendința să atragă spre el (sau să-l atragă pe el spre) ceea ce este în relație sau în corelație strânsă cu aceste dorințe. Cu alte cuvinte, dorințele puternice și insistente ale unei persoane tind să atragă spre ea lucrurile care se găsesc într-o legătură strânsă cu aceste dorințe; și, în același timp, tind să atragă persoana spre aceste lucruri. Puterea de Atracție a Dorinței operează în două moduri importante și anume:

- 1) atrăgând spre individ lucrurile aflate în strânsă legătură cu dorințele sale;
- 2) atrăgându-l pe individ spre aceste lucruri.

În experiența voastră personală, după toate probabilitățile, ați experimentat numeroase cazuri în care opera această subtilă lege a Naturii. V-ați interesat cu ardoare de vreun subiect anume și dorința voastră de progres și de perfecționare în acest domeniu a fost puternic stimulată. Ați observat apoi modul ciudat și particular în care persoanele și lucrurile aflate în raport cu acest subiect au intrat în câmpul vostru de observație și de atenție – fiindu-vă parcă, uneori, în aparență impuse, independent de orice act al vostru. În același mod, v-ați simțit atrași în anumite direcții unde urma să găsiți persoane sau lucruri aflate într-un raport oarecare cu obiectul dorinței voastre, informații asupra acestui subiect, condiții în care acest subiect se găsea implicat sau manifestat. Pe scurt, v-ați dat seama că lucrurile se întâmplau “ca și cum” fie că atrăgeați spre voi persoane, lucruri, circumstanțe, fie că erați atrași, antrenați sau “conduși” spre aceste persoane, lucruri, circumstanțe.

În astfel de condiții, veți observa apărând din toate părțile anumite evenimente care se află în raport sau în relație cu obiectul dorinței voastre; cărți conținând informații asupra acestui subiect; persoane care se ocupă de el; condiții în care acest subiect joacă un rol important. Veți descoperi, pe de o parte, că păreți a fi devenit un centru de atracție pentru lucrurile, persoanele și circumstanțele aflate în raport cu acest subiect; sau, pe de altă parte, că vă simțiți atrași de anumite centre de atracție aflate în raport cu acest subiect. Pe scurt, vă veți da seama că ați pus în mișcare anumite principii și forțe subtile care v-au pus în legătură cu tot ceea ce privește acest subiect.

Mai mult chiar: veți descoperi că dacă doriți să mențineți pentru mai mult timp un interes și o dorință continue și persistente față de acest subiect particular, atunci veți fi stabilit un centru de atracție învolburat pentru ceea ce este în raport cu subiectul respectiv. Veți fi pus astfel în acțiune un vârtej mental care își lărgeste regulat cercul de influență, care va atrage către el și către voi lucrurile, persoanele și circumstanțele aflate în raport și în corelație cu el. Este unul dintre motivele pentru care, după ce veți fi “pus lucrurile în mișcare”, în orice direcție particulară de interes sau de dorință, lucrurile tind să fie mai ușoare pentru voi pe măsură ce timpul trece. În asemenea cazuri, ceea ce a necesitat un efort enorm în primele etape pare să se miște aproape automat în etapele următoare. Toate acestea constituie o experiență comună și aproape universală pentru cei care au fost angajați activ într-un gen special de muncă pentru care au fost stimulate și păstrate un mare interes și o dorință constantă.

Vedeți așadar că Puterea Dorinței tinde nu numai să dezvolte și să degaje în voi calitățile și forțele necesare pentru a vă face capabili să vă exprimați și să vă realizați pe linia dorințelor pe care le-ați trăit permanent. Ea tinde în același timp să atragă spre voi (și să vă atragă spre) lucrurile, persoanele, circumstanțele și condițiile aflate în raport sau în conexiune cu obiectul acestor dorințe. Cu alte cuvinte, Puterea Dorinței întrebuințează toate mijloacele de care dispune pentru a se exprima și a se manifesta mai plenar și pentru a-și atinge (prin voi) obiectul și țelul – gradul său cel mai înalt posibil de satisfacere și de realizare. Când ați trezit cu totul în voi o Putere de Dorință și când ați creat pentru ea un centru de influență plin de forță pozitivă, atunci ați pus în mișcare puternice forțe ale Naturii care operează după principiul de activitate subconștientă și invizibilă. În legătură cu asta, amintiți-vă de maxima: “*Puteți obține orice doriți cu condiția să o doriți cu destulă energie.*”

Forța de atracție a Puterii Dorinței operează în moduri multe și variate. În afară de “puterea de atracție” operând “aproximativ așa cum o face și telepatia” – de care am vorbit –, ea operează și în alte moduri, în planul subconștient al spiritului, pentru a influența, a călăuzi și a conduce persoana către alte persoane, lucruri, condiții și circumstanțe aflate în raport sau în relație cu dorința particulară care dăinuie cu constanță și persistență, cea a

persoanei. Sub influența ei, subconștientul trimite la nivelul conștient al spiritului noi idei, gânduri, planuri a căror "aplicație" va tinde să "conducă" persoana în direcția lucrurilor care o vor ajuta să-și realizeze dorințele pe care le păstrează cu înversunare.

În acest mod, persoana este condusă spre lucrurile aflate în raport cu obiectul dorinței ei tot așa cum, în alte moduri, lucrurile sunt conduse spre el. Puterea Dorinței împinge tot atât de adevărat cum și atrage – ea va împinge înainte tot atât de adevărat cum atrage lucrurile spre voi. În anumite cazuri, procesul este în întregime subconștient și persoana respectivă este uluită să descopere că "a căzut", "printr-un noroc" (!), peste niște lucruri care au ajutat-o în locuri în care nu s-ar fi așteptat deloc să le găsească și în locuri spre care a fost condusă aparent de Noroc. Numai că nu este vorba de nici un Noroc: persoanele sunt fără nici o îndoială "conduse" spre niște lucruri și în niște circumstanțe care le ajută, dar asta prin Puterea Dorinței care operează în conformitate cu modul de a acționa al mentalității subconștiente și nu datorită Norocului.

Mulți oameni care au reușit ar putea spune cât de des, în momente critice ale carierei lor, au văzut cum evenimentele cele mai speciale se produceau aparent "dintr-un noroc" sau "din întâmplare", constituind pentru ei mijlocul de a transforma înfrângerile în victorii. Ei obțineau astfel, "printr-un noroc" sau "din întâmplare", o informație importantă care le pune la dispoziție zăua care lipsea din lanțul lor mental sau cheia pentru ceea ce, înainte, scăpase gândirii lor. Sau chiar "cadeau pe" persoana care se dovedea a fi mai apoi singura și unica persoană care ar fi putut să-i ajute. Sau luau la întâmplare ziarul, revista, cartea care le furniza cutare informație necesară sau menționa o altă carte răspunzând acestei nevoi.

Aceste lucruri se întâmplă atât de des și în mod atât de frapant încât mulți oameni cu experiență au învățat să le aștepte, să conteze pe ele și să acționeze în funcție de ele. Pentru că nu cunosc adevăratele cauze subiacente ale evenimentelor, ei se abțin, în general, să-și povestească experiențele prietenilor, din teama de a nu fi priviți drept superstițioși sau creduli. Dar dacă se întâmplă ca subiectul să fie abordat în cursul unei conversații confidențiale între oameni de această categorie, atunci se dovedește că exemplele citate sunt numeroase și seamănă atât de mult prin natura lor, încât cel care reflectează atent este obligatoriu condus la concluzia că există un principiu fundamental implicat în evenimente și că se găsesc în fața unei înlănțuiri logice de cauze și efecte.

Ignorând cauza adevărată a acestor evenimente, oamenii sunt înclinați să le atribuie "norocului", soartei, destinului; sau să se gândească la ele ca la niște "lucruri care nu pot fi explicate". Anumiți oameni care s-au familiarizat cu aceste evenimente au învățat să le recunoască cu promptitudine, atunci când trăiesc această experiență, datorită "impresiei" că "iață încă unul din acele lucruri care..." Ei învață să distingă o impresie vagă și generală de un "sentiment sigur". Uneori, oamenii cred că aceste lucruri sunt rezultatul ajutorului unei Providențe binevoitoare care acționează în favoarea lor; alții simt că au un sprijin "în partea cealaltă"; alții au sentimentul că există "ceva aproape straniu" în toată această afacere; atâta timp însă cât operația acționează în favoarea lor, toți consimt să accepte ajutorul Puterii Necunoscute.

Bineînțeles, în toate aceste cazuri, "Ajutorul puternic" sau "geniul conducător" nu este altceva decât mentalitatea subconștientă a individului, iar evenimentele nu sunt decât faze ale fenomenelor generale din subconștient. Și totuși, Puterea Dorinței este principiul animator al acestor lucruri. Mentalitatea subconștientă, ca și mentalitatea conștientă, este stimulată și împinsă la acțiune prin impulsul Puterii Dorinței. Puterea Dorinței întrebuințează toate formele posibile de energie, de activitate și de putere motrice care îi stau la dispoziție; ea obligă de asemenea toate felurile de mecanisme și de instrumente, mentale și fizice, să o servească. Focul Dorinței încinge toate facultățile spiritului, în plan conștient și subconștient, și le face pe toate să lucreze activ în favoarea sa. Fără Puterea Dorinței, sub o formă oarecare și în anumite faze, nici una dintre aceste facultăți nu ar manifesta activitate. Când ele manifestă activitate, asta implică întotdeauna prezența și impulsul Puterii Dorinței.

Puterea Dorinței va opera uneori într-un mod straniu de indirect pentru a-și atinge scopurile. Datorită mijloacelor de percepție "subterană" ale facultăților subconștiente, Puterea Dorinței se pare că percepe faptul că drumul cel mai lung este uneori cel mai scurt și îl împinge pe individ să urmeze acest drum mai lung pentru a obține obiectul dorinței în termenul cel mai scurt. În astfel de cazuri, ea acționează adesea în așa fel încât răstoarnă planurile care au fost elaborate cu multă grijă; se pare atunci că recoltăm în succes și înfrângere în loc de victorie și de succes. Ea va smulge uneori persoana din anturajul ei și din condițiile ei relativ satisfăcătoare și o va împinge pe drumuri periculoase și pe trasee prost marcate; și în sfârșit, în momentul în care aproape își pierde orice speranță să mai cunoască succesul, se întâmplă ca acesta din urmă să-i fie pur și simplu parcă impus.

Astfel de exemple nu sunt invariabile, bineînțeles, dar se petrec destul de des și cu trăsături suficient de caracterizate pentru a fi recunoscute. Se întâmplă adesea – cum a spus cineva care a trăit această experiență – să ni se pară că suntem înșfăcați de guler, răpiți mediului și ocupațiilor noastre, târați cu putere pe o cale spinoasă, apoi aruncați cu forță, dar cu bunăvoință, pe tronul succesului sau cel puțin în camera tronului, având tronul în fața ochilor.

La sfârșit însă, cei care au trăit experiența acestor activități energetice ale Puterii Dorinței operând prin intermediul subconștientului sau în alte moduri se pun cu toții de acord pentru a declara: "scopul scuză mijloacele; lucrul merită prețul pe care l-am plătit pentru el." Este nevoie de filozofie și de credință pentru a suporta experiențele de acest gen, dar cunoașterea legii și a principiilor care le guvernează vor fi de mare ajutor. Starea de spirit pe care este bine să o păstrăm în cazuri asemănătoare este cea care se exprimă prin fraza următoare: "Viața este frumoasă dacă nu cedăm."

Puterea Dorinței folosește liber facultățile subconștiente în opera ei de Realizare prin Atracție. Ea le folosește în om exact așa cum le folosește în cazul porumbelului călător, al păsărilor migratoare, al albinei aflată departe de stupul ei – ea înlocuiește "instinctul pământului natal" și în cazul omului care caută succesul, și în cazul animalului care caută un adăpost. Se spune că animalele separate de perechea lor – mascul sau femelă – îi simt atracția, chiar și la distanțe foarte mari. Animalele pierdute găsesc drumul spre casă chiar dacă au de parcurs mai multe mile prin regiuni care le erau necunoscute. Dacă o persoană va construi un "adăpost pentru păsări", păsările vor începe curând să vină să se adăpostească acolo – chiar și păsări din specii venite de departe. Păsările acvatice călătoresc fără să se înșele pe deasupra întinderilor de apă; rădăcinile arborilor manifestă același simț al direcției pentru a căuta apa și solurile bogate.

Și sus și jos, Legea de Atracție a Dorinței își manifestă puterea. Omul este sub lege și poate chiar să facă în așa fel încât legea să lucreze în favoarea lui atunci când îi înțelege natura. Omul poate supune Puterea Dorinței tot așa cum a supus și celelalte mari forțe ale naturii – el le poate echipa și face să lucreze pentru el. Din momentul în care a făcut-o să lucreze pentru el, această putere va lucra "fără grabă și fără odihnă" pentru scopul pe care i l-a impus – ea va lucra pentru el în timp ce el veghează și lucrează altfel, în timp ce el doarme sau se odihnește după munca sa conștientă. Dorința este "forța forțelor" pentru că ea este nucleul interior al tuturor celorlalte forme de forță naturală, fizică sau mentală. Orice forță depinde de o Atracție sau de o Respingere interioară – iar acestea din urmă nu sunt decât manifestarea, pozitivă sau negativă, a Puterii Dorinței.

CAPITOLUL XIX

FORMULA-CHEIE

PENTRU A OBTINE CEEA CE DORIȚI

Formula-cheie pentru a obține ceea ce doriți, exprimată într-o formă familiară, este următoarea:

“Puteți avea tot ceea ce doriți cu condițiile: 1) să știți exact ce doriți, 2) să o doriți cu suficientă energie. 3) să aveți convingerea că o veți obține și 4) să acceptați să plătiți, pentru a o obține, prețul cuvenit.”

Vă cerem acum să examinați cu atenție trei din cele patru elemente ale Formulei-cheie: elementul Idealurilor Definite sau “să știți exact ce vreți”; elementul Dorinței Insistente sau “să o doriți cu suficientă energie”; elementul Compensării în Contra-partidă sau “să acceptați să plătiți prețul Achiziției”. Fiecare dintre aceste elemente este de o mare importanță prin prima condiție impusă: “să știți exact ce doriți”.

Când vă veți opri la întrebarea: “Ce vreau exact?”, veți înclina să credeți că este ușor de răspuns. După ce veți analiza însă în detaliu și foarte serios întrebarea, veți descoperi două obstacole care vă stânjenesc în formularea unui răspuns corect. Aceste obstacole sunt: 1) dificultatea de a furniza o idee clară și completă despre dorințele, aspirațiile, ambițiile și speranțele voastre; 2) greutatea de a distinge, în multitudinea dorințelor, aspirațiilor, ambițiilor și speranțelor noastre (în conflict unele cu altele), pe acelea pe care le “doriți” mai mult decât pe celelalte.

Veți descoperi în voi “sfânta nemulțumire” față de insatisfacția generală pe care vi-o dă condiția voastră prezentă, situația voastră, lucrurile pe care le posedați, dar și limitele în care sunteți obligați să vă mișcați. Veți simți, poate, chiar “dorința brută” a Puterii elementare a Dorinței în voi, dar nu veți putea defini clar în mintea voastră direcțiile exacte în care doriți ca această forță elementară să înceapă să se exprime și să se manifeste.

Vă veți da seama adesea că ați dori să fiți în altă parte decât acolo unde sunteți în momentul respectiv; să faceți ceva diferit de ceea ce faceți; să posedați alte lucruri, mai bune, decât cele pe care le posedați; sau ca limitările prezente să fie suprimate, dând astfel puterii pe care o simțiți în voi posibilitatea de a se exprima mult mai plenar; veți simți toate aceste sentimente generoase, dar nu veți fi capabili să vă reprezentați exact care sunt “celelalte lucruri” care ați vrea să le înlocuiască pe cele care sunt acum ale voastre.

Apoi, când veți încerca să vă formați o imagine clară și o idee precisă despre ceea ce doriți, veți descoperi că vreți *multe* lucruri, unele contradictorii, fiecare oferind calități seducătoare, fiecare cerând cu insistență să fie reținut și acceptat de către voi – făcând astfel extrem de dificilă alegerea și decizia finală. Veți găsi că suferiți de un exces de bogăție. Asemeni îndrăgostitului perplex din cântec, veți spune: “Oh, cât de fericit aș fi cu una sau cu cealaltă dacă blonda de colo n-ar exista!” Sau veți face ca măgarul care, aflându-se în fața a două mormane de fân la fel de atrăgătoare, s-a lăsat să moară de foame pentru că nu știa care este cel care îl atrage cel mai mult: riscați să rămâneți inactiv din cauza unui conflict puternic între cauzele dorințelor voastre.

Din cauza uneia sau poate a două dintre condițiile menționate mai sus, marea majoritate a oamenilor nu pot profita de pe urma uriașei forțe elementare a Puterii Dorinței. Ea este prezentă, gata să-și exercite puterea, dar îi lipsește o direcție bine stabilită și capacitatea de decizie; oamenii rămân ca niște vegetale sau ca niște animale inferioare, mulțumindu-se să lase natura să acționeze în conformitate cu liniile ei de autoapărare, de propagare a speciei etc., fără să exercite vreo inițiativă sau să stabilească vreo direcție.

Puterile persoane care sparg aceste bariere și care inventează pentru ele însele sunt cele care au știut clar, “exact ceea ce doreau”, care “au dorit cu putere acest lucru” și care au acceptat să plătească prețul cuvenit. Pentru a face ca forțele Puterii Dorinței să acționeze într-o direcție bine stabilită, individul trebuie să definească cu precizie un drum ideal pe care acestea să poată înainta și să activeze forțele care le vor face să înainteze pe acest drum.

Analiza personalității. Veți descoperi că aplicarea științifică a principiului analizei de sine – sau inventar mental – vă va ajuta să învingeți cele două importante obstacole care se ridică pe calea spre Dobândirea lucrurilor pe care le doriți, obstacole despre care tocmai am vorbit. Analiza personalității, în acest caz, consistă într-o analiză atentă a elementelor dorințelor voastre în scopul de a vă face să puteți descoperi care dintre aceste elemente este cel

mai puternic și înțelege clar ce sunt, în mod real, aceste elemente cele mai puternice. Sufletul tău să "gândească" având la îndemână creion și hârtie". În această muncă de analiză de sine, asta va va ajuta mult să vă "cristalizați" gândurile și, în plus, să dați o formă precisă și logică rezultatelor muncii voastre. Sugestiile și părerea care urmează vă vor ajuta concret în această muncă.

Începeți prin a vă întreba: "Care sunt dorințele mele cele mai arzătoare? Ce doresc, ce vreau mai mult decât orice altceva și dincolo de orice? Care sunt dorințele mele cele mai sus plasate pe scara valorilor?" Începeți apoi să "gândiți" având la îndemână creion și hârtie", răspunzând astfel la întrebarea formulată mai sus.

Luați creionul și începeți să notați dorințele voastre cele mai arzătoare – "nevoile" și "voințele" voastre cele mai importante – pe măsură ce ele apar conștiinței voastre ca răspuns la ancheta pe care o faceți. Notați cu grijă lucrurile și obiectele, țelurile și idealurile, aspirațiile și ambițiile, speranțele și așteptările încredincioase care se prezintă în cursul acestui inventar mental. Notați-le pe toate fără să vă gândiți dacă veți fi vreodată în măsură să le obțineți sau să le dobândiți.

Notați-le pe toate pe o listă, chiar dacă vă par absolut ridicole și inaccesibile pentru moment. Nu vă lăsați striviți de strălucirea țelurilor și idealurilor, aspirațiilor și ambițiilor care se prezintă astfel. Chiar existența lor în dorințele voastre spontane constituie, într-o oarecare măsură, prorocirea realizării lor. Așa cum a spus Napoleon: "Nimic nu este prea mare pentru un soldat al Franței". Sunteți acest soldat al Franței! Nu impuneți limite dorințelor voastre spontane. Dacă se iese de dorință mare, ea trebuie să fie respectată: înscrieți-o deci pe lista voastră.

Prin această metodă de analiză de sine veți aduce la suprafața conștiinței voastre toate sentimentele, dorințele și poftele care stăteau ascunse în subconștient. Multe dintre aceste dorințe ascunse sunt adevăratul nucleu al unor giganți adormiți – căutarea pe care o operați în regiunile subconștiente îi va trezi, îi va face "să se ridice și să fie atenți". Nu vă speriați de acești somnorosi care se trezesc. Nimic din ce veți descoperi acolo nu va este străin. Chiar dacă puteți considera necesar să-i transformați sau să-i interziceți în favoarea unor dorințe mai avantajoase – într-un stadiu mai avansat al muncii voastre – înscrieți-le pe hârtia voastră. Lista trebuie să fie cinstită, deci fiți cinstiți cu voi înșivă în analiza voastră.

Veți observa mai întâi că lista este un talmeș-balmeș mai mult sau mai puțin dezordonat de voințe și de dorințe care, aparent, nu au nici un fel sau foarte puțină ordine logică și nici relații sistematice. Nu vă neliniștiți: lucrurile se vor schimba pe măsură ce veți înainta: o anumită ordine se va stabili de la sine, aproape automat, atunci când va fi sosit momentul. Lucrul esențial, în stadiul în care ne aflăm, este să vă notați toate dorințele cele mai arzătoare pe listă. Asigurați-vă că vă goștiți subconștientul de dorințele lui arzătoare – săpați și scoateți din această mină tot ceea ce are forță în sine.

Următoarea etapă este cea a eliminării reci și fără regrete a dorințelor celor mai slabe, în ideea și în intenția ca lista să prezinte, în cele din urmă, "supraviețuirea celor mai apte". Începeți prin a revizui lista, de la cap la coadă, ștergând cu o linie dorințele cele mai slabe și cele mai puțin insistente – cele care nu sunt decât temporare și trecătoare – ca și pe cele despre care știți bine că nu vă vor aduce mare lucru, nici o satisfacție permanentă și nici o fericire statornică.

În acest fel, veți stabili o nouă listă a dorințelor celor mai arzătoare și a celor susceptibile să furnizeze o satisfacție statornică. Faceți o nouă listă cu acești candidați fericiți, incluzându-i în ea numai pe cei care au puterea și valoarea cea mai mare pentru voi și excluzându-i pe ceilalți. Continuați apoi acest proces de eliminare a celor mai slabi și a celor mai puțin satisfăcători până când veți ajunge în punctul în care simțiți că orice eliminare ulterioară ar însemna să tăiați în carne vie.

În acel moment, vă veți fi dat seama de un fapt deosebit de important și de semnificativ: pe măsură ce lista voastră s-a scurtat, forța și valoarea dorințelor care au supraviețuit au crescut. Asemeni foștilor căutători de aur, ajungeți acum în regiunile unde se găsesc pepite și minereuri bogate. Când veți ajunge la această etapă, ați face bine dacă ați înceta, pentru moment, munca: asta va va asigura odihna mentală necesară și va oferi subconștientului vostru prilejul să efectueze o muncă pentru voi, după metodele lui obișnuite.

Când veți relua lista pentru a o examina, veți descoperi că ea prezintă o nouă ordine generală. Veți descoperi că dorințele care au supraviețuit s-au grupat în mai multe categorii generale. Facultățile voastre subconștiente vor fi îndeplinite pentru voi o muncă importantă. Veți fi gata să comparați aceste categorii una cu alta, până veți fi capabili să alegeți anumite categorii care par mai puternice decât celelalte. Veți putea, după aceea, să eliminați categoriile generale mai slabe, stabilind o nouă listă a celor mai puternice.

Lucrând un anumit timp după această metodă, cu intervale în care să vă odihniți și să vă recăpătați forțele și lăsând digestiei și eliminării subconștiente timpul de a se efectua, vă veți da seama că aveți în față o listă compusă din categorii generale, relativ puțin numeroase, din "nevoi" și din "dorințe" – fiecare dintre ele posedând un grad mult mai mare de forță pe care nu l-ați bănuț înaintea. Subconștientul vostru și-a exercitat puterea asupra acestor

categoriilor ale dorinței și ele au evoluat către un grad mai înalt de forță, de precizie și de claritate. Începeți în sfârșit să descoperiți "exact ce doriți" și ați luat un start bun pentru a o dori cu "suficientă energie".

Reguli generale de selecție. În munca voastră de selectare, eliminare, decantare și îndepărtare a lemnului mort etc., ați face bine dacă ați respecta următoarele trei reguli generale de selecție:

I - *Condiția imperativă cerută.* Selecționându-vă dorințele cele mai arzătoare pentru lista voastră, nimeni nu vă cere să acordați atenție temerilor care ar putea să se nască în mintea voastră: cutare sau cutare dorință este aparent de nerealizat, se află dincolo de puterile voastre sau este imposibil de atins din cauza unor obstacole care par de netrecut. Astfel de temeri, acum și aici, nu vă interesează – ignorați-le pentru moment. Ceea ce vă interesează este să știți: 1) dacă nevoia sau dorința voastră vizavi de un obiect oarecare este simțită sau nu cu destulă putere pentru ca voi să fiți sacrificați alte obiecte dorite; 2) dacă simțiți că această dorință precisă are destulă valoare în ochii voștri astfel încât să consimțiți să plătiți prețul cerut pentru a o realiza chiar dacă acest preț ar fi foarte ridicat. Amintiți-vă vechiul proverb: Zeii au spus omului: "la orice vrei, dar plătește prețul cerut!" Dacă nu sunteți dispuși să "plătiți prețul" – și încă să-l plătiți integral – atunci înseamnă că nu doriți cu destulă energie astfel încât această dorință să devină esențială pentru voi.

II - *Testul Dorinței.* V-am spus că "*Dorința are ca obiect ceva care va produce plăcere sau care va face să dispară o suferință, imediată sau mai îndepărtată, pentru persoana în discuție sau pentru cineva de care ea se interesează*". În consecință, atunci când examinați comparativ forța și valoarea dorințelor voastre sau ale categoriilor generale de dorințe, trebuie să luați în considerație toate elementele – indirecte și directe – de satisfacție și de mulțumire personală.

Trebuie să căutați și să determinați valoarea oricărei dorințe particulare (sau categorii de dorințe) nu numai în lumina propriilor voastre satisfacții și mulțumiri *imediate*, ci și în lumina satisfacțiilor și a mulțumirilor *viitoare*: nu numai în lumina propriilor voastre satisfacții și mulțumiri *directe*, ci și în lumina celor *indirecte* derivate din satisfacerea celor de care vă interesați. Satisfacțiile și mulțumirile voastre viitoare depind adesea de sacrificarea dorinței prezente în favoarea unei dorințe care va da roade în viitor. Puteți ține atât de mult la alte persoane, încât satisfacția și mulțumirea lor să aibă pentru voi o valoare emoțională mai mare decât satisfacerea unei dorințe care privește strict satisfacțiile și mulțumirile voastre personale. Valoarea dorințelor trebuie întotdeauna cântărită cu mare grijă. Dacă lăsați de-o parte unul dintre aceste elemente ale Dorinței riscați să acordați o valoare falsă anumitor clase de Dorințe.

III - *Căutați Dorințele cele mai adânci.* Veți vedea că este înțelept să omiteți de pe listă toate sentimentele, emoțiile și dorințele pur superficiale sau trecătoare: în cazul de față ele nu au decât o valoare destul de mică. În schimb, adânciți-vă în profunzimile ființei voastre mentale sau ale sufletului vostru: acolo veți găsi anumite sentimente, emoții și dorințe profunde de bază, esențiale, permanente. Acolo își au obârșia nevoile și dorințele care, odată trezite, devin la fel de insistente și de imperative precum este aerul pentru omul care se sufocă, hrana pentru cel înfometat, apa pentru cel însetat, masculul sau femela pentru animalul sălbatic, bunăstarea copilului său pentru mama iubitoare.

Dorințele profunde sunt elementele voastre emoționale reale, cele care sunt înfipte în modul cel mai solid și mai permanent în solul ființei voastre emoționale. Sunt dorințele care vor dăinui atunci când dorințele trecătoare și efemere vor fi trecut și vor fi fost uitate. Sunt dorințele pentru care acceptați să "plătiți prețul", oricât de mare ar fi el, sub forma sacrificării sau abandonării oricărei alte dorințe, sentiment sau emoție. Măsurați-vă dorințele prin profunzimea lor esențială, dar și prin importanța lor temporară. Alegeți-le pe acelea care sunt atât de adânc înrădăcinate în solul ființei voastre emoționale, încât nu pot fi smulse de furtunile trecătoare ale condițiilor sau ale circumstanțelor.

Lupta pentru existență. Vă veți apropia de etapele finale ale acestui efort de descoperire a "ceea ce doriți exact". Aveți acum o listă a Dorințelor Insistente – supraviețuitoarele luptei pentru Existență dintre numeroasele voastre dorințe și categorii de dorințe. Dacă ați procedat serios și cinstit în munca voastră de Analiză a Personalității și de Selecție, vă veți găsi în prezența unui grup de dorințe solide și mărețe care așteaptă judecata finală. Datorită unei stranie legi psihologice, acești candidați supraviețuitori au asimilat mult din forța și din energia celor pe care i-au învins în luptă; învingătorii au asimilat vitalitatea celor pe care i-au învins, așa cum omul primitiv speră să atragă în el vigoarea dușmanilor pe care i-a omorât în luptă. Puterea dorinței voastre s-a concentrat acum asupra unui grup relativ restrâns de dorințe, având drept consecință logică o concentrare a puterii.

Vă veți da seama apoi că nevoile și dorințele voastre s-au clasificat în două mari categorii: 1) marea clasă a dorințelor care, deși diferite de celelalte dorințe sau categorii de dorințe, nu le sunt în mod necesar *contradictorii* sau *direct opuse*; 2) marea clasă de dorințe care sunt nu numai diferite, dar și *pozitiv contradictorii* și opuse celorlalte dorințe sau categorii de dorințe.

Celelalte categorii pur și simplu *diferite* pot coexista armonios, așa cum fac lumina și căldura, culoarea și mirosul unei flori; două categorii *contradictorii* și opuse de dorințe nu pot însă să coexiste sau să-și coordoneze energia la același individ: dacă și unele și altele rămân active, atunci vor exista fricțiuni, dizarmonie, luptă, interferență reciprocă.

Este la fel de greu să călărești doi cai mergând în direcții diferite ca și să încerci să păstrezi o forță egală pentru două categorii opuse și contradictorii de dorințe. Cele două categorii – trăgând fiecare în direcții opuse, dar cu forțe egale – vor împinge Voința într-un punct mort. Într-un astfel de caz, individul fie va oscila între cei doi poli de atracție, fie va ajunge într-un "punct mort" situat între ei. Atunci când veți descoperi o serie contradictorie de dorințe de acest fel bine puse în evidență în cadrul categoriei voastre de dorințe arzătoare va trebui să reacționați într-un fel: va trebui să inițiați un proces competitiv din care o categorie va ieși învingătoare, iar cealaltă învinsă.

În acest proces competitiv, veți fi obligați să folosiți facultățile cele mai bune și cele mai fine de analiză și de judecată. Uneori, problema poate fi rezolvată repede și ajungem ușor la o hotărâre: când vă concentrați întreaga atenție asupra celor două categorii, una este atât de evident mai importantă decât cealaltă încât cea de-a doua va dispărea aproape automat. Puterile reunite ale Rațiunii și ale Sentimentului, concentrate asupra unui singur caz, vor avea în mod normal ca rezultat o hotărâre promptă și sigură.

Există însă și cazuri în care cele două serii de dorințe opuse par să posedo o forță și o valoare egale în scara voastră de valori emoționale și intelectuale. În acest caz, se pare că vă găsiți în aceleași condiții ca și bietul măgar pomenit mai sus care a murit de foame pentru că a fost incapabil să aleagă între cele două grămezi de fân. Problema trebuie rezolvată prin introducerea unui element adițional care își va adăuga greutatea la una sau alta dintre serii, făcând ca balanța să se incline astfel în acea parte. Acest element adițional se găsește de obicei într-una sau alta dintre cele două clase de procese mentale care urmează: 1) Imaginația și 2) Asocierea. Să le examinăm pe amândouă.

Elementul imaginativ. Imaginația – întrebuințată în cazul unui conflict de dorințe ca acela în fața căruia vă aflați – are de obicei o mare eficacitate în luarea unei hotărâri. Ca să o întrebuințați, trebuie să vă imaginați pe voi înșivă, mai întâi ca posedând realmente obiectul uneia dintre seriile de dorințe; apoi invers, ca posedând obiectul celei de-a doua serii. În cursul acestui proces, veți face apel la propriile voastre experiențe și amintiri, dar și la amintirile privind experiențele altora. Vă veți imagina "ce impresie v-ar face" faptul de a fi dobândit obiectul – mai întâi *această* nevoie sau dorință, apoi *acea* dorință. Vă puneți singuri, cu ajutorul imaginației, în situația în care v-ați găsi dacă ați dobândi obiectul *acestei* dorințe sau al *aceleia*. Veți hotări apoi ce vi se pare mai bine – adică ce vi se pare că v-ar produce cel mai înalt grad de satisfacție și de mulțumire prezent și viitor, direct și indirect.

Acest proces are avantajul de a putea învinge handicapul pe care o satisfacție viitoare îl suportă în favoarea unei prezente. Experiența viitoare este adusă în câmpul prezentului, putând fi astfel comparată cu o experiență prezentă eliberată de handicapul timpului. Este un lucru foarte important pentru că, de obicei, valoarea prezentă a unui sentiment sau a unei dorințe emoționale este mult mai mare decât valoarea trecută sau viitoare a unei experiențe asemănătoare. Testarea imaginației are ca rezultat: 1) să întărească valoarea prezentă a unui sentiment sau a unei dorințe emoționale realmente avantajoase; 2) să slăbească valoarea prezentă a unui sentiment sau a unei dorințe aparent avantajoase, dar care, în realitate, sunt dezavantajoase. Recurgerea la memorie și la imaginație este foarte recomandată atunci când este vorba de a decide asupra valorii pozitive și reale a unei stări emoționale sau a unei dorințe.

Elementul de asociere. Elementul de asociere introdus într-un conflict de dorințe va avea adesea drept rezultat rapid hotărârea în favoarea unei părți și în detrimentul celeilalte. Asocierea, în majoritatea cazurilor, va întări o serie și va slăbi seria opusă. Asocierea de Idei este acea lege psihologică grație căreia o serie de idei sau de stări mentale este legată de celelalte serii; în așa fel încât, aducând în conștiință o serie, tindem să le aducem și pe celelalte, asociate. În cazul despre care vorbim, vom aduce în conștiință consecințele asociate ale fiecărei serii de dorințe.

Pentru a aplica testul Asocierii, procedați în felul următor: încercați să recunoașteți și să descoperiți cât mai multe dintre rezultatele legate de realizarea seriei de dorințe despre care este vorba – obligați-vă să gândiți la "ce se va întâmpla în plus" în cazul în care veți dobândi obiectul acestei serii de dorințe. Asta seamănă cu o anchetă pe care ați face-o în familia și printre relațiile sociale ale doi pretendenți sau îndrăgostiți rivali – să evaluați rudele și relațiile celor doi și să deduci consecințele viitoare ale unei căsătorii cu unul sau cu celălalt.

Este întotdeauna bine ca, în cazul unor îndoieli în ceea ce privește valoarea comparată a seriilor contradictorii, să examinați cu atenție care sunt exact celelalte lucruri asociate cu fiecare dintre cele două serii de dorințe – ce alte rezultate ar trebui să însoțească dobândirea obiectului sau realizarea scopului fiecărei serii de dorințe examinate. Cu alte cuvinte, trebuie să determinați ce fel de rude sau de prieteni are fiecare dintre pretendenți sau îndrăgostiții rivali. În acest fel, vă veți da seama adesea că una dintre cele două serii de dorințe aparent echivalente are rude și asociați plăcuți și folositori, în timp ce cealaltă nu are decât rude și asociați dezagreabili și dezavantajoși.

Veți descoperi astfel, metaforic vorbind, "în ce fel de familie veți intra în urma acestei căsătorii"; faceți astfel inventarul familiei viitorului soț sau al viitoarei soții, al prietenilor, al asociaților și al tuturor celorlalte relații ale fiecăruia dintre pretendenți. Lucrul are o mare importanță pentru că, în ciuda aserțiunii des repetate "Nu mă căsătoresc cu o familie", este exact ceea ce facem de obicei.

Ideea de a aplica testul Asocierii în astfel de cazuri poate fi exprimat pe scurt după cum urmează: adevărata testare a unei dorințe anume nu se referă numai la rezultatele imediate care se pare că însoțesc realizarea ei, ci și la rezultatele asociate și înrudite care există în cortegiul ei de asocieri și de corelații: rezultatele care "merg" în mod obligatoriu "cu" și care sunt atât de strâns legate de ea încât nu pot fi separate ușor. În anumite cazuri, testul Asocierii va demonstra faptul că prețul pentru realizarea unei anumite serii de dorințe este excesiv – adesea chiar prohibitiv. În alte cazuri, dimpotrivă, veți descoperi datorită acestui test că faceți o afacere excelentă date fiind celelalte afaceri care o însoțesc pe prima. Descoperim astfel că obiectele unor anumite dorințe sunt "bunuri avariate" în timp ce altele au, ca urmare a unor asocieri, o valoare invizibilă pentru observatorul superficial.

Recurgerea la o piatră de încercare. În cazul în care analiza atentă, deliberarea, testele de imaginație și de asociere, ca și celelalte mijloace de evaluare și de măsură, de testare și de încercare, nu au reușit să scoată la lumină avantajul unei serii de dorințe asupra celeilalte, atunci trebuie să recurgeți la Piatra de Încercare a Pozitivității la care ne-am referit atât de des în acest proces. Piatra de Încercare cu ajutorul căreia caracterul pozitiv al oricărei stări, dorințe, al oricărui gând sau sentiment, al oricărei acțiuni mentale este determinat, este reprezentată de întrebarea următoare: "*Asta mă va face oare mai bun, mai puternic și mai eficient?*" În măsura în care orice stare mentală răspunde exigențelor acestui test, în aceeași măsură gradul ei de pozitivitate – și deci de deziderabilitate – este mai ridicat.

Testând astfel două serii de dorințe care se găsesc în contradicție, vă întrebați: "*Care dinne cele două dorințe, în cazul în care se împlinesc, va încerca să mă facă mai bun, mai puternic și mai eficient?*" Este întrebarea – test. Răspunsul trebuie să reprezinte hotărârea voastră definitivă în cazul respectiv. Această Piatră de Încercare este Tribunalul vostru Suprem; trebuie să recurgeți la ea numai atunci când toate celelalte teste au eșuat. Ea reprezintă cele mai bune elemente, cele mai înalte și de cea mai ridicată valoare – de ordin mental, moral sau spiritual – care există în natura voastră; ceea ce există mai rău în voi nu va fi prezent aici. Ea reprezintă un "Summum Bonum" pentru voi: Binele vostru suveran.

Supraviețuirea celor mai apte. Acum, lista voastră de dorințe a devenit un inventar al câtorva rare dorințe arzătoare, dominante, elementare și al unui număr mai ridicat de dorințe mai puțin importante. Dorințele cele mai puternice trebuie în cele din urmă testate pentru a vedea dacă sunt pur și simplu "diferite" unele de altele sau dacă sunt esențialmente antagoniste și contradictorii.

Dacă ele se clasează în această a doua categorie, atunci trebuie puse față în față până când una, dintr-o pereche, câștigă victoria, iar cealaltă este învinsă; pentru că nu trebuie să permitem la două serii de acest fel să rămână în mod permanent în regiunea Dorinței: "o familie divizată împotriva ei însăși nu va supraviețui". Trebuie dusă o luptă pe viață și pe moarte.

Una dintre seriile opuse trebuie să-și plece grumazul în timp ce cealaltă se va ridica mândră, învingătoare. Apoi învinsul trebuie obligat să spună: "După dumneavoastră, Domnule!", așa cum spun, politicoși, verii noștri francezi.

Dacă două serii de dorințe sunt numai "diferite" și nu sunt în mod fundamental sau necesar antagoniste și în conflict, li se poate permite să rămână împreună într-o pace și o armonie reciprocă, cel puțin pentru moment. Această permisiune se poate acorda cu condiția să nu existe totuși prea multe serii de acest fel – care să ocupe în același timp locurile din primul rând al dorinței.

Tendința trebuie să fie mereu către concentrare și energia convergentă; trebuie să vă feriți de dispersarea puterii și a energiei care apare ca urmare a unei mari diversități de dorințe și de țeluri.

Dacă descoperiți că rămân prea multe dorințe arzătoare "diferite" după ce ați ajuns la această etapă de selecție și de eliminare, ar trebui să cântăriți cu atenție fiecare dintre seriile rămase, supunând-o testelor memoriei, imaginației, asocierii și judecății raționale și îndepărtând tot ceea ce nu considerați profitabil și suficient de avantajos. Dacă ajungeți la concluzia că unele dintre dorințele voastre vă costă mai mult decât obțineți, lipsiți-vă de toate acelea care nu valorează nici măcar cât întreținerea lor.

Continuați până când veți fi lăsat serii de dorințe relativ puțin numeroase, toate de o valoare dovedită, de o putere și de o profunzime de emoție foarte mari. Acestea trebuie recunoscute ca valorând prețul pe care sunteți dispuși să-l plătiți pentru a le păstra și menține. Tratați în același mod orice dorință nouă care apare în voi. Testați-le așa cum ați făcut-o și cu precedentele și insistați înainte de a hotări să le păstrați, pentru a obține dovada că "merită osteneala". Dacă vă costă mai mult decât ceea ce obțineți de la ele, înlăturați-le, insistați să-și "plătească întreținerea" și să vă ofere, în plus, un mic profit emoțional. Faceți să funcționeze "afacerea" voastră de emoții și de dorințe după principiile solide ale afacerilor comerciale.

Ați ajuns acum la etapa în care nu mai aveți pe listă decât Dorințele voastre Dominante. Supraviețuitoarele luptei pentru Existență – supraviețuirea celor mai apte. De acum înainte, acele Dorințe Dominante trebuie să domnească asupra împărăției voastre emoționale. Orice nou venit trebuie să-și demonstreze valoarea printr-un test de forță vizavi de aceste Dorințe Dominante: dacă își dovedește forța și este capabil să-și apere locul, foarte bine, poate fi adăugat pe listă. Cei care sunt învinși trebuie eliminați. Asta va cere din partea voastră putere și hotărâre; sunteți însă un personaj energic și hotărât sau, cel puțin, pe cale de a deveni astfel.

Procesul de Analiză de Sine și de Selecție pe care tocmai l-ați examinat vă va furniza două feluri de informații:

1) vă va arăta care sunt categoriile voastre de dorințe arzătoare, Dorințele voastre Dominante;

2) vă va permite să aveți o noțiune clară și precisă și să vă formați o idee solidă despre fiecare dintre aceste Dorințe Dominante. Și într-un caz și în celălalt, el vă va permite să “știți exact ce vreți” – ceea ce reprezintă prima cerință a Formulei-cheie de Realizare.

CAPITOLUL XX

PUNEȚI FORȚĂ ÎN CEEA CE DORIȚI

Așa cum spune Formula-cheie, nu este de ajuns să “știți exact ceea ce doriți”, ci trebuie în același timp să doriți cu destulă energie și “să acceptați să plătiți prețul pentru a realiza această dorință”.

După ce ați examinat prima dintre cele trei cerințe de mai sus pentru a afla ceea ce doriți, vă cerem, în continuare, să examinați cea de-a doua cerință – “să dorești cu suficientă energie”.

Puteți crede că “doriți ceva cu suficientă energie” atunci când doriți ceva cu destulă putere: dacă veți compara însă sentimentul vostru cu acela al persoanelor care manifestă o dorință într-adevăr arzătoare și insistentă, veți descoperi că vă manifestați pur și simplu o “dorință” pentru un lucru față de care simțiți înclinație sau atașament. Comparată cu o “nevoie” sau cu o “voință” unei Dorinți arzătoare, “dorința” voastră nu este decât o umbră. Există posibilitatea să nu fiți decât un simplu amator – un diletant – în arta și în știința de a dori și de a vrea. Puține persoane știu cum să vrea și cum să dorească astfel încât să pună plenar în joc forțele elementare ale Puterii Dorinței.

O veche fabulă din Orient ilustrează natura Dorinței în toată forța ei. Fabula povestește că un profesor a luat cu el, într-o barcă, pe un elev de-al său; plimbându-se pe un lac foarte adânc, profesorul și-a aruncat la un moment dat elevul peste bord. Băiatul a dispărut sub suprafața apei, dar a reapărut după câteva secunde, cu gura larg deschisă pentru a respira. Fără să-i lase răgazul să-și umple plămânii cu aer, profesorul l-a împins încă o dată cu putere sub apă. Băiatul a reapărut pentru a doua oară la suprafață, dar a fost din nou împins înapoi. A reapărut și a treia oară, aproape complet epuizat; de data asta profesorul l-a urcat în barcă și a întrebuințat metodele obișnuite pentru a-l readuce la o respirație normală.

Când băiatul și-a revenit complet de pe urma acestei grele încercări, profesorul i-a spus: “Spune-mi care era lucrul pe care îl doreai mai mult decât orice înainte să te scot din apă – dorința cea mai arzătoare față de care toate celelalte semănau cu niște lumânări ce ar fi fost comparate cu Soarele.” Băiatul a răspuns: “O, Domnule, ceea ce îmi doream cel mai mult era aer, ca să pot respira – nu exista pentru mine, în acel moment, nici o altă dorință!” Atunci profesorul a spus: “Asta să-ți fie măsura dorinței tale pentru acele lucruri la a căror realizare îți vei consacra întreaga viață!”

Nu vă veți da pe de-a-niregul seama de puterea Dorinței subliniată de această fabulă până când nu vă veți folosi imaginația pentru a vă reprezenta pe voi înșivă în situația băiatului care este gata să se înecă; atâta timp cât nu veți fi făcut acest lucru, fabula nu va reprezenta pentru voi decât un șir de cuvinte. Atunci când veți putea să vă dați seama cu ajutorul sentimentelor voastre și să cunoașteți, cu ajutorul minții, forța dorinței de aer a acestui băiat, numai atunci veți fi capabili să exprimați un grad semănător de Dorință pentru obiectele principalelor voastre “nevoi” și “dorințe”. Nu vă mulțumiți cu o cunoaștere intelectuală – faceți să nască în voi emoția și sentimentul cu cât mai multă intensitate.

Pentru a varia ilustrarea acestui adevăr ați putea crea în voi, cu ajutorul imaginației, acea dorință insistentă, supremă, de hrană pe care o încearcă un om care moare de foame, pierdut iarna în mijlocul unei păduri adânci. Există toate probabilitățile să nu fi fost niciodată realmente “infometat” în adevăratul înțeles al cuvântului; ceea ce ați considerat foame a fost pur și simplu poftă de mâncare sau pofta pentru un anumit aliment – rezultat al obișnuinței. Când veți fi atât de infometat încât o coajă uscată de pâine să vă pară delicioasă, numai atunci veți începe să înțelegeți ce înseamnă adevărata foame. Acei oameni care, pierduți în inima pădurii sau naufragiați, au încercat să-și potolească foamea chinuitoare rozând scoarța copacilor sau mestecând bucăți de piele decupate din propriii lor bocanci, acei oameni ar putea să vă dea informații interesante despre ceea ce înseamnă foamea. Dacă puteți să vă imaginați sentimentele unor oameni în astfel de condiții, atunci puteți să înțelegeți ce înseamnă într-adevăr o “dorință insistentă”.

Același lucru este valabil și pentru marinarul naufragiat care plutește pe mare și căruia i s-au terminat rezervele de apă; sau pentru omul care rătăcește printr-un deșert arzător torturat de o foame pe care oamenii normali nu o pot aproape imagina; acești oameni știu foarte bine ce înseamnă o “dorință insistentă”. Omul poate trăi multe zile fără

hrană, dar numai puține zile fără apă și numai câteva minute fără aer. Când lucrurile indispensabile vieții lipsesc pentru câtva timp, ființa vie își vede stimulate sentimentele și dorințele cele mai puternice și cele mai elementare – ele se transformă în pasiuni care cer cu insistență să fie satisfăcute. Atunci când aceste emoții și dorințe elementare sunt puternic stimulate, toate stările emoționale derivate sunt uitate. Imaginați starea emoțională a omului care moare de foame atunci când vede mâncare sau starea omului însetat la cățiva pași de apă; imaginați-vă ce simte dacă o altă persoană sau un alt lucru se interpune și încearcă să-l frustreze de ceea ce dorește în acel moment mai mult decât orice pe lume.

Alte exemple de dorință insistentă pot fi întâlnite la animalele sălbatice, în sezonul împerecherii, în timpul căruia își vor risca viața și vor înfrunta rivali puternici pentru a-și păstra partenerul ales. Dacă ați văzut vreodată un elan în sezonul împerecherii, atunci veți avea o idee și o imagine vie a acestei faze a dorinței elementare care a ajuns la gradul de “cerință insistentă”.

Imaginați-vă, de asemenea, emoția intensă și dorințele încercate de o mamă atunci când este vorba de siguranța și de protecția copiilor ei amenințați de un pericol. Veți descoperi astfel natura și caracterul dorinței elementare stimulate în cel mai înalt grad. Chiar și micuțele păsărele se vor bate, fără cea mai mică șansă de izbândă, pentru a se opune animalului sau omului care încearcă să le fure ouăle din cuib. Nu este decât o mamă slabă acea femelă care nu-și va risca viața, care nu se va duce înaintea morții pentru a-și apăra puil. Femelele devin de două ori mai periculoase atunci când își au în preajmă puii. “Femela unei specii date” este de departe “mult mai de temut decât masculul!” atunci când viața puilului este în joc. Orientalii au chiar un proverb: “Cel care încearcă să captureze un pui de tigru atunci când tigroaica trăiește liberă în apropiere este sau foarte curajos, sau nebun”.

V-am atras atenția asupra acestor exemple (privind forța emoțiilor și a dorințelor elementare puternic stimulate) nu numai pentru a vă arăta cât de puternice devin astfel de dorințe și de sentimente în circumstanțe și în condiții corespunzătoare, ci și pentru a vă ajuta să vă dați seama că există, în tot ceea ce este viu, o forță și o putere emoțională latente. Acestea pot fi transformate, cu ajutorul unei excitații corespunzătoare, într-o activitate energică și pot fi îndreptate către anumite scopuri și anumite țeluri indicate de sentiment. Faptul că această forță și această putere sunt trezite prin – și curg spre – formele particulare de stimulenți indicați mai sus constituie un lucru bine cunoscut. Dar că ele pot fi stimulate până la o forță, o putere și o intensitate egale prin alte forme de stimulenți (astfel de stimulenți vor fi fost puși în fața individului din propria lui voință) constituie un fapt necunoscut de marea masă; puțini oameni au aflat acest secret.

Vă rugăm să vă mai întrebuințați încă o dată imaginația pentru câteva momente. Imaginați-vă un individ care “și-a pus în cap” să atingă un anumit scop sau un anumit țel. El a stimulat atât de mult Puterea latentă a dorinței din el încât trăiește această nevoie sau această dorință la același grad de forță, de putere, de insistență și de hotărâre încăpățanată de care dă dovadă omul care se înecă și care “vrea” aer, omul pierdut în deșert care “vrea” apă, omul înfometat care “vrea” hrană, animalul sălbatic care “vrea” o femelă, mama care “vrea” să-și salveze puil. Este individul în care Puterea elementară a Dorinței a fost stimulată la maximum și canalizată către realizarea și îndeplinirea Dorinței sale Dominante. V-ar plăcea să intrați în competiție cu un astfel de om pentru a dobândi obiectul Puterii Dorinței sale? V-ar plăcea să fiți obstacolul care să bazeze drumul care îl duce spre realizarea dorinței sale? V-ar plăcea să jucați, față de el, un rol analog cu cel al unui om care ar încerca să fure un os din fața unui lup flămând sau să fure un pui de tigru dintre labele mamei sale?

Bineînțeles, acestea sunt cazuri sau ilustrări extreme. Puțini indivizi ajung, de fapt, la etapa indicată - deși nu este deloc imposibil; mulți însă parcurg un drum lung pe această cale. Oamenii puternici și prospere, cei care “au reușit”, care “s-au ajuns”, care “au obținut rezultate” în orice domeniu în care se desfășoară activitatea oamenilor, toți aceștia au parcurs un drum lung, în această direcție, pe calea Dorinței. Ei au trezit în ei viguroasă, elementară Putere a Dorinței care există, în formă latentă, în străfundul ființei spirituale și emoționale – al “sufletului” dacă vreți – a oricărei creaturi omenești. Și au făcut astfel încât această forță elementară să se scurgă prin canalele Dorințelor Dominante pe care le-au adus la suprafața naturii lor din adâncurile subconștientului.

Priviți în orice direcție și veți vedea că oamenii puternici, cei care domină, care reușesc, sunt aceia în care Puterea Dorinței a fost trezită și dirijată pe această cale. Acești oameni “știu ce doresc” – ca și omul care se înecă, omul care moare de foame, cel care moare de sete, ca și animalul care își caută femela sau care are un pui, ei nu au nici o îndoială în ceea ce privește Dorințele lor Dominante. Acești oameni “doresc cu suficientă energie” ceea ce reprezintă Dorințele lor Dominante – la fel ca și omul care se înecă, omul care moare de foame etc. Și ca și în exemplele noastre, acești oameni doreau de asemenea să “plătească prețul”.

Parcurgeți lista bărbaților și a femeilor care au reușit și cărora le cunoașteți cariera. Înscriveți-i pe această listă pe cei care au făcut mari descoperiri sau mari invenții, exploratorii, militarii, oamenii de afaceri, artiștii, oamenii de literă, pe toți cei care au “obținut rezultate” fericite. Apoi verificați nume cu nume, pe măsură ce descoperiți în biografia lor povestea Puterii Dorinței manifestate de acești indivizi. Veți descoperi că în fiecare caz și în toate

erau prezente "Ideaurile precise, Dorința insistentă, Așteptarea încrezătoare, Hotărârea persistentă și compensația în contrapartidă" care constituie Formula-cheie de Realizare a instruirii noastre. Iar această a doua condiție cerută – "Dorința insistentă" – este de fapt Puterea Dorinței elementare îndreptată spre canalele de manifestare și de exprimare. Indivizii respectivi "știau exact ce doreau", o "doreau cu suficientă energie" și "acceptau să plătească prețul".

Această capacitate de a "dori cu suficientă energie" este ceea ce îi distinge pe bărbații și pe femeile care au scopuri și hotărâri ferme de turma obișnuită a persoanelor care "doresc" pur și simplu anumite lucruri într-o manieră calmă, nevolnică, convențională – este cea care distinge între cei care "vor" într-adevăr și cei care "doresc" ca niște amatori. Atunci când recunoștea în anumiți oameni această stare de spirit, Disraeli spunea că o îndelungată meditație îl condusese la convingerea că o ființă umană care are un scop bine definit și o voință care ar pune în joc însăși existența ei în schimbul realizării acestui scop trebuie în mod sigur să-și îndeplinească acest scop.

"Dar, ați putea răspunde, admitând adevărul premizelor dumneavoastră, cum trebuie să procedez pentru a trezi Puterea Dorinței care doarme în mine și pentru a o obliga să-mi realizeze dorințele dominante?" Pentru a răspunde la această întrebare, am spune: "Începeți cu începutul, adică prin a trezi și a atrage Puterea latentă a Dorinței prezentându-i stimulentele de idei și de imagini sugestive". Pentru că, de la început la sfârșit, domnește principiul care a fost exprimat în această axiomă de psihologie: *"Dorința este trezită de și tinde spre lucrurile reprezentate prin idei și imagini mentale: cu cât ideea și imaginea mentală sunt mai puternice și mai clare, cu atât mai puternică și mai insistentă este dorința-pe care ele o trezesc, toate lucrurile fiind de altfel egale"*.

Ar trebui să începeți să aplicați acest principiu încă de la început, chiar și în stadiul în care Puterea Dorinței nu este decât pe jumătate trezită. Există în voi o mare cantitate de Putere a Dorinței latente, adormită – un mare rezervor de Putere a Dorinței care somnolează, dar care conține în el, în stadiu incipient, forțe de manifestare și de expresie formidable de diversificate. Veți face bine să începeți prin a "trezi" acest mare rezervor de Putere a Dorinței – punându-l în activitate mai întâi fără o direcție precisă pentru ca, apoi, să puteți dirija această putere și să o obligați să curgă prin canalele prevăzute de voi pentru ca ea să se exprime și să se manifeste așa cum doriți.

În craterul uriaș al unui vulcan puternic din Hawaii, în fața vizitatorului care a îndrăznit să se aventureze pe marginea prăpastiei, se întinde un imens lac de lavă topită care freamătă, fierbe și emană fără încetare bule de gaze și șuierături - un lac, să-i spunem astfel, de foc lichid. Marele lac incandescent este totuși relativ calm la suprafață, fierberea venind din străfunduri. Ansamblul acestui lichid incandescent prezintă o mișcare ritmică de urcare și de coborâre asemănătoare cu mișcarea mareelor, legănându-se dintr-o margine a craterului în cealaltă. Cel care observă fenomenul va avea impresia puternică a unei puteri latente și în stare incipientă, a unor posibilități de expresie și de manifestare aproape incomensurabile. Își formează convingerea că, dacă s-ar acorda întreaga libertate de acțiune acestei înspăimântătoare mase de foc lichid care fierbe și se leagănă, se ridică și coboară, ea ar arde și ar transforma în cenușă marginile craterului și, revărsându-se, s-ar năpusti peste valea care se întinde la poalele vulcanului, luând cu sine și distrugând totul în cale.

Acest mare lac de lavă topită – această mare masă de foc lichid – este un simbol al imensei mase de Putere a Dorinței care există, în stare latentă, în orice individ – care există în VOI. Ea există acolo, relativ inactivă la suprafață, dar punând întotdeauna în evidență o mișcare specială de fierbere care vine însă din străfunduri. Ea freamătă și clocotește, emite bule de gaz ca orice lichid în stare de efervescență, se ridică și coboară în ritmul unei mări, se leagănă în cadență dintr-o margine în cealaltă. Pare să vă spună întotdeauna: "Sunt aici, neobosită, agitată, mereu plină de aspirații și de dorințe violente, înfometată, însetată, sperând să mă exprim și să mă manifest sub o formă și într-o direcție definite. Tulbură-mă, trezește-mi forța interioară; pune-mă la treabă; iar eu mă voi ridica, îmi voi afirma puterea și voi îndeplini tot ce îmi vei cere!"

Ne dăm seama, bineînțeles, că această stimulare, această agitare a Puterii Dorinței voastre, care există în stare latentă, poate să suscite – și, de fapt, va suscita – o nemulțumire suplimentară din partea voastră; dar ce putem face? Unii filozofi laudă Spiritul de Moderație și de Mulțumire față de ceea ce avem și spun că Fericirea nu poate fi găsită decât acolo. Oricum ar sta lucrurile, putem afirma tot atât de categoric că orice Progres s-a născut din Nemulțumire.

Deși admitem valoarea Mulțumirii, credem totuși în necesitatea răspândirii "Evangeliei Nemulțumirii" la un anumit nivel și într-o oarecare măsură. Credem că Nemulțumirea este primul Pas pe calea Realizării. Credem că ceea ce îi împinge pe bărbați și pe femei să porceadă la Divina Aventură a Vieții, ceea ce se găsește în spatele – și în inima – tuturor progreselor omenești este exact această Divină Nemulțumire. Mulțumirea poate fi împinsă mult prea departe. Mulțumirea absolută se prefăce în Apatie și Letargie – ea oprește roțile Progresului. Natura este în mod evident nemulțumită; altfel, ea ar înceta procesul evoluției. Natura a fost întotdeauna plină de Spirit de Nemulțumire dacă este să judecăm și numai după invariabilele manifestări ale Legii schimbării. Fără Nemulțumire

și Dorință de schimbare nu ar mai exista schimbare în natură. Legea schimbării pune clar în evidență părerea Naturii asupra acestui subiect precum și sentimentele și dorințele ei în materie.

Ar trebui să începeți prin a vă ocupa de marea voastră masă de Putere elementară a Dorinței pentru a o activa și pentru a-i transforma puterea statică în putere dinamică – aducând-o, deci, din starea ei de semirepaus la o stare de nelinește crescândă și de tendință la canalizarea ei spre acțiune. Puteți realiza acest lucru cu ajutorul metodei pe care o veți întreprinde mai târziu în cazul dorințelor specifice, particulare și bine definite – *prezentându-i idei sugestive și stimulatoare, precum și imagini mentale*.

Începeți prin a prezenta Puterii elementare a Dorinței ideea sugestivă și imaginea ei mentală ca fiind de aceeași natură cu marele lac de lavă topită sau de foc lichid, plin de energie, de putere și de forțe latente și în formare; plin de un impuls elementar către exprimare și manifestare în forme și acțiuni exterioare; aptă și gata să îndeplinească cu destulă energie tot ceea ce dorește să facă, cu condiția ca un canal bine stabilit să-i fie pus la dispoziție pentru ca să facă să circule valul de putere. Arătați-i propria ei imagine ca fiind gata să-și transforme energia statică în forță dinamică și să circule de-a lungul canalelor pe care i le-ați furnizat – și, mai înainte de orice, perfect capabilă să o facă cu condiția să se “ridice” și să înceapă o acțiune dinamică. Pe scurt, prezentați privirii ei bagajul vostru de idei și de reprezentări mentale sub forma unei imense oglinzi care reflectează imaginea Puterii elementare a Dorinței așa cum se prezintă ea acestei oglinzi – Puterea Dorinței să se vadă ea însăși așa cum este. Puneți la dispoziția Dorinței Ideea ei complementară.

Ați face bine dacă ați însoți această imagine mentală de o declarație verbală asupra detaliilor acestei imagini. Tratați-vă Puterea elementară a Dorinței cași cum ar fi o entitate – în treacăt fie spus, există o motivație psihologică a acestei atitudini – și spuneți-i într-o manieră precisă ceea ce ea este exact, care îi sunt puterile și care este natura ei, arătându-i dispoziția pe care o are pentru a se exprima și a se manifesta în forme și în activități exterioare. “Bombardați-o” cu aceste afirmații cu toată fermitatea, convingerea și conștiința de care sunteți în stare. Furnizați Puterii Dorinței elementul Ideii și Imaginilor mentale. Oferiți-i reprezentarea a ceea ce este și modelul sau diagrama a ceea ce ea poate face, dacă vrea.

Rezultatul acestui tratament aplicat Puterii voastre elementare a Dorinței va putea fi repede observat grație unei impresii puternice de vigoare a mișcării ritmice de marea și a mișcării de legănare, dar și în accentuarea forței efervescenței și fierberii sale. Din străfundurile ei se vor ridica la suprafață impulsuri, răzmerițe și revolte. Marele lac de lavă topită al Puterii Dorinței va începe să fiarbă cu o intensitate crescută și să-și arate tendința de a produce Valoare sub presiunea Voinței. Veți experimenta în voi dovezi noi și ciudate ale impulsului Puterii Dorinței care încearcă să se manifeste și să se exprime de-a lungul canalelor pe care le-ați pregătit pentru ea.

Înainte însă de a ajunge la această etapă, va trebui să creați canalele prin care vreți să se scurgă Puterea Dorinței atunci când va fi atins faza de fierbere. Canalele acestea trebuie stabilite în linia dorințelor care au dovedit că erau Dorințele voastre Dominante. Construiți-le deci; veți putea apoi construi altele mai mici, pentru dorințele secundare și derivate născute din Dorințele voastre Dominante. Pentru moment însă lucrul care trebuie să vă preocupe sunt canalele principale. Este bine ca fiecare canal să reprezinte ideea clară, adâncă, puternică și imaginea mentală a “ceea ce doriți exact”, așa cum vedeți și înțelegeți voi exact această dorință. Ați descoperit exact ceea ce doreați, când o doreați și cum o doreați; canalele trebuie să reprezinte cât mai exact posibil aceste idei. Stabiliți niște maluri înalte pentru a evita orice pierdere; construiți pereți solizi care să poată suporta efortul; săpați un canal lat și adânc care să poată transporta curentul cu toată masa și forța lui.

Prin expresia “a săpa canalele” Dorințelor noastre Dominante se va înțelege: “a stabili căile care vor fi traversate de abundența curent al Puterii Dorinței pe care ați trezit-o din condiția ei latentă și incipientă”. Aceste canale sau căi sunt create mental, întrebânduându-se Imaginea creatoare și Ideea. Aceste forțe mentale încep să se manifeste creând și prezentând conștiinței voastre ideile și imaginile mentale ale Dorințelor voastre Dominante pe care le-ați descoperit procedând la Analiza de Sine. Construirea acestor canale nu este de fapt decât continuarea efortului mental pe care l-ați făcut pentru a vă descoperi Dorințele Dominante.

Atunci când construiți aceste canale trebuie să respectați următoarele trei reguli generale:

1) *Construiți canale clare și adecvate* formându-vă și conservând o idee clară, apropiată, distinctă și bine definită a fiecăreia dintre Dorințele voastre Dominante, idee în care este condensată întreaga gândire privitoare la Dorința Dominantă și în care nu se găsește materie străină și neesențială.

2) *Construiți canale late și adânci* formând imagini mentale sau idei sugestive făcând apel la emoțiile și sentimentele asociate Dorințelor Dominante. Veți atâta astfel pofta pentru aceste dorințe prin reprezentarea obiectelor lor, dar și prezentându-le imaginile bucuriilor care le așteaptă atunci când se vor fi realizat.

3) *Construiți maluri solide* întrebându-vă Hotărârea Persistentă a Voinței, astfel încât curentul rapid și puternic să poată fi menținut în limitele dorinței dominante și să nu aibă permisiunea de a se revărsa și a se pierde împrăștiindu-și energia și forța în pământul care îl înconjoară.

În momentul în care curentul vostru va curge liber, veți considera necesar să construiți canale secundare care să servească la realizarea unor scopuri și obiecte utile pentru a dobândi obiectele și scopurile canalelor esențiale. Construind aceste canale secundare, respectați aceleași reguli și principii generale pe care vi le-am expus mai sus. Același principiu funcționează și în cazul marilor canale principale, dar și în cazul celui mai neînsemnat canal. *Construiți întotdeauna clar și adecvat, cu ajutorul ideilor și scopurilor definite; construiți mereu în largime și în adâncime, cu ajutorul ideilor sugestive și al imaginilor mentale; construiți mereu maluri solide, cu ajutorul unei voințe hotărâte.*

Trăgând concluziile în urma examinării celei de a doua cerințe – cea care ne cere să "dorim cu suficientă energie" – am vrea să vă convingem de puterea extraordinară de stimulatorie și de insufleteitoare exercitată de Ideile Sugestive și de Imaginile Mentale asupra Puterii Dorinței. Ideile Sugestive și Imaginile Mentale acționează asupra Puterii Dorinței cu un înalt grad de eficiență pentru a o stimula, trezi, anima, încuraja, irita, provoca, emoționa și pentru a o forța să se exprime și să se manifeste. Nu există alți stimulenți care să le fie echivalenți. Toate dorințele arzătoare sunt trezite de astfel de excitanți, fie că sunt folosiți conștient, fie că sunt folosiți inconștient.

De exemplu, puteți să nu aveți nici un chef să vizitați California. Interesul vostru pentru această călătorie poate să fie trezit apoi de ceea ce citiți sau auziți povestindu-se despre acest subiect și constatați că o dorință vagă de a vizita acele locuri se naște în voi. Mai târziu, informații menite să vă ofere materiale suplimentare pentru a forma idei sugestive și imagini mentale trezesc dorința voastră "de a merge în California". Începeți să faceți cercetări febrile pentru a obține un complement de idei și de imagini: cu cât veți obține mai multe, cu atât mai mult va crește dorința voastră. La sfârșit "veți dori cu suficientă energie" și, măturând din cale toate obstacolele, "veți plăti prețul" și veți face călătoria. Dacă nu v-ați fi blindat cu un supliment de idei sugestive și de imagini mentale, dorința voastră originară ar fi dispărut repede. Cunoașteți din proprie experiență adevărul acestui principiu; știți, de asemenea, cum l-ați utiliza dacă ați vrea să hotărâți un prieten să viziteze California, nu-i așa? Și atunci puneți-vă pe treabă pentru a vă servi de acest principiu vizavi de propria voastră Putere a Dorinței atunci când doriți să o stimulați să "vrea cu suficientă energie" ceva despre care sunteți siguri că este în avantajul vostru!

Principiul de care am vorbit mai sus este de obicei ilustrat prin imaginea uleiului Ideii vărsat peste focul Dorinței. Uleiul care menține și face să crească puterea acesteia din urmă.

Figura de stil este bună: imaginea este corectă. Memoria și imaginația voastră vă vor furniza însă o altă care merge mai drept la țintă. Trebuie pur și simplu să vă imaginați efectul pe care l-ar produce asupra voastră spectacolul unui prânz deosebit de îmbietor dacă v-ar fi foame și dacă ați fi incapabili să vă formați despre acest subiect o imagine mentală sau o idee foarte sugestivă. Chiar și în condițiile actuale – când nu sunteți realmente înfometat – gândul la o astfel de masă va face să vă vină apă în gură.

Sau încă, într-un birou supraîncălzit și prost aerisit, vă gândiți la aerul proaspăt pe care l-ați întâlnit în locul din inima muntelui unde v-ați dus să campați și să pescuiți vara trecută; când vă reprezentați bucuriile acestei experiențe puteți oare nega faptul că Puterea Dorinței voastre a fost trezită și stimulată puternic și că aveți chef să abandonați totul și să plecați imediat în sânul naturii?

Ridicând acest principiu la gradul său cel mai înalt de aplicare, încercați să vă imaginați efectul pe care îl poate face asupra unui om care moare de foame spectacolul unei mese îmbelșugate; asupra omului care moare de sete, spectacolul curgerii unei fântăni. Încercați să vă imaginați efectul pe care îl produce asupra elanului sălbatic muștelui îndepărtat al femeii pe care o căutați – ați îndrăzni oare să-i barați drumul într-o astfel de circumstanță? Și, în sfârșit, imaginați-vă excitarea și frenezia dorinței tigroaice atunci când caută hrană pentru puii ei, pe jumătate morți de foame; sau puterea dorinței ei atunci când aude de departe strigătul de deznădejde al puilor ei.

Ca să puteți trăi o nevoie și o dorință la fel de puternice ca acelea pe care le trăiesc oamenii sau animalele care ne-au servit de exemplu, trebuie să vă hrăniți Puterea Dorinței cu idei sugestive și cu imagini mentale analoge. Toate acestea sunt, bineînțeles, cazuri extreme, dar ele servesc la ilustrarea principiului implicat.

Pe scurt, pentru "a dori cu suficientă energie", trebuie să faceți să se nască o foame sfâșietoare și o sete care usucă față de obiectele Dorințelor voastre Dominante. Va trebui să le faceți intense și continue, prezentându-le constant – sub formă de idei sugestive și de imagini mentale – prânzurile cu mâncăruri delicioase și fântânile abundente care așteaptă dorințele împlinite.

Sau trebuie să fiți aidoma băiețelului care, pe jumătate înecat, dorește mai mult decât orice o gură de aer – dorind-o cu întreaga forță sălbatică a sufletului și a ființei sale. Trebuie să păstrați mereu vie în fața ochilor ideea sugestivă și imaginea mentală a "aerului" pe care îl putem găsi chiar la suprafața mării, a "Nevoii" pe care o resimțiți în momentul actual. Când veți putea crea aceste condiții intelectuale și emoționale în voi – și numai atunci – veți cunoaște într-adevăr ce înseamnă să "dorești cu suficientă energie".

Gândiți-vă bine la această idee, până când îi veți fi înțeles întreaga semnificație!

Cum să învingeți tentațiile care conduc ambițiile voastre pe o linie moartă?

În conformitate cu Formula-cheie. "Pentru a obține ceea ce doriți, trebuie nu numai să știți exact ce doriți". nu numai "să o doriți cu suficientă energie", ci și să "acceptați să plătiți prețul cerut". Am examinat deja primele două elemente; să ne oprim acum asupra celui de-al treilea și să aflăm ce înseamnă "a accepta să plătești prețul cerut".

Acest element final – ultimul gard pe care trebuie să-l sărim în cursă – constituie punctul în care, adesea, multe persoane eșuează; depășind cu eleganță primele obstacole, ele se împiedică și cad încercând să treacă de ultimul. Și asta nu din cauza unei dificultăți reale în a depăși acest obstacol, ci mai curând pentru că sunt tentate să subestimeze sarcina și, în consecință, își slăbesc energia. Considerând cursa practic terminată, ele nu mai sunt atente și prudente, eșuând. Pentru că aproape au pus mâna pe premiu, ele își slăbesc efortul și pierd acest premiu.

Legea compensației domnește plenar în împărțirea Dorinței ca și în orice alt domeniu sau regiune ale vieții și ale acțiunii. Este mereu prezentă insistența asupra "contrapartidei" pe care natura o cere, fără nici o excepție, de la cei care vor să profite de avantajele ei. Trebuie să renunți întotdeauna la ceva atunci când vrei să obții altceva. Nu poți să ai în același timp și banii, și hrana: trebuie să-ți cheltui banii dacă vrei să mănânci. Natura își arată pecetea clar și cu vitejie: "Plătește prețul!" Încă o dată, voi cita vechiul proverb: "Zeii au spus omului: la tot ce vrei, dar plătește prețul!"

Atunci când, în experiența reală, treceți prin procesul de alegere a Dorințelor Dominante – cu Lupta lui corelativă pentru Existență și cu supraviețuirea celor mai apte dintre dorințele rivale – începeți să "plătiți prețul" realizării Dorințelor voastre Dominante. Asta pentru că îndepărtați sau abandonați una sau mai multe serii de dorințe în favoarea unei serii preferate. Orice serie de dorințe își are seria opusă, ca și alte serii care, într-o oarecare măsură, ar putea stăneni manifestarea ei plenară: trebuie să "plătiți prețul" realizării unei serii de dorințe abandonând celelalte serii.

Dacă vreți să vă realizați dorința de bogăție, trebuie să "plătiți prețul" renunțând la anumite dorințe care v-ar împiedica să economisiți. Dacă obiectul dorinței voastre este de a dobândi toate cunoștințele dintr-un anumit domeniu de studiu și de cercetare, va trebui să "plătiți prețul" renunțând la dorința de a ști tot pe atâtă în orice alt domeniu. Dacă obiectul dorinței voastre este reușita în afaceri, pentru a-l atinge trebuie să "plătiți prețul" muncind mult și renunțând la celelalte dorințe (distracție, plăceri etc.) a căror satisfacere v-ar face să vă neglijați afacerile. Și așa mai departe; pentru a ajunge la obiectul oricărui fel de dorință, trebuie întotdeauna să "plătiți prețul" renunțând la obiectele celorlalte serii de dorințe.

În anumite cazuri, procesul acesta – care constă în a-și interzice dorințe opuse – este înrudit cu înlăturarea buruienilor dintr-o grădină sau cu tăiatul copacilor – adică suprimarea unei vegetații, înlăturarea lăstarilor inutili sau nocivi care generează creșterea unui lucru util și avantajos. În alte cazuri, totuși, dorințele pe care trebuie să vi le interziceți nu sunt, în ele însele, rele sau inutile. Dimpotrivă, pot fi foarte avantajoase și utile în ele însele, ele pot avea, de fapt, valoare și pot fi adaptate ca Dorințe Dominante de către alții; ele sunt, în același timp, de natură să constituie un obstacol pentru progresul vostru pe linia Dorințelor Dominante pe care le-ați ales.

Lucrurile pot să se opună și să fie antagonice fără ca asta să însemne că unul dintre ele este nociv sau "rău" în el însuși. Când ajungeți la o răspântie, trebuie să alegeți un drum sau altul; nu puteți merge în același timp spre sud și spre nord, indiferent pe ce drum ați fi – deși unul dintre aceste trasee, oricare dintre ele, poate fi bun în el însuși. Nu poți fi, în același timp, un preot apreciat și un om de afaceri foarte bogat. Dacă vă simțiți puternic atras către una sau alta dintre aceste cariere, trebuie să alegeți pe cea pe care o doriți mai mult și să o lăsați baltă pe cealaltă. Tânăra fată curtată de doi admiratori la fel de seducători, bărbatul care se află în fața a două tinere delicioase, copilul care nu are decât un bănuș și mănâncă din ochi două tarte diferite – fiecare trebuie să se hotărască pentru o alegere unică renunțând la cealaltă alternativă și "plătind astfel prețul".

Sunteți obligați să "plătiți prețul" nu numai în procesul preliminar de căutare și de identificare a Dorințelor voastre Dominante, ci și în aproape toate etapele înaintării voastre în experiența pozitivă. Există întotdeauna ceva care apare pentru a antrena Puterea voastră a Dorinței pe un drum lateralnic; vreo dorință seducătoare care vă face cu ochiul pentru a vă scoate de pe Marele Drum care duce la realizare! Acestea sunt momentele în care vi se pare greu să "plătiți prețul" și vă veți întreba adesea foarte serios dacă obiectele pe care le urmăresc Dorințele voastre Dominante merită prețul pe care sunteți invitat să-l plătiți pentru ele. Aceste lupte și aceste tentații sunt cunoscute tuturor; ele constituie unul dintre testele care determină dacă sunteți puternici sau slabi în ceea ce privește puterea voastră de dorință. Este pretextul care trebuie să dovedească dacă "doriți cu suficientă energie" pentru "a plăti prețul".

Deosebit de greu de depășit sunt tentațiile care vă împing să renunțați la dorința voastră de realizare viitoare în favoarea realizării unor dorințe prezente; sau care vă sugerează să abandonați dobândirea unor beneficii viitoare permanente în favoarea unor beneficii temporare și efemere. Demonul vă suflă la ureche că sunteți nebuni să vă mulțumiți cu laptele smântânit de astăzi în speranța de a obține, mâine, smântâna. Sugestia întotdeauna prezentă:

“Mâncăți, beți și bucurați-vă pentru că mâine vom muri” trebuie îndepărtată cu mult curaj și învinsă dacă vreți să atingeți obiectivul despre care rațiunea și judecata voastră au decis că sunt primordiale pentru voi. Trebuie să vă obișnușiți să spuneți: “Pleacă, Satan!”; și după ce îl veți fi obligat să rămână în urma voastră, fiți în continuare foarte atenți de teamă să nu vă împingă din spate!

Este momentul în care hotărâți definitiv dacă da sau nu “doriți cu suficientă energie”. Omul care se înecă nu are nici un fel de îndoială asupra gării de aer de care ar avea nevoie. El acceptă să “plătească prețul”, oricât de ridicat ar fi el. Omul înfometat cunoaște valoarea hranei: el consimte să “plătească prețul” și nu există nici un pericol ca acești oameni să fie atrași pe o altă cale decât cea a Dorinței lor Dominante. Elanul care își caută femela acceptă să plătească prețul pericolului sau al morții posibile care se ascunde, poate, pe drumul lui, dar nu-l veți putea niciodată abate de pe acest drum. Mama-tigroaică nu poate fi îndepărtată de pe drumul pe care ea caută hrană pentru puii ei înfomețați; ea consimte să “plătească prețul”, adică să-și riște viața, fără nici o ezitare. Când începeți să “doriți cu suficientă energie” – ca în exemplele de mai sus – și când începeți să atingeți același grad de intensitate și de insistență manifestat de aceste creaturi, atunci nu veți ezita să “plătiți prețul”: să-l plătiți integral și fără ezitare; când veți fi ajuns la această etapă, demonul își va șușoti sugestiile unor urechi surde la vocea lui.

Pentru a menține curentul Puterii Dorinței în limitele canalelor Dorinței voastre Dominante, malurile trebuie scudate și întărite prin Puterea Voinței. “Voința de a Voi” va fi stimulată să se manifeste. Dacă Dorința este unul dintre elementele fundamentale ale Voinței, ea nu este întreaga Voință. Voința este o combinație subtilă de Dorință în plenitudinea ei și de Hotărâre în Țelul propus. Ea tășnește din Dorință, dar evoluează spre ceva care este capabil să domine Dorința prin capacitatea sa de “A Voi să Vrei”.

Iată trei reguli generale pe care ar trebuie să le notați cu multă atenție: ele sunt în legătură cu interdicția sau cu punerea de o parte a tentațiilor care apar din dorințe în opoziție: acele dorințe care reînvie mereu și care vă îndeamnă să renunțați la a “plăti prețul” sau să vă lăsați antrenați afară din Marea Cale a Realizării Dorințelor voastre Dominante. Două dintre aceste reguli au unele raporturi cu ceea ce am spus despre influența Ideilor Reprezentative asupra Puterii Dorinței.

I - Când sunteți sub influența tentației unor dorințe care vă antrenează pe un drum lăuntric, faceți tot ce puteți pentru a menține Flacăra Dorințelor voastre Dominante, punându-i la dispoziție un supliment de idei sugestive și de imagini mentale care încearcă să-i crească temperatura și să mărească energia.

II - În același timp, evitați cu hotărâre să hrăniți flacăra dorințelor ispititoare cu ajutorul ideilor sugestive și al imaginilor mentale susceptibile de a le face să se nască sau de a le stimula. Din contră, refuzați cu grijă, pe măsura posibilului, să admițeți în mintea voastră astfel de Idei și Imagini; încercați să lăsați să se stingă focul unor astfel de dorințe refuzându-le combustibilul necesar întreținerii lor.

Cea de-a treia regulă, care implică un alt principiu psihologic, este următoarea:

III - Pe măsura posibilului, transformați dorințele care vă antrenează pe drumuri lăuntrice în forme care să fie mai în acord cu tendința generală a Dorințelor Dominante, convertindu-le astfel în energie afectivă mai degrabă salutară decât dăunătoare.

În cazul primei reguli citate mai sus, încercați să suprimați energia dorințelor care vă îndepărtează de scop adăugând o energie suplimentară Dorințelor Dominante. Când atenția este puternic atrasă sau reținută de ideile sugestive și de imaginile mentale ale unei serii puternice de dorințe, ea nu este ușor distrasă de acelea ale unei serii mai slabe. Lumina vie a primeia tinde să o arunce pe cealaltă într-o umbră relativă. Atenția concentrată și menținută ferm asupra unei anumite serii de idei și de imagini mentale refuză să asculte exigențele unei alte serii. Dacă atenția voastră rămâne ocupată de seria avantajoasă, ea “nu va avea timp” să examineze seria opusă. Cum aceste idei sugestive și imagini mentale în opoziție cu Dorințele voastre Dominante sunt astfel menținute în afara câmpului de acțiune al atenției conștiente, dorințele care le sunt asociate tind să moară și să dispară.

În cazul celei de a doua reguli stabilite mai sus, refuzați ferm și cu bună știință să hrăniți flacăra dorințelor care vă îndepărtează de Țel cu combustibilul ideilor sugestive și al imaginilor mentale. Dimpotrivă, începeți ferm și cu bună știință să faceți să moară această flacăra. Nici o flacăra de dorință nu poate continua să ardă cu putere atunci când îi este întreruptă legătura cu provizia ei de combustibil sugestiv. Suprimați provizia de combustibil a oricărei dorințe și ea va începe să scadă în intensitate și în forță. Nu-i permiteți minții voastre să se oprească asupra ideilor și imaginilor mentale care tind să sugereze dorințe putând să vă îndepărteze de Țel. Când astfel de idei și de imagini vi se impun și încearcă să vă atragă atenția, trebuie să vă îndreptați în mod deliberat atenția către altceva - de preferință către ideile sugestive și imaginile legate de Dorințele voastre Dominante.

Biserica Romano-Catolică recunoaște valoarea acestei reguli pentru că părinții ei își învață elevii să-și îndrepte atenția către rugăciune și către anumite forme de exerciții de devoțiune atunci când sunt asaltați de tentații. Fără să avem intenția să negăm valoarea elementului religios care este implicat aici, putem afirma că este absolut sigur că

efectul pur psihologic al unei astfel de metode este foarte puternic. Ați face bine dacă i-ați aplica principiile propriului vostru caz.

În ceea ce privește ce-a-de-a treia regulă stabilită mai sus, transformați energia dorinței care vă îndepărtează de țel în energie de dorințe care să fie mai în acord cu tendința generală a dorințelor voastre dominante. Procedând în acest fel nu numai că veți preveni pericolul pe care îl constituie aceste dorințe care se așază de-a curmezișul drumului care duce către țelul propus și vă distrage atenția, ci veți putea întrebuința energia de bază a Puterii Dorinței pentru a hrăni flacăra unor dorințe avantajoase. Principiul implicat aici este mai puțin cunoscut decât cele implicate în alte reguli: acest principiu este însă solid și poate fi întrebuințat cu rezultate remarcabile de către individul care posedă suficientă voință și hotărâre pentru a-l pune în aplicare.

Ca exemplu pentru acest principiu care are ca obiect transformarea, în forma ei, a Puterii Dorinței ne vom permite să vă amintim un fapt bine cunoscut de către oamenii de știință: energia pasiunilor sexuale poate fi transformată în energie care să fie întrebuințată pentru orice fel de activitate creatoare, mentală sau fizică. Acest aspect este cunoscut și de către preoți, dar și de cei care trebuie să-și exprime opinia în fața celor care doresc să controleze astfel de pasiuni. Explicația rezidă probabil în faptul că dorința sexuală este esențialmente *creatoare* în natura ei fundamentală și este susceptibilă, în consecință, să fie dirijată către alte forme de activitate creatoare. Oricare ar fi însă explicația reală, este demonstrat că persoana care are de înfruntat dorințe sexuale puternice și *jenante poate să încerce să le domine și să le controleze angajându-le într-o activitate creatoare. Energia creatoare elementară este astfel transformată în alte forme de putere creatoare.*

De exemplu, putem *crea* scriind, compunând muzică, efectuând o muncă artistică sau o activitate manuală de construcție sau de creație: de fapt, prin orice fel de muncă în care modelăm, asamblăm, construim, creăm într-un fel sau în altul. În orice muncă de acest fel – cu condiția să dăm dovadă de destul interes pentru ceea ce facem – vom descoperi că impulsul puternic al pasiunii sexuale își pierde treptat din forță. Persoana interesată va avea sentimentul unei noi energii în activitatea creatoare pe care o desfășoară pentru a transforma forma anterioară a Puterii Dorinței.

Medicul care a acumulat destulă experiență știe foarte bine că cea mai bună prescripție posibilă pentru unele dintre aceste cazuri (care vin la el pentru tratament și părere competentă) este recomandarea unei “munci interesante” pentru cap sau pentru mâini (sau pentru amândouă). Există mult adevăr în vechile dicțioane care spun: “un creier care lenește este atelierul diavolului” sau “diavolul dă mult de lucru unor mâini care nu fac nimic”. Principiul, întors pe dos, poate fi utilizat împotriva “diavolului”: dați cât mai mult de lucru capului și mâinilor voastre.

O altă ilustrare a acestui principiu este oferită de efectele binefăcătoare ale unor jocuri – de fapt ale tuturor jocurilor, cu condiția să jucăm fără patimă. În acest caz, dorințele care distrag atenția și îndepărtează de țelul propus (încercând să îndepărteze în același timp de îndatoririle impuse de Datorie) și de realizarea Dorințelor Dominante sunt transformate în interes pentru joc și în Dorință de Joc. Jocul este o supapă de siguranță pentru emoție și sentiment: el servește la transformarea multor dorințe marginale în energie care se exprimă într-un joc interesant. Afirmatia este adevărată pentru jocurile care cer o abilitate pur mentală, dar ea poate fi aplicată și jocurilor necesitând abilitate fizică. Base-ball-ul a fost de-a dreptul miraculos pentru poporul american. Golful joacă și el un rol important oferind un “canal de transformare” a energiei oamenilor de afaceri care sunt ușor compleșiți de efortul monoton cerut de urmărirea încăpățanată a Dorințelor lor Dominante. În astfel de cazuri, dorințele acestea “distractive” sunt nu numai transformate; jocurile furnizează individului destindere, exercițiu fizic și o schimbare a ocupațiilor, care, toate, sunt foarte odihnitoare pentru el.

“A plăti prețul” pentru Dorințele voastre Dominante nu înseamnă obligatoriu să abandonați, în viață, tot ceea ce nu favorizează interesele acestor dorințe particulare; dacă ați proceda astfel ați dauna propriilor voastre interese, restrângând excesiv cercul vostru de interes și de atenție. Sensul exact al acestui îndemn este că trebuie “*să plățiți prețul abandonând, împiedicând sau cel puțin transformând orice dorință care se opune direct sau jenează serios realizarea obiectivelor Dorințelor voastre Dominante*”. Iată prețul pe care trebuie să fiți într-adevăr gata să-l plătiți. În multe cazuri, astfel de dorințe pot fi transmutate în forme care, într-un anumit sens, “vor merge în paralel” cu urmărirea obiectivelor Dorințelor voastre Dominante, devenind astfel mai degrabă utile decât dăunătoare. Datorită acestui procedeu de transmutație se poate obține un profit de pe urma multor elemente emoționale. Ar trebui să vă gândiți un pic la acest proces de transmutație atunci când sunteți amenințați de dorințe care vă distrag și se opun țelului vostru.

Un alt mod de “a plăti prețul” este reprezentat de efortul și de munca pe care trebuie să le depună individul pentru a obține obiectul Dorințelor sale Dominante. Acest efort și această muncă nu sunt rezultatul numai al Hotărârii Persistente a Voinței, deși aceasta constituie elementul activ, interesat. Trebuie să interziceți și “să lăsați să moară de foame” dorințele care se află în contradicție cu țelul urmărit sau care vă împing către un drum lăaturalnic.

Toate dorințele care încearcă să-l îndepărteze pe individ de la sarcina pe care i-o impun îndatoririle sale către acțiuni necesitând mai puțină muncă și promițând, pentru moment, mai multă plăcere și mai multe satisfacții trebuie să fie înlăturate.

Prețul plătit de către bărbații și femeile care au dobândit un succes marcant include aproape întotdeauna abnegație, iar uneori chiar și o privare reală, mai ales într-o primă etapă a acțiunii. Se cere de la ei o muncă mult mai mare – în intensitate și în durată – decât cea cerută în mod cinstit unui salariat; li se cere de asemenea o atenție și o perseverență neobosite. Ei trebuie să „plătească” și cu o hotărâre nestrămutată și o încăpățănare constantă. Este vorba despre abandonarea constantă a plăcerii prezente în favoarea plăcerii pe care o sperați în viitor. Este vorba despre îndeplinirea constantă a unor sarcini care ar putea fi ușor evitate și care sunt, în fapt, evitate de marea majoritate a oamenilor, dar care îi sunt cerute individului inspirat de Dorința Dominantă și acționând pentru realizarea unui „lucru important”.

Napoleon „a plătit prețul”, într-o primă etapă, refuzând să se lase antrenat în ocupațiile frivole ale tovarășilor lui de școală de la Bienne și destinându-și în mod voit timpul liber studierii și stăpânirii elementelor științei și istoriei militare. Abraham Lincoln „a plătit și el prețul” atunci când a studiat, la lumina focului, cele câteva cărți pe care le-a putut găsi în loc să se lase antrenat în plăcerile și jocurile tinerilor lui vecini. Citii istoria oricărui om care a reușit și veți descoperi întotdeauna că el „a plătit prețul” prin studiu, hărnicie, muncă, abnegație, economie, activitate, ca și prin toate celelalte virtuți utile.

Nu încercați niciodată să vă amăgiți cu gândul că puteți să scăpați fără „să plătiți prețul” pentru a vă realiza dorințele cele mai arzătoare. Prețul trebuie întotdeauna plătit – cu cât obiectivul pe care vrem să-l realizăm este mai important, cu atât prețul cerut este mai mare. Veți descoperi însă că, dacă ați învățat să doriți cu „suficientă energie”, prețul vi se va părea relativ ușor de plătit – veți considera că „merită osteneala”.

Dacă simțiți că prețul pe care vi se cere să-l plătiți pentru obiectul Dorințelor Dominante este mai mare decât valoarea lucrului respectiv, asta înseamnă că ceva nu este în regulă. În acest caz trebuie să faceți cu multă grijă „inventarul” „sentimentelor” voastre, evaluându-le și comparându-le atent, așa cum v-am sugerat în observațiile noastre asupra analizei de sine și asupra alegerii Dorințelor voastre Dominante. Veți putea descoperi că ceea ce ați presupus că este o Dorință Dominantă nu este în realitate așa ceva. Sau că ați omis să includeți un element sau o fază necesară a Dorinței Dominante. Sau că ați omis să efectuați o transmutație posibilă a unor dorințe care vă distrag; sau să interziceți, să lăsați să se stingă chiar unele dorințe care vă îndepărtează de țelul propus. Sau că ați omis să hrăniți așa cum trebuie flacăra Dorinței voastre Dominante. În orice caz există ceva care nu este în regulă într-un astfel de caz și aveți obligația să căutați un remediu.

Dacă legea naturii vă cere să „plătiți prețul” pentru orice dorință, ea prevede, în schimb, că realizarea acestei dorințe trebuie să merite întotdeauna prețul. Dacă vă dați seama că valoarea prezentă și valoarea viitoare probabilă a oricărui obiect al dorinței voastre nu merită prețul pe care va trebui să-l plătiți pentru el, atunci trebuie să examinați cu multă atenție și cu mult mai mult spirit critic toată problema. Examinați-o sub toate unghiurile și în lumina tuturor relațiilor și asociațiilor posibile, deliberând asupra consecințelor probabile ale unei linii de conduită opuse și cântărind foarte bine aprecierile voastre asupra celorlalte linii de conduită. Nemulțumirea voastră poate fi pur și simplu temporară și trecătoare sau, dimpotrivă, ea poate să crească în putere și în durată.

Orice dorință care, după o examinare, o deliberare și o judecată chibzuite, pare să „nu-și plătească hrana”, să nu valorizeze prețul plătit pentru păstrarea sa sau pentru locul pe care îl ocupă în partea motivă a ființei voastre, trebuie să facă obiectul unei noi și ultime examinări a meritelor ei, a unei noi aprecieri a valorii ei, pentru a se putea decide dacă trebuie păstrată și tratată pentru a i se adăuga vigoare, energie și o valoare emoțională sau dacă, dimpotrivă, trebuie îndepărtată și respinsă. Testul este întotdeauna următorul: *“Oare cunosc lucrul merită osteneala, merită prețul pe care s-ar putea să trebuiască să-l plătesc; dacă îl voi respinge, mă va costa oare mai mult decât dacă îl voi păstra?”* Piatra de încercare a Meritului trebuie să fie următoarea: *Oare cunosc lucrul mă face mai puternic, mai bun și mai eficient și, în consecință, mă face într-adevăr și pentru o bucată bună de timp mai fericit?*

Rezumat

Ați văzut că Dorința este acea stare emoțională care este exprimată de cuvintele: *“Vreau!”* Ați văzut că *“Dorința are ca obiect ceva care va produce plăcere sau care va face să dispară o suferință, imediat sau mai îndepărtată, pentru persoana în discuție sau pentru cineva de care ea se interesează”*. Ați văzut că *“acționați întotdeauna în funcție de ‘gustul’ sau de ‘dezgustul’ de care sunteți conștienți la un moment dat.”* Ați mai văzut că *“gradul de putere, de energie, de voință, de hotărâre, de persistență și de atenție durabile manifestat de un individ în*

aspirațiile, ambițiile, țelurile, performanțele, munca și acțiunile sale este determinat mai întâi de gradul său de dormință în realizarea obiectului lor: gradul său de «nevoie» și de «dorință» față de acest obiect». Ați mai văzut, în sfârșit, că «Dorința este flacăra care produce vaporii sub presiune ai voinței» și că, prin urmare, Dorința este izvorul de unde țâșnește orice acțiune omenească.

Ați observat că Puterea Dorinței nu numai că este cauza directă sau indirectă a oricărei acțiuni omenești, ci și că ea face să acționeze Forțele Vieții care dezvoltă facultățile și forțele fizice și mentale ale individului în conformitate cu anumite linii având drept scop mai buna manifestare și exprimare a dorințelor lui dominante. Ați văzut modul în care Puterea Dorinței obligă forțele mentalității subconștiente să manifeste și să exprime dorințele cele mai arzătoare. Ați observat modul în care puterile subconștiente acționează pentru a atrage spre individ lucrurile, persoanele, condițiile și circumstanțele care îl pot face capabil să-și manifeste și să-și exprime mai bine propriile dorințe suverane. Modul în care ele tind să îl atragă pe individ spre aceste lucruri, persoane, condiții și circumstanțe. Ați putut constata felul în care Atracția Dorinței lucrează în tăcere, chiar și în timpul somnului, pentru a se ajunge la scopul pe care i-l impune caracterul dorințelor sale arzătoare.

Ați descoperit importanța «cunoașterii exacte a ceea ce dorim» și ați învățat cum să obțineți această cunoaștere atât de importantă cu ajutorul Analizei de sine și al selecției. Ați descoperit importanța faptului de «a dori cu suficientă energie» și ați învățat cum să hrăniți Flacăra Dorinței astfel încât ea să ardă cu putere. Ați învățat cum să faceți să acționeze marele corp al Dorinței Elementare și cum să o faceți să curgă prin canalele manifestării și ale expresiei pe care cu atâtă grijă le-ați construit în acest scop. Ați descoperit necesitatea de «a plăti prețul realizării» obiectelor dorinței voastre și ați învățat regulile generale ale acestei plăți.

Ați fost informați despre puterea înspăimântătoare pe care o deține în ființa voastră Puterea Dorinței. Ați făcut cunoștință cu legile care îi guvernează manifestarea și expresia și cu regulile care îi dirijează controlul și direcția. Dacă ați înțeles bine spiritul acestor lucruri și dacă ați permis influențelor lor să coboare în străfundurile subconștiente ale mentalității voastre, atunci ați devenit conștienți de energia deșteptată de Puterea Dorinței în aceste străfunduri. V-ați simțit plin de o conștiință nouă și explicită a ceea ce este Puterea Personală din voi. Veți fi experimentat deja acest sentiment intuitiv conform căruia anumite forțe subtile, dar dinamice au fost puse în mișcare, în voi, pentru a vă face «mai puternici, mai buni și mai eficienți».

Pe măsură ce veți face să acționeze mai mult aceste mari forțe ale naturii voastre, pe măsură ce le veți dirija canalele de manifestare și de expresie, veți primi din când în când mărturia și proba pozitivă a faptului că sunteți pe drumul cel bun și că întrebuințați metodele bune. Veți fi mirați să primiți probe și rezultate pozitive în modul cel mai neașteptat și provenind de la surse și din direcții la care nu v-ați fi gândit niciodată. Vă veți da seama din ce în ce mai mult – pe măsură ce veți înainta – că ați pus în mișcare una dintre cele mai puternice forțe ale Naturii, de fapt «forța forțelor». În cele din urmă veți începe să vă dați seama că însăși prezența în voi a unei Dorințe Dominante – care și-a câștigat locul în «lupta pentru existență» și care a rezistat tuturor încercărilor – constituie de fapt «profeția propriei sale realizări».

Vi s-a cerut să examinați faptele care au fost descoperite privind natura, caracterul și modurile de activitate ale Puterii Dorinței – această mare energie psihică elementară care străbate orice existență, fiind prezentă pretutindeni. Analizați acțiunile oricărei ființe vii și veți descoperi că ceea ce o inspiră și o motivează este puterea dorinței. Mai mult chiar: examinați mișcarea lucrurilor așa-zis înanimate din natură și veți descoperi acolo forța de energie «a ceva care seamănă cu Puterea Dorinței».

Dacă Natura poate fi privită ca o minunată Mașină Cosmică, atunci Puterea Dorinței este puterea motrice care face să meargă acest mecanism universal. Dacă Natura poate fi privită ca un Macrococosmos Viu, atunci Puterea Dorinței este puterea motrice vie care îi inspiră și îi pune în practică activitățile. Din orice unghi am privi Natura, sub orice ipoteză sau teorie am considera-o, Puterea Dorinței este acel Ceva care este perceput ca direct răspunzător de mișcarea care «face să se învârtă roțile». Vechea axiomă a alchimiei: «Așa cum este sus, așa este și jos; așa cum este înăuntru, așa este și înafară; așa cum este în mare, așa este și în mic» se aplică, în mod vizibil, și în cazul nostru: atât individul, cât și Cosmosul au, evident, ca putere motrice esențială acest Ceva originar, instinctiv, elementar, fundamental, despre care știm că este Puterea Dorinței.

Dat fiind acest fapt, nu este deloc necesar să fiți obligați să studiați metodele de acțiune ale acestei puternice forțe astfel încât să puteți să o întrebuințați în mecanismul vostru de viață și de acțiune. Asemeni gravitației sau electricității, puterea ei stă la dispoziția tuturor celor care au curajul, inteligența și perseverența de a o stăpâni și de a o sili să-i slujească. Ea este la fel de liberă ca aerul sau soarele; nu vă costă nimic să faceți ca mecanismul vostru de viață să meargă datorită ei – nimic în afară de perseverență și de hotărâre. Nu trebuie să o aprovizionați cu putere sau să-i adăugați energie sau forță pe care nu veți avea niciodată ocazia să le folosiți. Ceea ce aveți de făcut este să-i stocați energie, să o faceți să lucreze pentru voi, făcând-o să pună în mișcare mecanismul mental și fizic cu care ați înzestrat-o.

Permiteți-mi să vă rog să acordați atenție următoarei declarații remarcabile a doctorului Wilfrid Lay. Vorbind despre Puterea Dorinței subconștientului, doctorul Lay scrie:

“Vă atrag atenția asupra enormei puteri a Subconștientului. Ea este dorința acumulată în fiecare dintre noi, în cursul unor perioade de evoluție de durată imensă. Ea este forma prezentă, în fiecare individ, a acelei forțe vitale care a rămas nemuritoare de-a lungul a mii de generații de oameni care ne-au precedat și de-a lungul a milioane de generații de animale care le-au precedat pe primele. Ea nu are nevoie să fie altceva pentru noi decât un izvor de putere, o putere la care putem face apel, dacă o înțelegem bine, tot așa cum putem obține putere de la o conductă care transportă vapori sub presiune sau de la un fir care transportă electricitate. Ea nu are nevoie să fie distructivă și, de fapt, nu este distructivă (mai puțin în sufelele extrem de tulburate); dimpotrivă, ea trebuie să fie în fiecare dintre noi (atunci când am învățat să o folosim corect) la fel de sub controlul nostru ca și puterea unui automobil. Ca și în cazul automobilului, există câteva lucruri simple pe care trebuie să le învățăm, iar restul este furnizat de fabricantul mașinii și greșim dacă ne amestecăm. Să conduci o mașină de 200 CP este o experiență pe care mulți bărbați și multe femei nu au nici un chef să o încerce. Cum, de altfel, există multe persoane care, dintr-un motiv sau altul, sunt puțin dispuse să întrebuițeze puterea de 200 CP care există în ele. Disponibilă pentru orice scop și pentru orice tel, și în măsura în care un corp omenesc poate să-i suporte tensiunea, această putere – care în majoritatea bărbaților și a femeilor se află în mâinile subconștientului – este practic fără limite”.

Puterea Dorinței este o Forță Cosmică hărăzită să fie folosită – controlată și dirijată – de către cei puternici. Ea se află la dispoziția tuturor – dar numai puțini oameni au destul curaj și hotărâre pentru a profita de pe urma serviciilor ei. Majoritatea oamenilor se mulțumesc să glumească cu ea, să se joace cu ea, să o mănuiască cu prudență; cei care se simt Stăpâni printre oameni apucă cu îndrăzneală pârghiile ei de control și îi conduc puterea în mecanismul lor mental și fizic. Este o Forță-Cheie care nu poate fi decât în slujba unui Stăpân. Este servitoarea căreia nu îi convin decât cei care au drept deviză: “Pot, Vreau, Îndrăzesc, Acționez!”

Puteți fi un Stăpân al Puterii Dorinței și, astfel, un Stăpân de oameni, un Stăpân de circumstanțe, un Stăpân de Viață – cu condiția să doriți să o doriți. Sunteți Stăpânul vostru – cu condiția să doriți să recunoașteți, să concepeți și să manifestați Puterea lui “Eu sunt eu” care este Eul vostru Real și a cărui servitoare supusă este Puterea Dorinței.

Asociatul vostru tăcut din interior

Dacă planurile mentale aflate în afara și dincolo de câmpul conștiinței obișnuite au fost, până de curând, relativ puțin explorate de către psihologi (de fapt, au fost aproape complet ignorate de către psihologii occidentali până în timpurile moderne), cei mai valoroși gânditori ai epocii contemporane sunt de acord asupra faptului că partea cea mai importantă a travaliului nostru mental se realizează la nivelul planurilor ascunse ale mentalității și că tot acolo au loc și câteva dintre procesele mentale cele mai importante.

Explorarea acestor regiuni obscure ale spiritului a constituit una dintre îndeletnicirile cele mai fascinante ale psihologiei moderne; iar minele au scos la iveală o abundență de minereuri bogate. Numeroase fenomene mentale negate altădată (ca fiind imposibile) de către psihologii ortodocși sau privite de către individul obișnuit ca fiind provocate de forțe supranaturale sunt considerate astăzi ca adaptate perfect ordinii naturale a lucrurilor și operând în conformitate cu legea și ordinea naturală. Aceste cercetări au determinat îmbogățirea cunoștințelor științifice privitoare la mecanismele interne ale spiritului. Ele au pus la îndemâna unor psihologi mai îndrăzneți materiale care au fost folosite în mod practic și eficient cu ajutorul unor metode științifice de aplicare.

Efectul acestor descoperiri a fost de a prezenta individului care gândește un adevăr important – acela că regatul lui mental este un ținut mult mai întins și mult mai minunat decât crezuse până atunci. Eul nu mai este limitat la activitățile lui mentale din câmpul îngust al conștiinței obișnuite. Regatul vostru mental a devenit deodată mult mai întins: el constituie un imens imperiu cu frontiere vaste și îndepărtate, situate dincolo de fruntariile micului regat pe care l-ați considerat mult timp ca fiind aria forțelor, puterilor și activităților Eului.

Eul a fost adesea comparat cu regele unui mare regat mental; dată fiind însă descoperirea unor fapte noi privitoare la domeniul miraculos al activităților mentale inconștiente, subconștiente și superconștiente, suntem obligați să ne reprezentăm Eul într-un mod mult mai corect – ca pe împăratul puternic al unui vast imperiu din care numai o mică parte a fost explorată până în prezent. Ați fost invitați să înțelegeți mai bine vechiul aforism: “Sunteți mai mari decât credeți”. Eul vostru este aidoma unui nou Cristofor Columb care privește imensitatea lumii noi pe care a descoperit-o în jurul lui și al cărui proprietar și șef este.

Întrebuițând termenul “subconștient” pentru a desemna întregul câmp al activităților spiritului care se realizează dedesubtul, deasupra sau în orice caz “în afara” câmpului sau planului conștiinței obișnuite a individului, desco-

perim repede că activitățile subconștientului se întind pe un domeniu foarte larg de manifestare și îmbracă o foarte mare varietate de forme de exprimare.

În primul rând, subconștientul prezidează activitățile organismului vostru fizic; el este duhul care animă procesele fizice. El îndeplinește sarcini complexe – digestie, asimilare, nutriție, eliminare, secreție, circulație, reproducție, pe scurt, toate procesele vitale. Mentalitatea voastră conștientă este astfel ușurată de aceste sarcini uriașe.

Apoi, Subconștientul controlează îndeplinirea acțiunilor voastre instinctive. Orice acțiune pe care o îndepliniți automat, instinctiv, "din obișnuință" și fără utilizarea conștientă a gândirii sau a voinței, este de fapt îndeplinită de către mentalitatea voastră subconștientă. Mentalitatea voastră conștientă, ușurată astfel de această muncă, se poate concentra asupra celorlalte sarcini pe care numai ea le poate îndeplini. Când învățați să faceți ceva "din obișnuință", mentalitatea voastră conștientă a transmis această activitate Subconștientului.

În același timp, Subconștientul este puternic implicat în activitățile naturii voastre emotive. Emoțiile voastre care se ridică până la planul conștiinței clare nu sunt decât manifestările de suprafață ale unor activități mai elementare care se realizează în adâncurile oceanului subconștientului. Emoțiile voastre elementare și instinctive își au izvorul și sâlașul în Subconștient; s-au acumulat acolo din motive de obișnuință, de ereditate sau de memorie rasială. Practic vorbind, toate materialele activităților voastre emoționale sunt acumulate pe planurile și la nivelurile Subconștientului.

Subconștientul conduce de asemenea și procesele Memoriei. Planurile sau nivelurile subconștiente ale Memoriei constituie marea rezervă a impresiilor înregistrate ale memoriei. În plus, pe aceste planuri sau niveluri se realizează trierea amintirilor memoriei, triere care face posibilă rechemarea, recunoașterea și amintirea subsecvente. Aceste regiuni ale mentalității voastre subconștiente conțin nu numai impresiile înregistrate ale experienței voastre personale, ci și acele amintiri ale rasei sau acele amintiri înștețite care se manifestă în voi (vezi "instinctul") și care joacă un rol foarte important în viața voastră.

Subconștientul este apt să îndeplinească pentru voi (și o și face adesea) o muncă importantă în domeniul "gândirii" adevărate. Prin intermediul "rumegării mentale", el digeră și asimilează materialele furnizate de mentalitatea voastră conștientă. El le clasifică (pentru a le compara), formează judecăți și ia decizii asupra lor și în ceea ce le privește – toate acestea sub nivelul conștiinței voastre clare. Psihologii atenți au declarat că cea mai mare parte – de departe cea mai mare – a proceselor judecătorești noastre este realizată de fapt la niveluri și pe planuri mentale aflate în afara câmpului conștiinței noastre clare. O bună parte din activitatea voastră mentală creatoare (în particular, cea a imaginației constructive) este realizată în acest mod, rezultatul fiind apoi împins spre nivelul gândirii conștiente.

În sfârșit, există niveluri și planuri situate "deasupra" acelor ale conștiinței clare obișnuite, tot așa cum există și "dedesubtul" acesteia. Așa cum nivelurile inferioare lucrează asupra materialelor acumulate ale trecutului, nivelurile superioare se ocupă de ceea ce poate fi considerat ca reprezentând activitățile conștiente viitoare ale rasei umane. Despre aceste regiuni superioare ale subconștientului se poate afirma că închid în ele sămânța sau embrionul celor mai înalte facultăți și forțe care se vor dezvolta plenar în viitoarele etape ale evoluției mentale ale rasei. Multe dintre aceste facultăți și forțe superioare încep încă de pe acum să se manifeste (prin fulgere ocazionale) în spiritul unor anumiți indivizi. În consecință, astfel de indivizi sunt adesea priviți ca "inspirati" sau ca posedând acea calitate de putere greu de definit cunoscută sub numele de "geniu".

Pe aceste planuri superioare ale subconștientului își au sediul anumite puteri miraculoase ale Eului, puteri care se manifestă și se exprimă în ceea ce noi numim geniu, inspirație, iluminare – calități mentale excepționale ale unor inteligențe care le marchează ca aparținând unui nivel deasupra celui mediu. La aceste înălțimi sălășluiesc și se manifestă acele minunate activități mentale pe care încercăm să le explicăm sub numele de "Intuiție". Aceste activități nu sunt însă contrare rațiunii, deși uneori par să o tranșează (să o depășească); este mai bine să le considerăm manifestări ale unei Rațiuni mai înalte. Investigarea și explorarea acestor împărății superioare ale subconștientului formează una dintre sarcinile cele mai interesante și cele mai fascinante ale psihologiei moderne. Rapoartele cercetătorilor și exploratorilor sunt de un mare interes; cele pe care viitorul ni le va aduce cu siguranță promit să constituie o contribuție de marcă la istoria cercetării științifice contemporane.

Vă vom ruga să ne însoțiți într-o explorare a diferitelor regiuni ale subconștientului (aceste minunate împărății ale spiritului vostru), de la cele mai de jos la cele mai înalte. În aceste pământuri noi există sedimente de materiale utile vouă, dar și întregii umanități. Intenția noastră este să vi le dezvăluim și să vă punem la dispoziție cele mai bune mijloace de a extrage aceste bogății din mina lor pentru a le converti în bunuri de utilitate practică. Aveți tot interesul să fiți conduși direct spre minele care conțin aceste bogate sedimente și să fiți puși la curent cu procedeele de exploatare și de transformare a minereului. Iată spiritul în care va fi condusă călătoria noastră exploratorie.

Forțele Secrete ale Subconștientului, asemeni oricărei alte forțe a naturii, pot fi aservite și constrânse să vă slujească. Asemeni electricității, ele pot fi stăpânite și conduse astfel încât să poată fi puse la muncă pentru voi și

de către voi. Ați întrebuințat aceste forțe, într-o măsură mai mare sau mai mică, în multe dintre activitățile voastre mentale; dar, după toate probabilitățile, le-ați întrebuințat instinctiv și fără să aveți conștiința deplină a legilor și principiilor pe care ele le implică. Când înțelegeți exact ce sunt aceste forțe, cum acționează ele și care sunt metodele cel mai bine calculate pentru a produce rezultate eficiente, atunci puteți începe să le folosiți inteligent, deliberat, într-o intenție și pentru un scop conștient.

Omul obișnuit nu întrebuințează decât 25% din puterea subconștientă. Omul care înțelege principiile și metodele la care am făcut aluzie mai sus va fi în stare să folosească în proporție de 100% puterea sa subconștientă utilizabilă. Asta înseamnă că va fi în măsură să-și mărească de patru ori activitatea și travaliul mental subconștient cu consecința imediată - creșterea rezultatelor și a efectelor. Dat fiind că cel puțin 75% din procesele mentale umane sunt realizate pe planul sau la nivelul subconștientului, beneficiile rezultate din această înmulțire cu patru a activităților mentale și a puterii utilizabile sunt aproape imposibil de calculat. În plus, această putere și această eficiență crescută nu sunt obținute cu prețul unui efort și al unei uzuri mentale sporite: dimpotrivă, omul care își întrebuințează eficient subconștientul se ușurează de o mare parte din tensiunea mentală care însoțește obligatoriu întrebuințarea mentalității conștiente.

În afară de sarcinile și de puterile Subconștientului pe care le-am menționat deja, mai există o altă funcție mai importantă a acestei faze a mentalității care ar putea fi numită "puterea protectoare". Multe persoane - majoritatea persoanelor, de fapt - au trăit din când în când experiența acestei puteri benefice. Ele au avut impresia foarte pregnantă de a fi în contact strâns cu o forță, o putere sau o entitate de un anumit fel care era, într-un mod oarecare, mai înaltă decât ele, dar care era interesată de prosperitatea lor. Această putere binefăcătoare a fost variat interpretată, în funcție de orientarea generală a gândirii celor care o experimentau. Unii oameni ai antichității au numit-o "geniul lor bun"; alții i-au spus "îngerul lor păzitor"; mulți s-au gândit la ea ca la "un spirit prieten"; asta în timp ce majoritatea dintre ei, deși aveau o conștiință vie a prezenței și a puterii ei, nu au știut să-i dea un nume.

Oricare ar fi însă numele pe care putem să i-l dăm în gând, sau chiar dacă nu putem să-i dăm nici unul, acest misterios ceva a fost recunoscut ca o putere - prezență binefăcătoare. Ea planează deasupra voastră și vă protejează, însuflețită de un interes cald și binevoitor față de individ, aparent devotată intereselor lui și gata să-i facă servicii utile.

Această putere-prezență a acționat adesea în viața multor persoane ca un paznic care previne. În alte cazuri, oamenii au avut sentimentul că ea acționa într-un mod subtil pentru a oferi rezultate și condiții avantajoase persoanelor pe care le proteja. Pe unele le-a condus către circumstanțe și condiții combinate în avantajul lor; pe altele le-a îndepărtat de circumstanțe și condiții combinate care le-ar fi dăunat. Pe scurt, a jucat rolul "geniului bun" sau al "îngerului păzitor" pentru numeroase persoane.

Contactul cu această Mână Invizibilă a fost simțit de foarte mulți indivizi - foarte probabil și de dumneavoastră care citiți acum aceste rânduri. Ea a consolatat inima oamenilor atunci când marea circumstanțelor părea că o va acoperi. Ea le-a transmis un nou suflu de viață, i-a încurajat la un efort reînnoit, le-a dat un nou curaj atunci când aveau cel mai mult nevoie de el. Ea a condus, după câte se pare, unele persoane în prezența altor persoane și lucruri sau în condiții și în medii care s-au dovedit a le fi avantajoase. Oamenii de toate vârstele - și, între altele, capetele pozitive și "solide" ale unor oameni de afaceri - au simțit contactul acestei Măini Invizibile și au mărturisit, cu recunoștință, ajutorul pe care l-au primit de la ea în momente dificile și în situații critice, chiar dacă erau complet incapabili să-i definească adevăratul caracter.

Pentru numeroși gânditori care au efectuat cercetări aprofundate asupra acestui fenomen, este evident faptul că această putere - prezență binefăcătoare -, această Mână Invizibilă care se întinde în momente dificile, nu este o putere exterioară, nici o entitate exterioară. Este mai degrabă o manifestare a acelei părți a naturii mentale a omului pe care am examinat-o aici numind-o "Subconștient". În loc să fie o entitate în afara noastră, ea este considerată ca fiind o parte din noi înșine - o fază, o parte sau un aspect al Eului nostru care se manifestă deasupra nivelurilor sau planurilor conștiinței obișnuite. Cu alte cuvinte, acest "geniu bun" sau "înger păzitor" este Eul nostru superconștient, care se manifestă la anumite niveluri sau pe anumite planuri mai înalte de activitate și de putere.

Aveți în acest Eu mai Înalt un prieten mai sigur, mai credincios și mai sincer decât oricare alt prieten - pentru că el este Voi Înșivă, în substanța și în esența lui. Interesele voastre sunt interesele lui, pentru că sunteți una cu el în esența ființei voastre, a puterii voastre. El va face dovada, în ceea ce privește interesele voastre reale, de o credință, de o vigilență, de un devotament de-a dreptul uluitoare. Vă va arăta, rând pe rând, grija protectoare a unui tată, tandrețea vigilentă a unei mame și ajutorul prietenesc al unui frate. El va fi toate acestea pentru voi - și chiar mai mult - dacă îi veți oferi pur și simplu ocazia să-și dezvăluie prezența și să-și manifeste puterea în viața voastră.

Acest Eu mai Înalt - această fază a Superconștiinței voastre - nu are nevoie decât să fie recunoscut și luat în considerație de către voi pentru a-și manifesta puterea în favoarea voastră. El este descurajat, deprimat și descumpănit

de indiferența voastră, de scepticismul vostru și de refuzul vostru de a-i recunoaște prezența și de a lua cunoștință de puterea lui. El nu cere să fie "antrenat" și "dezvoltat": tot ce cere este să-l recunoașteți, să luați cunoștință de el, să-l acceptați cu bunăvoință și cu simpatie. A făcut mult pentru voi, în trecut – va face încă și mai mult în viitor dacă veți dori să străbateți o jumătate de drum în întâmpinarea lui.

Această cea mai înaltă parte din voi înșivă este plină de discernământ și de o înțelepciune rece și ascuțită. Ea poate vedea departe și este capabilă să descopere și să aleagă drumul bun pentru voi, să vă conducă spre acest drum și să vă mențină pe el în ciuda eforturilor voastre de a apuca pe un drum lăturalnic sau de a vă rătăci în șanțurile care străjuiesc drumul. Veți face bine să mergeți să vă plimbați singuri, din când în când, să conversați intim cu Eul vostru Cel Mai Înalt, să-i faceți o scurtă vizită "de la inimă la inimă". Veți descoperi că acel Cel Mai Înalt Eu este un tovarăș minunat – mai aproape de voi decât orice altă ființă omenească, pentru că el este Voi înșivă și nimic altceva, manifestându-se pe planurile și la nivelurile cele mai înalte ale ființei voastre. Veți ieși din aceste perioade de comuniune cu voi înșivă cu o forță și o vigoare înnoite, plini de o speranță nouă și de o credință nouă, animați de ambiții noi și de hotărârea de a atinge țelurile propuse.

V-am prezentat o imagine a Noului vostru Imperiu Mental - o imagine a planurilor și nivelurilor sale cele mai joase, dar și cele mai înalte, ale dealurilor, dar și ale văilor sale. Acesta este propriul vostru imperiu – al VOSTRU! Este treaba voastră să-l conduceți și să-l explorați, să-l cultivați. În el, sunteți la voi acasă. Numeroasele și minunatele fenomene care se manifestă în acest imens ținut sunt fenomenele voastre – voi trebuie să le controlați, conduceți, dezvoltați, cultivați; voi trebuie să le limitați, restrângeți, împiedicați, după voința voastră, prin voința voastră.

Nu vă lăsați tentați de minunatele puteri manifestate de unele dintre mecanismele sau instrumentele mentale care vă sunt subordonate. Nu vă lăsați vrăjiți de vreuna dintre manifestările fenomenale care există în această țară a minunilor care este spiritul vostru. Priviți-le pe toate; respectați-le pe toate; utilizați-le pe toate; cereți și asigurați-vă de ajutorul și de munca tuturor; dar nu uitați niciodată faptul că Voi, Eul vostru Adevărat – acel "eu sunt eu" – este Stăpânul acestui imperiu, cel care îl guvernează, și că aveți putere și dominație legitimă asupra lui, asupra tuturor locuitorilor lui, asupra a tot ce există în el.

Adevăratul vostru Eu – VOI – este un centru de Conștiință și de Voință, de Putere personală, în sânul acestei Puteri Infinită și Veșnice, al acestei Puteri Ultime de la care se trag toate lucrurile și în care trăim, ne mișcăm și ne avem ființa. Ființa voastră fizică și energiile voastre fizice; mecanismul vostru mental și energiile lui, manifestându-se pe unul sau pe toate planurile și nivelurile conștiinței, ale subconștiinței sau ale superconștiinței; toate acestea nu sunt decât instrumentele sau canalele de expresie ale Adevăratului vostru Eu, ale lui "Eu sunt Eu", ale VOAȘTE.

VOI – acel "Eu sunt Eu" – sunteți centrul lumii voastre personale de experiență și de manifestare. Păstrați-vă întotdeauna locul care vi se cuvine în centrul acestei lumi; observați toate evoluțiile și revoluțiile din jurul acestui centru, așa cum planetele își efectuează revoluțiile lor în jurul Soarelui. Voi sunteți Soarele! Nu vă pierdeți echilibrul, nu vă lăsați tentați să vă îndepărtați de poziția voastră centrală pentru a face un serviciu uneia dintre planetele voastre subordonate – nici măcar celei mai mari dintre ele.

Salutare, Putemice Împărat! Intrați în Noul vostru Imperiu Mental, luați-l în stăpânire, conduceți-l și guvernați-l! Este al VOSTRU!

Permiteți-mi să vă reamintesc adevărul vechiului aforism: "Sunteți mai mari decât credeți!"

INTRODUCERE

Care este tendința politică cea mai puternică din lumea de azi?

După cel de-al doilea război mondial, această tendință mergea în sensul democrației. Democrația însă l-a dezamăgit, într-un anumit fel, pe omul de rând. Când a început criza și când el s-a găsit în imposibilitatea de a asigura celor care îi erau dragi acoperișul și hrana, omul de rând a cerut ceva mai mult decât egalitatea șanselor. El a cerut SECURITATE în fața nevoii.

Pentru a răspunde acestor exigențe, au apărut așa-numiții "Oamenii Tari" – Mussolini, Hitler, Antonescu, Franco și alții, așa s-a născut Fascismul. Oamenii au obținut, într-un anumit fel, securitatea, dar și-au dat în schimb libertatea. Ei au aflat în curând că puterea se hrănește cu putere și că singurul scop al dictaturii este războiul, care distruge tot.

Și rațiunea? Aceeași rațiune care l-a împins pe om de la începuturile timpului – dorința arzătoare de securitate, securitate pentru casă, securitate împotriva nevoii, securitate pentru bătrânețe.

De la începutul timpurilor, căutarea securității a fost una dintre nevoile cele mai puternice ale întregii naturi. Observați acest lucru la animale, în modul în care ele își ascund cuibul și încearcă să-l pună la adăpost de jefuitori – oameni sau animale. Observați acest lucru în mărturiile pe care le-a lăsat omul primitiv în cavernele săpate în stânca muntelui, în locuințele făcute din trunchiuri de arbori, în adăposturile săpate în malurile falezelor. Regăsiți această căutare până în epoca cetăților înconjurare de ziduri, a castelelor întărite sau munților inaccesibili în care și-au construit adăpost unii oameni.

De-a lungul întregii istorii constatați că această căutare a securității este una dintre caracteristicile dominante ale speciei umane. Iar acum, când omul de rând și-a dat seama de puterea lui, îl vedeți unindu-se în toată lumea pentru a deveni stăpân peste toate cu scopul ca el și ai lui să poată găsi, în fața nevoii, securitatea, pentru care a făcut atâtea eforturi.

Lucrul de care nu pare să-și dea seama este că simpla redistribuire a proprietății nu a rezolvat și nu va rezolva niciodată problema lui. Asta îi va furniza, cu siguranță, o abundență temporară, dar aprovizionarea este o problemă care se pune tot timpul; atunci când mica sa parte din distribuția generală va fi fost consumată, omul se va găsi mai neajutorat decât înainte, pentru că producția fie va înceta, fie va fi puternic micșorată.

Redistribuirea nu este o soluție. Ea a fost încercată de mai multe ori, dar a eșuat de fiecare dată. Trebuie să mergeți dincolo de ea. Trebuie să ajungeți până la originea lucrurilor. Iată ce vom încerca să facem în paginile care urmează:

"Aflați, cetățeni neliștiți ai pământului,
Aflați, voi care căutați bucuria și plăcerea,
Că există trei lucruri de o valoare veșnică:
DRAGOSTEA, care cuprinde până și lucrurile cele mai neînsemnate;
MUNCA, mulțumită de ce face și de ce aduce;
ȘI CREDINȚA, vâslind cu aripi neobosite.
Divine sunt puterile care însoțesc acest trio
Și suverană cucerirea lor asupra timpului și sorții.
DRAGOSTE, MUNCĂ, CREDINȚĂ, numai ele sunt mari".

CAPITOLUL XXI

FORȚA CREATOARE

“Duhul Stăpânului este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor blânzi: El M-a trimis să pansez pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberarea robilor și deschiderea închisorii celor ce sunt în lanțuri; să vestesc anul de îndurare al Domnului”. (1)

“La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”. (2)

Ce înseamnă “Cuvântul”, “Vorba”? Un concept sau o imagine mentală, nu? La începuturile limbajului, cuvintele erau create pentru a reprezenta anumite imagini sau anumite obiecte. Cuvântul cal, de exemplu, face să ne vină în minte imaginea care a rămas pe retină sau în creier după ce am văzut acest patruped.

Ce s-ar întâmpla oare dacă nu ar exista calul? Dacă am fi incitați să creăm un cal fără să cunoaștem în prealabil un astfel de animal? Ar trebui, mai întâi, să construim o imagine mentală clară a acestui animal, nu-i așa? Ar trebui să elaborăm o imagine mentală a fiecărei părți a anatomiei lui, a fiecărei trăsături fizice. Ați avea nevoie de un concept mental perfect a tot ceea ce este cuprins în cuvântul cal.

Este ceea ce s-a întâmplat atunci când Dumnezeu a creat lumea. La început era “Cuvântul”, vorba – conceptul mental, imaginea în mintea lui Dumnezeu a ceea ce El proiecta. “Și Cuvântul a devenit trup”. (3) El a luat formă și substanță. A devenit o lume locuibilă. El a dăruit creaturi: pești în mare, păsări în aer, viețuitoare pe câmpuri. Și la urmă pe om.

Viața era atunci, ca și acum, un proces care se dezvoltă continuu. Aceste forme primitive ale vieții erau amenințate de tot felul de primejdii: inundații, cutremure, secetă, călduri tropicale, frig, erupții vulcanice – dar fiecare nouă primejdie nu era decât un stimul pentru a găsi o nouă resursă, pentru a însuși Forța Creatoare într-o nouă formă.

Pentru a răspunde unei serii de nevoi, Forța Creatoare a format Dinozaurul; pentru a răspunde alteia, Fluturile. Mult înainte de a ajunge până la om, îi vedem, în mii de moduri, resursele nelimitate. Pentru a scăpa de primejdia apei, unele forme de viață au căutat uscatul. Urmărite pe uscat, ele au urcat în aer. Pentru a se putea respira în mare, Forța Creatoare a făcut branhiile. Pentru formele de viață care au ajuns pe uscat ea a pus la punct plămânii. Pentru a face față unei anumite primejdii ea a dezvoltat o cochilie. Pentru o alta, a dezvoltat agerimea piciorului sau a aripilor. Pentru a proteja împotriva frigului glacial a făcut să crească o blană; în climate temperate, păr. Supusă alternării între cald și rece, ea a produs penele. Întotdeauna însă, de la bun început, ea și-a arătat puterea de a face față tuturor schimbărilor de condiții, *de a răspunde tuturor nevoilor creaturii*.

Dacă această Forță Creatoare ar fi putut fi distrusă sau dacă s-ar fi putut opri dezvoltarea ei constantă, atunci ea ar fi pierit, cu multe epoci în urmă, atunci când focul și apa, seceta și foametea se înlocuiau unele pe altele într-o succesiune rapidă. Dar obstacolele, nenorocirile, cataclismele nu reprezentau pentru ea decât ocazii noi de a-și afirma puterea. Avea nevoie, de fapt, de greutate și de obstacole care să o trezească, să o oblige să-și manifeste energia și resursele.

Reptilele uriașe, animalele monstruoase ale preistoriei au dispărut pe măsură ce se schimbau condițiile care le făcuseră posibile; Forța Creatoare rămânea însă, schimbându-se în funcție de epoci, dezvoltându-se mereu, ameliorându-se mereu.

Atunci când Dumnezeu a pus această Forță Creatoare în creaturi, El i-a dat o energie, resurse nelimitate. Nici o altă putere n-o poate egala. Nici o forță nu o poate învinge. Nici un obstacol n-o poate reține. De-a lungul întregii istorii a vieții și a omenirii, puteți vedea cum apare inteligența ei conducătoare pentru a răspunde tuturor nevoilor vieții.

Nimeni nu o poate urmări de-a lungul epocilor, până la a noastră, fără să-și dea seama că țelul existenței este

(1) Isaia, 61, 1-2.

(2) Ioan, 1, 1.

(3) Ioan, 1, 14.

CREȘTEREA, DEZVOLTAREA. Viața este dinamică, nu statică. Ea se mișcă mereu înainte, nu rămâne nemișcată. Singurul păcat ce nu poate fi iertat, în întreaga natură, este de a rămâne nemișcat, de a stagna. Gigantosaurus, care avea mai mult de o sută de picioare în lungime și era înalt cât o casă; Tyrannosaurus, care avea puterea unei locomotive și reprezenta punctul suprem al înspăimântătorului; Pterodactylus sau Balaurul zburător – toți monștrii gigantici ai epocilor preistorice – au dispărut. Ei au încetat să răspundă unei nevoi utile. Ei rămăneau nemișcați în timp ce viața din jurul lor îi depășea.

Egiptul și Persia, Grecia și Roma, toate marile imperii ale antichității au pierit atunci când au încetat să mai crească. China s-a înconjurat de un zid și a rămas nemișcată o mie de ani. În întreaga Natură, a înceta să crești înseamnă a pieri.

Această carte este scrisă pentru bărbații și pentru femeile care nu sunt dispuși să rămână nemișcați, care refuză să înceteze să mai crească. Scopul ei este de a vă oferi o înțelegere mai clară a propriilor voastre potențialități, de a vă arăta cum să lucrați cu energia și puterea nesfârșită ale Forței Creatoare, lucrând prin voi și profitând de ea.

Spaima omului aflat la o răspântie și neștiind pe ce drum să apuce nu trebuie să vă terorizeze pentru că voi singuri vă construiți viitorul. Singura lege a energiei nelimitate este legea abundenței. Principiul vostru este Principiul Creator. A supraviețui, a câștiga, a învinge toate obstacolele – asta a fost practica lui zilnică încă de la începutul timpurilor. Ea nu are astăzi mai puține resurse decât a avut atunci. Nu aveți decât să-i furnizați impulsul, să lucrați în armonie cu ea și să obțineți de la ea tot ceea ce vă trebuie. Pentru că dacă Forța Creatoare este atât de puternică în cele mai reduse forme de viață animală încât poate face să se nască o cochilie sau un pește pentru a răspunde unei nevoi; dacă ea poate învăța o pasăre să zboare în cercuri largi pentru ca apoi să se năpustească asupra prăzii (să planeze și să zboare); dacă ea poate face să crească o altă lăbuță unui păianjen sau unui crab în schimbul celeia care s-a pierdut, atunci ce nu poate face ea pentru voi, creaturi care gândiți, raționale, dotate cu o minte aptă să lucreze în alianță cu această Forță Creatoare, cu energie, cu un țel și cu inițiativă care să o împingă înainte!

Veți găsi dovada acestor afirmații de jur împrejurul vostru. Impuneți-vă să executați un exercițiu violent: la început, mușchii vă sunt slabi, oboseți. Continuați însă câteva zile și ce veți observa? Forța Creatoare din voi îi fortifică imediat, îi întărește, pentru a răspunde nevoii.

În viața voastră de zi cu zi descoperiți această Forță care lucrează regulat. Puneți mâna pe ea, lucrați cu ea, îndrăgiți-o și n-o să existe nimic pe care să nu puteți să-l faceți. Simplul fapt că aveți de depășit obstacole este în favoarea voastră pentru că atunci când nu există nimic de făcut, când lucrurile își continuă cursul fără nici o poticneală, atunci Forța Creatoare pare să doarmă. Ea își dă cea mai mare silință atunci când aveți nevoie de ea, când faceți apel la ea fără încetare.

Diferă de Șansă prin aceea că norocul este un derbedeu năstatornic care face cele mai multe bezele celor care au cea mai puțină nevoie de el. Pariati-vă ultimul banuț pe o carte – neavând nimic între voi și ruina decât o învârtitură de roată sau rapiditatea unui cal – și există o sută de șanse contra una ca norocul să vă părăsească.

Se întâmplă exact contrariul în cazul Forței Creatoare din voi. Atât timp cât lucrurile merg de la sine, atât timp cât viața își urmează cursul fără poticneli, această Forță Creatoare pare să moțăie, liniștită în certitudinea că atăcerile voastre nu au nevoie ca să se ocupe cineva de ele. Dar dacă lucrurile merg anapoda, dacă ruina sau moartea vă privesc în față, atunci Forța Creatoare se va afirma cu condiția ca voi să-i oferiți această posibilitate.

Există un sentiment napoleonic de putere care susține succesul în certitudinea că această Forță Creatoare invincibilă se află îndărătul fiecăruia dintre actele voastre. Știind că aveți alături de voi o forță care nu a dat niciodată greș în tot ceea ce a făcut, puteți merge înainte cu certitudinea că nu vă va lăsa tocmai pe voi. Ingeniozitatea care a depășit toate obstacolele pentru a face din voi ceea ce sunteți nu vă va abandona tocmai acum, când aveți nevoie imediată de ea. Este forța de rezervă a atletului, momentul de revenire al alergătorului, puterea la care faceți instinctiv apel, în momentele dificile sau de exaltare, pentru a îndeplini acele acte pe care le veți considera apoi întotdeauna ca dincolo de puterea omului.

Aceste acte nu sunt însă deloc supraomenești. Ele se află pur și simplu dincolo de capacitatea eului vostru conștient. Dacă eul vostru conștient încheie o alianță cu acest gigant care doarme în voi, treziți-l în fiecare zi ca să-și facă datoria și aceste acte supraomenești vor deveni realizările voastre obișnuite și zilnice.

Puțin importă dacă sunteți bancher sau jurist, om de afaceri sau funcționar, dacă aveți în păstrare milioane de dolari sau dacă trebuie să luptați pentru pâinea zilnică. Forța Creatoare nu face nici o deosebire între cel mare și cel mic, între cel bogat și cel sărac. Cu cât nevoile voastre sunt mai mari, cu atât ea va răspunde mai repede chemării voastre. Pretutindeni unde există o sarcină ieșită din comun, pretutindeni unde există sărăcie, sau suferință, sau hoală, sau disperare, această Servitoare a spiritului vostru așteaptă, gata să servească și dornică să o facă, cerându-vă numai să faceți apel la ea. Nu numai că este gata să servească și dornică să o facă, ci este și întotdeauna APTĂ să ajute: ingeniozitatea ei, resursele ei nu cunosc limite. Ea este spiritul. Ea este gândirea. Ea este telepatia

care transportă mesaje fără cuvinte rostite sau scrise. Este cel de-al șaselea simț care vă avertizează împotriva primejdiilor invizibile. Nu are nici o importanță dacă problema voastră este deosebit de complicată sau îngrozitor de simplă; soluția ei există undeva în minte, în gândire. Și cum soluția există, acest gigant mental o poate găsi pentru voi. El poate cunoaște și face orice lucru care este just. Tot ceea ce trebuie să știți, tot ceea ce este necesar să faceți, puteți să aflați și puteți să faceți cu condiția să căutați sprijinul acestui Geniu al minții voastre și să lucrați împreună cu el în modul cel mai potrivit.

Fiecărei creaturi vii, Dumnezeu i-a dat destul din Forța lui Creatoare pentru a o face capabilă să dezvolte tot ce îi era necesar ca să supraviețuiască. În spatele oricărei creaturi vii și acționând prin ea se află această Forță Creatoare; și fiecareia îi era dată puterea de a recurge la ea atunci când avea nevoie. În formele inferioare de viață, acest apel trebuia să fie limitat la ele însele, la propriile lor corpuri. Ele nu-și puteau schimba mediul.

Își puteau forma un adăpost sub forma unei cochilii în care să trăiască: este ceea ce au făcut crustaceele, melcul, broasca țestoasă. Ele puteau înrebuința Forța Creatoare pentru a-și dezvolta vigoarea, rapiditatea, dinții sau gheare – orice se găsea în ele și le aparținea. Numai că, în afară de cazul în care ar fi construit cuiburi sau vizuine sau orice alt fel de adăpost mai mult sau mai puțin sigur, ele nu puteau modifica condițiile care existau în jurul lor. Numai omului îi era acordată puterea de a-și crea propriul lui mediu. Numai lui i-a fost acordată dominația asupra lucrurilor și a condițiilor.

Chiar dacă și astăzi încă el nu-și exercită puterea decât într-o oarecare măsură, asta nu schimbă nimic din faptul că el o are. Omul a primit dominația. "Și Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ".(1)

Bineînțeles, puțini au încredere în această dominație. Și mai puțini încă o exercită spre binele lor și spre binele tuturor. Dar fiecare exercită într-o oarecare măsură Forța Creatoare care este în el. Fiecare își construiește propriul mediu.

"Să nu-mi spuneți", ne vor răspunde unii, plini de indignare, "că eu am construit aceste maghernițe din jurul meu, că eu sunt răspunzător pentru condițiile mizerabile în care muncesc, că mie îmi revine vreo răspundere pentru mizeria și sărăcia în care familia mea este obligată să trăiască"; și, totuși, este exact ceea ce vă spunem. Dacă v-ați născut în sărăcie și în mizerie este pentru că părinții voștri și-au imaginat că acest lucru le era impus, că nu puteau face nimic împotriva, că erau condiții inevitabile la care trebuiau să se aștepte. Având astfel de idei, au folosit Forța Creatoare care acționa în ei pentru a se lega de aceste condiții ca de ceva pe care erau obligatoriu destinați să îl suporte.

Voi apoi, la rândul vostru, ați acceptat aceste condiții pentru că v-ați născut în ele, v-ați legat de ele prin acceptarea voastră apatică, renunțând să cereți alte condiții, mai bune, și nefăcând eforturi prea mari sau susținute pentru a ieși la lumină.

Întreaga istorie ne dovedește că sufletul îndrăzneț care refuză sărăcia și lipsurile poate să le schimbe în bogăție și în putere dacă este hotărât și perseverent. Marii oameni ai istoriei au ieșit aproape toți din sărăcie și din obscuritate. Oamenii bogați din lume au început, majoritatea, de la nimic.

"Întotdeauna adevărații conducători de oameni, adevărații regi, au ieșit din sânul poporului", a scris doctorul Frank Crane. "Cele mai frumoase flori din flora umană cresc pe pașiști și nu în sere; nici o clasă privilegiată, nici o casă regală, nici o rasă selecționată cu grijă nu a produs în artă un Leonardo da Vinci, un Michelangelo; un Shakespeare sau un Burns în literatură; un Galli Curci sau un Paderewski în muzică; un Socrate sau un Kant în filozofie; un Edison sau un Pasteur în știință; un Wesley sau un Knox în religie."

Numai NEVOIA face să se nască astfel de genii, nevoia urgentă de dezvoltare și de expresie; iar acești oameni au devenit mari numai pentru că au făcut puternic apel la Forța Creatoare din ei. Așa cum spune poetul:

"Există în mine o Putere care este Viața însăși;
Pot să mă adresez ei și să mă sprijin de ea;
Iar când mă adresez ei și mă sprijin de ea,
Ea mă ajută și mă liniștește întotdeauna.

Există în mine o Înțelepciune care este Viața însăși;
Pot să mă adresez ei și să mă sprijin de ea;
Iar când mă adresez ei și mă sprijin de ea,
Ea mă ajută și mă liniștește întotdeauna.

(1) Geneza, 1, 26.

Există în mine Dragostea însăși, care este Viața însăși;
Pot să mă adresez ei și să mă sprijin de ea;
Iar când mă adresez ei și mă sprijin de ea.
Ea mă ajută și mă liniștește întotdeauna.”

“Privește în tine însuși”, a spus Marc Aureliu. “În tine este izvorul oricărui bine. Sapă și caută mereu mai adânc acele ape gata să țâșnească și care nu lipsesc niciodată”.

Dumnezeu a dat omului, și numai omului, puterea de a-și crea propriul mediu. El poate hotărî pentru el însuși ce îi este necesar ca să supraviețuiască și, dacă își păstrează cu strășnicie această idee, el poate obține de la Forța Creatoare din el tot ceea ce este necesar pentru a o face manifestă. Mai întâi Cuvântul, imaginea mentală, apoi creația sau manifestarea.

Profesorul Michel Pupin scrie: “Știința descoperă că totul este cuprins într-un proces care se dezvoltă continuu” Cu alte cuvinte, creația se continuă în jurul nostru. Utilizați-vă Forța Creatoare pentru a crea condițiile pe care le doriți mai degrabă decât pe cele de care vă temeți. Viața din jurul vostru este într-un flux continuu. Tot ce aveți de făcut este să creați tiparul mental în care vreți să ia formă Forța Creatoare; rămâneți apoi în acest tipar, cu dăruire și hotărâre, până când Forța Creatoare devine manifestă în el”.

Doctorul Titus Bull, celebrul neurolog, spune: “Materia este spirit cu un ritm de vibrație inferior. Atunci când un bolnav este vindecat, spiritul este cel care, în celulă, realizează vindecarea după propriul său model inerent. Un medic nu a vindecat niciodată un bolnav. Tot ce poate face este să-i dea bolnavului posibilitatea să se vindece singur”.

Iar dacă afirmația este adevărată pentru corp, ea este cu atât mai adevărată pentru condițiile care ne înconjoară. Materia – substanțele fizice – este spirit sau Forță Creatoare cu un ritm de vibrație inferior. Spiritul sau Forța Creatoare se găsește pretutindeni în jurul nostru. Formați tot timpul, cu ajutorul ei, tipare mentale, dar, în majoritatea cazurilor, acestea din urmă sunt formate sub presiunea temerilor voastre mai degrabă decât sub cea a dorințelor voastre. De ce să nu formați, cu bună știință, numai tipare bune? De ce să nu insistați asupra lucrurilor pe care le doriți? Este la fel de ușor și reușește la fel de bine. Emerson scria:

“Nu există nici mare, nici mic,
Pentru sufletul care crează tot ce există;
Acolo unde vine el sunt toate lucrurile;
Și el vine pretutindeni.
Eu sunt stăpânul sferei.
Și al celor șapte stele, și al anului solar,
Mâna lui Cezar și creierul lui Platon,
Inima Domnului Isus și stilul lui Shakespeare”.

“Dați-mi un punct de sprijin, spunea Arhimede, și pun pământul în mișcare”.

Iar fundamentul acestor afirmații este că totul a venit de la *Spirit*. La început nu exista nimic în afară de o păclă roșiatică. Înainte ca să fi putut să iasă ceva din această păclă, trebuia să existe o idee, un tipar mental pe care să se construiască. *Duhul lui Dumnezeu* oferă această idee, acest model. Iată de ce cauza primară este spiritul. Totul trebuie să porceadă de la o idee. Orice eveniment, orice condiție este, la început, idee în mintea cuiva.

Înainte de a începe să construiești o casă faceți un proiect. Apoi, plecând de la acest plan, realizați o epură și casa începe să ia formă respectând această epură. Orice material ia formă în același mod. Mintea face proiectul. Gândul face epura, bine sau rău desenată, după cum gândurile voastre sunt precise sau vagi. Totul se întoarce la cauza unică. Principiul creator al universului este spiritul, iar gândul formează tiparele în care ia formă energia lui veșnică.

Dar, așa cum efectele pe care le obțineți de la electricitate depind de mecanismul la care este legată puterea, tot așa efectele pe care le obțineți de la spirit depind de modul în care îl utilizați. Cu toții suntem niște dinamuri. Puterea există acolo – nelimitată. Trebuie însă ca noi să o punem în legătură cu ceva – să-i stabilim o sarcină, să-i dăm să facă o treabă – dacă nu, înseamnă că nu ne aflăm în condiții mai bune decât animalele.

Cele “șapte minuni ale lumii” au fost construite de oameni care nu aveau la îndemână decât puține dintre facilitățile care ne sunt puse nouă la dispoziție. Au conceput aceste proiecte gigantice mai întâi în mintea lor; și le-au imaginat într-un mod atât de viu încât Forța Creatoare acționa în ei le-a venit în ajutor sprijinindu-i să depășească obstacole pe care cea mai mare parte dintre noi le-ar socoti de netrecut. Imaginați-vă construirea piramidei de la Gizeh – îngrămădire de enorme pietre cioplite – fără nici un alt instrument în afară de mâini.

Imaginați-vă câtă trudă, ce muncă istovitoare a reprezentat ridicarea Colosului din Rodos între ale cărui picioare o corabie putea trece. Și totuși, niște oameni au construit aceste minuni la o epocă în care uneltele erau dintre cele mai rudimentare și nu se putea nici măcar visa la mașinile actuale – le-au construit întrebuițând puterea nelimitată a Forței Creatoare.

Există în Spiritul Universal idei pentru milioane de minuni mult mai mărețe decât “cele șapte” ale antichității. Și ele vă stau la îndemână așa cum au stat și la îndemâna meșterilor de altădată: la îndemâna lui Michelangelo când a construit biserica Sfântul Petru din Roma, la îndemâna arhitectului care a proiectat Empire State Building din New York sau a inginerului care a desenat planurile podului Hell Gate.

Orice condiție, orice experiență de viață este rezultatul atitudinii noastre mentale. Putem *face* numai ceea ce gândim că putem face. Putem *fi* numai ceea ce gândim că putem fi. Putem *avea* numai ceea ce gândim că putem avea. Ceea ce facem, ceea ce suntem, ceea ce avem – totul depinde de ceea ce gândim. Nu există decât o singură limită pentru Forța Creatoare: aceea pe care noi i-o impunem.

Nu putem niciodată exprima un lucru în care nu credem. Secretul oricărei puteri, oricărui succes, al oricărui bogății este de a avea, mai întâi, gândul puterii, al reușitei, al bogăției, al abundenței. Trebuie să le construim mai întâi în propria noastră minte. Așa cum foarte bine spunea Edgar A. Guest:

“Puteți face atât cât gândiți că puteți
Și nu veți face niciodată mai mult;
Dacă îți este frică de tine, tinere,
Există puține lucruri care să-ți fie rezervate.
Pentru că eșecul vine mai întâi din interior.
El este acolo,
Și ai putea câștiga, deși vă gândiți la mai rău,
Dacă ați simți că veți câștiga”.

William James, cunoscutul psiholog, a afirmat că cea mai mare descoperire a ultimilor o sută de ani a fost descoperirea puterii spiritului subconștient. Este cea mai mare descoperire a tuturor timpurilor. Este descoperirea care ne-a arătat că omul are în el puterea de a-și domina mediul, că el nu este jucăria întâmplării sau a norocului, că este arbitrul propriului său destin pe care și-l poate singur construi. El este stăpânul Forței Creatoare care acționează în el. Așa cum spune și James Allix:

“Visați la lucruri mari; veți deveni ceea ce visați. Viziunea voastră este promisiunea a ceea ce veți deveni într-o bună zi; Idealul vostru este profeția a ceea ce veți descoperi la sfârșit”.

Pentru că materia nu este, în cele din urmă, decât produsul gândirii, ceea ce iese din tiparul în care ați turnat Forța Creatoare care acționează prin intermediul vostru. Chiar și savanții cei mai “materialiști” admit că materia nu este ceea ce pare a fi. Așa cum afirmă fizica, materia (fie că este vorba de corpul omenesc, fie că este vorba de o bucată de lemn) este alcătuită dintr-un agregat de particule foarte mici, distincte unele de altele, numite atomi. Considerați separat, acești atomi sunt atât de mici încât nu pot fi văzuți – dacă într-adevăr putem! – decât cu ajutorul unui microscop puternic.

Până nu demult, s-a crezut că acești atomi erau teoria ultimă în explicarea materiei. Noi înșine – și, o dată cu noi, toată lumea materială care ne înconjoară – eram făcuți, se credea, din aceste particule infinitezimale de materie, atât de mici încât nu puteau fi văzute, cântărite, simțite sau atinse una câte una; ele erau însă particule de materie *indestructibile*.

Astăzi însă s-a mers mai departe în analizarea acestor atomi despre care fizicienii afirmă că nu sunt defel indestructibili și că, de fapt, sunt niște simple sarcini, pozitive și negative, de forță sau de energie numite protoni și electroni, fără densitate, fără soliditate, fără o realitate pozitivă chiar. Într-un cuvânt, ei sunt un fel de vârtje în eter, particule de energie turbionare – dinamice, niciodată statice, având un fel de pulsații de viață, dar viața este *spirituală*! Sau, așa cum spune un eminent om de știință englez: “Știința, astăzi, explică materia *făcând-o să dispară în explicația ei*!”

Și această materie, nu uitați, este lucrul din care este făcută masa solidă din fața voastră, din care sunt făcute casa voastră, corpul vostru, lumea întreagă – *particule de energie turbionare*!

Ca să cităm *New York Herald Tribune*: “Credeam că universul este compus dintr-un număr necunoscut de diferite feluri de materie – un fel pentru fiecare element chimic. Descoperirea unui element nou trezea interesul pe care îl trezește orice lucru neașteptat; el se putea dovedi a fi orice, a avea orice ansamblu imaginabil de proprietăți.

Această perspectivă romantică nu mai există. Știm astăzi că, în loc de orice feluri ultime de materie, nu există

decât două. Amândouă nu sunt de fapt decât feluri de electricitate. Una este electricitatea negativă – mica moleculă numită electron.

Celălalt fel de electricitate este electricitatea pozitivă, iar moleculele ei ultime sunt numite protoni. Toate elementele chimice sunt formate din acești protoni și electroni. Fierul și plumbul, oxigenul și aurul, precum și toate celelalte nu diferă unele de altele decât prin numărul și dispoziția electronilor și protonilor pe care îi conțin. Asta este ideea modernă despre natura materiei”.

Materia nu este de fapt decât electricitate.

Vă mai puteți oare mira, în aceste condiții, că oamenii de știință cred că va veni o zi în care omenirea, *prin spirit*, va putea stăpâni orice formă de energie, va putea fi stăpână absolută a vânturilor și a valurilor, va putea respecta în cele mai mici detalii perceptele Domnului: “Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici acolo!» și s-ar muta; nimic nu vă va fi cu neputință.” (1)

Pentru că Știința Modernă ajunge din ce în ce mai mult la convingerea că ceea ce noi numim *materie este o forță supusă total dominației spiritului*.

S-ar părea deci că – cel puțin la un grad înalt și poate în întregime – lumea din jurul nostru este una dintre creațiile spiritului nostru. Și că putem pune în ea – sau scoate din ea – multe din ceea ce dorim. “Nimic nu costă”, spune Shakespeare, “gândul este cel ce face ca totul să fie”. Iar psihologul contemporan spune același lucru într-un mod diferit atunci când afirmă că, *pentru un individ, nu sunt reale decât lucrurile de care el este conștient*. De exemplu, pentru cineva care nu are miros, parfumul nu există. Pentru cineva care nu are aparat de radio, nu există muzică transmisă pe calea undelor.

Să cităm din *Psihologia aplicată* a lui Warren Hilton:

“Același stimul, acționând asupra diferitelor game ale simțurilor, va produce senzații diferite. Un pumn în ochi vă va face să vedeți «stele verzi»; același pumn în ureche vă va face să auziți bubuitul unei explozii. În alți termeni, efectul vibratoriu al unui contact asupra ochiului sau urechii este același cu cel produs de vibrațiile luminii sau ale sunetului.”

“Noțiunea pe care vi-o puteți forma despre orice obiect din lumea exterioară depinde numai de partea creierului care este pusă în legătură cu acea terminație nervoasă care a primit o impresie de la obiect.”

“Vedeți soarele fără să fiți în stare să-l auziți pentru că singurele terminații nervoase adaptate pentru a vibra în armonie cu undele din eter acționate de către soare sunt terminațiile nervoase legate de centrul din creier consacrat vederii.”

“Dacă, spune profesorul James, am putea lega terminațiile nervilor noștri optici cu urechile noastre și pe cele ale nervilor auditivi cu ochii noștri, atunci am auzi fulgerul și am vedea tunetul, am vedea simfonia și am auzi mișcările dirijorului.”

“Cu alte cuvinte, felul impresiilor pe care le primim de la lumea înconjurătoare, felul imaginilor mentale pe care ni le formăm despre ea – de fapt, caracterul lumii exterioare, natura mediului în care sunt azvârlite viețile noastre – toate aceste lucruri depind pur și simplu, pentru fiecare dintre noi, de modul în care el este făcut, de constituția lui mentală.”

Ca să rezumăm, totul se rezumă la vechea fabulă cu cei trei orbi și cu elefantul. Pentru cel care apucase o labă, elefantul era ca un copac. Pentru cel care îl atinsese dintr-o parte, elefantul era ca un zid. Pentru cel care îl apucase de coadă, elefantul era ca o frânghie. Lumea, pentru fiecare dintre noi, este lumea *percepțiilor sale individuale*.

Sunteți ca un post de radio - recepție. În fiecare clipă, mii de impresii ajung până la voi. Vă puteți regla postul pe cele pe care le doriți: bucurie sau necaz, succes sau eșec, optimism sau teamă. Puteți alege impresiile particulare care vă vor fi cele mai utile, puteți asculta numai ceea ce vreți să auziți, puteți să refuzați orice gând, sunet sau experiență neplăcută sau vă puteți regla postul pe descurajare, eșec și disperare – dacă asta doriți.

Voi sunteți cei care alegeți. Aveți în voi o forță împotriva căreia lumea întreagă este neputincioasă. Întrebuințând-o, puteți face ce vreți din viața și din anturajul vostru.

“Dar”, îmi veți replica, “obiectele, ele nu se schimbă? Nu se schimbă decât modul de a le privi.” Poate. Numai că, cel puțin într-o mică măsură, găsim ceea ce căutăm, așa cum, în fața unui post de radio, sucind butonul, obținem orice fel de distracție sau de instrucție pe care dorim să-l auzim. Cine poate afirma că acestea nu sunt gândurile noastre? Și de ce nu? Toată lumea este de acord asupra faptului că răul nu este decât absența binelui. Există mult bine în jurul nostru. Există o energie cosmică din care putem forma încă și mai mult bine. De ce nu ne-am întrebuința gândurile pentru a găsi binele sau a-l putea modela pornind de la Forța Creatoare care există în jurul nostru? Mulți oameni de știință cred că putem face acest lucru și că, în măsura în care încercăm să ne înconjurăm de lucrurile

(1) Matei. 17, 20.

bune pe care le dorim mai degrabă decât de cele rele de care ne temem, *vom găsi aici aceste lucruri bune*. Este sigur că putem realiza acest lucru atunci când este vorba de corpul nostru. Este la fel de sigur că mulți oameni o fac pentru lucrurile vieții demne de a fi dorite. Ei s-au ridicat deasupra acelei concepții despre viață care afirmă că materia este stăpână.

Așa cum cele mai puternice forțe ale naturii sunt forțele invizibile – căldura, lumina, aerul, electricitatea – tot așa forțele cele mai puternice ale omului sunt forțele lui invizibile – forța gândirii sale. Și așa cum electricitatea poate topi piatra și fierul, la fel forța gândirii voastre vă poate domina corpul, poate obține pentru voi onoare și bogăție, poate să vă facă să aveți un destin mare sau mediocrul.

De când sunteți mici, vi s-a repetat din toate părțile – oameni de știință, filozofi, maeștrii noștri de învățătură religioasă – că “pământul este al nostru ca și tot ceea ce există pe el”. Să începem cu primul capitol din Geneză unde este scris: “Și Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ” (1). Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament suntem implorați de mai multe ori să întrebuițăm aceste puteri pe care ni le-a dat Dumnezeu: “Cel ce crede în Mine, spune Isus, tot ceea ce fac eu va face și el: ba va face și mai mult decât atât”.

“Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acesta: «Ridică-te și aruncă-te în mare», și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, va avea lucrul cerut” (2) “Împărăția lui Dumnezeu este în voi”.

Ascultăm toate acestea, ne gândim poate că le credem, dar atunci când sosește momentul să întrebuițăm talentele pe care ni le-a dat Dumnezeu, “ne îndoim în inima noastră”.

Baudouin a exprimat clar acest lucru: “A dori bogăția, dar să te aștepți totuși mereu să fii sărac; să ne îndoim mereu de aptitudinile noastre pentru a obține ceea ce dorim din tot sufletul este ca și când ai vrea să ajungi la răsărit mergând mereu spre apus. Nu există nici o filozofie care să-l poată ajuta pe om să reușească dacă el se îndoiește întotdeauna de capacitatea lui de a o face, atrăgându-și astfel eșecul”.

“Veți merge în direcția în care priviți ...”

Există un proverb care spune că ori de câte ori o oaie behăie, ea pierde o gură de fân. Ori de câte ori vă permiteți să vă plângeți de propria soartă spunând: “Sunt sărac; nu pot face niciodată ceea ce fac ceilalți; nu voi fi niciodată bogat; nu am capacitatea pe care o au ceilalți; sunt un ratat; norocul îmi este potrivnic” – puneți de o parte, la păstrare, tot atâtea griji pentru voi.

“Degeaba munciți cu înverșunare pentru succes dacă mintea voastră este saturată de teama unui eșec; asta vă va anihila eforturile, vă va neutraliza încercările și va face ca succesul să devină imposibil”.

Ce a făcut din Napoleon cel mai mare cuceritor al timpului său? Mai întâi credința lui fantastică în Napoleon. Avea o încredere oarbă în destinul lui, convingerea absolută că obstacolul pe care Napoleon nu ar putea nici să-l traverseze, nici să-l depășească, nici să-l ocolească nu fusese, încă, creat. Numai atunci când și-a pierdut această încredere a ezitat săptămâni în șir între retragere și marșul înainte; numai atunci iarna l-a prins la Moscova și a pus capăt visului său de a obține împărăția lumii. Destinul i-a acordat mai întâi toate șansele. Zăpada iernii a căzut cu mai bine de o lună întârziere. Dar Napoleon a ezitat și a fost pierdut. Nu zăpada a fost cauza înfrângerii sale. Nu rușii. Ci pierderea credinței în el însuși.

Împărăția Cerurilor

“Împărăția Cerurilor este în voi”. Cerul nu este o stare îndepărtată: răsplata pentru anii de necazuri petrecuți pe pământ. Cerul este aici, pe pământ – aici și acum! În textul grec original, cuvântul întrebuițat pentru “cer” este “Ouranos”; tradus literal. Ouranos înseamnă EXPANSIUNE, cu alte cuvinte o stare în care puteți să vă întindeți, să creșteți, să vă înmulțiți și să sporiiți. Această interpretare este susținută și de descrierea pe care o face Isus atunci când ne spune cu ce seamănă Împărăția Cerurilor: “Împărăția Cerurilor este ca un grăunte de muștar, care, când este semănat în pământ, este mai mic decât toate semințele de pe pământ, dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate ierburile și face ramuri mari, așa că păsările cerului pot locui la umbra lui”. (3)

“Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un aluat pe care l-a luat o femeie și l-a ascuns în trei măsuri de făină, până s-a dospit tot”. (4)

Care este proprietatea unui grăunte de muștar? *El crește*: o simplă sămânță va crește și va deveni un copac.

(1) Geneză, 1, 26.

(2) Marc, 11, 23.

(3) Marc, 4, 31-32 și Mat, 13, 31-32.

(4) Mat, 13, 33.

copacul va produce destule semințe pentru a semăna cu el un câmp întins. Și care este proprietatea aluatului și a drojdiei? Ele sporesc: într-o noapte își pot mări volumul de o sută de ori. Așa că atunci când Cristos a spus că cerul este în noi, El a vrut să spună exact ce a spus: că puterea de a ne spori fericirea, de a ne spori binele și toate cele ce ne sunt necesare în viață există înăuntrul fiecăruia dintre noi.

Dacă mulți dintre noi eșuează în încercarea de a realiza acest Cer – dacă mulți sunt bolnavi, suferinzi, striviți de sărăcie sau de griji – nu este din vina lui. El ne-a dăruit puterea de a depăși aceste rele; Împărăția Expansiunii este în noi – puterea de a spori tot ce avem. Dacă nu știm să găsim mijlocul de a o folosi, asta este numai vina noastră. Dacă facem să sporească răul în locul binelui, este nenorocirea noastră. Să ne bucurăm de Cerul care este în noi, să începem aici și acum să trăim viața veșnică, asta nu ne cere decât să înțelegem și să întrebuițăm cum se cuvine Forța Creatoare care acționează prin noi.

Chiar și acum, folosindu-se de cunoașterea limitată de care dispunem, multe persoane conduc circumstanțele în așa fel încât fac din lumea exterioară expresia propriei lor lumi interioare, acolo unde se află adevăratele gânduri, puterea adevărată. Datorită acestei lumi interioare, ele găsesc soluția oricărei probleme, cauza oricărui efect. Descoperiți-o – și veți avea sub autoritatea noastră orice putere și orice lucru dorit.

Pentru că lumea exterioară nu este decât reflectarea acestei lumi interioare. Gândul vostru *crează* condiția pe care și-o reprezintă mintea voastră. Păstrați sub privirea minții voastre imaginea a tot ceea ce vreți să fie și veți vedea aceste lucruri reflectate în lumea exterioară. Gândiți-vă la abundență, aveți impresia abundenței. CREDEȚI în abundență și veți descoperi că, în măsura în care gândiți, în care trăiți impresia de abundență, în care credeți în ea, abundența se va manifesta în viața voastră de zi cu zi. Dacă veți permite însă fricii și grijilor să vă fie tovarăși de drum, dacă veți permite gândurilor de sărăcie și de strămtorare să locuiască în mintea voastră, atunci frica, grija, sărăcia și strămtorarea vor fi noapte și zi tovarăși voștri credincioși.

Ceea ce contează este conceptul vostru mental. Relația lui cu materia este cea a ideii și a formei.

Forța Creatoare care lucrează prin intermediul vostru vă pune la dispoziție o energie nelimitată care va lua orice formă cerută de mintea voastră. Gândurile voastre sunt tiparul care cristalizează această energie în bine sau în rău, în funcție de forma pe care i-o inspirați. Sunteți liberi să o alegeți. Dar orice ați alege, rezultatul este sigur. Gânduri de bogăție, de putere, de succes nu pot provoca decât rezultate proporționale cu ideea pe care vi-o faceți despre ele. Gânduri de sărăcie și de lipsuri nu pot provoca decât restricții și griji.

“Doctrină foarte radicală”, veți spune și veți găsi că sunt extrem de optimist. Avem parte de încercări și de neazviri numai pentru că am fost încredințați multă vreme că unii trebuie să fie bogați, iar alții săraci; că lumea asta este, în cel mai bun caz, o vale a plângerii.

Istoria speciei umane ne demonstrează că ceea ce este considerat drept știința unei epoci nu este decât ignoranța epocii următoare.

Dr. Edwin E. Slosson, editor al revistei *Science Service*, spune, vorbind despre tendința populară de a combate ideile noi numai pentru că sunt noi: “De-a lungul întregii istorii a științei, observăm că ideile noi trebuie să-și croiască cu greu un drum în mintea oamenilor de rând, sub o mască oarecare, cu și când ar fi niște hoți și nu binefăcători pentru specia umană”.

Iar Emerson scrie: “Virtutea cea mai căutată este conformitatea. Aceasta nu poate suferi încrederea în sine; nu iubește realitatea și pe creatori, nu-i plac decât numele și obiceiurile”.

În epocile care vor veni, oamenii – după ce vor arunca o scurtă ochire înapoi asupra sărăciei și mizeriei atâtor milioane de persoane din zilele noastre – se vor gândi că am fost tare proști dacă nu am știut să profităm mai mult de pe urma uriașei Forțe Creatoare care ne înconjoară. Priviți Natura atât de îmbelșugată în toate. Credeți că Spiritul care a conceput atâta belșug a avut vreodată intenția ca voi să fiți limitați, să trebuiască să economisiți și să vă zgârciți pentru a vă duce viața de bine, de rău?

Există sute de mii de stele în cer. Credeți că Forța Creatoare care a putut să creeze cu atâta dăruire lumi nenumărate a avut intenția să vă dea cu zgârcenie cele câteva lucruri care vă sunt necesare pentru ca să vă simțiți bine și să fiți fericiți?

Natura e darnică în tot ce face. Multe insecte se înmulțesc cu o asemenea frecvență, încât dacă frecvența morții lor n-ar fi aproape egală pământul ar deveni prea mic pentru a le adăposti pe toate. Iepurii se înmulțesc atât de repede, încât o singură pereche ar putea avea 13.000.000 de descendenți în trei ani! Pești depun milioane de icre în fiecare an. În întreaga Natură, totul este de o abundență nemăsurată. De ce Forța Creatoare care acționează prin voi ar fi mai puțin generoasă atunci când este vorba despre voi?

Luati ca exemplu știința numerelor. Presupuneți că toate numerele sunt făcute din metal, că ar fi contrar legii să scriem cifre pentru noi înșine. De fiecare dată când ar trebui să faceți o operație aritmetică, ar trebui să vă aprovisionați cu o cantitate de cifre, să le aranjați și să rezolvați problemele cu ajutorul lor. Dacă problemele ar fi prea grele, s-ar putea ca să nu vă ajungă cifrele și să fiți obligați să împrumutați de la un vecin sau de la bancă.

“Ce gând caraghios”, veți spune. “Cifrele nu sunt lucruri; sunt niște simple idei și putem să le adunăm, să le împărțim sau să le înmulțim de câte ori vrem. Oricine poate avea toate cifrele pe care le dorește”.

Bineînțeles că poate. Iar când veți învăța să întrebuințați Forța Creatoare, veți descoperi că puteți să vă înmulțiți ideile materiale în același mod. Veți DEZVOLTA lucrurile bune din viața voastră așa cum Isus a înmulțit pâinile și peștii.

Gândul se exteriorizează datorită Forței Creatoare care acționează în noi. Ceea ce suntem depinde în mod esențial de imaginile pe care le prezentăm privirii minții noastre. Ori de câte ori gândim, punem în mișcare un lant de cauze care va crea condiții asemănătoare cu gândurile care se află la originea lui. Fiecare gând pe care îl păstrăm în conștiința noastră un anumit timp rămâne imprimat în subconștientul nostru și creează un model pe care Forța Creatoare îl țese în urzeala vieții noastre sau a mediului nostru.

Orice putere vine dinăuntru și se află, prin urmare, sub controlul nostru. Atunci când puteți conduce modul în care se dezvoltă gândul vostru, îl puteți aplica conștient oricărei condiții pentru că tot ce ni se întâmplă în lumea exterioară nu este decât ceea ce am imaginat deja în lumea interioară.

Sursa oricărui bun, a tot ceea ce doriți, este Spiritul; și nu puteți ajunge la el decât prin subconștientul vostru.

Spiritul va fi pentru voi tot ce credeți că este: Tatăl plin de bunătate și de dragoste pe care Isus ni l-a descris veghind la bunăstarea copiilor lui sau Judecătorul teribil pe care atâția dogmatici ar vrea să ne facă să credem că este.

Atunci când un om își dă seama că este o parte a lui Dumnezeu – Spiritul, când știe că nu trebuie decât să aibă încredința acestui Spirit Universal orice aspirație pentru a o vedea realizată, atunci el pierde orice tendință spre îngrijorare și teamă. El învață să domine în loc să se târască. Se ridică pentru a face față oricărei situații, sigur de această certitudine că tot ce este necesar pentru rezolvarea oricărei probleme există în Spirit și că nu trebuie decât să-și încredințeze problema Spiritului Universal pentru a primi soluția corectă.

Dacă luați o picătură de apă din ocean știți că ea are aceleași proprietăți, același procentaj de clorură de sodiu cu restul apei din ocean. Singura diferență dintre ocean și ea constă în volum. Dacă luați o scântee electrică știți că are aceleași proprietăți cu fulgerul, aceeași putere care face să meargă trenurile sau mașinile uriașe din uzine. Singura diferență constă din nou în volum. La fel stau lucrurile cu spiritul nostru și cu Dumnezeu – Spirit. Singura diferență dintre ei este una de volum. Spiritul nostru are aceleași proprietăți ca și Dumnezeul-Spirit, același geniu creator, aceeași putere pe tot pământul, același acces la orice cunoștințe. Aflați acest lucru, credeți-l și întrebuințați-l: “al vostru va fi pământul și tot ce conține el”. În proporția exactă în care credeți că sunteți o parte din Dumnezeu-Spirit, participând la Atotputernicia lui, în aceeași proporție vă veți putea manifesta stăpânirea asupra propriului corp și asupra lumii care vă înconjoară.

Orice creștere, orice abundență vine de la Forța Creatoare care acționează prin voi. Dacă vreți să aveți putere, dacă vreți să aveți bogăție, trebuie ca mai întâi să construiți tiparul în această lume interioară, în subconștientul vostru, prin credință și inteligență.

Dacă vreți să suprimați dezacordul trebuie să smulgeți din interiorul vostru imaginile rele: imagini de boală, de grijă, de supărări. Pentru cea mai mare parte dintre noi, nenorocirea vine de la faptul că trăim exclusiv în lumea exterioară. Nu cunoaștem nimic din acea lume interioară care este responsabilă pentru toate condițiile pe care le avem și pentru toate experiențele pe care le trăim. Ignorăm cu totul acel “Tatăl care este în noi”.

Lumea interioară ne promite viață și sănătate, prosperitate și fericire – stăpânire asupra pământului întreg. Ea promite pace și perfecțiune pentru toți copiii ei; ea vă arată drumul bun și potrivit pentru realizarea oricărui țel normal. Afacerile, munca, profesiunile există mai întâi în mintea noastră. Iar rezultatul eforturilor voastre este astfel reglat de către mintea voastră. Gândiți-vă care va fi diferența dacă nu veți avea la dispoziție decât capacitatea limitată a inteligenței voastre conștiente în locul energiei nelimitate a subconștientului și a Forței Creatoare care acționează prin voi. “Mintea și nu banii, iată adevăratul capital în afaceri”, spune Harvey S. Firestone; “dacă sunteți absolut siguri că ceea ce faceți este bine, atunci sunteți siguri că o faceți la momentul oportun”.

Gândirea este o energie dinamică având puterea de a-și realiza obiectul datorită Forței Creatoare care ne înconjoară. Materia nu posedă inteligență. Gândirea este capabilă să dea o formă și să conducă. Orice formă în care se realizează astăzi materia nu este decât expresia unui gând, a unei dorințe, a unei idei.

Aveți o minte. Puteți emite un gând. Iar gândul este creator. Deci puteți crea pentru voi ceea ce doriți. În momentul în care vă veți fi dat seama de acest lucru, ați făcut deja un pas uriaș către succes – oricare ar fi proiectul la care vă gândiți. Sunteți asemeni unui olar: realizați mereu imagini – bune sau rele. De ce să nu realizați, cu bună știință, numai imagini bune?

Mai mult de jumătate dintre profețiile din Scriptură se referă la timpurile în care omul va stăpâni Pământul, în care lacrimile și neazurile vor fi un lucru necunoscut, iar pacea și belșugul vor fi peste tot. Aceste timpuri vor veni. Ele sunt mult mai aproape decât cred cei mai mulți oameni. Voi le ajutați să vină. Orice om care încearcă cinstit să

utilizeze puterea minții într-un mod corect își joacă rolul ce îi revine în marea cauză. Pentru că numai prin Spirit pot fi obținute pacea și abundența. Pământul este plin de comori care așteaptă să fie descoperite. Toate și fiecare în parte însă sunt cunoscute de Spiritul lui Dumnezeu pentru că Spiritul este cel care le-a creat și pus acolo. Iar voi, ca parte a Spiritului Universal, le puteți cunoaște.

“Să ai asta în sânge”

Puțini dintre noi bănuiesc că posedă o putere spirituală. Altădată, oamenii credeau că lumea trebuie luată așa cum au găsit-o. Se născuseră într-o anumită condiție și a încerca să se ridice deasupra tovarășilor lor era nu numai culmea prostului gust, ci și un fel de sacrilegiu. O Providență de o înțelepciune fără cusur hotărâse situația pe care un copil trebuia să o ocupe – prin nașterea lui – în țesătura societății organizate. Pentru el, a fi nemulțumit de propria soartă, a încerca să te ridici la un nivel mai înalt echivala cu a ispiți Providența. Porțile Infernului erau larg deschise pentru astfel de zăpăciți, care se puteau socoti fericiți dacă, de-a lungul vieții, nu aveau de înfruntat decât disprețul grosolan al asociaților lor.

Acesta este sistemul care a făcut să apară aristocrația și feudalitatea. Acesta este sistemul pe care feudalitatea și aristocrația s-au străduit să-l perpetueze.

Care a fost învățătura lui Isus, învățatură care a trezit mânia Preoților și a căpăteniilor? Că i-a îndemnat pe aceștia să-i ceară sângele? NU doctrina Dumnezeului unic. NU propovăduirea dragostei în locul urii. Ci faptul că El străbătea țara propovăduind că toți oamenii erau, în aceeași măsură, Fiii lui Dumnezeu. Iată ce nu le convenea. Iată ce le-ar putea distruge sistemul, ce ar putea răspândi nemulțumirea, ce ar provoca revoltă împotriva autorității lor. Iată ce trebuie oprit cu orice preț.

Și totuși, învățătura lui Isus s-a perpetuat, devenind baza tuturor democrațiilor: omul nu este legat prin nici un sistem și nu este obligat să accepte lumea așa cum o găsește. El poate remodela lumea după propriile lui concepții pentru că ea nu este decât o materie brută. Omul poate face ceea ce vrea din ea.

Iată ideea care este răspunzătoare pentru toate invențiile noastre, pentru toate progresele noastre. Omul nu este mulțumit de nimic. El este mereu pe cale de a reface lumea în care trăiește. Această afirmație este astăzi mai adevărată decât oricând pentru că psihologia ne învață că fiecare dintre noi are în el puterea de a întrebuișa Forța Creatoare pentru a deveni ceea ce vrea să devină.

ÎNVĂȚAȚI SĂ VĂ CONDUCEȚI MINTEA. Învățați să vă reprezentați în minte numai ceea ce vreți să vedeți reflectându-se acolo.

Nu veți reuși niciodată să vă perfecționați gândindu-vă fără încetare la necazurile pe care vi le pricinuiesc vecinii. Nu veți reuși niciodată să dobândiți putere și sănătate gândindu-vă la slăbiciune și la boală. Nimeni nu a obținut niciodată un bun rezultat la tir trăgând cu ochiul la țința vecinului. Trebuie să vă gândiți la putere, la sănătate, la bogăție. Și ca să-l parafrăzăm pe Pascal: “Realizările noastre de astăzi nu sunt decât suma gândurilor noastre de ieri”.

Pentru că ieri este tiparul în care a prins formă Forța Creatoare care curge prin noi. Iar energia cosmică concentrată în vederea unui scop bine definit devine putere. Pentru cei care percep natura și transcendența acestei Forțe, orice putere fizică își pierde însemnătatea.

Ce este oare imaginația dacă nu o formă de gândire? Este instrumentul cu ajutorul căruia toți inventatorii au deschis calea unor lumi noi. Cei care pun mâna pe această forță - oricât de umilă le-ar fi condiția, oricât de neînsemnate le-ar fi darurile naturale – devin căpeteniile noastre. Ei sunt conducătorii noștri, cei care își impun legile; ei sunt călăuzele mulțimii rătăcitoare care îi urmează ca în virtutea unui decret irevocabil. Pentru a-l cita pe Glenn Clark din *Atlantic Monthly*: “Întreaga noastră civilizație nu este decât opera lor, exclusiv opera lor. Dacă au fost realizate progrese, ele au fost obținute numai prin ei. Dacă au fost descoperite fapte spirituale, ei sunt aceia care le-au descoperit. Dacă dreptatea și ordinea au înlocuit insolența și haosul, ei sunt aceia care au înfăptuit această schimbare. Progresul nu a fost niciodată opera maselor. Opera creatoare este întotdeauna sarcina unui individ”.

Calea ferată, telefonul, automobilul, bibliotecile, ziarele, mii de alte avantaje și realizări vizând confortul și nevoile noastre sunt datorate geniului creator a numai 2% din populația noastră.

Și tot acești 2% posedă și un mare procentaj din bogățiile țării.

Se pune întrebarea: cine sunt ei? Copii de oameni bogăți? Oameni care au absolvit o universitate? Nu. Foarte puțin dintre ei au fost “înzestrați” cu avantaje precoci. Mulți dintre ei nu au pătruns niciodată într-o universitate. Trista necesitate este cea care i-a împins și, într-un mod sau altul, au descoperit metoda prin care să facă apel la Forța lor Creatoare obținând, datorită ei, succesul în viață.

Voi nu trebuie să tatonati și să vă împiedicați la tot pasul de obstacole. Puteți face apel la Forța Creatoare. Există trei etape necesare:

În primul rând, să vă dați seama că aveți puterea să o faceți.

În al doilea rând, să știți ce vreți.

În al treilea rând, să vă concentrați gândul asupra acestui lucru păstrând unitatea scopului.

Ca să puteți parcurge aceste trei etape trebuie numai să dobândiți o înțelegere cât mai bună a Puterii-care-este-în-voi.

Să întrebuițăm deci acest dinam care sunteți voi. Ce îl va pune în mișcare? *Credința* voastră. credința căreia inteligența îi dă naștere. Credința este stimulentele acestei forțe interioare. Credința este încrederea, siguranța. adevărul care se impune; cunoașterea unei idei juste despre viață va va conduce la realitatea plenară a existenței și la manifestarea plenară a puterii.

Orice cauză există în Spirit – și Spiritul este pretutindeni. Toată cunoașterea care există, toată puterea care există se află în jurul vostru – indiferent de locul în care vă aflați. Spiritul vostru este o parte din acest întreg la care aveți acces. Dacă nu vă veți servi de el, numai voi veți fi vinovați. Pentru că așa cum picătura de apă din ocean posedă toate proprietățile restului apei din Ocean, tot așa și voi sunteți părtași ai acestei atotputernicii, ai acestei înțelepciuni desăvârșite a Spiritului. Dacă ați fost bolnav și suferind, dacă ați avut parte de neazuri și sărăcie, nu învinuiți “soarta”. Învinuiți-vă numai pe voi. “Pământul vă aparține ca și tot ceea ce există pe el”. Numai că trebuie să îl *cuceriti*. Forța Creatoare este prezentă – trebuie însă ca voi să o *folosiți*. Ea este de jur împrejurul vostru ca și aerul pe care îl respirați. Nu vă așteptați ca să respire ceilalți în locul vostru. Nu vă puteți deci cu atât mai puțin aștepta ca ei să întrebuițeze Forța Creatoare în locul vostru. Inteligența Universală nu este numai spiritul Creatorului Universului, ea este și spiritul OMULUI, inteligența *voastră*, spiritul *vostru*.

“Fie ca acest duh care era în Isus Cristos să fie și în voi”.

“Eu sunt succesul; deși, înfometat, înghețat, zdrențaros.

Rătăcesc pentru moment, surd și spun:

Nu va dura mult, voi fi fericit

Măine, pentru că norocul îmi va ieși în cale.

Dumnezeu este tatăl meu. El are bogății nenumărate

Și aceste Bogății îmi aparțin: sănătatea, fericirea, banii”.

Ella Wheeler Wilcox

Începeți de astăzi *știind* că puteți face tot ceea ce doriți să faceți, că puteți avea tot ceea ce doriți să aveți, că puteți fi tot ceea ce doriți să fiți. Restul va veni de la sine.

“Orice lucru veți cere [...] va fi al vostru”.

O lume ciudată

Există o lume, o lume ciudată, care nu este deloc o lume;

O lume fără formă sau dimensiuni, care nu este nici sferă, nici bulgăre;

La început credeți că există; o credeți foarte adevărată;

Apoi, în sfârșit, vedeți esențialul: pur și simplu ea își bate joc de voi.

Ați trăit poate în această lume plină de ură și de lacrimi;

Erați un suflet posomorât și trist, credeți în neazuri și în lacrimi;

Credeți că nu se poate scăpa de boală și credeți că există un infern;

Când, deodată, ați aflat adevărul. Lumea asta nu era decât o lume în dezordine.

Și atunci lumea asta, lumea asta care nu este decât o umbră, a dispărut pur și simplu din fața voastră;

Și în locul ei, o lume de bucurie, de sănătate, de dragoste și de lumină

A apărut, acolo, exact unde erați; și ați înțeles în sfârșit

Că trăiați în Cer încă de pe acum și că Dumnezeu este foarte aproape”.

Frank Blenlarry Whitney

Scopul

“Dacă vă gândiți la succes, îl atingeți cu degetul;
Dacă vă gândiți că puteți câștiga, bătălia voastră este câștigată!
De orice ați avea nevoie, îl veți găsi:
Totul depinde de hotărârea minții voastre.

Dacă aveți sentimentul că rolul vostru în lume nu este decât un rol mic,
S-ar putea să nu vă duceți niciodată treaba la bun sfârșit;
Gândiți-vă mai bine că viața voastră este o parte a vieții lui Dumnezeu –
Și veți lucra atunci după dăruirea inimii voastre.

Dacă știți că sunteți mare, veți face lucru mari;
Gândurile voastre vor avea anvergura aripilor de vultur;
Viața voastră va atinge scopul care i-a fost fixat
Dacă veți ști ce direcție i-ați indicat sufletului vostru”.

Katherine Wilder Ruggles

CAPITOLUL XXII

IMPULSUL

Care este cea mai mare forță din viață? Care este acea putere care i-a purtat pe cei care au ținut cont de ea din prăpăstiile cele mai adânci ale sărăciei până pe culmile acestei lumi, din cocioabe și din ghetouri până la posturi de președinte, până în fruntea guvernelor sau până pe tronul imperiilor?

IMPULSUL care ne face să căutăm SIGURANȚA – o SUBZISTENȚĂ și o SIGURANȚĂ ASIGURATE!

Atunci când au apărut primele plante acvatice primitive, trăind pe pământul îmbibat cu apă al malurilor, ați putea crede că FORȚA CREATOARE, satisfăcută, s-a odihnit pentru o vreme. Ea crease ceva care trăia, creștea și se reproducea. Era prima formă de viață de pe acest pământ: talofitele.

Au apărut apoi ființele cu celule multiple, fiecare obținându-și hrana – asemeni plantelor acvatice – din apa care le înconjură. Apoi un sistem central aflat în legătură cu tulpina și cu rădăcinile ferigii s-a transformat în organe distincte specializate pentru fiecare funcție a vieții. Acestea au fost bazele tuturor formelor de viață animală care s-au dezvoltat pornind de la acest simplu început. Principiul fusese perfecționat: mai rămăneau de dezvoltat toate ramificațiile posibile până când forma cea mai înaltă avea să fie atinsă.

Atunci când mijloacele de protecție se dovedeau necesare pentru supraviețuirea speciei. Forța Creatoare le dezvoltă și pe ele. Pentru speciile amenințate de efectele abrazive ale nisipului și ale stâncii, ea a dezvoltat cochiliile. Celor slabi le-a dat mijloace să fugă. Celor puternici, dinți și gheare ca să se bată. Ea a dat fiecărei specii mijloacele de a se adapta la condițiile în care trebuie să trăiască. Atunci când dimensiunile uriașe aveau o importanță esențială ea a creat gigantosaurul (care avea o lungime de peste o sută de picioare și era la fel de înalt ca o casă), ea și pe toți ceilalți monștri uriași din antichitate. Când obiectivul a fost micimea, ea a creat insectele minuscule și animalele acvatice – atât de mici încât îți trebuie un microscop ca să le vezi, dar atât de perfecte încât organismul lor este la fel de precis și la fel de organizat ca și cel al animalelor mai mari.

Talia, forța, ferocitatea, viteza – ea le-a dezvoltat pe toate la gradul cel mai înalt. Ea a dezvoltat toate formele de viață; fiecare însă își avea slăbiciunea ei, fiecare era, într-un fel, vulnerabilă. Forța Creatoare putea face să apară formă care să se dezvolte, dar nimic fizic nu putea fi făcut în așa fel încât să fie invulnerabil, să atingă vreodată SIGURANȚA.

Omului i-a fost dat să rivalizeze cu creatorul său: să devină un creator, găsind noi mijloace, mai vaste, mai bune, pentru a exprima Forța Creatoare care există în el. Lui îi revine sarcina să creeze frumusețe sau să procure mai mult confort, mai multă bucurie, mai multă fericire lumii.

Oricărui lucru viu de pe pământ i-a fost dată o măsură de Forță Creatoare. Formelor inferioare de viață nu li se cere decât să se reproducă după specia lor – “unele de treizeci de ori, altele de șazececi și ori, altele încă de o sută de ori”.

De la voi, însă, se așteaptă mult mai mult. Să te reproducă după o specie fizică este un lucru bun – dar nu înseamnă nimic mai mult decât fac animalele. Voi trebuie, în același timp, să produceți fructe după specia voastră *mentală*! Voi sunteți fii ai lui Dumnezeu, creatori. Se așteaptă deci de la voi creații. Trebuie să semănați nu numai sămânța de specie umană, dar și semințe intelectuale. Trebuie să lăsați această lume într-o stare mai bună decât cea în care ați găsit-o, plină de mai multă bucurie, mai multă frumusețe, confort, înțelegere, lumină.

Adevăratul scop al Vieții este să se exprime impulsul către în sus și înainte. Vedeți adevărul acestei afirmații chiar și în cel mai mic copil. El se joacă cu cuburi. Pentru ce? Pentru a exprima acest impuls care există în el de a construi. Băiețelul face jucării, construiește o colibă. Fetița coase rochii, se ocupă de păpușile ei, se joacă de-a bucătăreasa, de-a gospodina. Pentru ce? Pentru a-și elibera impulsul interior care luptă pentru a se exprima.

Ajung la vârsta adolescenței. Dansează, conduc mașina, caută toate emoțiile posibile. Pentru ce? Tot pentru a satisface această aspirație constantă de a se exprima a Forței Creatoare din ei!

În acest moment, este adevărat, este vorba mai ales de un impuls fizic. Dar, într-un fel sau în altul, acest impuls trebuie transformat într-un impuls mental – și trebuie satisfăcut! Trebuie să i se dea o posibilitatea de a se exprima. Trebuie adus la lumina zilei, trebuie să i se dea de îndeplinit o muncă utilă, exaltantă, și va produce realizări

abundente și fructe de fericire. Pentru că, chiar dacă o vom reprimă, dacă o vom înmormânta adânc în celule întunecoase, Forța Creatoare va produce totuși fructe – numai că riscăm, poate, ca acestea să fie fructele păcatului și ale mizeriei.

Fiecare om este străbătut de această Forță Creatoare înzestrată cu puterea nelimitată de a atrage către ea tot ceea ce este necesar exprimării ei. Puțin contează cine sunteți, care sunt anturajul, educația, avantajele voastre: Forța Creatoare din voi are aceeași putere pentru bine sau pentru rău. Amintiți-vă că această Forță nu va produce niciodată răul. Ea este fundamental bună. Dar așa cum puteți altoi pe trunchiul celui mai bun pom fructifer o ramură de arbore otrăvitor care îl va face să producă fructe dătătoare de moarte, tot așa puteți altoi pe energia pură a Forței voastre Creatoare orice fel de fruct pe care îl doriți. Dacă însă fructul nu este bun, voi sunteți de vină și nicidecum Forța perfectă care circulă prin voi.

“Fiecărui om i se deschid
Un drum de creastă și un altul pe fundul văii;
Fiecare om trebuie se decidă
Pe ce drum o va apuca sufletul lui”.

Ce a făcut ca un sărman imigrant ca Edward Bok să poată depăși toate greutățile limbii și ale educației pentru a deveni unul dintre cei mai mari editori pe care această țară i-a cunoscut vreodată?

Nu este oare adevărat că, atunci când circumstanțele conspiră pentru a o reprimă, impulsul Forței Creatoare din voi de a se exprima devine mai puternic? Cu cât îi lipsesc mai mult canalele prin care ar putea să se scurgă, cu atât este mai tentată să facă să explodeze propriul ei înveliș pentru a se răspândi în toate direcțiile.

Este cazul atât de cunoscut al răului care este îndiguit pentru a deveni generator de mai multă putere. Mulți dintre noi sunt astfel plasați încât beneficiază ușor de o ocazie pentru a se exprima. Iar această mică ocazie le servește drept supapă de siguranță (ca și în cazul unor cazane): ea ne lasă destul abur pentru a realiza ceva ce merită osteneala, dar ne împiedică în același timp să stocăm o cantitate suficientă de vaporii pentru a face să explodeze învelișul care ne înconjoară și pentru a mătura astfel din calea noastră toate barierele care ne mențin jos.

Și totuși, numai o astfel de masă irezistibilă de vaporii este capabilă să conducă spre marile succese. Iată de ce lovitura soartei care ne lipsește de orice sprijin reprezintă adesea o cotitură a întregii noastre cariere.

Așa cum spunea Walt Whitman:

“Oh, atât cât trăiește, să fii stăpânul vieții
Și nu un sclav,
Să înfrunt viața ca un puternic cuceritor ...
Și nimic din afara mea nu-mi va fi vreodată stăpân”.

Nu puteți rămâne pe loc. Trebuie să mergeți înainte – sau să vedeți lumea depășindu-vă. Acest fapt a fost foarte bine ilustrat de cifrele culese de Russell Conwell acum câțiva ani. Dintre miile de oameni care au moștenit averi în urma morții unor membri din familie, *numai 1 din 17 a murit, la rândul lui, bogat!*

De ce? Pentru că averile pe care le moștenesc le distrug orice nevoie de inițiativă. Banii le oferă mijlocul facil de a-și exprima impulsul care este în ei fără să facă nici un efort. Banii le pun la dispoziție zeci de supape de siguranță prin care aburii lor se risipește continuu.

Rezultatul este nu numai că nu realizează nimic care să merite osteneala, dar toacă cât ai zice pește averea care le-a fost lăsată ca moștenire. Ei seamănă cu un ceainic; impulsul vieții menține apa la punctul de fierbere; ciocul însă lasă să iasă aburii îndată ce s-au format și asta până nu mai rămâne nici un pic de apă.

De ce copiii oamenilor bogați nu reușesc decât rareori să facă ceva important? Pentru că nu li se oferă ocazia. Ei au la dispoziție toate posibilitățile de a face ca Forța Creatoare din ei să circule prin niște canale agreabile; iar prin acestea ei risipește energiile care ar putea să-i ridice pe culmi. Rezultatul? Nu le rămâne niciodată o masă de vaporii suficientă pentru a realiza o operă demnă de acest nume.

“Ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, l-a întrebat tânărul bogat pe Isus. “Vinde tot ce ai, împarte la săraci (...) apoi vino și urmează-Mă”, (1), i-a spus Învățătorul. Bisericele s-au folosit de acest text pentru a dovedi că sărăcia este necesară mântuirii. Dar oare asta este învățătura pe care scriitorul biblic vrea să ne-o transmită? Dacă lucrurile ar fi stat astfel, de ce nu se menționează niciodată că Isus ar fi dat un sfat asemănător lui Nicomed, lui Iosif din Arimateea sau tuturor celorlalți oameni bogați care i-au cerut sfatul și în casele cărora El s-a oprit adesea?

(1) Luc., 18, 18-22.

Diferența nu constă oare în faptul că aceștia din urmă își pusese rădăcina asupra lumii – exprimaseră Forța Creatoare care era în ei printr-un fel valoros – și, că exprimându-se, Forța Creatoare crescuse și se înmulțise, aducându-le frumoase recolte de bogăție?

Tânărul bogat nu făcuse nimic pentru a merita toate bunurile care îi aparțineau. Își petrecuse viața în locuri de plăcere. Spiritul din el încerca să-și manifeste nevoia de a se exprima; Isus a văzut însă că numai ieșind din viața lui confortabilă ar fi putut realiza o expresie care să aibă valoare. Dar tânărul nu avea destul curaj pentru a face acest lucru. Este adevărat că îi este mult mai ușor unei cămile să treacă prin urechea unui ac decât unui astfel de bogat să intre în Împărăția Cerurilor – Împărăția Realizărilor.

“Veți fi ceea ce veți dori să fiți;
Dacă eșecul găsește o falsă satisfacție
În acest biet cuvânt: “mijloc”,
Spiritul îl disprețuiește, și este liber.

El domnește peste timp, cucerește spațiul,
El îmblânzește pe acest lăudăros vicelan, Norocul,
Și obligă Circumstanțele, acești tirani,
Să-și lepede coroana și să facă pe servitoarele.

Nu fiți nerăbdători în fața întârzierilor,
Cî așteptați ca și cineva care înțelege:
Atunci când Spiritul se ridică și comandă
Zei sunt gata să asculte”.

Ella Wheeler Wilcox

Voi sunteți canalul puterii. Nu există nici o limită pentru cantitatea de forță creatoare care va curge prin voi. Singura limită pentru ceea ce *obțineți* este cantitatea pe care o *utilizați*. Ca și în cazul vasului văduvei, nu contează cât scoateți din el pentru că va exista întotdeauna cel puțin tot atât la dispoziția voastră; spre deosebire însă de vasul cu untdelemn, canalul vostru, ca și puterea voastră cresc prin întrebuințare.

Ce faceți voi pentru a răspunde impulsului din voi? Ce faceți voi pentru a da expresie Forței Creatoare care acționează prin voi – și pentru a o face să crească?

Mulți bărbați și multe femei simt în ei impulsul de a scrie, de a picta, de a cânta sau de a face ceva care să merite osteneala. Dar o fac? Nu prea. Nu sunt destul de cunoscători pentru a o face, sau nu au primit formația necesară, sau le lipsesc educația, ocazia sau influența. Sau chiar au încercat o dată sau de două ori și nu au reușit.

Și ce importanță are? Nu este treaba voastră dacă ceilalți se vor înșela în aprecierea lor. Treaba voastră este să exprimați Forța Creatoare care urcă în voi, să-l dați tot ce aveți mai bun în voi. Ori de câte ori faceți acest lucru, voi deveniți și mai buni, fie că celorlalți le pasă sau nu. Și de fiecare dată veți da o expresie mai bună, mai inteligentă Forței Creatoare care acționează prin voi, până când, într-o zi, mai devreme sau mai târziu, TOȚI o vor aprecia.

Nu presupuneți, cred, că marii scriitori, artiștii care au reușit s-au născut cu capacitatea de a scrie sau de a picta. Nu presupuneți că aveau ultimele lucrări sau cele mai bune cursuri asupra artei expresiei? Dimpotrivă, tot ceea ce aveau mulți dintre ei era IMPULSUL! Restul trebuiau să-l dobândească, ca și voi.

Forța Creatoare care curge prin voi este la fel de perfectă ca un boboc de trandafir. Dar așa cum viața din arbustul de trandafir a evoluat prin milioane de forme mai puțin frumoase înainte să reușească să creeze floarea de trandafir, tot așa trebuie ca voi să vă înmulțiți mai întâi modelând într-o manieră imperfectă, dar păstrând certitudinea că, dacă veți continua să dați ce aveți mai bun în voi, produsul mâinilor voastre sau al creierului vostru va fi în cele din urmă la fel de perfect ca și cel al trandafirului.

Orice dorință, orice impuls al ființei voastre este Forța Creatoare care, făcând efortul să se elibereze din lanțurile pe care i le impuneți, încearcă să se exprime. Nu puteți rămâne imobili. Nu puteți să vă opriți și să spuneți: “Priviți ce am făcut ieri, sau săptămâna trecută, sau anul trecut!” Ceea ce contează este ce faceți *acum*!

Forța Creatoare este dinamică. Ea încearcă tot timpul să se exprime – iar atunci când nu îi oferiți soluții noi, ea fuge și se duce să acționeze prin intermediul unui suflet mai ambițios care i le va oferi. Geniul nu este decât impulsul irezistibil acționând printr-un canal anume de expresie – un impuls atât de violent încât poate fi asemuit cu un torent de munte care mătură totul în calea lui: arbori, podețe, diguri.

Nu vă chinuiți deci să aflați dacă ceilalți din jurul vostru vă recunosc sau nu talentele. Nu vă neliniștiți dacă

lumea pare indiferentă față de ele. Lumea este prea ocupată cu modurile ei modeste de a exprima viața pentru a mai fi foarte atentă și la ale voastre. Ca să o impresionați, trebuie să faceți ceva care să o miște.

Majoritatea oamenilor seamănă cu niște copii. Zgândăriți un copil și o să-l vedeți cum se înfune. Dădăciți-l, încercați să-l instruiți sau să-l educați în spiritul moralei; veți observa că atenția lui este îndreptată în altă parte. Îi plictisiți. Încercați însă să faceți apel la emoțiile lui, faceți-l să rădă sau să plângă – vă va iubi! Vă va iubi și vă va răsplăti cu toate darurile pe care îi stă în putere să le facă. Iată de ce el îi dă lui Bimb Crosby milioane de dolari, dar nu dă decât câțiva cenți unui educator vestit. Și totuși numele educatorului va dăinui prin veacuri în timp ce nimeni nu-și va mai aminti de cântăreț întrucât ce unul mai bun îi va lua locul.

Așa încât uitați recompensele imediate pe care lumea vi le poate oferi și fixați ca sarcină energiei voastre să găsească mijloace mai bune de exprimare pentru Forța Creatoare din voi. O exprimați în orice moment al zilei. Încercați să o exprimați mai bine, să găsiți canale mereu mai largi pentru ea. Dacă simțiți impulsul de a scrie o povestire, faceți-o cât puteți mai bine chiar dacă știți că ați putea să o scoateți la capăt și numai cu o treime din efort. Țintiți întotdeauna perfecțiunea știind că numai astfel puteți fi siguri de ajutorul maxim pe care vi-l poate da Forța Creatoare din voi. "Pot să fac totul prin Isus care mă întărește", spune Sfântul Pavel. Iar voi puteți totuși datorită Forței Creatoare care acționează în voi.

Această Forță Creatoare luptă pentru a dobândi un corp perfect, un anturaj perfect, o muncă perfectă. Nu are nici o vină dacă voi exprimați mai puțin decât atât. În ceea ce o privește, ea nu se mulțumește cu mai puțin. Nu vă mulțumiți deci nici voi! Dacă nu aveți curajul să refuzați tot ceea ce nu este la nivelul idealului vostru, dacă aveți perseverența încăpățanată de a vă continua eforturile, nu există nici o forță în cer sau pe pământ care să poată să vă împiedice să cunoașteți succesul!

Așa a fost obținut orice mare succes. Credeți că dacă Michelangelo sau Leonardo da Vinci, într-o zi în care inspirația i-ar fi ocolit, ar fi pictat personaje imperfecte într-un tablou le-ar fi lăsat acolo? Credeți oare că unul dintre ei le-ar fi explicat prietenilor că în ziua respectivă se află sub influența nefavorabilă a vremii de afară și că, desi supărat că acest fapt îi strică tabloul, nu putea în nici un fel să se simtă răspunzător?

Imaginați-vi-l pe primul dintre acești mari pictori lăsând, iscălit cu numele lui, ceva inferior geniului său! Să fim serioși: ar distruge mai degrabă o muncă de un an de zile decât să accepte așa ceva. Îndată ce l-ar remarca, s-ar grăbi să ștergă personajul imperfect de teamă că alții ar putea să-l vadă și i-ar judeca toată opera după acest insucces. Chiar și dacă n-ar trebui să-l vadă nimeni niciodată, el tot l-ar șterge pentru că personajul nu ar exprima geniul care există în el!

Iată care trebuie să vă fie sentimentele în legătură cu munca voastră înainte ca aceasta să poată atinge măreția. Forța Creatoare care acționează prin voi este perfectă, atotputernică, nelimitată. Nu fiți deci niciodată satisfăcuți de ceva care ar fi mai prejos de ea! Urmați-i impulsul. Întrebuințați, pentru a o exprima, fiecare atom de putere, de îndemănare, de bogăție pe care îl aveți, ferm convinși că, asemeni sfântului Pavel, voi puteți totul în Cristos care lucrează în voi.

André Carnegie a spus:

"Iată prima condiție a succesului, marele secret: concentrați-vă eșergia, gândurile, capitalul exclusiv asupra afacerii în care sunteți angajat. Dacă ați început într-un domeniu, hotărâți-vă să luptați până la capăt în acest domeniu, să fiți în frunte, să adoptați toate îmbunătățirile, să întrebuințați cele mai bune mașini și să căpătați maximum de cunoștințe în acest domeniu." În sfârșit, nu fiți nerăbdători pentru că, așa cum a spus Emerson: "Nimeni nu vă poate frustra de succesul final în afara de dumneavoastră".

Ați escaladat vreodată un munte înalt? Ați remarcat oare că, pe măsură ce ajungeați mai sus, orizontul devenea din ce în ce mai larg? Așa stau lucrurile și în viață. Cu cât veți utiliza mai mult Forța Creatoare, cu atât ea vă va sta mai mult la dispoziție. Îndemănarea voastră, puterea și resursele voastre cresc pe măsură ce le întrebuințați.

Încă din frageda voastră pruncie, Forța Creatoare încearcă să exprime ceva prin voi. Mai întâi ceva pur fizic: un corp perfect și, prin el, generarea unor alte corpuri perfecte. Treptat însă, ea se ridică dincolo de planul fizic și se străduiește să se exprime într-un mod care, pentru că voi ați trecut prin ea, va face lumea mai bună: amintirea unor gânduri generoase, a unor acțiuni minunate, a unor obstacole înlăturate, amintirea unor idealuri realizate.

Îndepliniți-vă rolul încercând să nu rămâneți niciodată sub ceea ce puteți face mai bine, oricât de mic ar fi lucrul prin care ați putea-o exprima. Perfecțiunea, nu uitați, este făcută din fleacuri, dar perfecțiunea nu este un fleac.

Nu contează cât de modest sau de lipsit de importanță vi se pare munca voastră. Aveți șansa ca, prin ea, să ajungeți la perfecțiune așa cum o face și cel mai mare artist prin opera lui. Nu contează dacă ceilalți nu au decât puțină încredere în faptul că ați putea realiza ceva măreț sau bun. Se spune în Scriptură, apropos de cineva mult mai mare decât voi: "Ceva bun poate veni din Nazaret?"

Cine știe ce lucruri mari pot veni de la voi?

“Nu trebuie să vă temeți de nimic: sunteți la fel de buni ca și cei mai buni;
Sunteți la fel de puternici ca și cel atotputernic.
Puteți învinge în orice bătălie sau în orice încercare;
Pentru că nimeni nu este la fel cu voi.
Nu există decât un *voi* astăzi în lume;
Înțelegeți deci că nimeni
Nu poate face munca voastră la fel de bine;
Sunteți singurul *voi* care va exista vreodată!
Așa că priviți lumea în față și viața vă aparține
Pentru a cuceri, pentru a iubi și pentru a trăi;
Veți găsi fericirea care dăinuie
În măsura în care veți da:
Nimic nu este prea bun pentru ca voi să nu-l aveți,
Nimic nu este prea sus pentru ca să nu ajungeți la el;
Puterea voastră nu este o simplă credință sau conjunctură:
Există ceva ce trebuie *să știți*;
Nu aveți de ce vă teme: puteți și vreți
Pentru că sunteți invincibilul *voi*.
Așa că urcați pe cea mai înaltă colină:
Nu există nimic pe care să nu-l puteți face”.

Anonim

CAPITOLUL XXIII

ECHIVALENTUL MENTAL

“Lumea întreagă este o scenă
Și toți bărbații și toate femeile nu sunt decât actori”.

Shakespeare

Ce rol jucați pe scena vieții? Ce loc vă revine pe această scenă? Sunteți unul dintre staruri? Jucați unul din rolurile principale? Sau nu sunteți decât unul dintre personajele scenei unde apare “poporul”, unul dintre figuranți sau unul dintre accesoriile care fac să se schimbe decorul?

Oricare v-ar fi rolul, voi singuri vi l-ați atribuit pentru că – așa cum spune Emerson și așa cum ne învață Biblia: “Omul se înconjoară cu adevărata lui imagine”.

“Orice minte își construiește o casă”, spune Emerson, și, dincolo de casa ei, o lume; iar dincolo de lumea ei, un cer. Să știți că atunci lumea există pentru voi. Pentru voi, fenomenul este perfect. Nu suntem decât ceea ce putem vedea. Tot ceea ce Adam avea, tot ceea ce Iulius Cezar putea – aveți și voi și puteți și voi să o faceți. Casa lui Adam au fost cerul și pământul. Casa lui Cezar a fost Roma; casa voastră va fi poate prăvălia unui cizmar prost, o sută de acri de pământ arat sau mansarda unui savant. Dar, păstrând proporțiile, domeniul vostru este la fel de mare ca și al lor, numai că nu are un nume sonor. Construiți-vă deci propria lume. Cu cât mai repede vă veți conforma viața ideii care există în mintea voastră, cu atât mai repede ea va ajunge la marile ei proporții.

Toți oamenii sunt făcuți liberi și egali în sensul că ei primesc cu toții singura unealtă cu care pot într-adevăr să-și construiască viața. Această unealtă este gândirea. Toți dispun de același material pentru a construi. Materialul este Forța Creatoare care acționează prin voi: Viața voastră exterioară va corespunde cu gândirea voastră interioară. Forța Creatoare ia forma tiparului pe care i-l pun la dispoziție gândurile voastre. “Avem gânduri secrete și ele se realizează: ceea ce ne înconjoară nu este decât oglinda noastră”.

“În toate conferințele mele, declară Emerson, nu am propovăduit decât o Doctrină: caracterul infinit al omului, perpetua disponibilitate, pentru fiecare om, a prezenței divine în mintea lui, prezență de la care el obține, în funcție de nevoile sale, o putere inepuizabilă”.

Gândiți mare și actele voastre vor crește;
Gândiți mic și veți coborî și mai jos;
Gândiți-vă că aveți posibilitatea și veți avea voința;
Totul depinde de starea de spirit”.

“Ce imagine mentală aveți despre voi înșivă?”, întreabă Emmett Fox într-una din micile sale cărți. “Oricare ar fi convingerea pe care o aveți despre voi, pe aceasta o veți manifesta”.

Tot ce intră în viața voastră nu este decât expresia materială a unei credințe a minții voastre. Corpul pe care îl aveți, casa pe care o aveți, munca pe care o faceți, oamenii pe care îi frecvențați - totul este condiționat de conceptul mental pe care îl aveți și corespunde acestui concept. De la un capăt la altul, Biblia propovăduiește acest lucru.

“Acum douăzeci de ani, am inventat expresia <echivalent mental>; tot ce doriți în viața voastră, tot ce v-ar plăcea să aveți în viața voastră – un corp sănătos, o meserie care să vă satisfacă, prieteni, ocazii favorabile, și mai presus de toate înțelegerea a ceea ce este Dumnezeu – dacă vreți ca aceste lucruri să se realizeze, trebuie să furnizați echivalentul lor mental. Înarmați-vă cu un echivalent mental și lucrul respectiv trebuie să vină spre voi. În absența acestui echivalent mental el nu poate veni spre voi”.

Și ce este acest “Echivalent Mental”? Imaginea voastră mentală despre ce sperați să fiți, despre ce proiectați să fiți. “Gândiți și formele apar; doriți și lumile se dezintegrează”.

Dumnezeu a ascuns în inima voastră lumea întreagă (după cum spune un mare scriitor); atunci când avem clar în minte un obiect sau un scop, manifestarea lui sub o formă tangibilă și vizibilă nu este decât o simplă chestiune de

timp. Cauza și efectul sunt la fel de riguros determinate în împărăția ascunsă a minții ca și în lumea obiectelor vizibile și materiale. Minte este maistrul-țesător atât al țesăturii interioare a caracterului, cât și al țesăturii exterioare a circumstanțelor. A medita la un scop face ca acest scop să se realizeze – faptul este la fel de sigur ca și acela că o găină care clocește un ou va face să iasă un pușor.

“Dintre toate misterele de care suntem înconjurați”, a scris Herbert Spencer, “nimic nu este mai sigur decât faptul că ne aflăm mereu în prezența unei energii infinite și veșnice din care purced toate lucrurile”.

Această energie infinită și veșnică – sau Forță Creatoare – este modelată de gândurile noastre. Timp de mii de ani, oameni plini de înțelepciune au înțeles acest lucru și și-au modelat astfel propriile vieți. Profeți de altădată s-au străduit să-și convingă popoarele de acest lucru. “Cuvântul meu (un gând sau o imagine mentală) nu se va întoarce gol spre mine, ci va îndeplini scopul pentru care a fost trimis”, spune unul dintre ei. Același gând îl veți găsi exprimat într-o sută de locuri. Vă modelați viitorul, fie că vă dați seama de asta, fie că nu. Faceți ca el să fie binele pe care îl doriți și nu răul de care vă temeți.

În micul său poem, Clarence Edwin Flynn exprimă ceva din puterea gândului:

“Ori de câte ori hrăniți un gând,
Amintiți-vă că își va zugrăvi,
Parcă cu un penel, portretul
Și o întreagă istorie pe chipul vostru.
Ori de câte ori stăruiti asupra unui gând
Amintiți-vă că se va rostogoli
Până în fundul sufletului vostru și va deveni
O fibră a sufletului vostru.
Ori de câte ori dați drumul unui gând,
Amintiți-vă că va fi
O forță în univers,
De-acum și până-n veac”.

Amintiți-vă că acest lucru se verifică în toate afacerile voastre. În propriile voastre gânduri, voi transformați continuu în acțiune teatrală pe voi înșivă, tot ceea ce vă înconjoară, circumstanțele în care vă aflați. Dacă vă vedeți prosper, veți fi prosper. Dacă vă vedeți mereu în sărăcie, este sigur că așa veți fi întotdeauna. Dacă vă așteptați tot timpul la lipsă de considerație, dacă vă faceți griji în gând, nu veți întârzia să le întâlniți în viața voastră de zi cu zi. Oricare ar fi rolul pe care, în mintea voastră, vi-l atribuiți în piesa vieții, veți sfârși întotdeauna prin a-l juca pe scena vieții.

În consecință, atribuiți-vă un rol frumos. Faceți din voi înșivă eroul piesei mai degrabă decât individul din popor călcat în picioare sau servitorul împovărat de muncă. Alegeți locuri frumoase pentru sfera voastră de acțiune. Este la fel de ușor ca și a le alege în niște cocioabe. Atâta timp cât sunteți obligați să vă imaginați pe voi înșivă, ceea ce vă înconjoară și circumstanțele în care vă aflați ca pe o piesă de teatru încercați să faceți următoarele, lucruri:

1. Reprezentați-vă, în mintea voastră, alături de persoanele, anturajul și lucrurile pe care le doriți cel mai mult; făcând lucrurile pe care v-ar plăcea cel mai mult să le faceți; având situația pe care ardeți de nerăbdare să o aveți; făcând munca pentru care vă simțiți cei mai apți. Unii pot numi toate ăstea castele în Spania; dați-le însă un scop. Reprezentați-vi-le în mintea voastră la fel de clar ca și cum le-ați vedea pe un ecran de cinema. Și bucurați-vă de ele cât puteți mai mult. Credeți în ele. Fiți recunoscători pentru ele.

2. Dovediți-vă credința în castelele voastre din Spania pregătind totul logic, pentru manifestarea materială a dorințelor voastre. Așa cum făceau regii de altădată atunci când se rugau să plouă, săpați-vă puțurile în care să o puteți primi.

3. În ambițiile voastre, schimbați cum vreți detaliile minore, dar rămâneți neclintit în ceea ce privește scopul principal. Faceți din acesta singurul vostru obiectiv și, asemeni generalului Grant în campania sa încununată de succes, hotărâți-vă să nu-l abandonați “chiar dacă asta vă va lua toată vara”.

4. Fiți o persoană care știe să-și ducă sarcinile la bun sfârșit așa cum știe să le și înceapă. Amintiți-vă că o sarcină îndeplinită valorează cât o duzină făcute pe jumătate. Căii care nu parcurg decât trei sferturi din cursă nu câștigă nicodată un premiu: răsplata nu vă așteaptă decât pe linia de sosire. Jucați-vă deci până la capăt ambițiile mai întâi în minte și numai după aceea în exterior; cramponați-vă apoi de ele, în realitate, până când le veți fi făcut manifeste în ochii tuturor.

5. Păstrați pentru voi această piesă de teatru care se joacă în mintea voastră. Nu vorbiți nimănui despre ea. Aduceți-vă aminte de Samson. A putut face tot ce dorea atâta timp cât a tăcut. Mintea majorității oamenilor seamănă cu un cazan a cărui supapă de siguranță este larg deschisă. Ei nu păstrează niciodată destui aburi sub presiune pentru a putea să-și pună în mișcare mașinile. Păstrați-vă proiectele pentru voi. În acest fel, ele vă vor furniza atâta putere încât nu va fi nevoie să vorbiți celorlalți despre ele: vor vedea singuri rezultatele.

“Imaginația – scrie Glenn Clark în *Dorința sinceră a sufletului* – este, dintre toate calitățile omului, cea care seamănă cel mai mult cu Dumnezeu, cea care îi asociază cel mai strâns lui Dumnezeu. Prima dată când omul este menționat în Biblie, se vorbește despre el ca despre o «imagine». «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră». Singurul loc în care o imagine poate fi concepută este imaginația. Așa încât omul, cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu, a fost o creație a imaginației lui Dumnezeu.”

“Izvorul și centrul puterii creatoare a oricărui om – puterea care, mai mult decât celelalte, îl ridică deasupra nivelului creației materiale și care îi dă dominația – este puterea lui de a se reprezenta sau puterea imaginației. Unii au gândit întotdeauna că imaginația era darul de a face să se creadă în ceva care nu există. Asta este imaginația poetică, nu facultatea care formează imagini mentale și care concepe. Imaginația poetică transformă ceea ce este real în simulacre și în aparențe; imaginea de care vorbesc eu te face capabil să vezi, dincolo de aparența unui lucru, ceea ce ea este în mod real”.

Există o adevărată lege pozitivă de la cauză la efect care face ca visul să devină adevăr. Este legea reprezentării: legea care atrage spre ființă, în această lume materială exterioară, tot ce este real în lumea interioară, îndreptând către acolo Forța voastră Creatoare.

Faceți-vă imaginea mentală cât mai clară, reprezentați-vi-o limpede cu toate detaliile ei; faceți apoi totul ca această imagine să ajungă la ființă și Forța Creatoare care acționează prin voi vă va furniza rapid tot ce este necesar pentru ca ea să devină o realitate de zi cu zi.

Legea se dovedește adevărată pentru orice în viață. Nu există nimic pe care să-l doriți cinstit și care să nu poată fi realizat cu ajutorul reprezentării mentale susținute de credință.

Piatra de încercare pentru reprezentarea care reușește este următoarea: vedeți lucrurile așa cum ați vrea să fie în loc să le vedeți așa cum sunt. Închideți ochii și formați imagini mentale clare. Faceți ca ele să vă apară ca în viața reală. Pe scurt, construiți castele în Spania – dar construiți-le cu un scop precis. Concentrați-vă asupra unei idei, excluzându-le pe celelalte și continuați să vă concentrați asupra ei până în momentul în care s-a realizat.

Doriți o mașină? O casă? O uzină? O puteți avea pe oricare în același mod. Ele sunt toate, în esența lor, idei ale minții și – dacă veți dori pur și simplu să le construiți mai întâi în mintea voastră, complete în toate detaliile lor – veți vedea că Forța Creatoare care acționează prin voi le poate construi și ea în lumea materială.

“Construirea unei căi ferate transcontinentale pornind de la o imagine mentală – spune C.W.Chamberlain în *The uncommon sense of applied Psychologie* – îl face pe omul obișnuit să creadă că este vorba despre o afacere foarte mare. Adevărul în această privință este că execuția, ca de altfel și imaginea mentală perfectă, reprezintă suma a milioane de mici lucrări, fiecare adaptându-se la locul ei special și ajutând la construirea întregului.

Un zgârie-nori este făcut din cărămizi separate, așezarea fiecărei cărămizi fiind o lucrare separată care trebuie terminată înainte ca următoarea cărămidă să poată fi așezată”.

La fel stau lucrurile cu orice altă activitate, cu orice studiu. Să-l cităm pe profesorul William James:

“Așa cum devenim bețivi înrăiți după un număr oarecare de beții separate, tot așa devenim sfinți în domeniul moral sau autorități și experți în sfera practică și științifică după un număr de acte și de ore de muncă separate. Tinerii nu trebuie să-și facă griji în ceea ce privește rezultatul educației lor, în orice domeniu ar fi. Dacă rămân statornic activi în fiecare oră a zilei de lucru, ei pot fi liniștiți în ceea ce privește rezultatul final. Ei pot fi convinși că, într-o bună zi, vor descoperi că fac parte din oamenii competenți ai generației lor, oricare ar fi țelul pe care și l-au propus... Tinerii trebuie să știe acest adevăr dinainte. Ignorarea lui a provocat probabil tinerilor care încep cariere dificile mai multă descurajare și mai multă lășitate decât toate celelalte cauze împreună”.

Amintiți-vă că singura limită a capacităților voastre este cea pe care le-o impuneți voi. Nu există o lege a limitării. Singura lege este legea abundenței. Cu ajutorul minții, puteți apela la Forța Creatoare pentru tot ce doriți. Întrebuințați-o! Ea nu cunoaște limite. Nu vă impuneți singuri limite.

Țintiți cât mai sus! Dacă veți rata luna, veți putea atinge o stea. Cu toții admitem că lumea și întregul firmament trebuie că au fost gândite și formate de un Spirit-Dumnezeu plecând de la vidul inform. Același Spirit-Dumnezeu o conduce și astăzi: el a dat oricărei forme de viață puterea de a atrage spre ea atâta Forță Creatoare câtă îi este necesară pentru o creștere perfectă. Copacul, planta, animalul – fiecare găsește din belșug cu ce să-și satisfacă nevoile.

Sunteți creaturi inteligente și raționale. Spiritul vostru este o parte din marele Spirit-Dumnezeu. Și aveți puterea să spuneți ce vă este necesar pentru perfectă voastră creștere. Nu fiți zgârciți cu voi înșivă. Nu vă vindeți pentru un

bănuț. Oricare ar fi prețul pe care considerați că-l meritați, viața îl va plăti. Țințiți deci cât mai sus. Cereți mult! Faceți-vă o imagine mentală clară și distinctă despre ceea ce vreți. Păstrați-o *în minte*. Reprezentați-vi-o, vedeți-o, *credeți în ea!* Căile și mijloacele de a satisface această dorință vor veni. Pentru că oferta vine mereu pe urmele cererii.

Acționând astfel, vă luați soarta în propriile mâini. Așa veți domina experiențele pe care trebuie să le aveți în viață. Fiți însă siguri că nu vă reprezentați decât ceea ce doriți. Legea acționează în ambele sensuri. Dacă vă veți reprezenta grijile și temerile, le veți face să devină reale. Fiți stăpâni pe gândirea voastră și veți fi stăpâni ai circumstanțelor. Circumstanțele vor fi ceea ce le veți face voi să fie.

Ca să-l parafrazăm pe Thackeray:

“Lumea este o oglindă care întoarce fiecărui om imaginea propriului său gând”.

Filip al Macedoniei, tatăl lui Alexandru cel Mare, a perfecționat “falanga” – formațiune triunghiulară care i-a permis să concentreze întreaga greutate a atacului său asupra unui punct al liniei opuse. Falanga se năpustea asupra a tot ce se găsea în fața ei. La acea epocă, ea era de neînving. La fel de invincibilă este, astăzi, ideea.

Păstrați în minte gândul unic, VEGHEAȚI ca el să fie realizat treptat; puteți uni orice grup de muncitori într-un tot omogen, centrat pe ideea unică. Puteți realiza orice lucru. Puteți face să reușească orice idee bine definită. Păstrați mereu în minte această imagine mentală și o veți face la fel de invincibilă pe cât era, altădată, falanga lui Alexandru.

“Nici puștile lor, nici armamentul lor,
Nici banii pe care îi pot da,
Ci strânsa lor cooperare
I-a făcut să câștige ziua.
Nu este individul,
Nu este armata ca un tot,
Ci munca neconținută de echipă a tuturor sufletelor energice”.

J.Mason Knox

Greșeala care dăinuie de veacuri este tendința pe care a avut-o întotdeauna omenirea de a limita puterea spiritului sau dorința ei de a ne ajuta în timpurile de restrițe.

“Nu știți oare, a spus Pavel, că sunteți templele Dumnezeului Celui Viu?”

Nu: cea mai mare parte dintre noi nu o știu. Sau, dacă o știu, suntem asemeni familiei de indieni de pe rezervația indienilor cherokee. S-a găsit petrol în ținutul lor și au fost acoperiți cu bani. Mai mulți bani decât crezuseră vreodată că există în lumea întreagă. Cineva i-a convins să construiască o casă mare, să o mobilize și să o decoreze minunat. Dar indienii, deși erau foarte mândri de casa lor fastuoasă, continuau să trăiască în *vechile lor colibe făcute din bulgări de pământ!*

La fel stau lucrurile pentru mulți dintre noi. Putem ști că suntem “templele Dumnezeului Celui Viu”. Putem chiar fi mândri de asta. Dar nu profităm niciodată de asta pentru a trăi în acest templu, pentru a ne proclama stăpânirea noastră asupra lucrurilor și a circumstanțelor. Nu ne prevalăm niciodată de puterea pe care o avem.

Marii profeți de odinioară aveau viziunea viitorului. Era așteptării și a speranței era domeniul lor. Ei așteptau timpul în care va veni revelația care va face din oameni “fii ai lui Dumnezeu”. “Vor avea bucuria și fericirea, iar supărarea și suspinele vor dispărea”.

Isus a venit ca să îndeplinească revelația. “Cereți și vi se va da, pentru ca bucuria voastră să fie desăvârșită”.

Lumea s-a întors în zadar spre filozofia materialistă pentru a fi eliberată de nenorocirile ei. În viitor, singurul pas înainte al progresului real va fi în împărăția spiritului; acest progres nu se va realiza în domeniul speculației și al teoriilor umane, ci în demonstrația efectivă a puterii pe care o are Spiritul de a da Forței Creatoare forma unui bun.

Lumea rămâne astăzi în vestibulul vastului imperiu al divinei inteligențe, acolo unde se află puterea transcendentă și pozitivă a Spiritului asupra tuturor lucrurilor.

“Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. (1)

(1) I Cor., 2, 9.

CAPITOLUL XXIV

EU SUNT

Cu ani în urmă, Emile Coué a stârnit entuziasm prin vindecarea a numeroase boli numai cu ajutorul SUGESTIEI! “Nimeni nu trebuie să fie bolnav!”, hotări el și se strădui s-o dovedească, vindecând sutele de bolnavi ce veneau la el, după ce medicii nu reușiseră să le aline suferințele. În plus, el a arătat că aceleași metode puteau fi folosite și pentru ameliorarea situației materiale a fiecăruia – pentru ca oamenii să se îmbogățească în loc să facă datorii și să dobândească succesul, în loc să se piardă în activități obscure.

La început, Coué fusese hipnotizator. În mica lui farmacie găsea uneori pacienți pe care-i putea hipnotiza. Îi hipnotiza cufundându-le în somn eul conștient – și se adresa direct subconștientului.

Acestui subconștient el îi declara că nu se petrecea nimic rău în organul pe care pacientul îl crezuse bolnav, iar subconștientul îi accepta declarația și-și modela în consecință Forța Creatoare. Iar când ieșea din starea de hipnoză, pacientul era bine! Influența hipnozei se mai manifesta doar pentru a convinge spiritul conștient că pacientul era sănătos: astfel, spiritul conștient nu-i mai trimitea noi sugestii de boală subconștientului și omul era vindecat!

Cum se poate explica acest lucru? Prin faptul că boala sau imperfecțiunea nu se află atât în trup, cât în minte. Ea se află în viteza voastră de mișcare, iar acesta se află integral sub controlul spiritului. Schimbați credința subconștientă și veți vedea că manifestările fizice se schimbă o dată cu ea. Vă accelerați viteza de mișcare și în felul acesta respingeți elementele discordante ale bolii. Doctorii recunosc acest lucru atunci când le prescriu pacienților pilule de zahăr total inofensive, știind că ele alungă teama și că, dacă imaginile create de teamă se șterg din minte, atunci și presupusa tulburare se va șterge o dată cu ele.

Dar Coué a întâlnit și mulți pacienți pe care nu i-a putut hipnotiza. Pe aceștia cum să-i trateze? Îndemnându-i la un fel de autohipnotism interior. Este binecunoscut faptul că repetarea constantă atrage după sine convingerea – mai ales în ce privește subconștientul. Așa încât Coué își puna pacienții să repete fără încetare că tulburările lor de sănătate dispăreau și că se simțeau tot mai bine. “Oricum, cu fiecare zi care trece, mă simt tot mai bine”. Această afirmație, care nu izvoră din rațiune, a vindecat mii de suferințe rebele.

Oare ce se află îndărătul unui asemenea succes? O lege străveche, o lege pe care psihologii o cunosc demult: subconștientul acceptă ca adevărat tot ceea ce îi este repetat *des și cu convingere*. Și de îndată ce acceptă ca adevărată o declarație, el începe să modeleze Forța Creatoare ce acționează în el, astfel încât declarația SĂ DEVINĂ ADEVĂRATĂ!

Căci acolo unde inteligența conștientă raționează prin inducție, subconștientul utilizează doar raționamentul deductiv. Acolo unde raționamentul cântărește fiecare fapt ce-i este prezentat, discută asupra veridicității sau falsității fiecăruia, apoi trage concluzii în consecință, subconștientul acționează total diferit. EL IA DE BUNĂ ORICE DECLARAȚIE FĂCUTĂ CU CONVINGERE. Apoi, după ce o acceptă ca bază a acțiunilor sale, procedează în mod logic, pentru a face tot ce-i stă în putință ca s-o transforme în realitate.

Iată pentru ce cuvintele cele mai importante din limba engleză sunt cuvintele “EU SUNT”. Tată pentru ce în vechime aceste două cuvinte erau considerate a fi numele secret al lui Dumnezeu.

Îl întrebați pe un prieten ce mai face și el va răspunde fără să stea mult pe gânduri: “Sunt bolnav, sunt sărac, sunt nefericit, depind de cutare sau cutare lucru” și nu-i trece o clipă prin minte că, prin aceste cuvinte, își leagă nenorocirea de el, declarându-i subconștientului din el că e bolnav, sărman, subred sau rob al vreunei dorinți.

“Cel slab să zică: «Sunt puternic!»” Acesta a fost îndemnul prorocului Ioel, adresat poporului său cu mii de ani în urmă. Iar sfatul este tot atât de bun astăzi pe cât a fost atunci.

I-ați văzut pe unii oameni care, hipnotizați, sunt în stare să realizeze performanțe felurite. Unii, având corpul rezemat pe două scaune, cu capul pe unul și cu picioarele pe celălalt, suportă greutatea mai multor persoane cățarate pe ele, în timp ce, în condiții normale, n-ar fi în stare nici măcar să-și țină corpul în această poziție. Cum de reușesc atunci s-o facă? Pentru că hipnotizatorul le-a asigurat subconștientul că O POT face, că posedă forța și puterea necesare.

“De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, SĂ CREDEȚI CĂ L-AȚI ȘI PRIMIT ȘI VA FIAL

VOSTRU”.(1) Iată asigurarea ce ne-a fost dată de Învățătorul psiholog al tuturor timpurilor, de Marele Tămăduitor, cel care făcea minuni. Care spunea și repeta celor pe care-i tămăduia că ceea ce îi vindeca era CREDINȚA LOR. Iar când această credință a lipsit, ca atunci când s-a reîntors la Nazaret, în casa copilăriei sale, stă scris că: “N-a putut să facă nici o minune acolo!” (2)

Cum puteți afla credința necesară realizării lucrurilor pe care le doriți? Primind sfatul înțelepților de odinioară, ca prorocul Ioel, ca Isus, apoi *însușindu-vi-l* și *punându-vă* subconștientul la treabă, pentru ca revendicările cu pricina să devină realitate.

Este, desigur, la mijloc, un fel de autohipnoză, dar orice rugăciune are același efect. În 1915, directorul Institutului de Psihologie din Viena a făcut o serie de experiențe, din care a dedus că energia manifestată de un individ pe parcursul vieții sale este direct proporțională cu capacitatea sa de a se cufunda într-o stare de autohipnoză. Ceea ce înseamnă, pe înțelesul tuturor: convingeți-vă de faptul că există posibilitatea să faceți lucrurile pe care vreți să le faceți.

Pentru fiecare din noi, subconștientul ARE capacitatea și puterea de a realiza orice lucru bun pe care i-l cerem. Singura condiție necesară este să sădim în el încrederea, acel “SĂ CREDEȚI CĂ L-AȚI ȘI PRIMIT” pe care ni l-a spus Învățătorul.

Într-un caz citat de celebrul psiholog Baudouin, o femeie care folosise autosugestia ca o modalitate de a se ajuta pe sine a declarat: “Randamentul meu este acum dublu. În timpul vacanței, am fost în stare să duc la bun sfârșit două treburi complicate, la care nu m-aș fi încumetat să mă înham acum un an. Anul acesta mi-am organizat munca și mi-am spus: «Pot să fac orice; tot ceea ce întreprind poate fi realizat pe plan material, deci și pe plan moral; în consecință, nu trebuie să resimt — și nu voi resimți — nici descurajare, nici ezitare, nici oboseală, nici slăbiciune»”. Rezultatul acestor afirmații a fost că i s-a dat acces la puterile ei interioare și în felul acesta ea a putut să afirme adevăratele: “Nimic nu mă putea opri, nimic nu mă putea împiedica să fac ceea ce hotărâsem să fac; treburile parcă se făceau singure, fără nici cel mai mic efort din partea mea.” Nu numai că a obținut în activitate rezultate încă necunoscute până atunci, dar a și dobândit o stare de certitudine și de calm încă neatinse vreodată.

Cu talentul său de a condensa marile adevăruri în puține cuvinte, Emerson a scris: “Faceți lucrul și veți avea puterea.”

Cu mii de ani în urmă, înțelepții de altădată au învățat că viața e ca un ecou. Ea îți întoarce întotdeauna chemarea pe care i-o trimiți. Și, întocmai ca în cazul ecoului, răspunsul este întotdeauna a doua chemării: răspunsul e cu atât mai intens cu cât chemarea este mai puternică.

Spuneți: “Sunt bolnav, sunt sărman”, iar cuvintele pe care le roștiți sunt înainte-mergătorii condiției voastre. În ziua Judecării omul va trebui să dea seamă pentru toate cuvintele deșarte pe care le-a rostit. Iar ziua Judecării vine mult mai curând decât cred majoritatea oamenilor.

Aveți grijă să nu roștiți decât cuvintele pe care doriți să le vedeți adevărindu-se în viața voastră, căci amintiți-vă de spusel bătânului și înțeleptului Iov: “Veî rândui un lucru și lucrul acesta ți se va face și ție”. Nu roștiți niciodată cuvinte de lipsă sau de mărginire căci: “Prin vorbele tale vei fi izbăvit și prin vorbele tale vei fi osândit.”

Spuneți-vă neîncetat: “Am încredere în puterea vorbelor mele. Nu voi rosti decât ceea ce doresc să se îndeplinească”. Amintiți-vă că îndărătul vostru se află o Putere Nemărginită, în fața voastră o posibilitate nemărginită și în jurul vostru o infinitate de împrejurări. Oare pentru ce să vă temeți?

C.G. Tanner exprima splendid această idee:

“Încredere de-aveți în ce voiți să faceți
Și fiu de rege de vă socotiți,
Cereți-i Puterii lui Dumnezeu să lucreze prin voi
Și atunci ce doriți împlini-se-va.
«Iată, îl încredințez mâinilor lui Dumnezeu», așa spus-ați?
Măinile lui Dumnezeu sunt ale voastre! Binele prin voi trebuie să vă vină!
Dumnezeu alte mâini n-are, cu care
Să vă dea ce vi se cuvine în calitate de fii.
Mână-n mână merg credința și stăruința,
Ne-ntreagă e una fără cealaltă.
Fiți neclintii, izbânda de vreți s-o aveți.

(1) Marc, 11, 24.

(2) Marc, 6, 5.

«Voi mai încerca o dată», și nici o pierdere
Nu poate umbri lumina strălucitoare a farului.
Nu poate ivi în minte înfricoșătoarea nălucă a înfrângerii!
Vă aflați în grija lui Dumnezeu. Nici un gând de teamă
Nu poate umbri platoșa strălucită a credinței.”

Majoritatea oamenilor par a crede că noi muncim ca să trăim, dar viața are un țel mult mai profund. În realitate, noi muncim pentru a pune în valoare talentul care se află în adâncul sufletelor noastre, ca să lăsăm să se manifeste Forța Creatoare ce acționează în noi. Iată marele scop pentru care ne-am născut: să exprimăm Forța Creatoare din noi, să-i dăm lui Dumnezeu prilejul de a se exprima prin noi. Și PUTEAM s-o facem. Așa cum o spune celebrul poet englez Shelley: “Atot-Puternicul le-a dăruit oamenilor brațe suficient de lungi să poată ajunge până la stele, dacă oamenii și-ar da osteneala s-o facă.”

Primul lucru ce trebuie făcut este să vă folosiți de ceea ce aveți. Secretul puterii este să folosim, nu să facem rezerve. Folosirea degajă o și mai mare putere, în vederea realizării unor lucruri și mai importante. Acumularea durează un fel de cochilie tare în jurul lucrurilor adunate și împiedică intrarea altor bunuri. Puteți avea tot ceea ce doriți dacă sunteți de acord să folosiți ceea ce aveți acum. Puteți face tot ceea ce vreți, dacă sunteți de acord să faceți ceea ce trebuie făcut chiar acum. “Singura condiție care trebuie să însoțească pretutindeni darul adevărului”, spune Emerson, “*este folosirea*”.

Profesorul William Bateson, de la Societatea Britanică pentru cercetarea științifică, a spus: “Fără nici o îndoială că descoperim acum că darurile și geniul omenirii se datorează nu atât celui ceva adăugat unei persoane obișnuite, cât unor factori care, în persoana obișnuită, ÎMPIEDICĂ dezvoltarea acestor daruri. În momentul de față le considerăm, fără nici o îndoială, drept DEGAJĂRI de puteri care, în mod obișnuit, sunt înăbușite.”

Și pentru ce sunt înăbușite? Din pricina îndoielilor, a spaimii de eșec, a amânărilor. “Adevărul provine direct dintr-un arc puternic: eșecul aparține doar celor ce n-au încercat.”

“Veți trăi mâine, voi cei ce ne-ncetați vânguiți;
În ce ținut îndepărtat se află oare acest mâine
De-i trebuie atâtea vreme să poată-ajunge pân-la noi?
Trăiește oare dincolo de Indii?
Atâtea de departe de-I căutăm, mă tem
Să nu ajungă prea bătrân, prea scump.
Voi trăi mâine, glăsuia nebunul;
Dar chiar și azi e prea târziu; cel înțelept trăit-a ieri”.

Abraham Coxley

“A începe, spune Ausoniu, înseamnă a fi realizat pe jumătate.” “Începeți cu măreție!”, a scris un înțelept. De n-aveți timp a scrie decât un rând, rândul acesta minunat să fie.” Iar Orientalii au un proverb care spune că un drum de o mie de mile începe cu un singur pas.

Porninți deci și nu îngăduiți nici unui gând de înfrângere să vă oprească. Aveți încredere, dacă nu în voi înșivă, cel puțin în Forța Creatoare ce acționează prin voi. Numeroase opere minunate sunt pierdute pentru omenire, pentru că autorii lor n-au avut o credință suficient de puternică pentru a degaja Forța Creatoare care să-i facă în stare să-și realizeze visul.

Amintiți-vă că nu trebuie să vorbiți despre eșecuri sau să vă gândiți la eșecuri și să recoltați succese. Nu veți ajunge niciodată în capul scării dacă îndoiala, teama, amânarea vă fac să șovăiți când e să puneți piciorul pe prima treaptă.

Există o Putere ce acționează în voi și care poate să atingă orice scop pe care vi-l propuneți. Dar pentru a o stimula, trebuie ca această Putere să acționeze împreună cu credința. Trebuie să aveți voința de a crede, curajul de a avea ambiții și profunde convingeri că succesul e posibil pentru toți cei care se străduiesc să-l obțină, cu perseverență și credință.

Acum trei sute patruzeci de ani a pornit din Spania flota cea mai puternică din lume, galere spaniole, portugheze, caravele florentine și enorme nave aparținând altor țări – fortărețe plutitoare cu punți suprapuse, cu o mulțime de tunuri – în total 140 nave de război, pline ochi cu marinari, soldați și gentilomi aventurieri.

Comoara Incașilor, bogățiile Aztecilor, totul fusese înghițit de construirea și echiparea acestei imense Armada. Nu e de mirare faptul că Spania o considera invincibilă. Nu e de mirare că Anglia se temea de ea. Căci Invincibila Armada avea să cotopească Anglia și să-i treacă prin foc și sabie orașele și satele. Armada trebuia să-i pedepsească

pe Bretonii cei sfrunțați, pentru expedițiile pirateresti ale lui sir Francis Drake, ale lui Morgan și ale tuturor marinarilor temerari care înfruntaseră moartea și sclavia pentru a scufunda galioanele în Marea Antilelor.

Brațul de fier al lui Filip al II-lea, regele Spaniei, se făcea puternic resimțit în Țările de Jos și în întreaga Europă. Acum, regele aștepta cu încredere și nerăbdare clipa în care avea să supună și Anglia.

Iată însă că n-a ținut cont de un element: credința! A pus în fruntea Invincibilei Armada pe ducele de Medina Sidonia, un om lipsit de încredere în sine, în capacitățile sale și în oamenii săi. În felul acesta el și-a tocit fiecare vârf de lance, tăișul fiecărei spade; a luat cea mai puternică armată navală care fusese vreodată făurită și, în mod deliberat, a lipsit-o de stimulent.

Oare insist eu prea mult pe aceste lucruri? Judecați singuri. Iată scrisoarea trimisă de către ducele regelui, când a fost înștiințat de numirea lui în funcția de comandant al Flotei:

“Sănătatea mi-e șubredă și, din puținul cât am călătorit pe mare, știu că întotdeauna am rău de mare... Expediția este de o asemenea anvergură, iar obiectul ei de o asemenea importanță încât cel care preia conducerea trebuie să se priceapă în materie de navigație și de lupte navale, or, eu habar nu am de nici una... Adelantado de Castilia s-ar descurca mai bine decât mine; iar Dumnezeu l-ar ajuta: căci este un bun creștin și a mai participat la lupte navale. Dacă mă trimiteți pe mine, fiți sigur că-mi voi îndeplini prost misiunea.”

Avea tot ce-i trebuia pentru a obține succesul – totul, în afară de credința în el însuși. Aștepta eșecul – iar eșecul dezastruos îl pândea la fiecare cotitură.

O sută patruzeci de vase de mare tonaj – cea mai mare flotă realizată vreodată. Și, pentru a înfrunta această splendidă Armada, Anglia nu avea decât treizeci de vase mici de război și câteva nave comerciale al căror echipaj era format din gentilomi. Și, cu toate că era alarmată, Anglia își păstrase și curajul și speranța. Căci Anglia îl avea pe sir Francis Drake! Și pe lord Charles Howard! Și încă vreo doisprezece alți luptători vestiți care se înfruntaseră în repetate rânduri cu spaniolii și-i prinseseră la ananghie în Marea Antilelor. De ce n-ar fi făcut și-acum acest lucru?

Așa gândea Anglia, încrezătoare în conducătorii ei. Iar conducătorii îi răspundeau cu aceeași monedă. Marinarilor englezi nu sunt oare cei mai neînfricați oameni ai mării și cei mai vestiți în lupte navale? Își spuneau ei. Și aveau încredere în oamenii lor.

Englezii aveau vreo treizeci-patruzeci de nave mici, în comparație cu cele 140 puternice nave de război. Englezii aveau la bord praf de pușcă doar pentru vreo două zile – atât de săracă era regina lor – în timp ce spaniolii posedau tot ceea ce era necesar unei nave de război.

Dar Howard și Drake nu depindeau de regină când era vorba să dea o bătălie. Faptul că aveau dușmani atât de importanți nu-i îngrijora. Se gândeau: “Iată-i pe spanioli. Și iată-ne și pe noi. I-am mai făcut praf de vreo douăsprezece ori. Putem s-o mai facem o dată. Așa că: Înainte!”

Așa că au pornit înainte, așteptându-se la victorie. Și la orice cotitură îi aștepta o nouă victorie.

De la Lezard în Cornwall și până la Portland unde a fost înfrânt Don Pedro cu nava lui impunătoare; de la Portland la Calais, unde Spania l-a pierdut pe Hugo de Moncado, împreună cu galerele capturate; de la Calais, ceva mai departe de Anglia până în apele Scoției și Irlandei, pretutindeni înfrântă și urmărită, puternica Armada a fost respinsă, până ce rămășițele ei sfărâmate s-au reîntors în derivă în Spania.

Cu toată escadra lor imensă, spaniolii n-au putut captura nici o navă, nici măcar o barcă engleză. Cu toate miile lor de soldați, n-au fost în stare să debarce pe nimeni, cu excepția celor uciși sau făcuți prizonieri.

În schimb, mai bine de trei sferturi din echipajul Armadei pierise sau fusese luat prizonier, iar puternica flotă complet distrusă. Și pentru ce toate acestea? Pentru că unui om îi lipsise credința. Soldații spanioli dovediseră, pe zeci de câmpuri de bătălie, că nu există nicaieri oșteni mai neînfricați ca ei. Celebrul “careu spaniol” rezistase atacurilor infanteriei, cavaleriei și artileriei – apoi doborâse totul în calea lui. Și totuși, aceiași soldați, la bordul fortărețelor plutitoare, au fost înfrânți de o armată care nici pe sfert nu era cât a lor.

Pricina? Ei erau o lance fără vârf, o armată fără conducător – bogății și putere fără de credință. S-a văzut vreodată pe lume un mai bun exemplu referitor la puterea credinței?

Oamenii trec prin viață întocmai ca ducele de Medina Sidonia – preocupați mereu de aspectul întunecat al lucrurilor, așteptându-se la tot pasul la necazuri și de obicei le și găsesc. Aceasta înseamnă să duci lipsă de curaj – de curajul de a încerca să faci lucruri mari, de curajul de a te expune decepțiilor și ridicolului, pentru a atinge un scop care merită cu adevărat osteneala de a fi atins. Ați privit vreodată din tren un alt tren care o ia înainte? Puteți privi prin ferestrele lui și vedea câmpiile verzi și frumoașa priveliște ce se desfășoară dincolo de el. Sau vă puteți uita numai la ferestre și atunci nu vedeți decât monotonia ternă a desfășurării lor. La fel se petrece și în viață. Puteți privi doar ceea ce este bun, vesel, fericit și să vă și comportați ca atare în viața de toate zilele. Sau puteți privi doar necazurile, boala, grijile – și să vă pomeniți cu ele, pândindu-vă la fiecare cotitură.

regimentele regelui Carol nu era antrenamentul militar, ci credința lor arzătoare în dreptatea cauzei lor, în conducătorul lor și în Dumnezeu.

“Ipocriți ce cântă imnuri”, așa îi numeau dușmanii. Dar nu erau niște ipocriți. Erau oameni pe care-i însușeau o aceeași credință – că Dumnezeu este cu ei, așa cum fusese odinioară cu poporul evreu, și că, avându-l pe Dumnezeu de partea lor, nimic nu le va sta în cale.

Iată credința lui Cromwell. Și el a transmis această credință fiecărui oștean al său.

Într-adevăr, cât timp a trăit el pentru a o menține vie, *nimic nu le-a stat propriu-zis în cale*. Din omul care nu fusese socotit de-ajuns de bun ca să emigreze în America, englezii și-au făcut conducător.

Fără credință n-a fost niciodată realizată vreo operă de valoare. Și nici nu va fi vreodată.

Pentru ce atâtea organizații importante se destramă după moartea fondatorului lor? Pentru ce nu-i pot supraviețui mai mult de câțiva ani?

Pentru că cei care preiau succesiunea nu privesc către viitor, n-au credința necesară pentru a continua. Ideea fondatorului era de a fi de folos omenirii, iar a lor de a continua să plătească dividende. Gândul lui era de a construi ceva măreț – al lor de a păstra ceea ce s-a realizat.

Cea mai bună defensivă este o ofensivă viguroasă. Nu vă puteți mărgini să păstrați ceea ce aveți. Nu puteți rămâne pe loc. Trebuie să mergeți înainte – dacă nu, veți da înapoi!

Ce aveți de partea voastră? Dacă vreți să mergeți înainte, fugiți ca de ciumă de pesimism. Entuziasmul, optimismul pot duce la erori – dar acestea sunt pline de învățăminte și duc finalmente la progres. Pesimismul, conservatorismul și prudența se vor dezintegra de la sine, dacă nu se pierd chiar din start, prin simpla evoluție a lucrurilor.

Fiți deci optimiști. Priviți către viitor.

“Optimistul și Pesimistul

Se deosebesc unul de altul în chip foarte hazos:

Optimistul vede gogoașa,

Iar Pesimistul vede... *gaura* ce se află în ea!”

În orice lucru există și ceva bun – dacă-l priviți cu destulă atenție. Dar trebuie să-l căutați. Nu trebuie să vă mulțumiți să apucați pur și simplu ceea ce intră în câmpul vostru vizual. Trebuie să refuzați tot ceea ce este mai prejos decât binele. Dezavuați-l! Spuneți că nu vă aparține. Spuneți-o și *credeți ce spuneți*. Apoi, continuați să căutați – iar primul lucru de care vă veți da seama este că binele pe care îl căutați se aflase tot timpul chiar aici, sub ochii voștri.

Care este cheia oricărei afaceri? Creditul. Și ce înseamnă credit, dacă nu încredere – încrederea în asociat, în corectitudinea lui, în buna lui credință și în capacitatea că o să vă ofere exact partea pe care o meritați?

Și pe ce se bazează credința în credit? Pe ce spune lumea, pe ceea ce a făcut pentru alții viitorul vostru client, pe cât este de bun platnic, pe dorința lui de a coopera cu voi. În multe cazuri îl vedeți pentru prima oară – nu puteți avea certitudinea că el întrunește aceste calități – dar aveți încredere în el, aveți CREDINȚĂ. Și având credință, afacerile or să vă meargă bine.

Iar dacă aveți atâtea credință într-un om pe care nu l-ați văzut niciodată încât să-i încredințați o mare parte din bunurile voastre materiale, nu puteți avea puțină încredere și în Tatăl?

E-adevărat că nu l-ați văzut – dar sigur aveți mai multe și mai mărețe dovezi despre existența Lui, decât despre cea a clientului aflat la mare depărtare de voi. Mult mai mărețe dovezi că El vă merită încrederea, că se îngrijește de voi, că poate și vrea oricând să vă vină în ajutor în legătură cu orice i-ați cere. În relațiile cu El n-aveți nevoie de bani, de un nivel ridicat de trai sau de credit.

În ce constă succesul unui comerciant? În Credință, adică în încrederea pe care o are lumea în firma lui, în bunurile pe care le vinde, în serviciile aduse clienților. În el. Dar voi aveți oare credință, deci încredere, în bunurile numeroase pe care vi le oferă El cu atâtea dărnicie?

Sunt oameni care pot vinde un timp, biziundu-se pe propriile lor aptitudini comerciale, marfă de orice fel, numai ca să obțină un profit. Dar ei nu vor ajunge niciodată comercianți renumiți. Reacția inevitabilă se va produce. Vor deveni cinici, își vor pierde și ei încrederea în ceilalți și până la urmă în ei înșiși. Comerciantul care reușește trebuie să aibă o împătrită credință: în firma lui, în produsele lui, în binele pe care-l face clienților și în el. Când are o asemenea credință, poate să vândă absolut orice. Având o asemenea credință în Tatăl puteți și voi să faceți orice.

Nu superioritatea în ce privește curajul sau tehnica de luptă a făcut ca armata prea puțin antrenată a lui Washington să poată învinge armata britanică. Soldații englezi dovediseră lumii întregi că nu erau inferiori nimănui

când era vorba de luptă. Iar americanii erau și ei, în majoritatea cazurilor, la fel de viguroși. Ceea ce a dus la victorie a fost credința lor într-o Putere exterioară lor, mai mare decât ei.

Ce-l deosebește pe bancher de cel ce împrumută pe amanet? Ambii acordă împrumuturi. Ambii pretind o garanție. Dar în timp ce împrumutătorul pe amanet trebuie să capete o proprietate tangibilă, reală, pe care la nevoie s-o revândă și de-abia după aceea te împrumută, marele bancher se bazează în împrumuturile pe care le acordă pe ceva mai important decât orice garanție ce i se poate oferi – pe credința sa în cel ce ia cu împrumut.

America a fost înălțată pe credință. Marii constructori de căi ferate care leagă cele două țărmuri ale continentului știau, când le-au realizat, că nu existau, pentru moment, suficiente schimburi pentru ca investițiile lor să devină productive. Dar ei aveau credință – credința din care s-a plămădit America.

Aceeași credință este azi evidentă pretutindeni. Oamenii construiesc uzine enorme – cu credința că societatea va avea nevoie de produsele lor și le va cumpăra. Ei construiesc birouri, apartamente, case – cu credința că orașele se vor dezvolta și că va fi nevoie de ele. Ei creează organizații publice în măsură să deservească de două ori mai mulți oameni decât există în acel moment pe teritoriul respectiv – cu credința că cererea nu numai că va crește o dată cu populația, dar și că oferta va determina apariția de noi cereri.

Credința înalță orașe, încheie afaceri, îi realizează pe oameni. De fapt, tot ceea ce este bun, tot ceea ce este constructiv în această lume bătrână se bazează pe credință. Deci, dacă n-o aveți, *faceți-o să se nască* – e lucrul cel mai important pe care-l puteți face. Iar dacă o aveți, *întrețineți-o*, stropiți-o - căci este lucrul cel mai important din viață.

“Când nimic nu pare să-mi vină în ajutor, mă duc la un cioplitor: acesta lovește cu ciocanul în piatră și de o sută de ori, iar piatra tot nu se despică. Deodată, la lovitura o sută unu, ea se despică în două, dar eu știu că nu numai această lovitură a despicat-o, ci și toate cele de până atunci.”

J.A. Riis

CAPITOLUL XXV

TALISMAN

“Precum valurile mării, astfel sunt căile Destinului
În călătoria vieții noastre.
Hotărârea sufletului este cea care-i fixează ținta
Și nu calmul sau lupta.”

Ella Wheeler Wilcox

Care este veșnica întrebare, care se pune și care vă privește, pe voi și pe orice om de bună credință, drept în ochi în fiecare dimineață?

“Oare cum îmi pot îmbunătăți condiția?” Iată adevărata întrebare vitală cu care vă confrunțați și care vă obsedează zi de zi, până ce o rezolvați.

Răspunsul la această întrebare îl veți afla dacă vă reamintiți că marea problemă a vieții este să gândim. Fiți stăpâni pe gândurile voastre și atunci veți fi și pe împrejurări.

Așa cum prima lege a câștigului este dorința, primul punct esențial pentru succes este CREDINȚA. Credeți că *aveți* – socotiți lucrul pe care îl doriți ca pe un fapt care există – și tot ceea ce puteți dori vă aparține. Credința este “siguranță cu privire la lucrurile nădăjduite, convingere cu privire la lucrurile care nu se văd”. (1)

Ați văzut oameni care nu erau înzestrați cu mai multe calități decât voi, împlinind lucruri imposibile în aparență. Ați văzut pe alții care, după ani de luptă disperată, obțineau deodată ceea ce-și doriseră în visele lor cele mai arzătoare. Și poate că adesea v-ați întrebat cu mirare: “Care este puterea care dă o nouă viață unor ambiții murinde, un nou elan unor dorințe sfârșite, un nou îndemn de a porni pe calea succesului?”

Această putere este încrederea – *credința*. Cineva, ceva le-a dat o nouă încredere în ei înșiși, o nouă credință în puterea lor de a învinge – și atunci au făcut un salt înainte și au smuls cu forța succesul, când înfrângerea părea aproape sigură.

Vă amintiți de o fotografie de acum câțiva ani, în care se afla Harold Lloyd care-l arăta pe un băiețel de la țară ce se temea de umbra lui? Toți ștregarii din jur îl necăjeau, până ce, într-o zi, bunica lui i-a dat un talisman pe care îl purtase bunicul în timpul războiului civil și care – îl asigura bunica – avea darul de a-l face de neînving pe purtătorul lui. Bunica îi spuse că nu i se va întâmpla nimic rău și că nimic nu-i va sta în cale, cât timp va purta talismanul. Băiețelul a crezut. Iar când un fanfaron oarecare de la oraș a început să-i care la pumni, băiatul s-a luat la trântă cu el. Și acesta nu era decât începutul. În mai puțin de un an băiatul a ajuns să fie socotit cel mai neînfricat din ținut.

Atunci când bunica a simțit că el se vindecase de-a binelea de spaimă, îi spuse adevărul: că “talismanul” nu era decât o bucată de odgon rupt, pe care o găsisse ea – și că știa că singurul lucru care-i lipsea nepotului ei era *încrederea în el însuși*, convingerea că putea să facă ceea ce făcuse.

Întâmplările de acest gen sunt frecvente. Este un adevăr îndeobște recunoscut că omul nu poate face decât ceea ce crede el că poate să facă. Regăsim adesea acest lucru în literatură. Îmi amintesc de o poveste, citită cu ani în urmă, despre un artist – foarte mediocru – care, plimbându-se pe câmpia de la Waterloo, a dat peste o bucată ciudată de metal, pe jumătate îngropată în pământ; ceva l-a atras în această bucată, așa încât a luat-o și a băgat-o în buzunar. La scurtă vreme după aceea a remarcat că îi crescuse credința, încrederea în sine, că avea o încredere totală nu numai în meseria pe care și-o alesese, dar și în priceperea lui de a reacționa în orice situație. A pictat apoi un tablou remarcabil – numai pentru a dovedi că *putea* s-o facă. Mai mult, a avut viziunea unui imperiu în Mexic, iar el conducând o răsccoală importantă, până în ziua în care și-a pierdut talismanul. Atunci, proiectul lui himeric a pierit ca un balon de săpun.

(1) Evt., 11, 1.

Ceea ce contează este *încrederea pe care o aveți în voi*. Este încrederea într-o putere suverană, care vă pune totul la îndemână. *Puteți face tot ceea ce credeți că puteți face*. Această cunoaștere este efectiv un dar al cerului, căci, mulțumită ei, vă puteți rezolva toate problemele omenești. Ea ar trebui să facă din voi niște optimiști incurabili. Este poarta deschisă prosperității. *Păstrați-o deschisă*, sperând să obțineți tot ceea ce este drept.

Aveți dreptul la tot ce e bun. Deci să nu vă așteptați decât la bine. Înfrângerea nu urmează neapărat victoriei. N-aveți nevoie să bateți în lemn ori de câte ori vă merge bine. Victoria trebuie să-i urmeze victoriei.

Nu puneți opreliști canalelor belșugului. Nu credeți că bogățiile sau succesul trebuie să vină dintr-o ocupație anume sau de la vreun unchi bogat. Nu voi îi veți dicta Forței Creatoare modalitățile prin care ea își va trimite darurile către voi. Există milioane de canale prin care ea poate să ajungă până la voi. Rolul vostru constă în a imprima Spiritului nevoile pe care le aveți, dorințele arzătoare, credința nemărginită în resursele și bunăvoința Forței Creatoare dornică să vă ajute. Semănați grăunțele dorinței. Hrăniți-l cu reprezentarea foarte limpede a fructului ajuns la maturitate. Stropiți-l cu o credință sinceră. Dar lăsați Forța Creatoare să hotărască ea asupra mijloacelor.

Deschideți-vă spiritul. Curățați canalele gândirii. Fiți în stare de receptivitate. Ridicați-vă la o atitudine mentală care să conste în *așteptarea permanentă a binelui*. Aveți un drept fundamental la orice bun, știți acest lucru. "Facă-ți-se după credința ta." (1)

Nenorocirea este că majoritatea dintre noi dăm dovadă de lene mentală. Este mult mai simplu să urmezi gloata decât să-ți croiești un drum nou. Dar cei care au realizat mari descoperiri, mari invenții, marile genii din toate domeniile au fost oameni care au îndrăznit s-o rupă cu tradiția, care i-au negat pe predecesori, care au crezut că nu există limite la ceea ce poate face Spiritul – și care și-au păstrat cu fermitate convingerea, până ce obiectivul a fost atins, în ciuda batjocorii așa-zisilor înțelepți și a celor care cred întotdeauna că "e imposibil de realizat".

Ba, mai mult, nu s-au mulțumit niciodată cu un singur succes. Ei știau că primul succes este ca prima măslină din sticlă. În clipa în care reușiți s-o apucați, toate celelalte ies mai ușor. Ei și-au dat seama că reprezentau o parte din Forța Creatoare și din Inteligența Universului și că partea posedă și ea proprietățile întregului. Această conștientizare le-a dat credința de a face efortul să obțină toate lucrurile bune, certitudinea că singura limită pentru capacitățile lor era limita dorințelor lor. Știind acestea, ei nu se puteau mulțumi cu un succes obișnuit. Trebuiau să-și urmeze calea și să meargă din succes în succes.

Edison n-a stat cu brațele încrucișate după ce a inventat fonograful. Sau lampa cu incandescență. Aceste mari realizări deschid pur și simplu calea pentru noi invenții.

Deschideți canalele care vă leagă spiritul de Forța Creatoare și atunci bogățiile vi se vor revărsa nesfârșite. Concentrați-vă gândurile asupra a ceea ce vă interesează cel mai mult și ideile or să vă vină în valuri, deschizându-vă numeroase căi prin care să vă atingeți scopul, obiect al eforturilor voastre.

Să nu vă mulțumiți cu un singur succes – oricât ar fi el de mare. După cum știți, Legea Vieții este Legea Creșterii. Nu puteți sta nemișcat. Trebuie să mergeți înainte – sau să fiți depășit. Mulțumirea de sine este cel mai mare dușman al perfecțiunii. Trebuie neîncetat să priviți înainte. Întocmai ca Alexandru, trebuie fără încetare să căutați lumi noi de cucerit. Fiți convingeți de aceasta și atunci puterea va răspunde nevoii. Nu există puteri care să vă lipsească, dacă priviți Forța Creatoare ca pe un izvor al belșugului. Singurul eșec al spiritului provine din teamă, neliiniște și abandon.

Celebrul psiholog William James ne-a învățat că: "Cu cât mintea acționează, cu atât poate acționa mai mult". Căci ideile degajă energie. *Puteți* depune mai multă activitate și de mai bună calitate dacă ați făcut-o vreodată. Puteți *și* mai mult decât știți acum. Știți din proprie experiență că, în anumite condiții mentale de bucurie sau de entuziasm, puteți face fără să vă obosiți de patru ori mai multă treabă decât faceți în mod normal. Stărsăla psihică este mult mai greu de îndurat decât adevărata oboseală fizică. Când munca reprezintă o plăcere, puteți munci aproape fără să vă opriți.

Ați văzut persoane bolnăvicioase, fragile, care nu pot face o treabă ușoară mai mult de o oră și gata, sunt obosite; iată că asemenea persoane, când au de făcut față unor mari responsabilități, își asumă povara, devin energice și se pun pe treabă. Stările de criză fac apel nu numai la rezervele de putere pe care le aveți, dar vă și ajută să vă creați alte rezerve.

Aceasta nu se putea face

Poate că ați fost înșelat de ideea de incompetență. E posibil să vi se fi spus prea des că nu sunteți în stare să faceți unele lucruri și de aceea ați și ajuns să credeți că nu puteți. Amintiți-vă că succesul sau eșecul constituie pur

(1) Mat., 8, 13.

și simplu o problemă de stare de spirit. Credeți că nu puteți face un lucru și n-o să-l puteți face. Dacă știți că-l puteți face, îl veți face. Trebuie să vă imaginați făcând lucrul respectiv.

“De vă credeți bătut, chiar și sunteți;
De credeți că nu-ndrăzniți, nici n-o veți face;
De vă place să câștigați, dar credeți că nu se poate,
Aproape sigur este că nu veți câștiga;
De credeți c-ați pierdut, pierdut și este.
Căci pretutindeni veți vedea în lume
Că succesul începe când un flăcău voinic îl vrea -
Totul depinde de starea de spirit.

Multe întreceri fost-au pierdute
Mai înainte chiar de început
Și numeroși fricoși au eșuat
‘Nainte chiar de a-și începe munca.
De vă gândiți la lucruri mari, veți face fapte mari,
De vă gândiți la mici, vă veți afla mai prejos de gândurile voastre,

Gândiți-vă că puteți și veți putea;
Totul depinde de starea de spirit.
Dacă vă credeți depășit, chiar sunteți;
Vă trebuie gânduri înalte pentru a vă ridica;
Trebuie să fiți siguri de voi
Înainte de a putea obține un premiu.
A vieții bătălie nu-i totdeauna câștigată
De cel ce mai puternic sau mai rapid se-arată;
Dar, mai devreme sau mai târziu, iese câștigător
Cel care crede că poate câștiga.”

Există o diferență enormă între conștiința exactă a propriilor capacități și hotărârea de a le folosi cât mai bine – și egoismul agresiv. Oricărui om îi este absolut necesar să creadă în sine, înainte de a-și valorifica cele mai bune însușiri. Cu toții avem câte ceva de vândut. Poate fi vorba de bunurile noastre, de aptitudinile noastre într-un domeniu sau altul sau de serviciile pe care le prestăm. Trebuie să aveți încredere în voi înșivă, pentru a stârni interesul cumpărătorului. Trebuie să încercați față de clientul pe care-l pierdeți aceeași sollicitudine ca aceea pe care o resimte predicatorul când încearcă să-l trezească la religie pe un eretic și să creați servicii speciale pentru a-l readuce pe calea cea bună. Trebuie să vă treziți hotărât în fiecare dimineață, dacă vreți să vă culcați împăcat în fiecare seară.

E mult adevăr în afirmația că toată lumea îi iubește pe lăudăroși. Unicul și singurul lucru prin care puteți obține succesul este SPIRITUL. Pentru ca spiritul să vă funcționeze în condiții optime, trebuie să-l încărcați cu optimism și curaj. Nimeni n-a realizat vreodată ceva bun când se afla într-o stare de spirit negativă. Treaba cea mai bună o faceți când vă simțiți fericit și optimist.

O fire fericită este *rezultatul* – și nu *cauza* – unui mod de a gândi plin de fericire și de antren. Sănătatea și prosperitatea sunt, în primul rând, rezultatul unor gânduri optimiste. Modelul îl creați voi. Dacă impresia pe care ați produs-o asupra celor din jur vi se pare palidă și nesemnificativă, nu protestați împotriva soartei, ci împotriva modelului! Nu veți cultiva niciodată o atitudine nobilă și curajoasă, dacă aveți gânduri nevolnice. Trebuie să le puneți o temelie castelelor voastre din Spania, o temelie INTELIGENTĂ ȘI ÎNCREDERE. În orice întreprindeți, șansele voastre de succes trebuie să se măsoare prin ÎNCREDEREA în voi înșivă.

Vă descurajează anturajul? Vi se pare că într-un alt loc ați obține mai ușor succesul? Spuneți-vă pur și simplu că adevăratul vostru anturaj se află în voi. Voi sunteți cei ce creați această lume interioară și – prin ea – pe cea exterioară. Vă puteți alege materialele necesare pentru a o edifica. Dacă în trecut ați făcut o alegere greșită, acum puteți alege din nou toate materialele necesare pentru a o reconstrui. Bogăția vieții se află în voi. Cât timp omul mai poate s-o ia de la început, se socotește că n-a eșuat.

“Căci ziua de ieri nu-i decât vis,
Iar mâine – plămuire imaginară este.
Iar ziua de azi bine trăită, face
Din fiecare zi un vis de bucurie.
Din fiecare mâine o imagine a speranței.”

Începeți și faceți tot ceea ce simțiți în voi că aveți posibilitatea de a face. Nu cereți voie nimănui. Concentrarea gândirii asupra unei întreprinderi oportune îi va asigura și realizarea. Convingerea voastră că *puteți* executa lucrul respectiv dă forțe și putere gândirii voastre. Bogăția este în slujba voastră. Apucați-o cu îndrăzneală, țineți-o bine – și vă aparține. Vă aparține de drept. Dar dacă vă târâți în fața ei, dacă vă înfățișați cu un aer plin de îndoială și de timiditate, ea va trece pe lângă voi cu dispreț. Căci este o fluturatică afurisită, ce trebuie tratată cu severitate, căreia îi place îndrăzneala și care admiră încrederea. Nu uitați că puteți avea ceea ce doriți dacă sunteți dispuși să utilizați ceea ce posedați acum. Puteți face ce vă place, dacă vă place să faceți ceea ce e de făcut chiar acum. Faceți primul pas și spiritul vostru își va mobiliza toate forțele pentru a vă veni în ajutor. Dar cea dintâi condiție esențială este să *începeți*. O dată bătlăia începută, tot ce se află în voi și în afara voastră vă va veni în ajutor, dacă atacați cu ardoare și înfrunțați fiecare obstacol cu hotărâre. Dar *voi* sunteți cei care trebuie să înceapă. Așa cum a spus poetul:

“Ci luați miera din cupa cea mai amară,
Nu există eșec decât pentru cel ce abandonează –
Nici cădere adevărată, atâta vreme cât omul încearcă –
Retragerile aparente îl fac puternic pe cel înțelept.
Înfrângeri nu există, într-adevăr, decât cele ce vin din lăuntru:
De nu ești astfel învins, sigur ești de câștig.”

Oamenii care și-au pus pecetea pe această lume aveau o trăsătură comună: *încrederea în ei!*

“Dar, mă veți întreba, cum pot avea încredere în mine, când până acum n-am făcut nimic mai de Doamne-ajută și când, oriunde pun eu mâna, totul merge de-a-ndoaselea?” Desigur că nu puteți. Sau, mai bine zis, n-ați putea dacă ați depinde numai de eul conștient. Amintiți-vă însă de Cineva, mult mai mare decât voi, care a zis: “Eu nu fac nimic de la mine. Tatăl Meu este cel care lucrează în mine”.

Același “TATĂ” este și în voi și îndărătul LUI, iar voi sunteți toată Forța Creatoare a Universului. Știind că este în voi și că numai prin El puteți face orice lucru drept, puteți dobândi atât de necesara încredere în voi. Desigur. Duhul care a imaginat cerurile și pământul și tot ceea ce ele cuprind are în sine toată înțelepciunea, puterea și abundența. Cât timp vă puteți adresa lui, știți că nu există problemă atât de grea încât să nu poată fi rezolvată. *Cunoașterea* acestui fapt constituie o primă etapă. Este *Credința*. Dar Sfântul Iacov ne spune: “Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” Iar Emerson a exprimat aceasta într-un fel mai modern, spunând: “Cel care învață și nu încetează să învețe și totuși nu realizează ce tot știe este aidoma omului care ară și nu încetează să are, dar de semănat nu seamănă niciodată”. Faceți deci și pasul următor. Hotărâți care e lucrul pe care-l doriți cel mai tare de la viață, indiferent despre ce e vorba. Știți bine că Duhul, că Spiritul nu cunoaște margini. Reprezentați-vă lucrul pe care-l doriți. Încercați să-l vedeți, să-l simțiți. Faceți-vă o epură în minte și *începeți să construiți!* Dar nu numai o epură, ci chiar, dacă puteți, o adevărată pictură sau un desen. Decupați din reviste imagini care reprezintă ceea ce vă doriți. Lipiți-le pe o foaie mare de hârtie și așezați-le într-un loc unde să le puteți vedea mereu. Veți fi surprins să constatați în ce măsură asemenea imagini vă ajută să vă faceți un tipar mental și cât de repede Forța Creatoare va căpăta formă și substanță.

Presupuneți că cineva s-ar apuca să rădă de ideea voastră! Presupuneți că Rațiunea ar zice: Așa ceva nu se poate face! Au fost doar oameni care au răs de Galileu. Și de Henry Ford. Timp de secole Rațiunea a afirmat că pământul este plat. Rațiunea a zis – sau atâția ingineri au pretins – că automobilul Ford nu va putea să meargă. Totuși, pământul e rotund, iar în ce privește automobilele Ford, ele se numără cu milioanele.

Să începem acum să punem în practică câteva din adevărurile pe care le-ați învățat. Ce vă doriți cel mai mult de la viață în clipa de față? Concentrați-vă asupra acestei unice dorințe, imprimați-vi-o în subconștient în toate felurile, mai cu seamă sub formă de imagini. Este esențial să vă reprezentați ceea ce vă doriți, iar imaginile facilitează reprezentarea.

Psihologii au stabilit că momentul cel mai propice pentru a-i face sugestii subconștientului este cel care precede somnul: înainte de a adormi, organismul e liniștit și atenția destinsă. Sugerăți-i deci dorința voastră

subconștientului chiar din seara aceasta. Cele două condiții necesare sunt o DORINȚĂ arzătoare și o CREDINȚĂ inteligentă, înțelegătoare. Cineva a spus că educația constă trei sferturi din îndemnuri, iar a îndemna înseamnă a sugera că un lucru poate fi făcut.

Știi că poți avea ceea ce vă doriți dacă lipsa acestui lucru vă doare suficient de mult și dacă aveți suficientă încredere că-l veți obține. Deci, în seara aceasta, înainte de a vă cufunda în somn concentrați-vă gândul asupra a ceea ce vă doriți cel mai tare în viață, CREDEȚI că-l aveți, VEDEȚI-L cu ochii minții și vedeți-vă și pe VOI în posesia lui. Aveți IMPRESIA că vă și folosiți de obiectul respectiv.

Faceți aceasta în fiecare seară, până ce VEȚI CREDE REALMENTE că posedați lucrul dorit. Iar când veți ajunge în această situație, ÎL VEȚI AVEA!

“Primiți Puterea ce-n voi sălășluiește,
Sau sunteți dintre cei care zic: «Măine,
Sau după ce voi isprăvi alt lucru, voi începe»,
Și încercați din când în când să șterpeliți
Momente dulci, neprețuite, dar mult prea iute petrecute,
Rătăcîc din greșeală fiind pe căi deșarte?

Dumnezeul nostru o moștenire lăsat-a
Tuturor celor ce cred.
Deci nu mai cuvântați «ar putea fi»

Ci spuneți «Simt
O mână ce mă călăuzește în tot ceea ce fac
Și un răspuns ce mă mulțumește pentru tot ceea ce cer.»

Doriți să repurtați succese?
Primiți, cu umilință, Puterea în voi.”

John Graham

CAPITOLUL XXVI

MODELUL DESĂVÂRȘIT

În capitolul IV l-am citat pe Baudouin pentru a arăta cum poate o persoană să se autohipnotizeze în ce privește sănătatea, fericirea și succesul.

Lucrurile nu sunt atât de ciudate pe cât par, căci autohipnotismul nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o profundă concentrare și este un fapt binecunoscut că omul merge încotro îl duc gândurile. Suntem împinși către ceea ce dorim cu ardoare sau evităm cu teamă.

Căci omul este inseparabil de Forța Creatoare. Dumnezeu s-a întrupat în om, iar Dumnezeu este dinamic, nu static. El nu poate fi închis. El trebuie manifestat într-un fel sau altul. Punem puterea Sa în tot ce facem – fie că e vorba de eșec, fie că e vorba de succes.

Oare cum putem utiliza Forța Creatoare în bine? Cum o putem pune în strădaniile noastre de a obține succesul?

Mai întâi convingându-ne că VOM REUȘI, că suntem pe calea bogățiilor, a sănătății sau a puterii. Trebuie "să credem că vom primi". Și mijlocul cel mai rapid, mai simplu și mai sigur de a-l obține este repetiția. În momentul de față este unanim acceptat faptul că omul sfârșește prin a crede ceea ce-și repetă suficient de des, fie adevărat, fie fals. Iar gândul respectiv devine dominanta spiritului.

Asemenea gânduri, când sunt pătrunse de dorință sau de o emoție puternică, devin ca un magnet care atrage de pretutindeni gânduri asemănătoare sau analoge. Ele atrag o mulțime de gânduri surori, prin care-și sporesc propria putere magnetică, până ce se înstăpânesc pe individul respectiv, impunându-și dominația o dată cu motivația.

Atunci începe să acționeze cea de-a doua lege. Toate impulsurile gândirii tind să-și găsească un echivalent fizic. Altfel spus, dacă gândul vostru dominant este bogăția, el va tinde să vă creeze prilejuri de bogăție la care nu v-ați fi gândit niciodată. Precum magnetul atrage fierul, atrageți și voi banii, ca și mijloacele de a câștiga mai mulți bani. Sau dacă gândul vostru dominant este sănătatea, atunci vi se vor face cunoscute căile și modalitățile de a obține mai multă sănătate și putere. Tot astfel, dacă e vorba de iubire, de fericire sau de tot ce așteptați de la viață.

Pe de altă parte, dacă vă pătrund în minte spaima, îndoiala, scepticismul în ce privește folosirea de către voi a puterilor Inteligenței Infinită, acestea vor deveni gândurile voastre dominante și vă vor modela spiritul.

Vă veți simți înălțat sau doborât la pământ în funcție de tendința gândurilor voastre. Nu există limite pentru Forța Creatoare care acționează prin voi. Limitele vin toate din voi și voi sunteți cei care le impuneți. Bogățiile și sărăcia sunt și ele produse de gândurile voastre.

Deci, dacă vă doriți ceva bun, indiferent ce, primul și cel mai important lucru de făcut este să vă dezvoltati credința că *puteți avea ucel bun*. Credința, ca și orice altă stare de spirit, poate fi produsă prin sugestie, prin repetiție. Nu încetați să vă repetați că *AVEȚI credință* și atunci o veți avea, căci orice gând transmis subconștientului, des și cu destulă convingere este în cele din urmă acceptat, iar apoi tradus în echivalente fizice în modul cel mai practic cu putință.

Vă amintiți de povestea cu regele care și-a dat seama că, dacă fiul său va crește la curte, va fi excesiv de răsfățat. Și atunci l-a dus într-o familie de țărani cumsecade și a pus să fie crescut ca și cum ar fi fost fiu de țăran. Băiețelul avea la dispoziția lui toată puterea și toate bogățiile regatului – dar nu știa. El era prinț, dar pentru că nu știa, muncea și trăia ca un țăran sărac.

Mulți dintre noi suntem asemeni tânărului prinț, căci nu ne cunoaștem filiația divină. Nu știm nimic din puterea pe care o avem, de aceea nu profităm în nici un fel de ea. Dumnezeu lucrează prin noi și Lui nimic nu-i este cu neputință, dar noi, dacă nu știm nimic despre El, suntem neputincioși.

Nu există oameni incapabili. Toți au în ei o scânteie dumnezeiască, toți pot face din ea o flacără strălucind de credință. Oamenii se lasă hipnotizați de spaimă și anxietate, de teama de sărăcie, de eșec, de boală. Se gândesc mereu la ele, făcându-și din aceste temeri gândul dominant pe care-l folosesc ca pe un magnet pentru a-și atrage relele.

Orice formă ar îmbrăca gândurile și credințele voastre, Forța Creatoare care acționează prin voi o folosește drept tipar pentru a vă modela viața și anturajul. Dacă vreți să fiți puternic, gândiți-vă că sunteți desăvârșit. Dacă vreți să fiți prosper, nu vă gândiți la datorii și la lipsuri, ci la bogății și la ocazii favorabile. Astfel veți găsi o notă dominantă pentru melodia vieții voastre.

“Marea caracteristică a religiei viitorului, scrie doctorul Eliot, va consta în faptul că omul va fi inseparabil de marea Forță Creatoare”. Suntem asociați cu Izvorul tuturor bunurilor.

Emerson a spus că numai Cristos a apreciat corect măreția și dumnezeirea omului. Cristos a pus neîncetat accentul pe posibilitățile nelimitate ale omului. El a văzut că Dumnezeu s-a întrupat el însuși în om.

Emerson continuă, spunând că omul este slab când caută ajutorul în afara lui. Numai când se aruncă fără ezitare în Forța Creatoare din lăuntrul lui el găsește resurse de succes, care-i dau puterea de a realiza orice. Numai când își dă seama că orice ajutor exterior nu înseamnă nimic în raport cu forțele extraordinare ce acționează prin intermediul său, el se ridică în picioare și începe să facă minuni.

Aproape toți oamenii au obiceiul să aștepte o privire îndărăt și să spună: “Dacă aș putea retrăi cutare perioadă din viața mea, dacă aș putea să mă întorc în timp și să profit de șansa care mi s-a oferit în cutare moment, azi aș fi bogat, aș fi cineva”.

Și totuși, peste un an, cinci sau zece, majoritatea dintre cei care citesc acum aceste rânduri vor spune același lucru vorbind de momentul prezent.

Pentru ce? Pentru că viitorul vostru depinde de temeliile pe care i le puneți ACUM. Ziua de ieri a trecut și n-o mai putem chema îndărăt. Iar ziua de mâine încă n-a venit. Singurul moment în care puteți lucra este momentul prezent; fie că veți urca, fie că veți coborî mâine, că veți fi bogat sau că veți merge din eșec în eșec, totul depinde de gândurile voastre de azi.

Omenirea a avut nevoie de mii de ani pentru a învăța să stăpânească materia, să-și asigure confortul, să se aplece împotriva pericolelor, să-și asigure întrucâtva securitatea financiară. Dar a reușit într-o singură generație să învețe să fie stăpână pe viitorul ei. Este o știință atât de nouă încât majoritatea oamenilor nu sunt încă informați. Așa cum spune David Seabury: “Ei știu că știința și mecanica au schimbat fața pământului. Dar ei nu știu că psihologia și științele anexe sunt în curs de a efectua o mică schimbare privind modul în care omul își poate mânui propria natură”.

Știți pentru ce atât de puțini oameni reușesc în viață? Pentru că e un lucru atât de UȘOR încât majoritatea oamenilor nu pot avea încredere în metodele care asigură efectiv succesul. Ei preferă să-l considere ceva greu, practic imposibil de obținut – dar pentru că-l văd astfel, chiar așa și este succesul pentru ei.

PUTEȚI AVEA CEEA CE VOIȚI – dacă știți cum să cultivați grăunțele în propria voastră gândire. Cunoașterea acestui lucru este de o maximă importanță pentru oricine. Nu destinul este cel care vă închide cărările. Nici lipsa de bani sau împrejurări favorabile. Ci voi înșivă – cu atitudinea voastră în fața vieții. Schimbați-o și totul se va schimba.

Puneți-vă singuri o întrebare importantă: Sunteți cumva victima unei atitudini de autocompătimire? Sunteți plini de amărăciune în fața vieții și a celor care au reușit mai bine decât voi? Considerați că soarta v-a jucat o festă? Sau dimpotrivă, munciți cu drag, cu încredere și cu perseverență, căutând să vă faceți viața mai bună?

Majoritatea oamenilor vor evita să răspundă. Sunt mult mai preocupați să se aplece și să facă răspunzătoare împrejurările de eșecurile lor, decât să progreseze ei înșiși. Eșecul provine însăși mai întâi din interior. El nu poate lovi o ființă hotărâtă și curajoasă.

Dar VOI? Aveți de gând să dați un răspuns cinstit la întrebarea importantă: “Sunteți victima autocompătimirii?”

Gândiți-vă la vremurile când suspinați după viitor, când erați nerăbdători să înlăturați barierele care vă rețineau, când ați auzit vorbindu-se de reușita vreunei cunoștințe despre care știați că nu e mai capabilă decât voi. Puteți consimți să continuați *a râvni*, *a invidia*, a privi în viitor, pentru a vă asigura reușita? Sau veți începe s-o făuriți încă din singurul moment care vă aparține – din veșnicul ACUM?

Amintiți-vă ce-a spus Emerson: “Există un Spirit comun tuturor oamenilor. Fiecare individ este o parte integrantă din acest spirit și din TOTI cei care fac și ei parte din el. Cel căruia i s-a recunoscut dreptul la rațiune este un cetățean liber al întregului domeniu.

Poate gândi și el cum a gândit Platon; poate simți și el ceea ce a simțit un Sfânt; poate înțelege și el ceea ce i s-a întâmplat o dată unui om. Cel care are acces la Spiritul Universal este o parte din tot ceea ce este sau poate fi făcut; căci el este agentul suveran și unic; fiecare individ este o întrupare nouă a Spiritului Universal.

Forța creatoare a Universului acționează prin voi. Puteți reprezenta un debușeu pentru EA. N-aveți decât să-i oferiți forma în care ea trebuie să se închege, iar această formă se alcătuiește din gândurile voastre. Care vă e dorința dominantă? Ce vă doriți cel mai mult? **CREDEȚI ÎN ACEASTA** – și o veți putea obține. Faceți-vă o

dominantă din dorință, magnetizați-vă spiritul cu ea și veți atrage la voi tot ceea ce vă este necesar pentru a o realiza.

“Nu există vis care să nu poată deveni realitate, a scris Arthur Symons, dacă avem în noi energia care creează sau care ne alege soarta. Putem întotdeauna să obținem ceea ce voim, dacă știm să voim cu suficientă intensitate și perseverență. Foarte puține persoane reușesc, pentru că foarte puține persoane sunt capabile să-și propună un scop mai însemnat și să se străduiască să și-l realizeze fără șovăire și fără descurajare. Dar știm cu toții că omul care muncește zi și noapte pentru bani se îmbogățește; iar omul care muncește zi și noapte pentru orice fel de realizare materială o obține în cele din urmă. Numai visele inconsistente ale celor care dorm iepurește nu se împlinesc niciodată”.

Știind acestea toate, mai puteți oare să vă limitați când posibilitățile voastre sunt atât de nelimitate? Bineînțeles că există momente când vă simțiți inferiori. Toți avem asemenea momente. Nu uitați acest lucru și dați-vă seama că voi sunteți superiori, că faceți parte din categoria restrânsă a oamenilor eficace, care știu să folosească Puterea Infinită din ei pentru a urca pe culmile succesului.

Vă amintiți că Platon considera că în Spiritul Divin se află formele pure sau Arhetipuri, conform cărora au fost create toate cele văzute. Iar majoritatea Marilor Școli din antichitate propovăduiau idei asemănătoare. Se afirma că: creșterea are loc mai degrabă conform unui proiect stabilit decât întâmplător; dezvoltarea organismului are loc de la naștere, de-a lungul întregii vieți până la realizarea imaginii desăvârșite sau a Arhetipului fiecăruia din noi, care se află în Spiritul Divin. Se considera că fiecare om își împlinește destinul prestabilit cu mult înainte de nașterea sa.

Progresul înseamnă mișcarea în direcția Arhetipului. Omul se perfecționa pe măsură ce se micșora distanța între el și modelul său desăvârșit. Pentru Greci fericirea însemna armonia dintre un om și modelul lui; cel ce trăia în nepotrivire cu modelul suferea de tot felul de dizarmonii. Grecii credeau că ceea ce-l face pe om să sufere sunt nu atât faptele lui, cât lipsa de armonie între ceea ce face și ceea ce AR TREBUI SĂ FACĂ, pentru a se conforma modelului său desăvârșit.

Există un model perfect al FIECĂRUIA DINTRE VOI în Spiritul Dumnezeiesc, un Arhetip desăvârșit pe care-l PUTEȚI egala. El posedă o formă și o inteligență desăvârșite, precum și toată puterea necesară pentru a asigura desăvârșirea a tot ce vă înconjoară. De ce să nu fiți și voi ca el?

Căci de putut, PUTEȚI! E suficient să vă luați Arhetipul drept model. Umpleți-vă spiritul cu gândul perfecțiunii sale, faceți din el preocuparea voastră dominantă și veți putea atrage către voi toate elementele de care aveți nevoie pentru a manifesta această imagine desăvârșită. Și nu doar imaginea voastră desăvârșită, dar și tot ceea ce e în armonie cu ea, pentru a umple de perfecțiune tot ceea ce vă înconjură, precum și împrejurările vieții. Și nu numai o imagine desăvârșită care să vă reprezinte, dar și tot ceea ce se potrivește cu ea, pentru a asigura perfecționarea a tot ce se află în jurul vostru și a împrejurărilor vieții fiecăruia.

Căutați să aveți mereu în minte:

1. Subconștientul vostru poate fi în permanență controlat, grație puterii sugestiei.
2. Capacitatea sa de raționament deductiv, pornind de la premisele date și până la o concluzie corectă, este, practic, desăvârșită.
3. Este înzestrat cu o memorie perfectă.
4. Este locul unde vi se formează emoțiile.
5. Are posibilitatea de a comunica și de a primi informații pe alte căi decât prin canalele admise ale inteligenței.

“Omul conține în el tot ceea ce-i este necesar, spune Emerson. El își este lege sieși. Orice bine sau orice rău care i se poate întâmpla trebuie să provină din el însuși. Scopul vieții pare a fi să-l facă pe om să se cunoască pe sine. Revelația cea mai înaltă constă în faptul că Dumnezeu este în fiecare om.”

CAPITOLUL XXVII

CELUI CE ARE...

Isus ne-a dat legea fundamentală a creșterii când a spus: "Pentru că celui ce are i se va da și va avea din belșug; dar de la cel ce n-are se va lua și ce are!" (1)

Pare simplu, nu-i așa? Și totuși este legea fundamentală a tuturor reușitelor, a tuturor bogățiilor, a tuturor puterilor. Astfel funcționează întregul univers. Trăiți cu toții după această lege – fie că vă place, fie că nu vă place – și tot după ea și muriți.

Multora legea li se pare nedreaptă, dar și aici, ca și în toate, Natura este logică și, când veți înțelege cum funcționează legea, veți fi de acord că este fundamental corectă și dreaptă.

Totul constă, mai întâi, în electricitate: în micii protoni și electroni care se învârtesc unul în jurul celuilalt. Corpul vostru este făcut din ei, după cum și orice formă de viață sau orice altă formă zisă ne-vie. Dar atunci, unde este diferența între toate aceste forme de viață? În mare măsură în REGIMUL LOR DE VITEZĂ!

Amintiți-vă un lucru: încă din stadiul de celulă individuală aflată în pânțele mamei, atrageți către voi numai elementele care sunt identice din punct de vedere al naturii și al calității cu voi înșivă și care au același regim de viteză. Aptitudinea voastră selectivă este atât de mare încât sunteți capabili să alegeți materialele care vă conservă calitatea și identitatea.

Lucrul acesta este adevărat atât în ceea ce privește corpul vostru, cât și împrejurările vieții și anturajul. Ceea ce este la fel atrage ceva la fel. Dacă nu sunteți mulțumiți de voi înșivă așa cum vă prezentați, dacă doriți un corp mai sănătos, prieteni mai simpatici și reușite mai mari, trebuie să porniți de la nucleu, adică de la VOI ÎNȘIVĂ!

Iar primul lucru esențial pentru a vă pune în acord cu Binele Infinit din jurul vostru este să vă destindeți, să slăbiți frânele. Căci, în fond, necazurile, teama, descurajarea vă frânează gândirea, ca și funcționarea normală a organelor, vă încetinește viteza de acțiune.

"Destindeți-vă, relaxați-vă", spune psihiatrul modern. Prin asta el vrea să înțeleagă: "Gândiți-vă mai mult la lucrurile agreabile decât la cele dezagreabile". Știm doar că muzica militară mărește pulsul și îndeamnă la acțiune chiar și pe omul cel mai obosea. Pentru ce? Pentru că ea tinde să mărească viteza de mișcare din fiecare celulă a organismului. Mai știm și că veștile bune au vindecat adesea oameni bolnavi, că o excitație bruscă i-a făcut pe unii paralizici în stare să sară din pat. Pentru ce? Pentru că veștile bune vă fac fericiți, vă sporesc rapiditatea mișcărilor, iar o excitație bruscă trezește întreg organismul. Știți în ce măsură vă pot deprima teama, ura și descurajarea. Pentru ce? Pentru că aceste sentimente vă încetinesc viteza de mișcare, vă prind ca într-o menhină.

Amintiți-vă bine: ura, mânia, teama, grijile, descurajarea – toate emoțiile negative – nu numai că vă încetinesc viteza de mișcare și astfel vă aduc boli, vă îmbătrânesc înainte de vreme, dar mai și îndepărtează definitiv binele de voi. Ceea ce e asemănător atrage ceea ce este asemănător, iar bunurile pe care le doriți au o viteză de mișcare diferită, în funcție de aceste stări negative.

Pe de altă parte, iubirea atrage și lipește de voi lucrurile pe care le iubiți. Așa cum a spus-o Drummond: "A iubi cu generozitate înseamnă a trăi cu generozitate, iar a iubi pentru totdeauna înseamnă a trăi pentru totdeauna". Iar Emerson exprimă aceeași idee: "Iubiți și veți fi iubiți. Orice iubire este matematic egală cu cei doi termeni ai unei ecuații geometrice.

Tot ce iubești tu, omule,
Este și ce tu trebui' să iubești.
Dumnezeu, dacă pe Dumnezeu îl iubești,
Țărâna, de țărâna o iubești".

Este perfect logic, perfect în acord cu acea lege a Naturii care spune că lucrurile de același fel se atrag.

(1) Mat., 25, 29.

Oricare ar fi viteza de mișcare, elementele de aceeași calitate și cu aceeași viteză de mișcare vor fi atrase către voi.

Ceea ce ne întoarce la legea enunțată de Isus: "Pentru că celui ce are i se va da și va avea din belșug; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are!" (1)

Citiți pilda Talanților, căreia această afirmație a lui Isus îi servește drept concluzie și veți vedea că nu banii și bunurile aduc după sine mai mulți bani, ci UTILIZAREA pe care le-o dați. Nu vă puteți îngropa talantul și apoi să așteptați un spor de bogăție. Trebuie să-l folosiți cum se cuvine. Viteza de mișcare este cea care antrenează creșterea, este ceea ce un negustor modern ar numi sporirea "cifrei de afaceri". Cu cât își reinnoiește mai des stocul de mărfuri, cu atât el scoate mai mulți bani din capitalul investit. Dar dacă nu-l primește, dacă marfa doarme în rafturi, ea se va acoperi de praf sau se va strica, pierzându-și astfel valoarea.

Robul care primise cinci talanți a câștigat cu ei alți cinci; robul cu doi talanți a procedat la fel și a câștigat și el încă doi. Dar robul care nu primise decât unul l-a îngropat în câmp și l-a lăsat neproductiv. N-a realizat nimic și talantul pe care-l avea i-a fost luat.

În zilele noastre vedem întotdeauna același lucru. Statisticile ne dovedesc că, printre cei care moștenesc averi, doar unul din șaptesprezece mai are bani când moare; dintre toți cei ce au averi, la vârsta de 35 de ani, doar 27% le mai aveau la vârsta de 65 de ani.

Cunoașteți dictonul: "E nevoie de trei generații pentru a scoate salopeta și a te reîntoarce la ea", dar ritmul modern a accelerat atât de tare lucrurile încât azi averile durează doar o generație. Pentru ce? Din cauza străvechii legi a vitezei de mișcare. Omul care a făcut avere a pus în mișcare o idee care i-a adus după sine prosperitatea. În majoritatea cazurilor, ideea sau lucrul realizat contează pentru el. Banii nu reprezintă decât un accesoriu și-i sosesc dimpreună cu alte bunuri, pentru că el a pus în mișcare o idee care este benefică celorlalți.

Dar ce se întâmplă când omul moare? Foarte adesea, alții îi continuă opera, gândindu-se numai la banii pe care aceasta îi mai poate produce. Sau întreprinderea respectivă se vinde, iar banii se depun cu dobândă, singura preocupare constituind-o păstrarea banilor. Evident, viteza de mișcare a acestor bani încetinește. Evident, suma respectivă începe să scadă și apoi este spulberată de forțe mai puternice care-o împresoară, până ce din averea respectivă se alege praful!

Același lucru se petrece și în natură. Luați ca exemplu fructul oricărei plante, cum ar fi ghinda stejarului. O puneți în pământ. Ce se întâmplă? Ea își dăruiește mai întâi toate elementele interioare pentru a produce o mlădiță, care la rândul ei va extrage din soare și din aer elementele pe care soarele și aerul i le pot oferi; în același timp ea produce și rădăcini, pentru a atrage din pământ umezeala și celelalte elemente care-i sunt necesare pentru a crește. Vârful se ridică în aer către soare, iar rădăcinile sapă în adânc, pentru a scoate de acolo umezeala și hrana. Crește mereu. Creează mereu un vid, folosind toate materialele care se află la îndemână sa, atrăgând către el din toate părțile toate elementele de care are nevoie pentru a crește.

Timpul trece. Stejarul se oprește din creșcut. Ce se întâmplă oare? La un moment dat puterea sa de atracție încetează. Poate el atunci să trăiască doar din elementele pe care le-a atras la sine și din care a făcut o parte din el însuși în toți acești ani? Desigur că nu! În momentul în care încetează să crească, începe să se dezagrege. Elementele care îl alcătuiesc încep să simtă acțiunea plantelor dimprejur. Mai întâi copacul își pierde umiditatea prin evaporare, apoi cad frunzele, scoarța se cojește - în cele din urmă trunchiul se prăbușește și începe să putrezească, formând un strat de humus, care va hrăni plantele ce cresc în jur. Curând, din nobilul stejar nu va mai rămâne decât un sol îmbogățit și plantele bine hrănite care au răsărit din el.

Legea fundamentală a universului este că trebuie să vă integrați sau să vă dezintegrați. Trebuie să creșteți - sau să-i hrăniți pe cei ce cresc. Nu se pune problema să rămâneți pe loc. Sau atrageți spre voi toate forțele neutilizate din jurul vostru sau dăruiti forța voastră pentru a ajuta la reușita altuia.

"Celui ce are, i se va da". Celui ce-și exercită puterea de atracție i se va da tot ce-i este necesar pentru a crește și a rodi. "Celui ce n-are, i se va lua și ce are". Pedeapsa pentru a nu vă fi folosit puterea de atracție constă în a o pierde. Sunteți demagnetizat. Și, ca un magnet demagnetizat, trebuie să vă mulțumiți să vedeți cum tot ceea ce ați atras este acum atras de magnetii care vă înconjoară, până ce, finalmente, sunteți și voi absorbiți de forța lor irezistibilă.

Iată prima lege fundamentală a Universului. Dar cum să facem pentru a fi printre cei ce atrag? Cum să începem? În același mod în care s-a început de la începutul veacurilor.

Întoarceți-vă la prima lege a vieții. Întoarceți-vă la începutul lucrurilor. Veți vedea că natura e logică în tot ceea ce face. Dacă vreți să înțelegeți cum anume lucrează, studiați-o în formele sale cele mai simple, cele mai elementare. Principiile stabilite atunci se dovesc a fi bune pentru întregul Univers. Metodele utilizate atunci sunt utilizate de toate obiectele create, de la cel mai simplu la cel mai complex.

(1) Mat., 25, 29.

Cum se hrănesc, de exemplu, formele primitive ale celei animale sau vegetale? Extrăgându-și hrana din apa care le înconjoară. Cum își furnizează astăzi hrana fiecare celulă din corpul omenesc, dintr-un copac sau dintr-un animal? Absolut în același mod: absorbind-o din limfă sau din apa care le înconjoară. Ele pot alcătui organisme mai complicate, pot intra în corpuri de mari dimensiuni sau să facă parte din combinații stranie, dar de folosit folosesc aceleași principii în toată existența lor.

Acum să vedem care este principiul creșterii în natură. Încă de la începutul veacurilor, el a fost:

* * *

Divideți-vă și creșteți!

Acest principiu, ca orice altă lege fundamentală din natură, este același în tot timpul vieții. El a rămas neschimbat din clipa când primul microorganism alcătuit dintr-o unică celulă a plutit pe suprafața oceanului primordial. Este legea fundamentală a creșterii.

Luați forma cea mai rudimentară de viață celulară. Cum crește ea? Ea se DIVIDE – apoi fiecare parte ajunge la dimensiunea celei inițiale – apoi și acestea se divid și cresc la rândul lor.

Luați forma cea mai evoluată de viață celulară: OMUL. Același principiu acționează și-n el în același mod: de fapt, acesta e singurul principiu de creștere pe care-l cunoaște Natura!

Cum îl aplicăm la împrejurările vieții voastre, la dobândirea bogățiilor, la obținerea succesului?

Recitiți orice fel de miracol de înmulțire din Biblie: ce veți găsi? Mai întâi diviziunea, apoi înmulțirea.

Când Russel Conwell construia la Philadelphia celebrul templu baptist, congregația lui era săracă și el avea mare nevoie de bani. Prin rugăciune și alte mijloace ce-i erau cunoscute, Conwell a încercat în mod constant să-și ajute enoriașii.

Într-o duminică, i-a venit în minte că la evrei exista un vechi obicei: când se rugau la Dumnezeu, începeau prin a-i jertfi cel mai frumos miel din turmă sau ce aveau ei mai de preț. Apoi, după ce-i dăruiau cu generozitate lui Dumnezeu, se rugau să obțină daruri.

De aceea, în loc să se roage mai întâi și a face apoi cheta, ca de obicei, Conwell a sugerat să se facă mai întâi cheta, iar toți cei care aveau lucruri mai deosebite de cerut lui Dumnezeu să facă o generoasă ofrandă, pentru a aduce mulțumire Ziditorului.

După câteva săptămâni, Conwell le-a cerut celor care făcuseră ofrande să povestească ce se întâmplase în intervalul respectiv. Rezultatele au fost incredibile. O femeie, a cărei casă era ipotecată, fiind obligată să cheme instalatorul să repare o țevă, a descoperit cu această ocazie o ascunzătoare sub podea în care răposatul ei tată își ascunsese toți banii. (1)

Un alt credincios a găsit de lucru tocmai când se afla în mari lipsuri. O slujnică a căpătat câteva rochii de care avea mare nevoie. Un student a găsit posibilitatea de a se perfecționa în domeniul pe care și-l alesese. Iar nenumărați alții și-au găsit rezolvarea unor probleme financiare.

Ei se supuseseră legii. Semănaseră grăunțele – cu generozitate – și acum culegeau roadele.

“Dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, a spus Învățătorul, rămâne singur: dar dacă moare, aduce multă roadă.” (2) Nu puteți să le puneți baieri grăunțelor. Nu le puteți semăna și să le spuneți: “Vă ofer șansa de a germina și de a vă înmulți, dar dacă nu reușiți, vă iau înapoi și fac pâine din voi.” Trebuie să dăruieți aceste grăunte cu generozitate și total. Ele trebuie să moară pentru voi, înainte ca voi să puteți spera în recoltă.

Mulți oameni vă vor spune: “Nu înțeleg pentru ce Dumnezeu nu-mi trimite bogății, l-am rugat să-mi dea și i-am făgăduit că, dacă le voi avea, mă voi folosi de ele pentru a face binele”. Dumnezeu nu încheie nici un fel de târg cu omul. El vă face la început unele daruri și, după felul în care le folosiți, mai căpătați sau nu mai căpătați și altele. Trebuie să începeți cu ceea ce aveți.

Iar punctul din care plecați este precizat într-un mic poem de Nina Stiles:

“Ținutul mării reușite
Se află pretutindeni unde vă aflați și voi,
Se află întocmai acolo unde trăiesc oameni
Ce au nevoie de-ajutorul pe care voi puteți să-l dați”.

Baza oricărei activități, a oricărei afaceri, a oricărei industrii este SLUJIREA. Și orice idee de reușită de aici

(1) vezi și cap. V, *După specia lor*, unde figurează foarte pe larg aceeași relatare.

(2) Ioan, 12, 24.

trebuie să pornească. Orice nucleu, pentru a fi capabil să strângă în jurul lui elemente de bine, trebuie să aibă ca bază serviciul făcut oamenilor, semenii voștri. Carlyle a definit foarte limpede bogăția când a spus că “bogăția unui om este numărul de lucruri pe care le iubește și le binecuvântează și de care este iubit și binecuvântat”.

Iată singurul fel de bunuri pe care le suportă. Iubirea și binecuvântarea vă sporesc viteza de mișcare, vă păstrează activ “nucleul” și intactă capacitatea sa de a atrage către voi orice element de bine de care aveți nevoie pentru deplina și desăvârșita lui exprimare. Ele sunt, în fapt, o rugăciune permanentă – genul de rugăciune pe care-l avea Coleridge în minte când a scris:

“Bine se roagă cel ce bine iubește
Fie el om, zburătoare sau fiară,
Mai bine se roagă cel ce mai bine iubește
Toate lucrurile, fie mici, fie mari;
Căci Dumnezeu, bunul, pe toți ne iubește,
El a făcut totul, el iubește totul.”

Amintiți-vă că singurul cuvânt adesea folosit în Vechiul Testament pentru a desemna “rugăciunea” înseamnă în traducere literală “a cânta un cânt de bucurie și de laudă”. Altfel spus, trebuie să ne sporim viteza de mișcare prin bucurie și recunoștință. Și n-aveți decât să citiți Vechiul Testament, pentru a vedea cât de des au recurs la această metodă marile personaje biblice.

Ce vă doriți *voi* de la viață? Sporiți-vă viteza de mișcare și ajungeți la ceea ce doriți. Vreți sănătate? Atunci începeți prin a vă destinde, a lăsa deoparte temerile și griile. Am citit într-un articol recent: “Doctorul Loring Swaim, directorul unei celebre clinici din Massachussets, avea sub observație 270 de cazuri de artrită, care s-au vindecat în momentul în care bolnavii au scăpat de griji, de spaima sau de resentimente. După câțiva ani, el a ajuns la concluzia că 66% din cazuri se datorează unor conflicte de ordin moral”.

În revista “Reader’s Digest” de acum câteva luni, se afirmă că “necazurile personale constituie una din principalele cauze ale suferințelor fizice care-i bagă pe oameni în spitale. Este în mod efectiv posibil să vă necăjiți atât de tare dintr-un motiv oarecare, încât să vă îmbolnăviți. Există cam 50% posibilitatea ca, dacă vă îmbolnăviți, simptomele să fie pricinuite de necazurile pe care le aveți”.

Nu e vorba de o descoperire senzatională. Găsiți în Pildele sau Proverbele lui Solomon următoarea afirmație: “O inimă veselă este o bună doctorie, dar un duh mâhnit usucă oasele”. (1)

Iar Platon a remarcat, acum douăzeci și două de secole: “Dacă vreți să aveți capul și inima într-o stare bună, începeți prin a vindeca sufletul.”

Deci primul punct esențial pentru vindecarea de orice boală pare să fie eliberarea cugetului de resentimente, necazuri și teamă. Împăcați-vă cu voi înșivă în gândurile voastre. Exercițiul fizic vă accelerează viteza de mișcare, dar să fie un exercițiu vesel. Să faceți ceva care vă place, ceva care să vă pună în mișcare atât spiritul, cât și mușchii. Dansați – dacă vă place dansul. Înotați, călăriți, jucați tenis – faceți ceva care să bucore și sufletul, și trupul. Exercițiile simple de rutină, care se transformă în efort, fac prea puțin bine și sunt adesea dăunătoare. Dacă nu puteți să extrageți din ele o satisfacție în același timp fizică și mentală, mai bine e să renunțați.

Doriți bani și bogății? Atunci folosiți ceea ce aveți, oricât ar fi de puțin. Măriți-vă cifra de afaceri, exact ca negustorul care o sporește pe-a sa și-și reînnoiește fondul. Fondul vostru îl constituie acum banii. Folosiți-i! Dați-i cu bucurie în orice scop lăudabil, iar când îi dați, BINECUVÂNTAȚI-I! Binecuvântați-i, folosind formula următoare:

“Te binecuvântează, iar tu, la rândul tău, să fii binecuvântare: fie ca tu să îmbogățești pe toți cei care te vor atinge. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, dar îi mulțumesc și mai mult pentru faptul că există o abundență infinită care este izvorul tău. Binecuvântează această Abundență Infinită. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea și-mi deschid spiritul, spre a primi din ea atâta cât pot folosi... Dăruind această sumă cu mâna mea, știu că deschid porțile Abundenței Infinită pentru ca ea să se reverse prin canalele mele și prin cele ale tuturor care sunt deschiși s-o primească. Duhul care a înmulțit pâinile și peștii pentru Isus face în așa fel ca banii aceștia să atragă spre ei tot ceea ce le trebuie pentru a crește și a spori. Toate canalele lui Dumnezeu sunt deschise și lasă să curgă din belșug pentru noi. Ce e mai bun în mine – fie pentru lume, iar ce e mai bun în lume – fie pentru mine!” (2)

Nu există modalitate mai rapidă de a vă accelera viteza de mișcare decât a *dăru*i. Dăruiti din timpul vostru,

(1) Prov., 17, 22.

(2) O variantă a acestei rugăciuni figurează și la Cap. V, *După specia lor*.

din banii voștri, din serviciile voastre, din tot ce aveți. Dăruți ceea ce doriți să vedeți înmulțindu-se, căci darul vostru este grăuntele vostru și "totul sporește DUPĂ SPECIA!"

Solomon, omul cel mai bogat din vremea lui, ne-a dat cheia bogățiilor și a succeselor sale, când ne-a spus în Proverbele: "Există risipitori ale căror bogății cresc; alții adună fără încetare și sărăcesc. Sufletul binefăcător va propăși, iar cel ce stropește fi-va stropit."

Iar un altul mai înțelept decât Solomon a zis: "Dați și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura." (1)

Doriți putere, talent, o competență sporită în ceea ce faceți? Atunci folosiți ceea ce aveți, folosiți-l cât de mult puteți. "Sunshine Bulletin" ne furnizează o pagină excelentă în această privință:

"Există o datorie pentru astăzi, care poate fi făcută acum mult mai bine decât oricând altă dată. Este datoria de azi. Și noi ne așternem azi judecata referitoare la viețile noastre prin credința sau necredința noastră față de momentul prezent.

Momentul prezent are valoarea sa proprie și inestimabilă, iar dacă-l pierdem nu-l mai putem regăsi, așa cum nu pot fi regăsite bijuteriile azvârlite în adâncul oceanului.

Fiecare zi își are partea din pregătirea celei următoare, iar viitorul va fi mai nobil sau mai josnic, în funcție de ceea ce facem sau lăsăm nefăcut astăzi".

Oare ce este ambiția, dacă nu impulsul interior care vă accelerează rapiditatea de mișcare și vă face să vă străduiți tot mai mult și mai energic, cu scopul de a putea realiza ceva care să merite osteneala? Și ce este perseverența, dacă nu voința de a continua, în ciuda tuturor dificultăților și descurajărilor? Dacă aveți ambiție și perseverență, nimic nu vă este cu neputință, nimic nu poate avea o viteză de mișcare atât de mare încât să nu-l puteți prinde.

"Iubind și nu fiind iubit
Ți-e duhul binecuvântat.
Și dăruind, nu râvnind daruri,
Găsim noi ceea ce-am căutat.

De foame-ți e de pâinea cea cerească,
Să dai nădejdi și alinare.
Iar trist de ești și cauți mângâiere,
De întristați să ai tu îndurare.

Oricare ți-e dorința sau nevoia,
Întocmai să le dăruiești.
Iar astfel sufletul găsi-va hrană
Și tu putea-vei să trăiești".

Ella Russel

(1) Luc. 6, 38.

CAPITOLUL XXVIII

FIECARE LUCRU ÎȘI ARE PREȚUL SĂU

“Ajută-mi, Doamne, să fiu de-ajuns de înțelept pentru a vedea
Că din măsura cea cu care dau, mi se va da!
Ajută-mi să înțeleg cum, din fiecare gând al meu
Făcut-am însumi binele ce mi-a fost scris - sau poate răul!
Ajută-mă ca vinovat de tot ce-i lipsă să fiu eu,
Și nu fratele meu, aproapele sau Tu.
Dă-mi, Doamne, îndrăzneala de-a ști cu-adevărat
Că, precum îmi doresc să recoltez, tot astfel trebuiu’ să fi semănat.”

Vera M. Crider

În Eseul asupra compensației, Emerson spune:

“Ce vreți voi să aveți? întreabă Dumnezeu.
Plătiți-l și îl luați!”

Cum putem obține lucrurile pe care le dorim de la teigheaua lui Dumnezeu? Ce preț îi putem oferi?

Poate că răspunsul se află în străvechea Lege a Karmei. După cum știți, *karma* este un cuvânt sanscrit care înseamnă “revenire”. Este una din legile cele mai vechi cunoscute de oameni, legea bumerangului. Isus o citează când spune: “Ceea ce un om seamănă, aceea el și recoltează.”

În limbajul familiar de azi, aceasta înseamnă: “Puii se întorc acasă pentru a fi rumeniți în cuptor.” Același lucru îl regăsim și în știință: este legea a treia a lui Newton: “Acțiunea este egală cu reacțiunea”. Ele Wheeler Wilcox o exprimă magistral în versurile:

“Există inimi credincioase și spirite curajoase,
Și suflete curate și adevărate;
Dăruieți deci lumii ce aveți mai bun,
Iar ce-i mai bun la voi se va întoarce.
Iubire dați, și-n valuri, în inimă ea se revarsă,
Putere este în restriște,
Păstrați credința și sute de inimi vă vor arăta
Credința în vorbe și-n fapte.
Căci viața ogîndă-i și regelui și robului,
Ea este-ntocmai ce sunteți, ce faceți,

Dăruieți deci lumii ce aveți mai bun
Și ce-i mai bun la voi se va întoarce.”

Una din cele mai bune exemplificări ale acestei legi se regăsește în cele două mări ale Palestinei, Marea Galileii și Marea Moartă. Apa mării Galileii e proaspătă și plină de pește. Pe maluri vezi copaci verzi, numeroase ferme și vii. În apele ei strălucitoare se varsă râul Iordan.

În schimb, Marea Moartă n-are pește, nici vegetație pe maluri, nici case, nici ferme, nici vii. Călătorii o evită și nu trec pe-acolo decât dacă au vreo urgență. Atmosfera e grea, apăsătoare; nici oamenii și nici animalele nu pot bea din apa mării.

Care să fie oare pricina diferenței? Râul Iordan își varsă apele în ambele mări. Deci nu râul e de vină. Și nici solul sau ținuturile înconjurătoare.

“Diferența constă în faptul că Marea Galileii dă și primește în același timp; la fiecare picătură de apă care cade în ea, e o picătură care iese afară. În timp ce Marea Moartă reține tot ce primește. Nu pierde apa decât prin evaporare sau prin infiltrare. Acumulează tot ce primește și rezultatul e că apa stagnează, se transformă în sare și nu poate fi folosită la nimic.”

“Dacă grăunțele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă”, spune Isus. (1) Altfel spus, dacă vă puneți undeva la păstrare grăunțele de grâu, nu veți avea niciodată altceva decât un grâu de grâu care, cu timpul, se va strica și se va face pulbere, dar dacă-l semănați cu dăruire (dacă primiți ca el să moară pentru voi) o să vă dea roadă multă. Este un alt mod de a spune: “Aruncă-ți pâinea și ea ți se va întoarce înșutită după multe zile”.

În întreaga Natură, singura lege a înmulțirii care se cunoaște este să dai pentru a primi. Dacă vrei să recoltezi, trebuie mai întâi să semănați grăunțele. Dacă vrei să vă sporii puterea, trebuie mai întâi să sfărâmați celulele mușchiului și să le îndemnați să se dividă și să crească.

Diviziunea și creșterea sunt modalitățile de sporire a tot ceea ce este viu. Observați cum lucrează o singură celulă din corpul vostru, dintr-o plantă sau din orice altă formă de viață. Ce se petrece? Mai întâi celula se divide, apoi fiecare jumătate crește până ce atinge dimensiunea normală, când se divide și ea etc. Fără diviziune nu există creștere – ci doar atrofie și corupție. Trebuie să vă divideți pentru a crește, trebuie să dați pentru a obține.

“A fost un om o dată și lumea nebun crezutu-l-a;
Cu cât dădea mai mult, cu-atât mai mult avea.”

Iar Moffat exprimă același gând în distihul:

“Unul dă zi de zi și tot mai bogat devine;
Altul păstrează în loc să dea și tot mai sărac rămâne.”

Chiar și gândurile pe care le emitem se întorc la noi, încărcate cu o recoltă după soiul lor. Ceea ce punem în gândurile noastre ni se reîntoarce în viață, pentru că există un răspuns pentru fiecare gând, o oscilație a pendulei pe care am pus-o în mișcare. Este doctrina lui Einstein referitoare la linia dreaptă prelungită, care trebuie să se reîntoarcă la sursă.

Este inutil să spuneți că n-aveți destui bani sau destulă pricepere pentru a începe. Amintiți-vă pur și simplu de pilda talanților. Robul care primise cinci talanți, i-a pus cu dobândă și i-a înmulțit; la fel și robul – care primise doi talanți. Dar cel care primise doar unul s-a gândit că e prea puțin ca să poată face ceva cu el și l-a îngropat. Și știți ce i s-a întâmplat când s-a întors stăpânul.

Porniți de la ceea ce aveți și semănați-vă grăunțele oricât vi s-ar părea de nevolnic, de neînsemnat. Vă amintiți că Isus ne-a spus că Împărăția Cerurilor (sau Expansiunea) este ca un grâu de muștar: “Grăunțele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar după ce a crescut este mai mare decât ierburile și se face un copac, încât păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui.” (2)

Lucrul de la care trebuie să porniți nu prea are cum să fie mai mic decât minusculul grâu de muștar. Dacă muștarul poate crește până să devină un copac, vă închipuiți și singuri ce poate deveni grăunțele vostru!

“Acționați și veți avea puterea”, spune Emerson. Dar cei care nu acționează n-au puterea. Orice lucru are prețul său, dar dacă prețul nu este dat, atunci nu acest lucru îl veți obține, ci altceva. Și este imposibil să obțineți ceva, fără a plăti prețul cuvenit. Pentru fiecare beneficiu se impune o taxă. În natură nimic nu este dăruit – totul se vinde. Puterea – celui care exercită puterea.

Nu ești mai presus decât cel mai prejos gând al tău ...

Cheia puterii este să utilizați ceea ce aveți, căci exercițiul degajă tot mai multă putere, așa cum, dacă vă folosiți mușchii, ei devin mai viguroși, iar dacă nu vi-i folosiți, ei slăbesc și se degradează. “Condiția unică aso-

(1) Ioan, 12, 24.

(2) Mat., 13, 32.

ciată darului adevărului, ne spune Emerson, constă în FOLOSIREA acestuia! Învăţat va fi omul care-şi va reduce ştiinţa la practică.”

Iar Goethe exprimă lucrul acesta într-un mod şi mai pregnant, atunci când scrie:

De pierzi ziua de azi hoinărind, la fel fi-va mâine
Şi mai rău încă în cele următoare;
Astfel nehotărârea îşi aduce propriile întârzieri
Şi ne irosim zilele chinuindu-ne pentru alte zile. Te simţi plin de ardoare? Apuc-această clipă,
Ceea ce poţi face sau visezi să faci, începe,
Căci îndrăzneala-n sine cuprinde har, putere şi magie.
Începe doar şi spiritul ţi se va-nceinge
Începe şi-atunci opera întreagă se va face.

CAPITOLUL XXIX

IERI S-A SFÂRȘIT NOAPTEA DE PE URMĂ

“I-am spus omului care stătea la poarta anului: Dă-mi o lumină, să pot intra liniștit în necunoscut”.
Iar el mi-a răspuns: “Intră pe întuneric și pune-ți mâna în cea a lui Dumnezeu. Va fi mai bine pentru tine decât să ai o lumină și mai sigur decât un drum cunoscut.”

Ce vă doriți de la viață? Orice-ar fi, puteți căpăta – iar promisiunea aceasta vă vine de la însuși Isus.

“Cercetați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea ei”, ne-a spus el, iar toate acestea (toate bogățiile, puterea și alte lucruri materiale pe care le-ați dorit), or să vă vină pe deasupra”.

Înseamnă oare că trebuie să deveniți sfinți pentru a acumula bogății materiale? Experiența pare să indice că lucrurile se petrec arareori în acest fel. Arareori sunt copleșiți sfinți de bunuri terestre. Nu, răspunsul nu se află în sfințenie. Atunci unde?

Să examinăm puțin sensul cuvântului “dreptate” și să vedem dacă răspunsul nu se află în el. În textul grec original al Evangheliei, termenul folosit pentru “dreptate” este “dikaïosune”, care, în traducere literală înseamnă dictatura absolută a spiritului în voi.

Astfel tradus, fragmentul se citește după cum urmează: “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dictatura sa absolută a Spiritului în voi și toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra”. Cu alte cuvinte, trebuie să încredințați problema Dumnezeului-din-Voi și să-L lăsați pe El să rezolve, în timp ce vă veți odihni, cu credința senină că lucrul S-A FĂCUT.

Cum se poate practic realiza aceasta? De curând am citit în “Unity” un articol care ilustra atât de bine această idee, încât vă prezint acum un fragment din el:

“Să presupunem că tocmai organizăm lansarea unei afaceri sau că pregătim un eveniment social, o întrunire religioasă sau vindecarea unui bolnav. Suntem gata să ne rugăm pentru aceasta. Ei bine, în loc să ne rostim rugăciunile la viitor, să ne rugăm ca ceva să se întâmple de exemplu mâine, să ne imaginăm (imaginația este de mare ajutor în eliberarea puterii credinței) că totul s-a petrecut exact așa cum doream. Să scriem aceasta ca și cum totul ține de fapte trecute. Multe din prezicerile Bibliei au fost scrise la trecut. Să încercăm să facem o listă a dorințelor noastre, ca și cum ele ne-ar fi fost deja împlinite. O să dorim, desigur, să scriem și o listă de mulțumiri către Dumnezeu, pentru tot ceea ce ne-a acordat. El a păstrat tot timpul aceste bunuri în rezervă pentru noi, căci altfel nu le-am fi primit. Ba chiar mai mult, Dumnezeu le ține pentru noi, și nici n-am mai putea acum să le dorim sau să ni le reprezentăm cu închipuirea.

Ce se petrece? După ce ne-am scris dorințele la trecut, după ce le-am recitat cu grijă, după ce i-am adus mulțumire lui Dumnezeu pentru ele, să punem hârtia deoparte și să ne vedem de treburile noastre. Nu va trece mult până ce vom vedea adevărindu-se evenimentele dorite într-un mod atât de firesc, încât aproape să uităm că Dumnezeu răspunde în acest fel rugăciunilor noastre.

Imaginația ne ajută să avem credință, căci ea reprezintă lucrul dorit și ajută la transpunerea în realitate. După ce am încercat această experiență de mai multe ori, descoperim că imaginația ne-a sporit credința, credința noastră a devenit laudă, iar lauda ne-a deschis ochii, pentru a vedea ce anume ține Dumnezeu în rezervă pentru noi.”

Obiceiul de a-i mulțumi lui Dumnezeu dinaintea pentru binefaceri pe care nu le-am primit încă are o bază fermă în experiența trecută. Îl putem considera drept o formulă sigură pentru împlinirea unei rugăciuni, întrucât și Cristos l-a folosit. Când se simțea la ananghie, David îl lauda întotdeauna pe Domnul și-i mulțumea. Daniel a fost salvat din cușca cu lei laudându-l pe Domnul. Pavel a cântat imnuri de laudă și s-a eliberat din temniță. De altfel, voi, ca toată lumea, nu simțiți nevoia de a fi laudat pentru o treabă bine făcută?

William Law a scris:

“Dacă cineva v-ar putea arăta drumul cel mai scurt și cel mai sigur care duce la orice fericire și la orice perfecțiune, el ar trebui să vă spună să vă faceți o lege din a-i mulțumi lui Dumnezeu și a-i aduce laudă pentru tot ceea ce vi se întâmplă. Căci sigur este că, oricare ar fi, în aparență, calamitatea care vă lovește, dacă-i mulțumiți lui Dumnezeu și-i aduceți laudă pentru ea, o transformați în binecuvântare. În consecință, chiar dacă ați putea face minuni, n-ați putea face unele mai mari pentru voi înșivă, decât puteți realiza prin aceste acțiuni de aducere de laudă și mulțumire; căci Dumnezeu preschimbă tot ce atinge în bucurie.”

Iar Charles Fillmore adaugă:

“Lauda este strâns legată de rugăciune; este una din modalitățile prin care se exprimă spiritualitatea. Prin mijlocirea unei legi inerente spiritului, noi vom face să crească tot ceea ce laudăm. Întreaga creație este sensibilă la laudă și fericită de a o auzi. Dresorii le răsfăță și le recompensează cu bunătăți, pentru ascultarea lor, pe animalele de care se ocupă; copiii radiază de bucurie când sunt laudați. Chiar și plantele cresc mai bine când sunt îngrijite de către persoane care le iubesc. Noi înșine ne putem lăuda propria capacitate; iar când le vom adresa cuvinte de apreciere și de stimă, celulele creierului vor fi înfloritoare, vor spori în ce privește capacitatea și inteligența lor.”

Deci, nimic din ce vi se întâmplă în viață să nu vă descurajeze. Sărăcia, lipsa de instruire sau eșecurile trecute să nu vă rețină. Nu există decât o putere – acel EU SUNT din voi – și ea poate realiza absolut orice. Dacă în trecut n-ați folosit această putere, faptul e dezolant în măsura în care este implicat trecutul, dar nu e prea târziu. Puteți porni ACUM. “Fiți în pace și aflați că EU SUNT DUMNEZEU.” Ce veste mai bună puteți aștepta? Dumnezeu poate face pentru voi numai ce îi permiteți să facă prin voi, dar, dacă vă îndepliniți rolul, El vă poate utiliza drept canal prin care trec puteri și bunuri nelimitate.

Diferența dintre eșec și succes se măsoară doar prin răbdarea și credința voastră, uneori în centimetri, uneori în minute, uneori în răstimpul unei secunde.

Luați-l ca exemplu pe Lincoln. El a intrat în război împotriva “Șoimului Negru”, având la început gradul de căpitan, iar la sfârșitul războiului s-a pomenit simplu soldat. Mai târziu, magazinul lui a dat faliment. Când a devenit topograf, a trebuit să-și vândă instrumentele, care-i erau indispensabile pentru a-și câștiga existența, ca să-și acopere o parte din datorii. A suferit un prim eșec când a vrut să intre în corpul legislativ. Apoi a eșuat în prima încercare de a intra în Congres. Alt eșec: i s-a respins cererea de a fi numit comisar în “General Land Office”. Alt eșec când a vrut să intre în Senat. Alt eșec când a candidat pentru vice-președinție în 1856. Oare această lungă listă de eșecuri l-a descurajat? Cătuși de puțin. El și-a păstrat credința – și poate că a fost cel mai mare președinte pe care l-a avut vreodată America.

După aceea a venit Grant: a eșuat în cariera militară, a eșuat ca fermier și ca om de afaceri. La 39 de ani tăia și vindea lemne de foc pentru a-și câștiga foarte modest existența. Dar nouă ani mai târziu era președinte al Statelor Unite și-și făcuse o asemenea reputație de conducător militar, încât numai Washington era considerat mai mare ca el.

Răstoiti manualele de istorie. Le veți găsi presărate cu nume de oameni care fuseseră puși pe linie moartă și considerați incapabili să reușească, dar care, agățându-se de credința lor, se considerau pregătiți – iar când ocazia s-a ivit, i-a găsit pregătiți și au sărit pe ea.

Când Cezar a fost trimis să cucerească Galia, niște prieteni l-au găsit într-o zi extrem de abătut. Când l-au întrebat ce avea, el le-a răspuns că își compara realizările cu cele ale lui Alexandru Macedon. La vârsta lui, Alexandru cucerise toată lumea cunoscută până atunci – iar el, Cezar, ce izbutise să facă? S-a scuturat însă repede

de aceste gânduri și a hotărât să recupereze cât putea de repede timpul pierdut. Rezultatul? A devenit conducătorul Imperiului Roman.

Arhivele din lumea afacerilor sunt pline cu nume de "nulități" aflate la vârsta maturității, care au sfârșit prin a face averi imense, a pune pe roate societăți enorme. Nimeni n-a eșuat atâta timp cât și-a păstrat credința în Tatăl, în alcătuirea acestei lumi, în el însuși.

* * *

Ieri s-a sfârșit noaptea de pe urmă

Când Robert Bruce a ținut piept englezilor în bătălia de la Bannockburn, el avea în spate ani de eșecuri repetate, de eforturi neîncununate de nici un succes, pentru a alunga pe englezi din Scoția, ani de trudă dureroasă în încercarea de a uni între ele forțele scoțiene aflate în război unele cu altele. E drept că, în acel moment, mare parte din Scoția era în mâinile lui, dar lucrul se mai petrecuse în diferite rânduri și, de fiecare dată, englezii își adunau o armată suficient de importantă pentru a-i lua Scoția îndărăt.

Acum, în fața lui se afla cea mai mare armată reunită vreodată sub stindard englezesc; o armată de veterani viteji proveniți din provinciile franceze, toată floarea nobilimii engleze, cu aliații lor îmbrăcați în armuri, plus irlandezi aprigi, arcași galezi – trupe adunate de pe întreg teritoriul și reunite sub autoritatea lui Edouard al II-lea, în total peste o sută de mii de oameni.

Pentru a cucerii Scoția, Bruce nu reușise să adune decât treizeci de mii de oameni, aspri și neînfricați, e drept, dar neavând nici antrenamentul și nici disciplina ostașilor englezi.

Era Bruce decurajat? Categoric nu. Ce importantă avea că englezii aveau cei mai buni arcași? Sau că erau mai bine înarmați, mai bine antrenați și mai disciplinați? El lupta pentru libertate – și *credea* în el însuși, în oamenii lui și în Dumnezeu armatelor.

Și, ca întotdeauna, importanța, numărul, armamentul s-au dovedit a fi fost complet inutile, prin comparație cu hotărârea și credința. Uriașa armată engleză a fost total învinsă și împrăștiată. Bruce s-a instalat cu fermitate pe tronul Scoției și nicicând vreo armată engleză n-a mai intrat în Scoția.

N-are importanță numărul înfrângerilor pe care le-ai suferit în trecut, nici măsura în care împrejurările vă sunt neprielnice. Bulow a spus-o foarte bine: "Nu talia câinelui contează într-o bătălie, ci talia bătăliei în câine!" Iar talia bătăliei din voi depinde de credința voastră – de credința în voi înșivă, în Forța Creatoare ce acționează prin voi și pentru cauza voastră: amintiți-vă pur și simplu că ieri s-a terminat noaptea de pe urmă, precum și înfrângerea lui ieri.

De nenumărate ori ni se spune în Biblie că bătălia *dasă* nu-i a noastră, ci a Domnului. Dar exact ca toți copiii, noi știm mai bine decât Tatăl cum să ne ocupăm de afacerile noastre și de aceea insistăm să ni le conducem singuri.

Să ne mai mirăm atunci că ele devin atât de încălcite și că ne lasă într-o stare de profundă descurajare?

Când Prințul Negru împreună cu mica lui armată a fost încercuit de Filip al Franței, majoritatea oamenilor se simțiseră descurajați. Căci armata franceză era câtă frunză câtă iarbă, în timp ce englezii erau puțini. Iar la vremea aceea, arcașii n-aveau nici o șansă să țină piept cavalerilor în armură, care veneau sub flamurile lui Filip.

Francezii au înaintat masiv, crezând că vor da de mica armată engleză și că o vor face praf. Dar Prințul Negru i-a lăsat să treacă? Evident că nu. El a arătat lumii că o nouă forță intrase în joc, o forță care-i făcea pe cavalerii în armură să pară desueți și depășiți. Această forță era soldatul simplu, arcașul.

Așa cum războinicii scoțieni înarmați cu lănci au zdrobit cavaleria engleză pe câmpia de la Bannockburn, așa cum infanteria a zdrobit în același timp cavaleria și artileria în nenumărate bătălii ulterioare, tot așa în Anglia "oamenii din popor", adică arcașii, au hotărât soarta Franței la Crécy. Disprețuiți și priviți de sus de către tinerii aroganți ce purtau armuri, "oamenii din popor", adică lăncierii și arcașii, au devenit coloana vertebrală a tuturor armatelor victorioase. Și tocmai când părea înfrânt, Prințul Negru a reușit, prin credința în el însuși și în oamenii săi, să devină unul dintre cei mai mari cuceritori din epoca lui.

Avea necazuri nenumărate, dar el nu le socotea necazuri – ci prilejuri. Și le folosea pentru a se ridica, dimpneună cu soldații săi, pe culmile succesului.

În lumea afacerilor există tot atâtea recompense ca și în cea a războiului – și tot atâtea prilejuri de-a transforma ceea ce pare necaz în binecuvântare. Dar răsplata o primesc oamenii ca Prințul Negru, care nu socotesc necazul ca fiind necaz atunci când le iese în cale – ci îl întâmpină cu bucurie, îl îmbrățișează și apoi scot adevărate binecuvântări din el.

De ce vă agățați de viață – dacă în același timp nu vă agățați și de credință? De ce răbdați truda zilnică,

treburile istovitoare, dacă ai renunțat să mai sperați în răsplată și o lăsați să treacă pe lângă voi fără s-o mai vedeți?

Credeți că în afaceri și în industrie lucrurile se petrec altfel? La ce ar conduce aceasta? Numai rezistând cu speranță, cu credință, cu atenție – așa cum a spus Kipling: “A forța inima, nervii și mușchii să ne servească mult timp după ce s-au pornit și a nu ne lăsa când nu mai avem nimic altceva în noi decât voința care le spune: «Rezistați!» – numai așa și-au putut afla salvarea mulți oameni de afaceri.”

Nu este suficient să muncim. Și calul muncește, și boul. Iar când muncim fără să gândim și fără speranță, nu valorăm mai mult decât ei. Adesea ființele cele mai amărâte fac o muncă mecanică și le lipsește curajul să abandoneze.

Dacă vreți răsplată pentru munca voastră, dacă vreți odihnă după trudă, trebuie să rezistați cu speranță, credință și încredere – știind că răspunsul se află în marea inimă a lui Dumnezeu, știind că Forța Creatoare ce acționează prin voi o să v-o acorde atunci când veți fi pregătiți pentru a o primi.

Nu darurile lipsesc. Nici Forța Creatoare nu e în întârziere când e vorba să ne împlinească dorințele, ci noi suntem incapabili să vedem, să recunoaștem binele din pricina gândurilor noastre de descurajare și de lipsă.

Deci nu vă lăsați niciodată descurajați de eșecul din ajun. Așa cum scrie T.C. Howard în “Forbe Magazine”:

“Ziua de ieri trecut-a: n-a fost decât un vis;
Trecutul ne-a lăsat doar amintire.
Ziua de mâine se conturează pe ecranul Speranței,
O flăcăruie, simplă nălucire.
De ce să ne văităm pentru durerile de ieri,
Să întristăm imaginile amintirii-n minte?
De ce să ne mai chinuim, să suferim – căci suferința ucide –
Pentru lucruri ce nu vor avea loc mâine?
Pace și liniște cenușii sale;
Nu-i om să fi văzut cu limpezime ziua cea de mâine,
Speranța, însă, și încrederea-i sunt balsam.
Clipa prezentă este tot ce am și ce-i al meu,
O pot folosi bine sau irosi, așa cum voi putea;
Dar știu că viitorul meu depinde doar
De felu-n care trăiesc azi...
În clipa prezentă, eu îmi alcătuiesc trecutul ca și viitorul;
Tot ce doresc pot face eu din ele,
Prin faptele și lucrurile ce azi le săvârșesc,
Prin cuvintele ce le rostesc, prin gândurile ce le am.
Astfel, eu nu mă tem de viitor și nici trecutul nu mi-l plâng.
Căci fac toate acele lucruri de care azi mă aflu-n stare.
Trăindu-mi fiecare clipă de parcă cea din urm-ar fi;
Și poate chiar că este! Cine știe? Și cine poate-a spune?”

“Datoria noastră și ziua de azi ne aparțin, a scris un mare gânditor, iar rezultatele și viitorul îi aparțin lui Dumnezeu”. Bătrânul și înțeleptul Emerson gândește și el la fel. “Tot ceea ce-am văzut, spune el, mă învață să am încredere în Ziditorul pentru tot ceea ce n-am văzut. Pe scurt, o foarte bună rugăciune zilnică ar putea fi cea pe care am citit-o de curând într-o revistă: «Doamne, eu voi continua să vălesc. Iar TU – să conduci corabia!»”

Ușor de spus, veți gândi voi, poate, dar încă nu vi s-a întâmplat nenorocirea care mi-a lovit pe mine. Sunt doborât de boală sau infirm, în urma unui accident, sau poate că sunt ruinat sau altceva, la fel de tragic. Shakespeare s-a gândit însă la situația aceasta când a spus: “Când Norocul pare să-i suradă omului, atunci îl privește cu ochi amenințatori.”

În orașul Enterprise, din Alabama, se află un monument înălțat de cetățeni pentru un bine care le-a fost făcut. Și nu veți ghici niciodată cui îi este consacrat! Gărgăriței din sămânța de bumbac!

Altădată, pe plantații nu se cultiva decât bumbac. Când comerțul cu bumbac mergea bine, afacerile prosperau. Când comerțul mergea prost – sau recolta fusese proastă – afacerile aveau de suferit.

La un moment dat a apărut gărgărița bumbacului. În loc de o recoltă slabă, deodată n-a mai fost recoltă. Gărgărița a distrus totul, lăsând în urmă datorii și descurajare.

Dar oamenii din acel oraș erau probabil descendenții direcți ai vitejilor care au luptat pe viață și pe moarte în lungul război dintre Nord și Sud. Ei s-au întrunit și au hotărât că orașul lor și ținutul lor aveau nevoie să înceteze a mai miza totul pe o singură carte.

În loc să depindă strict de recolta de bumbac, trebuiau să se gândească să-și diversifice produsele și să realizeze culturi diferite. Când nu se realiza una, rămâneau celelalte și chiar dacă nu se vindeau bine una sau două dintre ele, în medie oricum se obțineau rezultate bune.

Ideea a părut tuturor foarte bună. Dar cum s-o aplice? Cu ce anume să înceapă?, a întrebat unul dintre ei. Erau și-așa înglodăți în datorii. Le trebuiau bani să cumpere semințe și utilaj, ca să nu mai vorbim de faptul că trebuiau să aibă din ce trăi până la recolta viitoare.

Și-atunci locuitorii orașelor au pus mână de la mână – numai Dumnezeu știe cu prețul a câte sacrificii – și i-au finanțat pe cultivatori.

Rezultatul? O asemenea prosperitate, încât i-au înălțat un monument gărgăriței și au făcut următoarea inscripție:

“Ca mărturie a profunde recunoștințe față de gărgăriță, cetățenii orașului Entreprise au înălțat acest monument”.

Mulți oameni pot, privind în urmă, să reconsidere evenimentele și să-și dea seama de momentul în care vreo gărgăriță oarecare – sau o împrejurare considerată catastrofală pe moment – a constituit baza întregului lor succes în viață. Așa s-a întâmplat și cu o cunoștință de-a mea.

Când avea în jur de cinci ani, a căzut într-o fântână și era să moară. Un muncitor care trecea pe-acolo l-a scos din apă când era gata-gata să se îneece. Apa îi pătrunsese în plămâni, așa că a făcut un astm, care s-a agravat o dată cu trecerea anilor, până când medicii i-au spus că nu mai are decât câteva luni de trăit. Până una-alta, nu mai putea nici să alerge, nici să se joace ca și ceilalți copii, nu mai putea nici măcar să urce scările!

Situație tragică, se va gândi oricine. Și totuși, această situație tragică i-a oferit cheia norocului și a reușitei.

Neputându-se juca cu ceilalți copii, el a vădit foarte de timpuriu un mare interes pentru lectură. Și cum părea evident că nu va putea niciodată să realizeze ceva în vreun domeniu, toți au socotit că e firesc să dorească să citească faptele memorabile ale marilor oameni. După ce a citit cărțile obișnuite despre eroii îndrăgiți de copii, el a început să citească biografiile unor oameni ca Lincoln, Edison, Carnegie, Hill și Ford – care și-au început viața în sărăcie, fără daruri sau avantaje deosebite, iar apoi și-au făcut un nume datorită energiei, rezistenței și hotărârii lor.

În cele din urmă s-a vindecat complet de astm, dar asta e o altă poveste. Ceea ce ne interesează pe noi aici este că, începând din momentul în care a învățat să citească și până la vârsta de șaptesprezece ani, ocupația lui de predilecție a fost lectură. Și din lectura biografiilor oamenilor care au reușit, el a dobândit nu numai ambiția de a reuși și el în viață, dar și principiile pe care să și-o fundamenteze.

Astăzi, în chip de “monument înălțat gărgăriței sale”, el conduce o afacere prosperă, cu o extindere constantă și care valorează milioane de dolari, cu o clientelă numeroasă care-l apreciază enorm.

În prezent e tânăr încă, sănătos, activ, lucrează opt până la zece ore pe zi, este entuziasmat și face mult sport.

“Nu există handicap, ereditar sau datorat mediului, care să nu poată fi compensat, dacă nu vă temeți să încercați – iată ce scrie unul din cei mai mari psihiatri din New York. Nici o situație, ereditară sau determinată de mediul în care trăim, nu trebuie să descurajeze pe cineva sau să-l împiedice să atingă un oarecare grad de fericire și de reușită.”

Vârsta, sărăcia, boala nu constituie dezavantaje care să poată reține un suflet cu-adevărat hotărât. Pentru suflet, ele reprezintă pur și simplu trepte ce duc către succes. Nu există limite pentru voi, în afara celor pe care singuri vi le impuneți.

“Navele plutesc spre est, navele plutesc spre vest,
Mânate de suflul aceleiași brize;
Așezarea pânzelor
Și nu suflarea vântului
Le stabilește orientarea.”

Oamenii credeau că-i vor putea închide gura lui John Bunyan dacă-l vor băga la închisoare. Dar el a scris “Călătoria pelerinului” pe hârtia răscuită din care-și făcuse dop la oala cu lapte.

Oamenii credeau că, după ce orbise, Milton era un om sfârșit. Dar, orb fiind, el a dictat "Paradisul pierdut".

Întocmai ca revoluționarul despre care Tolstoi a scris: "Îmi puteți trimite trupul la închisoare, dar nu puteți nici să vă apropiați de ideile mele", nu puteți ridica ziduri în jurul gândului. Nu puteți trimite la închisoare o idee. Nu puteți băga în cușcă energia, entuziasmul, spiritul de inițiativă, apanaje ale unui spirit ambițios.

Iată ce ne deosebește de animale. Iată ceea ce face din noi Fii ai lui Dumnezeu.

"Nu vărsa lacrimi
Pe procesul verbal mânjit al anilor pierdut.
Ci întoarce pagina
Și zâmbeste, zâmbeste, văzând
Frumoasele pagini nescrise, ce pentru tine rămân".

Ella Wheeler Wilcox

CAPITOLUL XXX

FOCUL DE NESTINS

“Vreau să fac o acțiune bună în fiecare zi
Pentru a ajuta pe cineva să găsească calea cea bună.
Vreau să întind mâna cuiva în nevoie
Sau să găsesc un animal rătăcit pe care să-l hrănesc.
Vreau să cânt cuiva cântecul care îi place
Pentru a-l îmbărbăta atunci când drumul e lung.
Dacă, numai cu un surâs, voi ostoi un necaz
Atunci voi simți că nu am trăit în zadar”

Lena Stearns Bolton

Am citit, într-un articol pe care îl decupasem dintr-un ziar vechi, povestea unui foc care, pe vatra unei ferme din Missouri, nu se stinsese de o sută de ani.

Când acela care a construit această casă părăsise ținutul Kentucky împreună cu tânăra lui soție, acum o sută de ani, luase cu el de pe vatra casei câțiva tăciuni aprinși pe care i-a pus într-un vas de fier agățat de osia din spate a căruței.

Chibriturile nu se descoperiseră încă, iar a face focul servindu-te de amnar și de fier era o încercare destul de riscantă. Tot drumul din Kentucky până în Missouri, omul nostru a păstrat focul aprins, punându-l în cele din urmă pe vatra noii sale case construite din bărne.

Aici au crescut și și-au găsit un rost copiii lui. Aici a trăit și a murit el – lângă lumina și căldura acestui foc veșnic aprins. Așa ar trebui să fie și dragostea: un foc de nestins.

Vechii greci aveau o legendă conform căreia toate lucrurile erau create de către dragoste. La început toți erau fericiți. Dragostea domnea, suverană, iar viața era pretutindeni. Apoi, într-o noapte, pe când Dragostea dormea, a apărut Ura: lucrurile nu au mai fost în armonie, nefericirea și moartea amenințându-le.

După aceea însă, atunci când soarele Dragostei a răsărit din nou, viața s-a înnoit, iar fericirea i-a copleșit pe toți. Până când, iarăși, noaptea Uriei a adus discordie, necazuri și cenușă. Și într-adevăr, fără dragoste, viața ar muri.

“Am văzut cum tandrețea și mila desenau
O trăsătură frumoasă pe un chip urât,
Cum ochi stinși și destul de obișnuiți
Străluceau sub fulgerul unei surprize fericite,
Cum buzele zâmbeau blând și vesel
Unei generozități neașteptate.
Cât de straniu, cât de subtil este misterul
Alchimiei dragostei
Care poate, dintr-o crisalidă banală și cenușie,
Să facă să nască o frumusețe strălucitoare”.

Nici una dintre femeile cele mai seducătoare din istoria omenirii – Cleopatra, Elena din Troia, Caterina cea Mare, regina Elisabeta, doamna de Pompadour – nu avea trăsături frumoase. Nasul Cleopatrei era prea mare – ceea ce nu a împiedicat-o să-l țină sub puterea ei pe stăpânul lumii atunci cunoscute timp de zece ani, iar după moartea acestuia să-l cucerească și pe Antoniu.

Bineînțeles, ea avea altceva – la fel cu celelalte femei celebre din istorie – ceva mai puternic, mai subtil, mai fascinant decât frumusețea. Ea avea farmec, acel ceva atrăgător, fermecător, numit farmec feminin. Același farmec înăscut care există în orice fiică a Evei care are inteligența să se servească de el.

Ce este farmecul? Farmecul este acel "ceva" din privirea ochilor, din portul capului, din atingerea mâinii care trimite un frison electric în fiecare fibră a celui căruia i se adresează, accelerându-i mișcările. Farmecul utilizează darurile pe care vi le-a dat Dumnezeu și le păstrează pururi tinere, proaspete și pline de viață. Farmecul este atât de plin de veselie și de viață încât *păstrează magnetul din voi încărcat cu frumusețea de a trăi*; trăsăturile ingrate aproape că nu se mai văd în atracția fermecătoare a întregului.

Farmecul vă face să fiți atrăgătoare toată viața. El însoțește aptitudinea voastră de a accelera pulsul și mișcările celui pe care îl iubiți.

"Pentru cei pe care-i iubim, riscăm foarte mult,
Gândul la ei dă spiritului aripi de foc;
Pentru cei pe care-i iubim, muncim mult și din greu,
Alergăm înainte, sfidând soarta potrivnică.
Pentru cei pe care-i iubim, țintim scopul cel mai înălțător al vieții
Și găsim mulțumirea în străfundul sufletului".

"Deși străbatem lumea în căutarea fericirii – a scris Emerson – trebuie să o purtăm cu noi; altfel nu o găsim". Farmecul nu se poate cumpăra, închis în sticlute sau borcane. Nici frumusețea. Amândouă trebuie să vină din interior. Amândouă țâșnesc din acest magnet de viață care este Forța Creatoare din noi.

Există femei care par să se fi născut oboșite: niciodată într-adevăr bolnave, niciodată perfect sănătoase. Ele nu ies pentru că nu gustă deloc distracțiile. Sunt palide, indiferente, nu au nici forme, nici personalitate, pentru că au permis magnetului de viață din ele să se descarce. Acestora le-aș spune: îngrijiți-vă mai întâi sănătatea, înnoiți-vă interesul pentru cei care vă înconjoară, accelerați-vă mișcările – și numai *apoi* începeți să iubiți. "Pentru că dragostea, spune Browning, este energia vieții".

"Căci viața, cu tot ce ne dă - bucurie, durere,
Speranță și teamă,
Este singura noastră șansă de a învăța ce-i iubirea:
Ce ar putea fi, ce a fost de fapt și ce este".

Cum să inspirați dragoste altcuiva? Cultivând-o mai întâi în voi înșivă. Dragostea naște dragoste, o știți prea bine. Încărcați-vă magnetul mental cu gânduri de dragoste dezinteresată și de devotament, acordați, în gând, obiectului dragostei voastre admirația, stima, serviciul idealizat pe care ați vrea să-l faceți în realitate – și, în timp ce veți da, veți primi în schimb dragoste.

Dragostea este generoasă. Ea nu poate fi geloasă pentru că nu dorește decât binele aceluia pe care îl iubește.

"Binecuvântat este cel ce iubește cu adevărat și nu așteaptă dragoste în schimb", a spus sfântul Francisc din Assisi. "Binecuvântat cel care slujește și care face bine celorlalți și nu cere ca aceștia să-i facă bine".

O dragoste ca aceasta nu este niciodată pierdută sau risipită. Se va întoarce la voi la fel de sigur ca și soarele care va răsări mâine – adesea nu de la cel căruia i-ați dat-o – se va întoarce binecuvântată și înzecată. Cum bine spune Barrie: "Cei care aduc fericirea în viața celorlalți nu o pot ține departe de ei înșiși".

Ella Wheeler Wilcox a scris:

"Cel care dăruiește dragoste tuturor
Dăruiește bunătate în loc de răutate, surăs în loc de încruntare
Și dăruiește un nou curaj oricărei inimi sfârșite;
Întărește speranța și răspândește veselia,
Acesta este și el mântuitor, un fiu al lui Dumnezeu".

Într-o zi, o femeie s-a dus la Krishna și l-a întrebat cum să dobândească dragostea lui Dumnezeu. Krishna a întrebat-o: "Ce iubești cel mai mult?" "Pe copilul fratelui meu", i-a răspuns ea. "Atunci iubește-l și mai mult pe acest copil", îi spuse el. Femeia l-a ascultat și în curând, în spatele siluetei copilului, ea a văzut silueta copilului Isus.

"Adevărata fericire îi așteaptă
Pe cei care își iubesc cu ardoare aproapele;
Este mai binecuvântat cel ce dă decât cel ce primește.
Jucăți-vă rolul, deci, susțineți-vă cauza".

Ești binecuvântat – și asta îți accelerează și mai mult mișcările. Deși afirmația pare să fie dezmințită uneori de tinerele mame care muncesc din greu pentru familia lor.

De ce oare numeroase femei îmbătrânesc repede, își pierd prospețimea trăsăturilor și bujorii din obraji, devin palide și livide în timp ce bărbații lor sunt încă în putere?

Pentru că au adus pe lume copii? Există mii de femei care au trei, patru sau cinci copii și care par la fel de tinere ca și în ziua nunții lor.

Munca? O cantitate moderată de muncă este bună pentru orice femeie.

Atunci care este motivul?

SURMENAJUL: o tensiune continuă și fără sfârșit. Nu există în această țară nici o menajeră pe care să o angajați să muncească în fiecare zi și toată ziua, fără nici un moment de libertate, fără nici o zi de odihnă. Și totuși, mulți bărbați acceptă cu ușurință ca soțiile lor să o facă.

Atunci când Taylor, marele inginer al eficacității muncii, a fost solicitat să reorganizeze activitatea dintr-o oțelărie, el a observat că un anumit număr de bărbați înarmați cu roabe transportau lingouri de fontă dintr-o grămadă care se găsea în curte până la cubilouri. Munceau fără încetare, fără să se odihnească, cu excepția pauzei pentru prânz; un control a arătat că fiecare om căra zilnic, în medie, între 12 și 15 tone de lingouri de fontă. La sfârșitul zilei erau extenuați.

Taylor l-a luat pe unul dintre acești oameni (un om absolut obișnuit, "mediu"), a stat lângă el înarmat cu un ceas și l-a pus să muncească respectându-i întru totul instrucțiunile. L-a pus să-și încarce roaba cu fontă, să o împingă până la cubilou, să o descarce și apoi să se așeze și să se odihnească, destinându-se total timp de un minut sau chiar mai mult. După ce minutul trecea, omul făcea exact același lucru, iar apoi se odihnea din nou.

A fost nevoie de două sau trei zile pentru a se putea calcula cele mai bune perioade de odihnă; la sfârșitul săptămânii, însă, omul lui Taylor transporta 45 de tone de lingouri de fontă pe zi, în timp ce înainte reușea 12-15 tone! Iar la capătul zilei de lucru era încă proaspăt și nicidecum extenuat.

Dacă ați văzut vreodată o armată care mărsăluiește, știți că – până și atunci când timpul este drămuț – se permite oamenilor să iasă din rând timp de cinci minute pe oră și să se odihnească. De ce? Pentru că s-a descoperit că această destindere și această odihnă îi ajută să meargă mai mult și mai repede.

Nu există în corp nici un organ – de la inimă și plămâni, până la stomac și căile digestive – care să nu ceară și să nu-și capete perioada sa de odihnă. Și totuși, multe soții și multe mame "trag" toată ziua și în toate zilele fără să aibă niciodată un moment de răgaz, un minut de odihnă, atâta timp cât nervii lor nu sunt epuizați de efort. Să ne mai mirăm că îmbătrânesc înainte de vreme? Să ne mai mirăm că sunt nervoase și nefericite, făcându-i și pe cei din jur să se simtă deprimați și nefericiți?

Fiecareia dintre aceste mame i-aș spune: "Relaxează-te. Așază-te, lungește-te un pic ori de câte ori poți s-o faci – și lasă lucrurile să-și urmeze cursul. Nu-l băga în seamă pe sugarul care plânge, nu-ți face griji pentru cină. Pur și simplu relaxează-te, fie și numai pentru un minut sau două. Dacă poți să repeți minutele astea de douăsprezece ori pe zi, vei constata cu surprindere că te simți mai bine atunci când se lasă seara".

Acordați-i magnetului vostru interior posibilitatea să se încarce. Amintiți-vă că prima cerință esențială pentru a vă accelera mișcările este să vă destindeți, să vă eliberați de tensiune, să LĂSAȚI Forța Creatoare să acționeze prin voi. Numai atunci veți putea trage spre voi acele elemente ale binelui care au afinități cu voi.

"Formulez rugăciunea orientalilor:

Pacea lui Allah să fie cu voi,

Oriunde vă opriți - oriunde ați merge,

Să poată crește palmierii lui Allah;

Dragostea lui Allah să vă binecuvânteze

În zilele de dragoste și în nopțile de odihnă.

Îmi ating inima, ca orientalii

Dragostea lui Allah să fie cu voi".

CAPITOLUL XXXI

RUGĂCIUNE

“Stelele răsăreau puzderie întru gloria lor
Și îl cântau pe Dumnezeu în Om;
Ele îl cântau pe Domnul Atotputernic.
Războiul unde mâinile Lui țeseau,
Unde o stea sau un suflet este o parte a întregului,
Urzeală a acestui plan minunat.”

Robert Service

Dacă vreți să știți care este mijlocul cel mai sigur de a vă accelera mișcările și de a dobândi lucrurile pe care le doriți, încercați RUGĂCIUNEA.

Când spun “rugăciune” însă, nu mă refer la cea care cere. Nu vreau să spun o cantitate de repetiții fără rost care nu rețin decât rareori atenția fie chiar și a celui care le pronunță, cu atât mai puțin pe cea a Domnului Dumnezeu. Deschideți Biblia și veți învăța cum să vă rugați.

Din cele 600.000 de cuvinte ale Vechiului Testament, numai șase, traduse literal, înseamnă “a cere” ceva printr-o rugăciune; fiecare dintre aceste șase cuvinte nu este întrebuit decât o dată.

În schimb, cuvântul *palal* este întrebuit de sute de ori cu înțelesul *a se ruga*. *Palal* înseamnă “să vă recunoașteți ca o minune a creației; să recunoașteți existența unor minuni uimitoare în străfundurile sufletului vostru”.

Nu ne arată asta oare că rugăciunea avea drept scop realizarea puterilor care sunt ascunse adânc în voi? Și nu credeți oare că singurul lucru pe care îl aveți de făcut este să vă deschideți conștiința așa încât ea să poată primi tot ceea ce doriți?

“Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și va fi al vostru.” (1) Nu trebuie să vă gândiți la lipsurile și la nevoile voastre. Trebuie să vă reprezentați lucrurile pe care le doriți! Nu trebuie să vă faceți griji din cauza unei datorii sau a unei facturi, ci să vedeți cu ochii minții Abundența nesfârșită în jurul vostru. Tot ce vă trebuie este lângă voi, Dumnezeu este belșugul. Aveți încredere, aveți credință, apoi ascultați și îndrăzniți să vă afirmați eul.

Amintiți-vă un lucru: dacă vă rugați lui Dumnezeu, dar vă păstrați atenția fixată asupra problemei voastre, veți continua să aveți această problemă. Veți continua să o regăsiți atâta timp cât atenția voastră va rămâne concentrată asupra ei. Ceea ce trebuie să faceți este să vă concentrați atenția asupra lui Dumnezeu – asupra bunătații Lui, a dragostei Lui, a puterii Lui de a vindeca orice rău. Concentrați-vă atenția asupra acestor lucruri și veți întâlni fără nici o îndoială condițiile de care aveți nevoie.

Rugăciunea este pentru voi un mod de a conștientiza Unitatea voastră cu Dumnezeu și cu puterea infinită pe care aceasta vi-o dă. Este o acceptare a faptului că nu există nimic pe pământ pe care să nu-l puteți obține – odată ce ați acceptat mental faptul că îl PUTEȚI avea. Nimic pe care să nu puteți să-l faceți – o dată ce ați înțeles faptul că îl PUTEȚI face.

Rugăciunea este, în concluzie, mulțumirea pe care i-o aduceți lui Dumnezeu pentru binele pe care vi l-a dat. Cuvântul cel mai adesea întâlnit în Vechiul Testament pentru “rugăciune” s-ar traduce prin “a cânta un cântec de bucurie și de binecuvântare”.

Și cât de des este întrebuită această metodă de către toate caracterele puternice din Biblie! Parcurgând textele despre faptele și învățăturile lui Isus Cristos, veți descoperi acel element luminos al binecuvântării și al mulțumirii. Atunci când a văzut cele cinci pâini și cei doi pești, Isus și-a dat seama că trebuia să hrănească o mare mulțime de oameni. Primul lui gând a fost binecuvântarea: “Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat...” (2). Când îl învie pe Lazăr, începe prin a binecuvânta și a-i mulțumi lui Dumnezeu.

(1) Marc., 11, 24.

(2) Mat., 14, 19.

Când Pavel și Sila au fost înțemnițați și puși în lanțuri, s-au plâns ei oare? Au îngenucheat pentru a cere ajutor? Dimpotrivă, au binecuvântat, zidurile s-au năruit, iar ei au fost eliberați. "Omul bun cântă și se bucură". "Fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie".

Recitiți Vechiul Testament și veți vedea de câte ori sunteți implorați "să-l binecuvântați pe Domnul și să fiți recunoscători; ATUNCI pământul va rodi". Nu există poate în Scriptură o viață care să fi fost mai plină de încercări și de primejdii decât viața regelui David. Ce leac a folosit el? Ce l-a condus, prin toate încercările, spre putere și bogăție? Citiți psalmii lui David și veți vedea.

"Domnul împărătește! Să se înveselească pământul
și să se bucure insulele cele multe! ...
Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul
și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt ...
El îți iartă toate fărădelegile tale;
El îți vindecă toate bolile tale" (1)

Biblia ne spune: "În orice lucru, prin rugăciuni și MULȚUMIRE, adresați-vă cererile Domnului". Accentul este întotdeauna pus pe izvorul inspirației și al succesului: *Bucură-te, fii fericit, binecuvântează, mulțumește!*

Cea mai completă interpretare a rugăciunii pe care am întâlnit-o vreodată este cea a omului care a scris: "Altădată, obișnuiam să spun: Vă rog. Acum spun: Mulțumesc". "Intrați cu mulțumiri pe porțile Lui, cu laude în curțile Lui. Mulțumiți-l și binecuvântați-l Numele." (2) Iar apostolii lui Cristos ne spun același lucru: "Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă! (...) În orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri." (3)

Cineva a spus că rugăciunea este duhul lui Dumnezeu care declară că operele sale sunt bune. "Iată ziua pe care Domnul a făcut-o. Să ne bucurăm în această zi". Ea este și o bună psihologie așa cum ne asigură profesorul William James de la Harvard: "Dacă nu aveți bucurie, scrie el, nu aveți nimic".

Încredere totală și din toată inima în Dumnezeu – aceasta este rugăciunea credinței. Să-i cereți lui Dumnezeu *nu un anume lucru, ci asigurarea limpede și certă că puterea de a fi, de a face și de a avea lucrurile pe care le doriți* va este inerentă, că nu trebuie decât să recunoașteți această putere și să-i acordați toată încrederea pentru a obține tot binele pe care îl doriți.

V-ați rugat oare îndelung și cu ardoare pentru un anumit lucru și nu l-ați obținut? Și ce-i cu asta? Nu v-a venit niciodată ideea că răspunsul era acolo, dar că nu l-ați primit pentru că nu erăți pregătiți sau pentru că nu acceptați să-l primiți?

Dumnezeu răspunde întotdeauna unei rugăciuni. Ne repetă acest lucru fără încetare. Răspunsul la rugăciunea voastră este tot atât de sigur ca și faptul că, mâine, soarele va răsări.

VOI sunteți cei care nu sunteți siguri. Voi nu sunteți siguri și din această cauză nu acceptați răspunsul.

Dacă l-ați accepta, ați acționa după el, nu-i așa? Ați acționat vreodată după răspunsul dat laudelor și rugăciunilor voastre fierbinti? Asta trebuie să faceți, dacă vreți să vă rugați ca să aveți un răspuns – și ca să-l OBTINETI. Dacă vă rugați pentru sănătate, trebuie să acceptați sănătatea. Trebuie să acționați ca și cum ați fi dobândit-o deja. Dacă vă rugați pentru alte lucruri, trebuie să le acceptați imediat și să începeți să faceți – fie și la scara cea mai redusă – ceea ce ați face atunci când răspunsul la rugăciunea voastră va deveni evident.

Doctorul Alexis Carrel, acest savant remarcabil care a condus, timp de ani și ani, "Rockefeller Institute", a stabilit că "rugăciunea este forma cea mai puternică de energie pe care o putem genera".

"Influența rugăciunii asupra minții și a corpului omenesc, continuă doctorul Carrel, poate fi tot atât de ușor demonstrată ca și cea a glandelor endocrine. Rezultatele ei pot fi măsurate în termeni de energie fizică, de vigoare intelectuală crescută, de rezistență morală și de înțelegere mai profundă a realităților care stau la baza relațiilor umane... Rugăciunea este la fel de reală ca și gravitația terestră. În calitatea mea de medic, am văzut oameni care, după ce toate celelalte terapii eșuaseră, au scăpat de boală și de melancolie prin efortul calm al rugăciunii. Este singura putere de pe lume care pare să învingă așa-numitele «legi ale naturii». Au fost numite «minuni» cazurile spectaculoase în care rugăciunea a obținut aceste rezultate; dar o minune constantă și mai liniștită se cuibărește în inima bărbaților și a femeilor care au descoperit faptul că rugăciunea le pune la dispoziție un flux egal de forță care îi susține în viața lor de zi cu zi".

(1) Ps., 97, 103.

(2) Ps., 103.

(3) Filip, 4, 4-6.

Un țăran bătrân rămăsese îngenuncheat, singur, într-o biserică mult timp după ce slujba luase sfârșit. "Ce aștepți?", l-a întrebat preotul. "Îl privesc – a răspuns țăranul – și mă privește și El". Acesta este genul de rugăciune despre care Emerson a spus: "Niciodată un om nu s-a rugat fără să învețe ceva".

"Nu încercă niciodată să-mi fac treaba numai cu posibilitățile mele. Când încep, îmi rostesc rugăciunea în fața tronului sfânt al lui Dumnezeu. Cer ca atotputernicia Lui să-și realizeze Voința prin mine. Și astfel orice sarcină este ușor îndeplinită. El mă pătrunde cu puterea Lui!" – Hannah Orth.

În capitolul 18 al Evangheliei după Matei, Isus ne arată un mod de a ne ruga despre care ne asigură că ne va aduce tot ceea ce cerem: "Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi - trei sunt adunați pentru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor"(1).

S-ar putea să vi se pară simplu ca doi sau trei să se adune și să se pună de acord asupra unui lucru pe care să-l creadă. Este simplu, într-adevăr, iar când este făcut așa cum trebuie, este un lucru minunat. În partea intitulată *Cuvântul magic* cităm numeroase experiențe adevărate în care vedem mici grupuri de persoane care se adună și se roagă pentru nevoile particulare ale unuia dintre ei, cu rezultate aparent miraculoase.

Este metoda de rugăciune cea mai eficientă care se cunoaște, iar motivul pentru care ea este atât de puțin întrebuințată este faptul că oamenii nu se pun decât rar de acord asupra lucrului pe care vor să-l ceară. Se vor aduna și vor cădea de acord să se roage pentru sănătatea unuia dintre ei; dar în timp ce unul se va gândi la sănătate și la putere, celălalt își va opri gândul asupra suferințelor lui, sau asupra încercărilor pe care acestea le-au impus familiei lui, sau asupra oricăreia dintre alte douăzeci de imagini negative posibile. Ca să obțină rezultate, trebuie să se gândească cu toții la sănătatea și la puterea pentru care se roagă și nu la boală. Ei trebuie să stăruie în gând asupra puterii lui Dumnezeu de a vindeca bolnavii și nu asupra mizeriilor pe care boala i le-a pricinuit.

Cu două mii de ani înainte de Cristos, Vedele spuneau că dacă doi oameni și-ar uni forțele, ei ar putea cuceri lumea cu toate că, separați, ei ar putea fi neputincioși. Psihologii și metafizicienii sunt perfect de acord să afirme că puterea a două minți unite pentru o cauză unică nu este pur și simplu suma lor, ci produsul lor.

Poate că este mai ușor să explicăm acest lucru în termeni de putere electrică. Luați un magnet obișnuit capabil să ridice, de exemplu, 5 kg de oțel. Înfășurați în jurul acestui magnet un fir electric și faceți să treacă prin el curent furnizat de o mică baterie: el va reuși să ridice nu 5 kg, ci 50 kg sau chiar mai mult.

Iată ce se întâmplă atunci când o persoană se roagă cu multă credință și când o a doua își unește și ea rugăciunea și credința. De ce Isus și-a trimis în lume ucenicii doi câte doi? Cum se face că, în unica ocazie în care Isus a mers singur în mijlocul unei mulțimi batjocoritoare, El nu a putut să îndeplinească nici o minune – era în ziua în care își vizita orașul natal, Nazaret. Găsiți răspunsul scris în Biblie: "din cauza necredinței lor" (2).

Înainte ca o minune să se înfăptuiască trebuia să existe credință – nu numai cea a lui Isus, ci și cea a celor care îl înconjurau. Citiți și veți vedea de câte ori spune El celor pe care îi vindecă: "Credința ta te-a vindecat".

Dacă m-aș găsi imobilizat cu căruța mea trasă de doi cai și încărcată ochi pe un drum desfundat, de țară, și dacă și voi v-ați găsi într-o situație asemănătoare exact în spatele meu, care ar fi cea mai rapidă soluție pentru a ieși din această situație? Bineînțeles să-mi desham caii și să-i înham la căruța voastră astfel încât cele două perechi de animale să ne scoată din noroiul în care ne-am afundat. Am putea apoi să-i înfămăm, tot împreună, la căruța mea și să o scoatem și pe ea la liman. Ceea ce nici una dintre cele două perechi de cai nu ar reuși singură, împreună ar reuși cu ușurință.

N-ați văzut niciodată o locomotivă trăgând în urma ei un lung șir de vagoane? Pentru a PLECA, un astfel de convoi are nevoie de 90% din puterea locomotivei. Să-l menții în mișcare pe un teren drept nu necesită decât mai puțin de 1%. Așa încât locomotiva unui marfar trebuie să aibă de aproape 100 de ori mai multă putere decât îi trebuie pentru a înainta pe un teren drept.

Voi semănați cu această locomotivă. Ca să puteți demara pe drumul succesului aveți nevoie de fiecare atom de energie pe care îl puteți mobiliza. Ca să vă mențineți după ce ați ajuns în vârf nu vă mai cere decât o fracțiune din posibilitățile voastre. Locomotiva trebuie să transporte cei 99% putere suplimentară cu titlu de rezervă pentru a face să redemareze trenul după ce s-a oprit din diverse motive – ordine primite, aprovizionare cu apă, încărcarea mărfurilor. În celelalte momente, ea nu are ce să facă cu toată această energie suplimentară – în afară de faptul de a scoate aburi.

Ce se întâmplă însă în cazul vostru? Aveți nevoie de 100% din putere pentru a porni. Există fără îndoială multe momente în care faceți apel la ea pentru a vă face să traversați o dificultate sau pentru a înlătura un obstacol care

(1) Mat., 18, 19-20.

(2) Mat., 18, 54-58.

vă stă în cale. În cea mai mare parte a timpului, însă, nu faceți decât să transportați această energie suplimentară cu titlu de rezervă. Ce puteți să faceți cu ea? Să-i găsiți un mod de a se manifesta!

Există în jurul vostru bărbați și femei – bărbați și femei plini de avânt și care muncesc din greu – care muncesc cu tragere de inimă, dar care nu dispun de acel 100% de energie care i-ar putea ajuta să plece pe drumul succesului. Ei seamănă cu locomotivele marfelor care sunt mașini perfecte, dar nu tocmai suficiente pentru a pune în mișcare un tren la fel de greu ca acela care le-a fost hărăzit. Împingeți-i un pic, ajutați-i în momentul plecării sau ajutați-i să depășească un obstacol sau o greutate și vor ajunge departe. Este însă prea greu pentru ei să poată demara singuri.

De ce trebuie să faceți acest lucru? Pentru că numai astfel veți putea profita de acel exces de energie pe care trebuie să-l transportați pentru cazurile de urgență, dar pe care îl întrebuințați atât de rar. Cum veți profita de el? Prin puterea de rezervă aditională pe care vi-o procură. Un tren imobilizat nu servește la nimic. Mai rău chiar, este un obstacol în calea tuturor celor care folosesc linia respectivă. El poate furniza aproape în întregime cei 10% din puterea cerută pentru a-l pune în mișcare, dar, fără acești 10%, ceilalți 90% sunt inutili. Așa încât cei 10%, pe care îi furnizați voi pentru a-l pune în mișcare, sunt tot atât de importanți ca și cei 90% pe care el îi furnizează; și are dreptul la această recompensă. Atunci când ajutați pe cineva în acest fel, l-ați ajutat să se lanseze și va revine și vouă o parte din puterea spirituală pe care i-o aduce succesul. Așa cum a spus-o și Edwin Markham într-unul din micile sale poeme:

“Există o soartă care ne face frați;
Nici un om nu merge singur;
Tot ceea ce trimitem în viața celorlalți
Revine într-a noastră”.

Deci, ori de câte ori doriți ceva cu ardoare, ori de câte ori vreți să vă ajutați un frate sau pe cineva la care țineți ca să realizeze un proiect drag lui, urmați îndemnul pe care ni-l face Isus: uniți-vă în rugăciune, câteva minute în fiecare zi, până când veți fi obținut răspunsul la această dorință.

Iar când vă rugați singuri nu uitați:

Mai întâi, să vă concentrați gândurile *asupra scopului pe care îl urmăriți* – și nu pe nevoile voastre.

În al doilea rând, să citiți Psalmii 91 și 23 care vă vor aminti puterea lui Dumnezeu și promptitudinea cu care vă ajută în orice nevoie.

În al treilea rând, să fiți *recunoscători*, nu numai pentru binefacerile trecute, ci și *pentru favoarea considerată ca obținută pentru care vă rugați în acel moment*. A fi capabil să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru ea înainte ca ea să se manifeste de fapt material - iată cea mai bună probă de credință.

În al patrulea rând, CREDEȚI! Reprezentați-vă lucrul pe care îl doriți atât de limpede, vedeți-l cu ochii imaginației voastre într-un mod atât de viu încât să puteți într-adevăr CREDE CĂ ÎL AVEȚI!

Această convingere sinceră, înregistrată în subconștientul vostru, aduce răspuns rugăciunilor voastre. Dacă ați reușit să vă convingeți subconștientul că AVEȚI ce vă doriți, puteți să uitați acest lucru și să treceți la problema următoare. Mintea voastră va face restul. “Cântați și bucurați-vă”, deci, pentru A FI PRIMIT răspunsul la rugăciunea voastră. Strigați de bucurie, în adevăratul sens al cuvântului, așa cum au făcut-o odinioară fiii lui Dumnezeu.

În al cincilea rând, amintiți-vă sfatul lui Emerson: “Acționați și veți avea puterea de a o face”. Începeți să faceți – fie și la scara cea mai redusă – tot ce veți face atunci când răspunsul la rugăciunea voastră va deveni evident. Cu alte cuvinte, ACCEPTAȚI ceea ce ați cerut! Acceptați-l și începeți să-l întrebuințați.

“Dacă credeți în Dumnezeu, în om sau în voi înșivă,
Spuneți-o; dacă nu, așezați pe rafturile tăcerii
Toate gândurile voastre până când credința va veni.
Nimeni nu se va necăji pentru că buzele voaste vor fi mute”.

Ella Wheeler Wilcox

LEGEA POTENȚIALULUI MAXIM

CAPITOLUL XXXII

LAUDA

Ați remarcat vreodată că se spune “a înălța” laudă?

Nu este vorba de o simplă întâmplare pentru că înțelepții au remarcat de mii de ani că a aduce laudă înălță inima și puterea celui care este lăudat.

Iată de ce a înălța laudă lui Dumnezeu pentru binefacerile lui înălță inima celui care o face până pe culmile unei rare perfecțiuni.

Așa cum lauda și mulțumirea i-au eliberat pe Pavel și pe Sila din lanțurile temniței, tot așa ele vă vor elibera de grijă, de teamă și de temnița întunecatei disperări. “Voi cânta pentru Domnul”, a spus psalmistul, “pentru că S-a arătat mărinimos cu mine”. Iar dacă vrem ca El să se arate mărinimos cu noi este bine să-i înălțăm laudă și să-i fim recunoscători pentru binele pe care îl avem acum, chiar dacă acest bine pare neînsemnat.

“Omul drept cântă și se bucură”, ne spune Scriptura. Iar cuvântul ebraic folosit pentru “a cânta” înseamnă exact “a cânta cu glas tare, a striga de bucurie”. A cânta de bucurie este unul dintre adevărurile mult timp neglijate ale PUTERII. “Fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie”.

Împărăția Cerurilor este Împărăția Desăvârșirii, iar mijlocul prin care putem spori ceea ce avem este să exprimăm lauda, bucuria și mulțumirea. Veți întâlni foarte rar în Biblie, într-adevăr, ocazii în care Dumnezeu să dea din belșug pornind de la nimic. Aproape întotdeauna el cere beneficiarilor generozității sale să înceapă cu ceea ce au deja. O văduvă cu untelemnul și cu făina, o alta cu un pic de untelemn, mulțimea hrănită cu pâini și pește; în alte numeroase cazuri, toți au început cu proviziile pe care le aveau deja. Dumnezeu a înmulțit ceea ce ei aveau. Iar Dumnezeu va înmulți ceea ce aveți dacă veți întrebuința cum se cuvine puterea laudei și a mulțumirii.

Simpla sporire nu este însă suficientă. Ați putea să transformați toată apa din lume în aburi fără să trageți din asta vreun profit dacă nu ați avea mașina care utilizează vaporii. Trebuie să vă fixați un țel în minte dacă vreți să obțineți maximum din această sporire. Trebuie să vă fixați un scop. Trebuie să găsiți planul *forme* în care această energie sporită trebuie să se manifeste. Se poate să fie în trupul vostru, în situația voastră, în mediul vostru – în orice este bun și îl doriți.

Acum câțiva ani periodicul *Le Journal de l'Education* a publicat o poveste care exprima clar această idee. “A fost odată un prinț care era cocoșat. El nu putea sta drept așa cum putea cel mai umil dintre supușii lui. Cum era foarte mândru, spatele lui cocoșat îi pricinuia o mare suferință morală.

Într-o zi l-a chemat la el pe cel mai sărman sculptor din regatul lui și i-a spus: «Fă-mi o statuie frumoasă care să fie o reprezentare fidelă a mea, în toată detaliile, mai puțin unul: statuia să aibă spatele drept. Vreau să mă văd așa cum aș fi putut fi».

Sculptorul a lucrat luni și luni de zile, tăind cu grijă marmura așa încât să semene cu prințul; în sfârșit, opera a fost terminată, sculptorul a venit să-l vadă pe prinț și i-a spus: «Statuia e gata, unde trebuie să o înalți?» Unul dintre curteni răspunse: «Ridic-o în fața porții castelului, acolo unde toți o pot vedea». Prințul surâse însă trist și clătină din cap: «Mai degrabă puneți-o într-un colț ascuns al grădinii unde să fiu singurul care să o poată vedea».

Statuia a fost înălțată așa cum poruncise prințul și a fost repede uitată de toți; în fiecare zi însă – dimineată, prânz și seară – prințul se ducea în ascuns acolo unde ea se înălța, o privea îndelung, îi observa spatele drept, capul înălțat mândru, fruntea nobilă. Și ori de câte ori o contempla, ceva părea să iasă din statuie și să intre în el – ca o furnicătură în sânge, ca o palpitare în inimă.

Au trecut zile, luni, ani; și zvonuri ciudate au început să se răspândească în regat. Unul spunea: «Spatele prințului nu mai este cocoșat sau nu mai văd eu bine». Altul adăuga: «Prințul nostru are ținuta nobilă a unui om puternic». Zvonurile au ajuns și la urechea prințului care le asculta cu zâmbet ciudat.

Se duse atunci în grădină, acolo unde statuia se înălța semeț. Și, într-adevăr, lucrurile stăteau așa cum se zvonea: spatele prințului devenise la fel de drept ca și cel al statuii, capul avea aceeași ținută nobilă. Era acum personajul nobil pe care îl preamărea statuia”.

Acum 2500 de ani, în epoca de aur a Atenei, epocă în care cultura ei era printre cele mai admirate ale lumii civilizate, mamele se înconjurau de statui frumoase pentru a aduce pe lume copii perfecți și pentru ca acești copii să poată deveni, cu timpul, oameni perfecți.

Peste unsprezece luni, VOI veți avea un corp complet nou, atât pe dinafară cât și pe dinăuntru. N-o să mai existe nici una dintre celulele, nici unul dintre țesuturile care există acum în corpul vostru. Ce schimbare vreți să se realizeze în acest corp? Ce îmbunătățiri?

Începeți de pe acum să vă faceți în minte o imagine precisă a acestui nou model. Cumpărați-vă un album. Decupați dintr-o revistă imaginea celei mai frumoase siluete masculine sau feminine pe care o puteți găsi și lipiți-o pe prima pagină. Decupați și alte imagini care reprezintă alte părți ale corpului vostru având nevoie de unele dezvoltări sau ameliorări și lipiți-le pe alte pagini. Decupați apoi imagini ale unor oameni care fac lucruri pe care v-ar plăcea să le faceți – dans, înot, călărie, pescuit, golf, tenis etc. – și lipiți-le pe diferite pagini ale albumului.

În susul sau în josul paginii sau alături de fiecare fotografie, scrieți afirmații precum cele de mai jos:

“Doamne Dumnezeule, Ți mulțumesc pentru vigoarea mea, pentru sănătatea mea de fier, pentru energia mea neobosită”.

“Însuflește în mine chipul Tău perfect sub o formă perfectă”.

“Sunt puternic întru Domnul care mă întărește”.

“Dumnezeu ne-a făcut după chipul Său. El este forța și puterea mea. El mă îndeamnă spre drumul perfect. Bucuria lui Dumnezeu este puterea mea”.

“Nu știți că sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?”

“Dragostea dumnezeiască mă apără și mă susține. Sunt canalul deschis de-a lungul căruia circulă curenți de viață binefăcători. Dumnezeu este viața mea. Dumnezeu este sănătatea mea. Adevărul meu este în Dumnezeu”.

Sub imaginea cuiva înzestrat cu un piept superb și care face exerciții respiratorii, scrieți:

“Duhul lui Dumnezeu ne-a creat și suflarea Atotputernicului îmi dă viață”.

Sub imaginea unui om care se scaldă scrieți:

“Spală-mă și voi fi mai alb decât neaua”.

Sub imaginea unor ochi veți nota:

“Deschide-mi ochii și voi vedea lumina în lumina Ta”.

Dacă aveți probleme cu ochii sau dacă aveți o vedere slabă, scrieți:

“Domnul deschide ochii celui orb. Fericite inimile curate pentru că ele îl vor vedea pe Dumnezeu. Îl văd pe Dumnezeu în ochii mei, în viața lor, în puterea lor și în integritatea lor. Orice lucru este cu putință celui care crede. Să ți se îndeplinească după credința ta”.

Sub imaginea unei mese îmbelșugate veți scrie:

“Ți vei mânca pâinea în bucurie”.

Sub imaginea unui om care doarme, scrie:

“Cei care dorm sub ocrotirea Domnului își vor împrăști forțele asemeni vulturilor. Vor merge și nu-și vor pierde puterile, vor alerga și nu vor obosi. Duhul Tău îmi întărește sufletul și trupul și mă odihnesc în pacea integrității și a sănătății”.

Iar sub imaginea unor persoane în vârstă, viguroase, fericite și sănătoase, scrieți:

“Puterea mea va fi asemeni zilelor mele. Toate lucrurile s-au înnoit. Tu mă vei umple de bucurie în prezența Ta. Anii care trec nu au nici un efect asupra corpului meu spiritual. Sunt viu în veci în Isus Cristos. Sunt un turn de forță și de stabilitate în conștiința că Dumnezeu este puterea mea. Viața lui Dumnezeu este constantă, intactă, veșnică. Sunt însuflețit de viața lui. Puterea și forța lui mă susțin și mă vindecă. SUNT o idee perfectă a lui Dumnezeu și orice viață este cu mine acum și întotdeauna”.

În urmă cu foarte multe secole, Epictet a spus: “Dumnezeu V-a încredințat grijii VOASTRE și iată ce ne spune: Nu am pe nimeni în care să am mai multă încredere decât în VOI. Păstrați acest trup pentru mine așa cum este el de felul lui: plin de modestie, de frumusețe, de loialitate, de noblețe și de calm”.

Veți găsi multe afirmații pe care să le lipiți în albumul vostru. Întrebuințați-le pe toate cele care vi se par utile. Cuvintele lui Epictet ar trebui să figureze pe ultima pagină – cuvinte frumoase pe care să le aveți mereu prezente în minte. “Dumnezeu v-a încredințat propriei voastre grijii”. Și Dumnezeu v-a dat stăpânirea. Așa că gândiți-vă la voi înșivă ca și cum ați fi sănătoși și puternici. Gândiți-vă la trupul vostru ca la o forță spirituală care nu este supusă bolilor truștești. Gândiți-vă la el ca și cum ar fi într-o transformare continuă, în creștere continuă pentru a deveni imaginea perfectă pe care îi propuneți să o imite.

Împărăția Cerurilor este Împărăția Desăvârșirii. Dacă nu aveți decât o singură celulă perfectă în corpul vostru, puteți face ca această celulă să se dezvolte într-un corp perfect cu condiția să-i propuneți imaginea sănătății și a forței – nu pe cea a bolii; cu condiția să CREDEȚI! “Dumnezeu l-a făcut pe om un pic mai jos decât îngerii”.

“Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”.

Nu puteți să vă începeți mai bine albumul de Prosperități și de Belșug decât plecând de la acest verset din *Tatăl Nostru*: “Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”.

Faceți rost de o imagine a unui corn al abundenței care să arate tot felul de lucruri bune revărsându-se din acest corn și lipiți-o pe prima pagină a albumului vostru. Împodobiți pagina cu imagini de păsări și de crini sălbatici pentru a vă aminti promisiunea lui Isus, apoi scrieți în josul paginii câteva cuvinte asemănătoare celor ce urmează:

“O, Doamne, de acum înainte VOI LĂSA întotdeauna Duhul Tău Infinit să fie singurul care să dicteze suflului meu; nu mă voi mai gândi niciodată cu teamă la cineva și voi crește, asemenea crinilor sălbatici, în pace și în putere, așa încât voi avea tot ceea ce îmi trebuie de acum înainte și întotdeauna”.

Pe pagina următoare aș pune drept titlu: “Pot avea ce vreau *dacă semăn!*” Dedesubt lipiți imagini de fermieri și de grădinari care seamănă; înainte însă, cu ajutorul unui creion, transformați semințele în bani. Dedesubt acestor imagini scrieți: “Bogățiile Duhului lui Dumnezeu îmi umplu acum sufletul și fac ca afacerile mele să prospere. Mă gândesc la prosperitate, vorbesc despre prosperitate și știu că succesul și prosperitatea îmi aparțin.”

Pe alte pagini lipiți imagini cu semințe și cu plante care se dezvoltă purtând pe tulpinile lor, în locul semințelor și al fructelor obișnuite, imaginea unor bancnote. Întrebuințați afirmații cum ar fi: “Dumnezeu este izvorul meu nescut și atotputernic de belșug”. “Accept voința lui Dumnezeu, care este belșug și prosperitate pentru mine”. “Dacă voi continua să vă doresc, vă voi avea pentru că am încredere în Dumnezeu pentru toate lucrurile pe care le doresc”.

Puneți apoi, pe paginile următoare, imagini înfățișând sume mari de bani: saci cu bani, teancuri de bancnote, fișicuri de monede în jurul paginii, iar la mijloc, fotografii care să vă reprezinte. Dacă reușiți să găsiți și imagini ale unor oameni care dezgropă comori, puneți-le și pe ele acolo, așa cum veți pune orice altă imagine sugerând bogăție și prosperitate. Adăugați și reproduceri ale cadrului în care ați vrea să trăiți atunci când veți fi obținut bogățiile pe care le doriți. Faceți rost de reproduceri reprezentând o casă frumoasă: casa visurilor voastre. Arătați, dacă se poate, fiecare cameră mobilată așa cum vreți. Arătați și exteriorul: o alee largă care duce la intrarea principală a casei, o peluză minunată presărată cu tufe de arbuști ornamentali, câțiva arbori ca fundal, mașina pe care vi-ați dori-o așteptând în fața casei. Arătați chiar și dulapurile pline cu hainele superbe pe care ați dori să le aveți, arătați caii, bicicletele și tot ce ați dori pentru copii, arătați florile din grădină.

“Când, în decembrie 1939, am început să aplic ceea ce citisem în cartea *Dumnezeu în voi*, scrie doamna Caroline Kroll din Indianapolis, nu câștigam decât 12 dolari pe lună. Acum am o casă frumoasă și totul este plătit. Sunt fericită”. Doamna Kroll îmi scrisese în toamna lui 1937 împărtășindu-mi dorința ei de a avea o casă, iar eu i-am sugerat să folosească metoda hărții comorilor. Ea îmi scrie în ultima ei scrisoare: “Nu mi-am pierdut niciodată curajul în ceea ce privea speranța mea de a avea o casă, iar astăzi seară sunt instalată într-o casă frumoasă care îmi aparține și niciodată în tinerețea mea nu am fost mai fericită”.

Amintiți-vă că primul pas pe care trebuie să-l faceți pentru a satisface o nevoie este să știți că S-A RĂSPUNS deja acestei nevoi în Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu v-a dat deja orice bun. Rolul vostru se reduce pur și simplu la a-l lua, iar rugăciunea perfectă este cea prin care conștientizați faptul că această nevoie este deja satisfăcută. Nu trebuie să vă irosiți energia pentru a căuta mijlocul de a satisface această nevoie. Nu trebuie decât să vă concentrați energia pentru a face una cu această nevoie.

Dorințele voastre sunt asemenea unor ghinde: reprezentarea stejarilor puternici în care se pot transforma. Ceea ce doriți vă aparține și v-a aparținut întotdeauna. Ceea ce omul poate concepe, el poate și realiza. Ochiul este cel care face orizontul. Nimeni nu și-a ameliorat vreodată situația limitându-se, în mintea sa, la ceea ce o avea. Nimeni nu a avut succes într-o afacere gândindu-se la eșec. Orice succes este obținut mai întâi în gândurile voastre. Trebuie să acționați mai întâi asupra voastră pentru că orice tulburare, orice limitare sau orice alt lucru de această natură sunt stări de conștiință. Schimbați-vă gândurile și schimbați totul. Obțineți, în exterior, condițiile care se găsesc deja în convingerea voastră intimă. Așa cum spunea Emerson: “Nimeni nu a fost niciodată înfrânt și descurajat decât de el însuși”.

Căutați în voi izvorul oricărei puteri. SUNT atotputernicia lui Dumnezeu exprimându-se ca un EU. EU am belșugul pentru toate nevoile mele și un mic surplus, pe care să-l țin în rezervă. Lucrul asupra căruia îmi concentrez atenția mi se dezvaluie. Concentrați-vă deci atenția asupra lucrurilor pe care le doriți. Umpleți-vă albumul cu reproducerile lor. Scrieți deasupra, dedesubt și de jur împrejur afirmații de genul:

“Dumnezeu poate face infinit mai mult decât cerem și gândim noi în funcție de puterea care acționează în noi. Mă bucur în mărinimia lui Dumnezeu care se manifestă fără încetare pentru a răspunde nevoilor mele”.

“Dacă rămâneți în mine și cuvintele mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da. În aceasta Tatăl Meu este preamărit: să aduceți roadă multă”. Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie înainte chiar ca voi să l-o cereți. Nu vă

temeți, pentru că este dorința lui Dumnezeu să vă dea Împărăția. Tot ce are Tatăl este al vostru și orice îndestulare este a voastră”.

“Îți voi da bogățiile ascunse în locuri necunoscute pentru ca tu să știi că Eu sunt Dumnezeul lui Israel!” “Dacă te întorci la Atotputernicul vei aduna ca pulberea drumului și... ca pe niște pietre de râu”. “Voi cânta pentru Domnul care Și-a manifestat bunătatea față de mine!”

Amintiți-vă: “să ți se facă după credința ta!” Credeți deci că VETI PRIMII! Dacă obiectele credinței voastre sunt cu totul în viitor, le veți obține într-un viitor îndepărtat, dar niciodată ACUM. “Iată, acum este timpul potrivit: iată, acum este ziua mântuirii” (1). Dați-vă seama că toate aceste lucruri bune sunt pe cale să se manifeste ACUM în viața voastră. Binecuvântați-l și mulțumiți-i lui Dumnezeu pentru ele ACUM.

“În loc să spunem gemând: «Dumnezeu să mă binecuvânteze»,
În loc să plângem și să ne văicărăm,
Ar fi mult mai bine
Să zâmbim puțin și să spunem:
«Îți mulțumesc, Doamne, pentru binecuvântările de azi.»
În loc să cerșim: «Să ne dea Dumnezeu
Mie și alor mei ceea ce inimile noastre doresc»,
Nu am fi oare mai fericiți
Dacă i-am râde vieții și am spune:
«Îți mulțumim, Doamne, pentru ce avem azi?»”.

Marion B. Shoen

“Dar ce să facem cu datoriile noastre cele mai urgente?”, vor întreba mulți. Să începem prin a face o listă cu toate acestea. Apoi, mulțumiți-i lui Dumnezeu de a fi trimis în ajutorul vostru oameni care aveau atâta încredere în voi; mulțumiți-i pentru încrederea pe care aceștia au avut-o în voi. Imaginați-vă apoi pe voi înșivă trecând rând pe rând pe la toți creditorii și rambursându-le integral sumele datorate. Imaginați-vă figurile lor surâzătoare și pline de recunoștință. Auziți-vă cum le spuneți cât de sensibili ați fost la amabilitatea și la răbădrea lor, auziți-i răspunzându-vă că au fost fericiți să vă facă un serviciu și că vor fi fericiți să vă arate aceeași încredere și în viitor. Faceți rost de imagini reprezentând oameni care plătesc unor negustori, lipiți deasupra figurii debitorului propriile voastre fotografii, iar dedesubt scrieți:

“Dragostea Dumnezeiască ne face pe toți prosperi ACUM. Dumnezeu este belșugul nostru, prin fiecare dintre noi, pentru toți, prin toți, pentru fiecare dintre noi. Pronunț pentru toți cuvântul care înmulțește banii pentru toți. Iar cuvântul meu îndeplinește lucrul pentru care îl pronunț. Îmi pun toată încrederea în Dumnezeu”.

“Când mă frământ, nu am încredere în Dumnezeu. Când am încredere în Dumnezeu, nu am de ce să mă frământ”.

“Plata acestor datorii o las, cu încrederea unui copil, în mâinile Tatălui. Și mi se va face așa cum este mai bine pentru mine”.

Faceți apoi ce puteți utilizând o parte din banii pe care îi veți primi pentru a plăti aceste datorii: dând banii, binecuvântați-i într-un mod asemănător celui de mai jos: “Vă binecuvântează ... și fiți o binecuvântare. Înapoiind acești bani pe care îi datorez, îi binecuvântează. Fie ca ei să-i poată îmbogăți pe toți cei care îi vor atinge. Valoarea acestui metal pe care îl țin în mâinile mele este astăzi slăvită pentru că înțeleg că el este într-adevăr un simbol al bogățiilor inepuizabile ale Tatălui meu Ceresc. Mergi, crești, înmulțește-te și dă roadă însutit!”

Iată o rugăciune pe care vi-o sugerează R.A.D. într-un număr recent din *Nautilus*, rugăciune pe care să o spuneți după ce ați alcătuit lista datoriilor voastre:

“Tată, îți mulțumesc că mi-ai arătat calea pentru a plăti toate datoriile de pe această listă, trimițându-mi banii pentru fiecare înainte de scadența ei. Las această hârtie în mâinile Tale, fără condiții, și din străfundul sufletului meu, îți mulțumesc și îți aduc laudă pentru faptul că banii necesari fiecărei datorii au fost deja procurați, așteptând numai apelul meu pentru a fi puși în evidență. Strălucirea slavei Tale luminându-mă, Tată Ceresc, mi-ai deschis calea spre o prosperitate nelimitată și spre un succes mai mare decât am cunoscut vreodată, înainte. Alung departe de mine orice gând de limitare sau de lipsă și mă îndrept liber spre belșug în toate”.

A obține slujba pe care o considerăm potrivită constituie problema cea mai arzătoare pentru mulți oameni. Vă puteți ajuta singuri sau îi puteți ajuta pe alții să obțină această slujbă cu ajutorul metodei “Hărții Comorilor”, așa cum o faceți pentru a obține bogăție, sănătate sau orice alt bun.

(1) 2 Cor., 6, 12.

Primul lucru, lucrul esențial, este să știți ce vreți. Ce fel de muncă ați prefera să faceți? Pentru ce sunteți cel mai apt? Care este ambiția voastră supremă? Procurați-vă un album și lipiți mai întâi în el, după ce ați hotărât căruia gen de muncă vreți să vă consacrați, o fotografie de-a voastră; faceți un inventar al propriilor voastre posibilități și gândiți-vă la situația în care sunteți acum apți să începeți cu dreptul. Căutați apoi într-o revistă o imagine reprezentând pe cineva care lucrează în această situație, lipiți-o în albumul vostru, iar dacă aveți o fotografie proprie cu care să înlocuiți figura din imagine, faceți-o.

Decideți apoi pentru ce situație superioară sunteți cel mai bine pregătit (în direcția de activitate pe care ați ales-o) și fixați imaginea cuiva ocupând această situație pe pagina următoare a albumului. Umpleți paginile care urmează cu imagini reprezentând etapele logice ale succesului vostru, până la situația cea mai importantă. Când credeți că munca voastră vă dă dreptul la un birou privat, lipiți imaginea cuiva care vă reprezintă, așezat în fața unei mese-birou, într-un cabinet mobilat luxos, cu funcția sa înscrisă pe ușă sau pe partea din față a biroului, apoi înscrieți-vă numele deasupra funcției.

Și amintiți-vă că nimeni, niciodată, nu a obținut o situație bună mulțumindu-se interior cu o situație meschină. Recunoașteți în sinea voastră că sunteți competent. Apoi lăsați-i pe ceilalți să descopere acest lucru cu ajutorul serviciilor pe care le faceți. Asta este cheia pentru orice ușă pe care doriți să o deschideți. Voi înșivă și semnul PLUS – acesta este norocul vostru. Afacerile voastre și semnul PLUS – acesta este succesul vostru.

Lipiți de jur împrejurul imaginilor voastre afirmații de genul: "Dumnezeu este cu mine în tot ce fac". "Dacă Dumnezeu este cu voi, cine va fi împotriva voastră?" "Nu știți că sunteți dumnezei, fii ai Înalt Prea Sfântului?" Care trebuie să fie situația voastră? Ce este ea în Duhul Dumnezeiesc, în Planul Veșnic? "Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie înainte să i-o cereți. Nu vă temeți pentru că este vrerea Tatălui să vă dea Împărăția".

Tot ceea ce Tatăl are vă aparține și sunteți favorizați în toate felurile. "Dacă rămâneți în mine și cuvintele mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da. În aceasta Tatăl Meu este preamărit: să aduceți roadă multă". "Sluiți-le cu bunăvoință, ca Domnului, iar nu oamenilor". "De veți mânca, de veți bea sau orice veți face, faceți totul întru slava lui Dumnezeu" (1).

Aceleași principii care ajută la obținerea unei situații mai bune vă vor ajuta să vă extindeți și să faceți să prospere propriile afaceri atunci când veți fi pus pe picioare o afacere care vă aparține. Mulți oameni au pornit practic de la nimic și s-au îmbogățit luându-l ca asociat pe Dumnezeu.

Începeți albumul lipind o imagine a voastră și a afacerii voastre, așa cum se prezintă ea acum. Apoi, pe fiecare dintre paginile următoare, arătați-o devenind mereu mai mare și mai prosperă. Reprezentați printr-o imagine genul de servicii pe care vreți să le oferiți clienților voștri. Reprezentați-vă pe voi și ajutoarele voastre servind un număr din ce în ce mai mare de clienți, reprezentați-vă produsul vostru în mâinile unui număr din ce în ce mai mare de utilizatori, vedeți-l fabricat în uzină în cantități mari, vedeți-l transportat, vândut – orice în legătură cu el. Și fiecare imagine să marcheze un progres, o creștere, o *expansiune*. Vedeți-vă pe voi înșivă servind lumea întreagă.

Sub aceste imagini, puneți afirmații sugestive: "Lucrez cu Dumnezeu și sunt asociatul lui". Scopul Spiritului Universal este să-i vadă pe oameni prosperând pentru ca ei să poată exprima mai multă viață, dragoste, fericire și inteligență, reflectându-l astfel mai mult pe Dumnezeu. Produsul nostru reprezintă legătura dintre această cerință și abundența lui Dumnezeu. Nevoile omeniilor sunt în continuă expansiune, iar noi avem voința și inteligența de a vedea acest lucru și de a-i răspunde. Există deci o cerere mereu mai mare față de produsul nostru, cerere care crește pe măsură ce ne dăm seama de semnificația spirituală a muncii noastre și care realizează produse mai bune pentru clienții noștri. Ne stă în puteri să-i facem pe clienții noștri mai apți pentru prosperitate și pentru succes datorită materialului pe care li-l furnizăm. Ne bucurăm de această putere. Facem să crească această putere utilizând-o pentru onoarea, gloria și plăcerea clienților noștri și a noastră".

"Tată, trebuie să fie o afacere bună: condu-o în numele meu. O las cu dragoste în mâinile Tale, cu încrederea unui copil. Ceea ce mi se va întâmpla va fi lucrul cel mai bun pentru mine. Când suntem cu Dumnezeu, suntem o majoritate, iar eu sunt cu Tine; de aceea totul lucrează spre binele meu, iar eu lucrez în înțelepciunea și în puterea spiritului".

Dumnezeu conduce. Dumnezeu este Duh și atotputernic. În afara lui nu există putere supremă. Dumnezeu este viață, dragoste, pace. Voința lui Dumnezeu care se îndeplinește în mine este ca afacerea voastră să fie prosperă".

Aduceți-vă însă aminte să dați cu "măsură bună" tuturor, clienți și asociați, pentru că "Cei care vor să aibă bucuria trebuie să o împărtășească: *fericirea este un gemen*".

Mulți oameni care nu trebuie să-și facă griji pentru vreo afacere au case, proprietăți sau mai știu ce alte lucruri pe care vor să le vândă; există momente în care acest lucru constituie o problemă. Este însă o problemă care se

(1) Versete împrumutate din Sfântul Ioan și din diferite epistole ale Sfântului Pavel (Ioan, 15, 7; Efes., 6, 7, etc.).

poate rezolva prin metoda de mai sus așa cum puteți să constatați singuri citind scrisoarea următoare, datată 15 mai 1940, semnată de una dintre persoanele care făcuseră subscripție pentru *Dumnezeul-din-voi*:

“Când am primit cursul lui Robert Collier intitulat *Dumnezeul-din-voi*, eram plini de datorii și ne întrebam uneori ce vom mânca la prânzul următor, deși aveam propria noastră casuță și trei loturi de pământ. Se părea că nu vom găsi un cumpărător și nu puteam nici să împrumutăm ipotecând proprietatea pentru că aceasta se afla într-un cartier cotat foarte prost.

De când am citit cursul, ne-am vândut proprietatea din comitatul Saint-Louis și am cumpărat, la Bell, o fermă de 39 ha pe care am achitat-o cu banii jos, scăpând și de datorii (vândusem cea mai mare parte a primei proprietăți cu banii jos), lucru pe care nu am fi putut să îl facem fără ajutorul cursului *Dumnezeul-din-voi*. Cred că vom mai avea o dovadă a bunătății lui Dumnezeu pentru că avem zăcăminte pe pământul nostru, ceea ce poate într-adevăr să arate bunătatea lui Dumnezeu dăruindu-ne bogăție”.

Primul lucru important este să BINECUVÂNTĂȚI proprietatea pe care vreți să o vindeți. Recunoașteți că ea este o imagine perfectă în Duhul Dumnezeiesc, creată în scopul precis de a fi binefăcătoare pentru cineva și declarați că acum este vândută persoanei potrivite, la un preț corect.

Lipiți o imagine a acestei proprietăți în album. Gândiți-vă la toate posibilitățile de dezvoltare pe care le poate avea și lipiți imagini ale unor oameni care privesc proprietăți asemănătoare – imagini ale unor dezvoltări pe care eu le poate suferi.

L.G.B., într-un număr recent din *Unite*, ne povestește cum și-a pus casa “cu dragoste în mâinile Tatălui” și cum, apoi, a folosit această afirmație: “Tu, Cristoase, Tu vei găsti pentru noi pe cumpărătorii potriviți, care vor iubi această casă așa cum am iubit-o și noi, o vor recunoaște ca apartamentul lor și vor avea destui bani peșin pentru a o plăti ACUM. Numai prin Tine suntem pe deplin conștienți de omniprezența binelui”. După puțin timp, se spune în articol, casa a fost vândută cu bani peșin și la prețul pe care îl fixaseră!

Cu câțva timp în urmă, în *Neutilus*, a fost publicată o poveste asemănătoare, afirmația folosită în acest caz fiind următoarea: “Prezența iubitoare a lui Dumnezeu în noi va face să apară ACUM cumpărătorul dorit care va oferi prețul cerut pentru proprietate și care va câștiga bani din această afacere, în timp ce și eu voi face bani, bani ai lui Dumnezeu, din vânzare. Dragostea Dumnezeiască înmulțește acum banii lui Dumnezeu, dar și Binele Domnului, în același timp, pentru cumpărător și pentru vânzător, așa încât cu toții vor fi mulțumiți. Toate lucrurile se aranjează astfel încât să fie bine și pentru mine și pentru noul cumpărător al acestei proprietăți. Suntem canalele deschise prin care Dragostea Dumnezeiască, curge acum în această proprietate și, prin ea, către lumea întreagă. Toate barierele sunt desființate de Dragostea Dumnezeiască iar clientul meu se va arăta repede. Dumnezeu este prosperitatea noastră aici și acum. Îmi pun încrederea în Dumnezeu și știu că toate lucrurile acționează împreună pentru a face manifest binele pe care îl dorim”.

Oricare ar fi problema voastră, oricare v-ar fi greutățile, puteți să căpătați o direcție dacă doriți să o căutați. Expuneți aceste lucruri Dumnezeului din voi, cereți-i o soluție, apoi lăsați problema în seama lui și UITĂȚI-O, având încrederea liniștită că El poate să găsească și că El va găsi soluția. Nu încercați niciodată să obțineți prin forță un rezultat prematur. Credeți în Dumnezeul din voi și așteptați ca El să vă conducă. “Iar urechile tale vor auzi o voce în urma ta spunând: iată calea, urmează-o”.

Simțurile noastre pot discerne numai obiectele care sunt pe același plan material sau pe un plan ușor inferior față de al nostru. Urechile noastre, de exemplu, nu pot auzi decât un număr mic de octave de sunete: cele a căror lungime de undă este mai mică sau mai mare sunt imperceptibile pentru noi. Și totuși radioul ne-a învățat că totul în jurul nostru nu este decât sunet de muzică, de râsete, de drame sau de învățăminte.

Același lucru este valabil și pentru ochii noștri. Nu vedem decât lucrurile ale căror unde sunt undă medii de lumină. Aerul poate fi în zadar plin de imagini de televiziune: dacă nu avem decât propriii noștri ochi nu vom vedea nici una. Și atunci este oare greu să credem că, în momentul în care slujitorul profetului Elisei era cuprins de teamă văzându-i pe dușmanii care îi înconjurau din toate părțile, Elisei s-a rugat și a spus: “Doamne, Te rog deschide-i ochii să vadă! Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut; și iată, muntele era plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei” (1).

Oare aerul din jurul vostru nu poate fi la fel de plin de îngerii lui Dumnezeu? Îndemnul lui Elisei nu poate fi oare la fel de bun și astăzi: “Nu te teme, căci cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei” (2).

Psalmistul a spus și el acest lucru: “Tânăr am fost, iar acum sunt bătrân; și totuși nu l-am văzut pe cel bun părăsit și seminția sa cerșind pâine”.

(1) 2 Regi, 6, 17.

(2) Ibidem, 6, 16.

Lipiți în albumul vostru câteva dintre acele imagini vechi reprezentând îngeri care-i călăuzesc pe copiii lui Dumnezeu, îngeri păzitori, iar deasupra și dedesubt scrieți afirmații ca și cele de mai jos: "Dumnezeu merge înaintea mea și deschide calea". "Întelepciunea Veșnică îmi spune ce trebuie să fac". "Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, că ești aici cu noi și orice se va întâmpla, va fi bine". "Nu trebuie să te temi nici de groaza nopții, nici de săgeata care zboară ziua. El te va acoperi cu penele Lui și vei avea un refugiu sub aripile lui". (1)

Grace Crowell a publicat un mic poem pe această temă în *Weekly Unity* :

"Adesea, în Cartea Sfântă a lui Dumnezeu strălucește
Un cuvânt energetic, o expresie puternică și simplă
Care sclipește ca un diamant scos din minele adânci,
Șlefuit și așezat acolo pentru a ne lumina zilele pe pământ;
«Și Dumnezeu a fost cu copilul» (2) Ce cuvinte simple
Și totuși ce semnificație profundă au
Fiind spuse despre acest copil al durerii
Care fusese părăsit în deșert ca să moară.
«Și Dumnezeu a fost cu copilul!». Nu-i nevoie
Să știm mai mult: totul este spus.
Nici un scriitor talentat, pe pământ, nu va putea scrie
Această ciudată biografie, nici să dezvăluie
În cuvinte mai limpezi, nici să povestească la fel de bine
Viața lui Ismael căruia Dumnezeu i-a fost tovarăș'.

Astfel de afirmații nu vă pot aduce decât pace și liniște. *Esquire magazine*, acum câțva timp, publica un articol despre mirosul pe care îl emană un corp atunci când îi este frică, miros de frică, spune articolul, care face ca unii câini să atace persoane care nu le-au făcut nici un rău. Un câine va răspunde repede prieteniei și dresajului atunci când ne apropiem de el fără teamă; nimeni nu poate însă să-l păcălească nici măcar un minut prefăcându-se că nu-i este frică pentru că mirosul fricii este prezent.

"Teama ca barca să nu se răstoarne este cea care face, de obicei, ca ocupantul ei să se repeadă brusc în partea opusă celei potrivite, dezechilibrând-o. Teama de a ne îneca, atunci când suntem aruncați brusc în apă, ne face să ne zbatem foarte agitați și să fim uneori acoperiți de apă. Este un fapt științific interesant că un bebeluș care s-a născut de mai puțin de 24 de ore poate să înoate. Dincolo de această "vârsta" el începe să-și dea seama că îi este frică și se va duce la fund. Frica nu este de fapt altceva decât pericolul imaginat înainte de a-l înfrunta.

Devine deci foarte probabil ca puternicul nostru "miros de frică" să fie înregistrat de toți cei cu care intrăm în contact, chiar dacă lucrurile se petrec în mod inconștient atunci când este vorba de ființe umane. Este sigur că, atunci când ne apropiem cu teamă de oameni, se pare că îi respingem, pentru că nu le producem decât arareori o impresie favorabilă și nu obținem decât la fel de rar de la ei ceea ce dorim.

Leacul? SĂ BINECUVÂNTAM pe Domnul în toate lucrurile cu care intrăm în contact. Aduceți-vă aminte de câte ori Isus a folosit salutul "Pace!" "Vă las pacea mea; vă dau pacea mea". Iar valurilor și vântului le-a poruncit: "Pace! Potoliți-vă". Și imediat furtuna s-a liniștit. "Apropie-te acum de Dumnezeu și fii în pace!"

Când vreo tulburare vă amenință casa sau afacerea, binecuvântați-i pe toți cei care sunt amenințați și spuneți în gând: "Pace! Dragostea lui Dumnezeu lucrează aici. Toate puterile mele sunt în armonie și în pace. Nu există în mine nici o rezistență față de viața liniștită a Duhului lui Dumnezeu. Orice gând temător s-a liniștit. Calmul tău puternic și pacea ta mă învăluie. Duhul lui Dumnezeu îmi umple mintea, iar abundența sa se manifestă pretutindeni." Reveniți apoi la subiectul care vă neliniștește, cu încredere și calm. Iar dacă aveți ceva de făcut, faceți-o! Din momentul în care nu vă va mai fi frică să o faceți, vă va fi ușor să o faceți.

Răul? De fapt nu există așa ceva. Este vorba numai de absența Binelui. Cemați la voi Binele și răul va dispărea. Același lucru este valabil și față de dușmani. Cemați dragostea lor, cinstiți-l pe Domnul în ei și binecuvântați-i: veți descoperi că ura s-a transformat în dragoste. Spuneți-i în gând Domnului care se află în ei care par să vă fie dușmani: "Te recunosc. Nu te poți ascunde. Ești un copil rădios al lui Dumnezeu. Creațiile lui Dumnezeu sunt toate perfecte. Te binecuvântează în numele lui Isus Cristos. Pentru că ești un copil al lui Dumnezeu, spui adevărul și ești mereu cinstit, drept și armonios. Lumea asta este plină de oameni admirabili și eu îi iubesc pe toți".

(1) Ps., 91, 5, 4.

(2) Geneza, 21,20.

Fiți nobili și noblețea care se găsește în străfundul celorlați oameni – adormită, dar nu moartă – se va scula în măreția ei pentru a o întâlni pe a voastră. Aveți încredere în oameni și ei vor fi sinceri cu voi. Tratați-i cu mărinimie, se vor arăta mărinimoși.

Dragostea triumfă pentru că orice mișcare este ciclică. Ea înaintează până la limitele posibilităților ei, apoi revine la punctul de plecare. Orice cheltuială dezinteresată de energie se întoarce la voi încărcată de daruri. Orice act dezinteresat îndeplinit în beneficiul altuia înseamnă a dăruia o parte din voi înșivă. Este un flux exterior de forță care își îndeplinește ciclul și revine încărcat de energie.

Gândurile pe care le trimitem se întorc întotdeauna cu o recoltă însemnată. Ceea ce noi punem în gânduri se întoarce în viața noastră. Pentru fiecare dintre gândurile noastre există un răspuns, o revenire a pendulului pe care l-am pus în mișcare. Este Legea Compensării a lui Emerson.

Vă veți putea da astfel seama de înțelepciunea ascunsă în cuvintele: “În orice casă veți intra, spuneți mai întâi: Pacea să fie în această casă!”

Faceți însă mai mult decât să-i binecuvântați pe cei cu care intrați în contact. *Acționați*. Aveți gânduri bune pentru ei.

“Nu dați crezare fiecărei limbi bârfitoare
Așa cum fac mulți oameni slabi;
Credeți că este falsă povestea
Care n-ar trebui să fie adevărată”.

După cum vedeți, este la fel de simplu să adunați ca și să scadeți. Dragostea adaugă. Teamă și ură scad. Prin dragoste puteți să vă consolidați legăturile cu întregul univers, după cum, prin ură și prin teamă, puteți să vă separați de toți.

Amintiți-vă că răul se află de obicei în ochii celui care privește. Există și un vechi poem pe această temă:

“Domnișoara Polly Wittenhouse
Locuia pe Whetstone Alley;
Ea era un înger
Pentru micuța orfană Sally,
Ea era o «cocoță»
Pentru fetița de pe trotuarul opus,
O «persoană cumsecade» pentru servitoarea ei
Care îi făcea patul în fiecare zi.
Ea era o sirenă
Purtându-l pe diavol în ochi
Pentru fiecare marinăr chelțiu
Care trecea pe lângă ea,
Așa că domnișoara Polly Wittenhouse
Era bună sau rea,
În funcție de nevoia sau de dorința
Pe care o simțea pentru ea fiecare dintre judecători
În funcție de umbra pe care viața ei
O arunca asupra vieții lor.
Marinarii îi trimiteau sărutări,
Iar fetița îi arunca pietre,
Iar Sally și cu servitoarea
Se rugau pentru ea în fiecare seară;
Și toți cei care o judecau
Știau că o judecă bine.”

Un album al Dragostei este, poate, cel mai prețios pe care îl puteți face. Puneți în el imaginile tuturor prietenilor voștri, ale tuturor celor pe care ați vrea să-i aveți prieteni. Lipiți aici imagini reprezentând casa visurilor voastre, fiecare cameră din această casă, mobilele etc.

Scrieți în album toate devizele de pace, de dragoste și de fericire pe care le puteți găsi. Puneți imagini cu copii, jucării, scene în fața focului din cămin, mese și reuniuni – toate imaginile unei intimități fericite pe care le puteți

găsi. Iubiți această casă și tot ce este legat de ea. Trăiți, în gând, în ea. Credeți în ea și nu peste mult timp veți vedea că VEȚI TRĂI într-adevăr în ea.

“Dumnezeu ne luminează calea, nu mai orbecăim
Și nici nu ne mai împiedicăm într-o speranță ezitantă.
Nu suntem semințe de grijă și de luptă,
Ci semințe ale Dragostei, ale Bucuriei și ale Vieții.
Nu trebuie să mai facem nici un efort pentru a ne organiza dinainte destinul.
Tatăl este cel ce ne umple paharul, fără ca noi să i-o cerem.”

Semănați în albumul vostru și în viața voastră semințe de dragoste, de bucurie, de fericire, apoi lăsați-i Tatălui grija de a face să crească și să rodească aceste plante. “Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.” (1)

Amintiți-vă că acel EU SUNT din voi este partea voastră de Dumnezeire. Un înțelept a spus: “Oricare ar fi Creatorul, EU SUNT”. De câte ori ați spus: “EU SUNT sărac, EU SUNT bolnav, EU SUNT neștiutor, EU SUNT slab” - atrăgând astfel spre voi aceste rele? Ați recunoscut o lipsă. Ce puteți construi cu cantități negative? Numai pustiu.

Faceți exact pe dos. Ori de câte ori veți spune: “EU SUNT”, ori de câte ori veți face apel la Dumnezeul din Voi, faceți-o pentru ceva pe care vi-l DORIȚI. “EU SUNT bogat. EU SUNT puternic. EU SUNT bine, sănătos, viguros. EU SUNT fericit, EU SUNT perfect în toate”.

Alcătuți un album pentru EU SUNT, cu imaginea voastră pe prima pagină, apoi cu imagini de supraoameni, de genii sau de tot ceea ce poate reprezenta pentru voi ideea de putere. Adăugați imagini ale tuturor lucrurilor pe care v-ar plăcea să le faceți sau care v-ar plăcea să fiți. Și scrieți peste tot afirmații ca acestea:

“Spiritul de Prosperitate îmi umple mintea și se revarsă asupra afacerilor mele. Dumnezeu este voința mea desăvârșită; ea se realizează prin mine”. “Nu există în viața mea decât o prezență și o Putere: Dumnezeu, Dumnezeul cel Atotputernic. Dumnezeu este izvorul meu nesecat de belșug. Bogățiile Spiritului îmi umplu acum mintea și fac ca afacerile să-mi prospere. Mă gândesc la prosperitate. Vorbesc despre prosperitate și știu că prosperitatea și succesul sunt ale mele”.

“Dacă îi atingem numai poala veșmântului,
Uraganul puterii sale ajunge prin el, până la noi.
Să încercăm, să ne jucăm rolul, să ne întindem mâna,
Apoi, liniștiți, să așteptăm ce ni se va întâmpla.”

Dumnezeu i-a dat omului putere și stăpânire asupra a tot ceea ce se află mai jos decât el. “Am spus: sunteți Dumnezei și Cu toții fii ai Celui de Sus”. “Tuturor celor care L-au primit, El le-a dat puterea să devină Fii ai lui Dumnezeu, celor care cred în Numele Lui”.

Vreți să-l primiți și Voi? Vreți să credeți în puterea pe care El ne-o dăruiește și să o acceptați? “Dumnezeu poate face mult mai mult decât cerem sau gândim noi, în funcție de Forța care acționează în noi”. Vreți să acceptați această Filiație dumnezeiască? Vreți să fiți OMUL-Dumnezeu care ați fost sortit să fiți? Atunci alungați departe de voi orice teamă de datorii, de lipsuri, de boală și de rău. Trăiți în lumea de dragoste și de belșug care v-a fost hărăzită. Întrebuințați puterea pe care vi-a dat-o Dumnezeu de a vă reprezenta, mai întâi, lucrurile pe care le doriți. “La început a fost Cuvântul”, imaginea mentală, vă amintiți; aduceți apoi în realitate aceste imagini mentale cu ajutorul credinței și al muncii voastre.

Hărțile Comorilor vă ajută să vă reeducați mintea, vă ajută să vă reprezentați și să păstrați în minte imaginile pe care vreți să le creați. A vă reprezenta însă lucrurile și a-i cere lui Dumnezeu să vă călăuzească nu reprezintă decât jumătate din bătălie. Cealaltă jumătate înseamnă să începeți, să acționați și să FACEȚI primul lucru necesar pentru a vă transforma dorințele în realitate.

Împărăția Cerurilor este Împărăția Creșterii, dar trebuie să existe ceva care să crească. Puteți să începeți să construiți o avere cu un singur dolar. Dar această cărămidă sau acest dolar sau acest prim pas trebuie să existe ca să puteți pune acolo aluatul înainte de a-l putea face să crească și să se înalțe până ar deveni construcția perfectă din visele voastre.

Așa că faceți lucrul (oricare ar fi el) necesar pentru a începe. Construiți-vă imaginea, desenați-vă Harta Comorilor

(1) I Cor., 3, 6.

și apoi faceți primul pas necesar pentru a face ca ea să se realizeze. A începe înseamnă a realiza pe jumătate. Veți fi mirat de rapiditatea cu care vă veți atinge scopul.

“Fiecărui om, Dumnezeu îi face un dar astă-seară;
Regelui și țăranului, vouă și mie:
Un an strălucitor, pur, alb, asemeni cristalului limpede,
Ca lacurile de la tropice sau stelele pe mare.
Să promitem că tuturor zilelor care vin
Le vom păstra puritatea, le vom păstra mereu neîntinarea!
Așa cum, născută în cer, o zi ne vine în fiecare dimineață,
Ajută-ne, Doamne, să le umplem cuminte sub privirele Tale.
Oricare ne va fi sarcina, oricare ne va fi bucuria de care vom avea parte
De-a lungul anului care acum abia începe,
Să cerem mereu în Numele Lui,
Prezența promisă a Sfântului Duh”.

Bertha M. Russel

CAPITOLUL XXXIII

ÎMPĂRĂȚIA EXPANSIUNII

Iată un secret al bogăției și al succesului care a fost îngropat adânc timp de 1990 de ani.

Dintotdeauna, omenirea a căutat acest secret. Cei vechi, de orice rasă au fost, l-au cunoscut vag, așa cum o dovedesc legende și povestirile folclorice care au ajuns până la noi – istoria lui Aladin și a lămpii sale sau Ali-Baba și al său “Sesam, deschide-te” din fața peșterii comorilor.

Toate națiunile cunosc legende asemănătoare. Toate națiunile și-au avut înțelepții lor, oamenii lor de geniu sau de o inteligență pătrunzătoare care au zărit adevărul ascuns în aceste povestiri populare și care au înțeles, cel puțin parțial, felul în care ele acționau.

Isus a fost însă acela care a redescoperit acest secret în integralitatea lui și ne-a arătat, apoi, pas cu pas cum puteam să-l întrebuițăm pentru a ne procura tot binele pe care îl doream.

Nu vă înșelați în privința acestui lucru. Minunile lui Isus nu erau ceva supranatural care să nu poată fi îndeplinit decât de El; altfel cum ar fi putut să-și aleagă 70 de ucenici – oameni obișnuiți, fără educație, neinstruiți, pescari, agricultori, strângători de taxe și alții de același fel – și să-i trimită, doi câte doi, ca să îndeplinească miracole și minuni inferioare numai față de ale sale, așa încât ei să se întoarcă la El cu bucurie și spunând: Doamne, chiar și diavolii ni s-au supus în numele Tău. Cum ar fi putut el altfel să-i încredințeze: “Lucrurile pe care le fac, le veți face și voi, și încă și altele mai importante”? Minunile lui Isus erau dumnezeiește NATURALE. În loc să fie încălcări ale legii naturale, ele erau demonstrații a ceea ce legea naturală va face pentru voi – dacă veți ști să o întrebuițiți!

Dumnezeu nu se ocupă de excepții. Fiecare forță din Natură acționează în conformitate cu linii logice și bine definite, în acord cu anumite principii. Aceste forțe vor acționa pentru orice persoană care știe cum să le utilizeze, așa cum duhul lui Aladin răspundea la apelul tuturor celor care făceau lampa fermecată. Putem să le neglijăm sau să le lăsăm inactive, putem să le utilizăm în scopuri bune sau rele, dar legile, ele însele, rămân aceleași. Nu se schimbă decât metodele de a le utiliza.

Un aeroplan sau un automobil ar fi părut oamenilor din timpul lui Isus o minune la fel de mare ca și vindecarea unui leproș. Să trimiți unde sonore, prin eter, pentru ca apoi să fie captate cu ajutorul unei mici cutii numite radio ar fi părut la fel de miraculos strămoșilor noștri cum ni se pare nouă astăzi transmiterea unei voci cu ajutorul unde de lumină. Și totuși, nu există nimic supranatural în nici unul dintre aceste fenomene. Forțele Naturii au fost întotdeauna prezente, gata să ne servească. Ceea ce s-a schimbat este modul nostru de a le înțelege, știința noastră de a le UTILIZA.

În vechime, oamenii considerau fulgerul ca o manifestare a mâniei lui Dumnezeu, tot așa cum, în zilele noastre, mulți oameni profund religioși consideră sărăcia, boala și calamitățile ca pe niște invitații ale lui Dumnezeu. Omul a învățat totuși să utilizeze fulgerul și să se servească de el.

Legile electricității au fost mereu prezente, așteptând numai inteligența cuiva destul de competent care să ne arate cum să le folosim. În același fel, puterea de A FI și de A AVEA ce vrem este aici, așteptând doar să învățați modul în care ea operează.

Acum 1900 de ani a venit pe acest pământ un fiu al Omului care a proclamat că misiunea lui era “ca noi să putem avea VIAȚA, și s-o avem DIN BELȘUG”.

NU pentru ca voi să puteți învăța cum să muriți și să dobândiți, astfel, Cerul și o viață ușoară; ci pentru ca voi să puteți avea VIAȚA aici și acum. EL ne-a spus și ne-a repetat că “orice lucru veți vrea, îl veți avea” și, de teamă să nu credeți că aceste cuvinte se refereau la o stare viitoare, El a adăugat: “Dacă doi dintre voi se învoiesc PE PĂMÂNT cu privire la un lucru oarecare, [acesta] le va fi dat”.

În plus, El v-a dat indicații precise asupra modului în care trebuie să procedați pentru a obține ceea ce vreți. Când vreți să obțineți de la viață mai multe lucruri bune, când fericirea, succesul sau bogăția par să fugă de voi, există o formulă pe care trebuie să o întrebuițiți: “Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, a spus Isus, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (1)

(1) Mat., 6, 33.

“Ha, ha, o să râdeți, uite ce soluție! Trebuie mai întâi să murim și să ajungem în Cer pentru a obține lucrurile pe care le vrem”. Isus a prevăzut că o să vă gândiți astfel și de aceea a subliniat în mod special faptul că Împărăția nu este departe de noi, în nori sau în lumea care va veni: “Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să atragă atenția. Nu se va zice: «Uite-o aici!» sau «Uite-o acolo!» Căci iată, împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru” (1) sau, așa cum s-ar mai putea traduce, “în voi”.

Ce este Cerul?

Cuvântul “Cer” este, poate, cuvântul cel mai prost înțeles din Biblie. În textul grec original, cuvântul întrebuințat pentru Cer este URANOS care, tradus literal, înseamnă EXPANSIUNE. Și ce înseamnă expansiune? Înseamnă a crește, a se întinde, a se înmulți, nu-i așa? “Căutați mai întâi Împărăția EXPANSIUNII și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Căutați un loc sau o situație în care să vă puteți întinde, să puteți crește, să vă puteți înmulți și da roade.

Nu avem însă nevoie să căutăm un astfel de loc pentru că Isus ne-a asigurat că Împărăția lui Dumnezeu este deja în noi. Trebuie să căutăm prin urmare în noi această posibilitate de expansiune.

Să ne întrebăm acum ce anume din noi are această putere de expansiune nelimitată? Mușchii noștri sunt elastici, plămânii noștri și multe dintre organele noastre se pot dilata într-o oarecare măsură; dar nici unul dintre ele nu se poate dilata mult fără să aducă prejudicii corpului sau lui însuși.

Singurul lucru din corpul nostru care se poate dilata nelimitat este mintea noastră, SPIRITUL nostru, facultățile noastre imaginative. Iată de ce preceptul lui Isus poate fi parafrizat astfel: “Căutați mai întâi Împărăția Spiritului, a imaginației și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”.

Asta pare să se potrivească cu descrierea Împărăției Cerurilor pe care o face Isus: “Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar pe care l-a luat un om și l-a semănat în ogrorul său. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar după ce a crescut este mai mare decât ierburile și se face un copac, încât păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui” (2). “Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat pe care l-a luat o femeie și l-a ascuns în trei măsuri de făină, până când s-a dospit tot” (3).

Care este proprietatea seminței de muștar? *Ea se întinde*: o simplă sămânță va crește și va deveni un copac, un singur copac va produce destule semințe pentru a semăna un ogor întreg. Și care este proprietate aluatului? *Își mărește volumul*: poate să-și mărească volumul, într-o singură noapte, de 100 de ori.

Reveniți la minunile de înmulțire din Biblie și observați că nu sunt minuni de EXPANSIUNE. Cum a făcut Elisei să dureze untdelemnul și făina astfel încât o măsură de untdelemn și un pic de făină să-l hrănească pe el, pe văduvă și pe copilul acesteia, un timp nedeterminat? Cum a sporit Elisei cantitatea de untdelemn din vasul acestei văduve care a venit să-l caute ca să-i salveze fiul de robie; cum a făcut ca ea să aibă destul untdelemn pentru a umple toate recipientele pe care le-a putut împrumuta de la vecini?

SPORINDU-le, nu-i așa? Așa puteți și voi să vă sporiți bogăția, fericirea și toate lucrurile bune pe care le aveți. Când ucenicii l-au întrebat pe Isus cum să se roage, ce i-a învățat acesta? “Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; *facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ*”; cu alte cuvinte: fie ca binele pe care l-ai imaginat pentru mine în cerul conștiinței tale să se manifeste aici, pe pământ.

Dumnezeu este DUH, EL locuiește în Împărăția Duhului și a Cerului. Acolo – în spiritul și în mintea lui Dumnezeu – totul este bine. El își reprezintă persoana voastră ca perfectă, ambianța voastră ca plăcută și confortabilă, toate drumurile voastre conducând spre locuri agreabile. El nu se gândește la boli și necazuri pentru voi. El vă vede ca pe un copil perfect, fericit și fără griji, având toate lucrurile bune care te fac să dorești viața. El este Tatăl vostru și care tată, chiar printre noi, aici pe pământ, și-ar imagina altceva decât binele pentru copiii lui? Așa cum ne-o reamintește Isus: “Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor care Îl le cer!” (4).

Pe scurt, atunci când vă rugați: “*facă-se voia Ta*”, cereți ca toate lucrurile bune pe care Tatăl le-a imaginat pentru voi în mintea lui să devină manifeste pentru voi pe pământ. Pentru că voința Lui, ca aceea a oricărui tată, este ca propriii lui copii să fie satisfăcuți și fericiți, să aibă tot ce este spre binele lor.

Cum să facem să realizăm acest lucru? Punându-ne viețile, în special gândurile, pe planul Împărăției Cerurilor, cu alte cuvinte, începând, aici și acum, să trăim în această Împărăție a Cerurilor.

Când întâlniți răul la nivelul acesta, îl întâlniți în dezavantajul vostru. Îl puteți învinge, dar numai la capătul

(1) Luc., 17, 20.

(2) Mat., 13, 31-32.

(3) Mat., 13, 33.

(4) Mat., 7, 9-1.

unei bătălii foarte grele. Unicul mijloc sigur de a învinge răul este să-l depășești – să folosești Legea Potențialului maxim nu numai pentru a învinge răul pe care îl aveți în față, ci și pentru a-l repune la locul lui, în condiția perfectă pe care o doriți.

Este ceea ce Isus ne-a cerut să facem atunci când ne-a îndemnat să “căutăm Împărăția Cerurilor” (cea a expansiunii, a spiritului, a facultăților imaginative).

Căutați în mintea voastră situația ideală pe care ați vrea să o aveți; mintea voastră să o imagineze cu toate detaliile ei; vedeți-o ca pe o parte din Împărăția Cerurilor astfel încât să puteți fi recunoscători lui Dumnezeu și să-i mulțumiți pentru ea. Vedeți-o, credeți în ea până când veți fi fericit și nu veți mai fi neliniștit și supărat din cauza unor situații asemănătoare din jurul vostru.

La început, totul era gol: spațiul, neantul. Cum a creat Dumnezeu planetele, bolta cerească, pământul și toate lucrurile de pe el și din el plecând de la acest gol inform? Construind mai întâi o imagine mentală de la care a putut, mai apoi, să zidească.

Este ceea ce trebuie să faceți și voi. Sunteți stăpânii destinului vostru, ai averii voastre, ai fericirii voastre în măsura în care puteți să le priviți, să vi le REPREZENTAȚI, să le VEDEȚI și să nu permiteți nici unui gând de teamă sau de grijă să le strice plenitudinea sau frumusețea. Calitatea gândirii voastre este măsura puterii voastre. O gândire împede, vigoasă, are puterea de a atrage spre sine tot ce îi trebuie pentru a-și realiza ideile. Așa cum spune și W.D. Wattles în lucrarea sa *Arta de a deveni bogat*:

“Există o materie gânditoare din care sunt făcute toate lucrurile și care, în starea ei originală, saturează, pătrunde și umple intervalele universului. Un gând din această materie creează lucrul care este imaginat în minte. Omul poate forma lucruri în mintea lui și, imprimându-și gândul asupra unei materii fără formă, el poate face ca lucrul la care se gândește să fie creat”.

Ceea ce face legătura între spiritul vostru conștient și Împărăția Cerurilor este gândirea care este într-o relație de armonie cu progresul și cu binele; orice minte încărcată cu o idee corectă poate pătrunde până la spiritul Cerului. Și, pătrunzând acolo, ea se întoarce, cu puterea de la Dumnezeu de a o îndeplini. Nu trebuie să fiți voi înșivă autori ai mijloacelor. Dumnezeu știe cum să obțină toate rezultatele necesare. Nu există decât un singur mijloc bun pentru a rezolva orice problemă. Când judecata voastră omenească este incapabilă să hotărască care este acest mijloc bun, îndreptați-vă spre Domnul pentru ca El să vă călăuzească. Să nu fiți niciodată neliniștiți din cauza soluției: dacă îi urmați sfatul nu vă puteți înșela.

Amintiți-vă mereu că mintea voastră nu este decât un conductor, bun sau mediocru, al puterii Spiritului Universal sau Dumnezeu. Iar gândirea este energia care stabilește contactul. Folosiți acest conductor și îi veți îmbunătăți conductibilitatea. Cereți mult și veți primi, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide.

Asta este legea vieții. Iar soarta omului nu este sărăcia și durerea, ci să trăiască la nivelul nobilei sale condiții, în uniune cu Spiritul Cerului, cu Puterea care conduce Universul.

A privi sărăcia și boala ca pe ceva trimis de Dumnezeu, și deci inevitabil, este calea celui slab. Dumnezeu ne-a trimis întotdeauna numai lucruri bune. În plus, El nu a omis niciodată să trimită, celor care voiau să le utilizeze, mijloacele de a depăși orice condiție pe care El nu a creat-o: boala și sărăcia pe care El nu le-a creat. Acestea nu sunt o dovadă de virtute, ci de slăbiciune. Dumnezeu ne-a dat toate lucrurile din belșug și așteaptă de la noi să manifestăm acest belșug. Dacă ați avea un fiu pe care l-ați iubi mult, dacă l-ați fi înconjurat de lucruri bune și dacă nu ar avea decât un gest de făcut pentru a le atinge, nu v-ar plăcea să apară în fața lumii mort de foame și îmbrăcat în zdrențe numai pentru că a refuzat să facă efortul de a ajunge la lucrurile bune pe care i le-ați pregătit. După omula mea părere, nici lui Dumnezeu nu i-ar plăcea.

Principala treabă a omului în viață, după câte văd, este să stabilească un contact cu Spiritul Cerului. Este să înțeleagă această putere care este în el:

“Ferice de omul care găsește înțelepciune
Și de omul care capătă pricepere.
Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului
și venitul ei este mai de preț decât aurul;
ea este mai de preț decât mărgăritarele
și toate lucrurile pe care le-ai dori nu se pot asemana cu ea.
În dreapta ei este o viață lungă;
în stânga ei, bogăție și slavă;
căile ei sunt căi plăcute
și toate cărările ei sunt pașnice.

Ea este un pom al vieții pentru cei ce o găsesc
și cei ce o au sunt fericiți.” (1)

Când deveniți conștienți, chiar și într-un mod limitat, de unitatea voastră cu acest Duh-Dumnezeu, de capacitatea voastră de a face apel la El pentru tot ce vă trebuie, deveniți un om diferit. Temerile, frământările dispar. Știți că succesul vostru, sănătatea voastră, fericirea voastră nu vor avea altă măsură decât forța cu care veți putea imprima Spiritului îndeplinirea dorințelor voastre.

Munca și grijiile, truda, efortul istovitor vor fi, în viitor ea și în trecut, soarta celor care nu vor dori să se servească de mintea lor. Cu cât o vor folosi mai puțin, cu atât se vor obosi mai mult. Și cu cât vor lucra mai mult fără să se folosească de creierul lor, cu atât soarta lor va fi mai disperată. Mintea este cea care conduce lumea.

Dintr-un punct de vedere terestru obișnuit, orice sălbatic și chiar unele animale au, în multe privințe, aceeași valoare cu mine sau cu voi. Ei sunt mai puternici, au mai multă vitalitate, trăiesc, comparativ, mai mult și unii nu au, practic, probleme de subzistență. Singura facultate prin care le suntem superiori este mintea noastră.

Iar singura facultate care ne poate face superiori față de cei care ne înconjoară, care ne poate împiedica să fim, jucăria circumstanțelor și care ne permite să depășim orice amenințare de foamete sau de boală – este tot mintea.

Cum se face că o rugăciune fierbinte obține adesea ceea ce ni se pare o minune? De ce simplul fapt de a desena o Hartă a Comorilor ne face să obținem rezultate atât de minunate? Pentru că aceste două mijloace ne așază în Planul Cerului, Planul în care Tatăl lucrează împreună cu noi pentru a ne aduce obiectul pe care îl dorim.

Când vă rugați fierbinte, vedeți în mintea voastră condiția sau rezultatul pe care îl doriți. Când alcătuiți o Hartă a Comorilor, desenați pe hârtie starea de lucruri pe care vreți să o vedeți realizându-se. Exact la fel a acționat și Dumnezeu atunci când a creat lumea. “La început era Cuvântul” (imagine mentală). La început, El a alcătuit în propria sa minte imaginea a ceea ce vroia să creeze. “Și Cuvântul (imagine mentală) a devenit trup”: imaginea a devenit manifestă, o realitate pe care toți au putut să o vadă.

“Cuvântul” vostru, vorba voastră – imaginea voastră mentală – se poate face trup în același mod. Singurul lucru de care are nevoie este să se ridice pe același plan ca Dumnezeu atunci când El creează – planul Împărăției Cerurilor – planul reprezentării și al credinței. Amintiți-vă cuvintele psalmistului: “În Cartea ta, toate membrele mele erau scrise *pe când nici unul nu exista încă*.” Iar mai departe, în Scriptură, găsiți: “Domnul a făcut pământul și cerul și toate ierburile câmpului *înainte ca ele să răsară*”.

Iată cum trebuie să creați condițiile de viață pe care le doriți. Creați-le mai întâi în mintea voastră.

Imaginația – spune Glenn Clark în *Dorința sinceră a Sufletului* – este, dintre toate calitățile omului, cea mai dumnezeiască, cea care îl asociază cel mai strâns cu Dumnezeu. Prima mențiune despre om, în Biblie, se referă la el ca la o “imagine”. “Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. Singurul loc în care o imagine poate fi concepută este imaginația. Așa încât omul, cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu, a fost o creație a imaginației lui Dumnezeu.

“Izvorul și centrul puterii creatoare a omului – puterea care, mai mult decât celelalte, îl ridică peste nivelul creației materiale și îi dă stăpânire – este puterea lui de a se reprezenta, de a concepe sau puterea imaginației. Există oameni care au considerat întotdeauna că imaginația era darul de a face să se creadă în ceva care nu există. Aceasta este imaginația poetică, nu facultatea care formează imagini mentale și care concepe. Imaginația poetică va transforma ceea ce este real în simulacre și în aparențe; imaginația despre care vorbesc eu – facultatea de a se reprezenta și de a concepe – te face capabil să vezi, dincolo de aparența unui lucru, ceea ce el este în realitate.

Există o lege foarte reală de la cauză la efect care face ca visul celui care visează să devină adevărat. Este legea care cheamă pentru a fi în această lume materială exterioră tot ceea ce este real în lumea interioară. Imaginația reprezintă lucrul pe care îl doriți. VIZIUNEA îl idealizează. Ea merge dincolo de lucrul care este, până la a concepe ceea ce poate fi. Imaginația vă dă imaginea. Viziunea vă dă elanul pentru a face această imagine.

(1) Prov., 3, 13-18.

CAPITOLUL XXXIV

GÂNDIREA OMENEASCĂ

Nu putem schimba experiențele trecutului, dar putem determina ce vor fi experiențele viitoare. Putem face ca ziua care vine să fie exact ceea ce noi dorim să fie. Putem fi mâine ceea ce imaginăm astăzi. Pentru că gândurile sunt cauzele, iar condițiile exterioare sunt efectele.

Gândirea este unica forță. Așa cum polaritatea guvernează electronul, gravitația planetele, tropismul plantele și animalele inferioare – tot așa gândirea guvernează acțiunea și mediul omului. Iar gândirea este complet guvernată de minte. Noi suntem cei care o putem conduce.

Walt Whitman avea dreptate atunci când scris: “Nimic exterior mie nu are putere asupra mea”.

Fiecare dintre noi își creează propria lume – și o creează datorită minții sale.

Gândurile sunt cauzele. Condițiile sunt pur și simplu efecte. Ne putem modela singuri și ne putem modela și mediul orientându-ne cu putere gândurile către scopul pe care îl avem în minte.

Viața animală obișnuită depinde de condiții bine definite de temperatură, de climă, de anotimp. Numai omul se poate adapta la orice temperatură sau condiție rezonabilă. Numai omul a fost capabil să se elibereze într-o mare măsură de dependența față de forțele naturale, datorită Cunoașterii relației de la cauză la efect. Omul va începe să aibă o imagine despre eliberarea sa finală față de toate cauzele materiale atunci când va fi înțeles perfect că mintea este singura cauză și că efectele sunt ceea ce vede.

“Noi, oamenii moderni, notează un scriitor de talent, nu suntem obișnuiți să ne dominăm propriile gânduri și sentimente interioare. Toată lumea admite că pe ceva inevitabil faptul că un om poate fi o pradă pentru orice gând care îi domină mintea. Găsim regretabil ca el să nu poată închide ochii toată noaptea din cauza unui proces al cărui deznodământ îl așteaptă pentru a doua zi; dar faptul că el are puterea să hotărască dacă va rămâne treaz sau nu pare o exigență extravagantă. Imaginea unei calamități care ne amenință este fără nici o îndoială odioasă, dar caracterul ei odios (spunem noi) este cel care face ca această imagine să ne obsedeze cu încăpățănare; este inutil să încercăm să-l alungăm ca și cum am alunga din minte un gând jenant și dăunător. Dacă o pietricică, în pantof, ne rănește, ne scoatem pantoful și aruncăm pietricica. O dată ce am înțeles bine despre ce este vorba, este la fel de ușor să alungăm. Și totuși este o situație absurdă pentru om, moștenitor al atâtor secole, să fie chinuit, ca într-un coșmar, de creaturile lipsite de consistență ale propriului lui creier. Asupra acestui punct nu se poate greși și nici nu pot exista două opinii. Lucrul este evident, împede și nu ne putem înșela. Trebuie să fie la fel de ușor să alungi din minte un gând dăunător ca și să scuturi o pietricică din pantof; și atâta vreme cât omul nu este capabil să o facă, este o prostie să vorbești despre ascendența lui asupra naturii sau de alte lucruri de acest fel. El nu este decât un sclav, o pradă pentru fantomele cu aripi de lilieci care zboară prin culoarele minții lui. Figurile oboseite și îngrijorate pe care le întâlnim, totuși, cu miile, chiar în păturile bogate din țările noastre civilizate, demonstrează o dată în plus cât de rar ne exercităm această stăpânire. Cât de rar este, într-adevăr, să găsești un om! Cât de frecvent este, dimpotrivă, să întâlnești o creatură hărțuită de gânduri tiranice (sau de griji, sau de dorințe), tremurând de frică și tresărind sub bici.

Una dintre doctrinele remarcabile ale școlilor orientale de psihologie practică este de a alunga gânduri sau, dacă este nevoie, de a le ucide pe loc. Bineînțeles, arta aceasta cere o ucenicie, dar, ca și celelalte arte, odată dobândită, nu mai există nici un mister sau dificultate în ceea ce o privește. Această artă merită să fie studiată. Putem spune pe bună dreptate că viața nu începe decât atunci când această artă a fost dobândită. Și asta pentru că este evident că atunci când în loc să fim conduși de gânduri individuale, turma lor întreagă (în multitudinea, varietatea și capacitatea ei imensă) ne aparține și poate fi condusă, trimisă, întrebuințată așa cum vrem, viața devine ceva atât de vast și de mare, comparat cu ce fusese înainte, încât prima ei stare poate să apară ca aproape antinatural. Dacă puteți “ucide” un gând pentru moment, puteți face tot ce vreți cu el. Iată de ce această putere este atât de prețioasă. Nu numai că ea eliberează un om dintr-un chin mental (ceea ce reprezintă cel puțin nouă zecimi din chinurile vieții), dar îi oferă o putere concentrată de muncă mentală pe care nu o cunoscuse până atunci. Amândouă sunt corelative.

Nu există inteligență în materie – fie ea energie atomică, sau piatră, sau fier, sau lemn, sau metal, sau carne. Ea este în întregime făcută din Energie, această substanță universală din care Spiritul formează toate lucrurile materiale. Numai Spiritul este inteligentă. Numai el este veșnic. El este suprem în univers.

Când vom ajunge la acest nivel de cunoaștere, nu vom mai avea motive să ne fie frică pentru că ne vom da seama că Spiritul Universal este singurul Creator al vieții; că moartea nu este o realitate – este pur și simplu o abundență de viață – și că viața va fi veșnic prezentă. Amintiți-vă vechiul basm: Soarele asculta niște creaturi de pe pământ care discutau despre un loc foarte întunecat pe care îl descoperiseră – un loc tot atât de negru ca și Styxul. Fiecare povestea cât de înspăimântător de negru i se păruse locul. Soarele a vrut să se ducă să vadă și a mers în locul pe care creaturile îl descrieseră. A scotocit peste tot, dar nu a putut să găsească nici un colț întunecos. Atunci s-a întors și a spus creaturilor terestre că el nu credea că ar exista un loc întunecos.

Când soarele inteligenței noastre va străluci peste toate punctele negre ale vieții noastre, ne vom da seama că nu există decât cauză, creator și putere bune; răul nu este o entitate – nu este decât absența binelui. Și că nu pot exista efecte rele fără o cauză rea. Și cum nu există cauză rea, numai binele poate avea realitate și putere. Nu există nici început, nici sfârșit pentru bine, de la care, pentru toată rasa umană, nu poate veni decât binecuvântare. În el nu există nici o supărare. Dacă Dumnezeu (sau Binele – cele două cuvinte sunt sinonime) este cauza unică, atunci efectul unic trebuie să fie și el asemeni cauzei.

“Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.” (1)

(1) Ioan, 1, 3.

CAPITOLUL XXXV

STĂPÂN PE SOARTA TA

Orison Swett Marden a scris: "O piesă de oțel magnetizată va atrage și va ridica o piesă de oțel nemagnetizată cântărind de zece ori mai mult decât ea. Demagnetizați această piesă de oțel și ea nu va mai putea să atragă sau să ridice nici chiar un fulg."

Ei bine, prieteni, există aceeași diferență între omul care este puternic magnetizat printr-o credință sublimă în el însuși și omul care este demagnetizat prin lipsa lui de credință, prin îndoielile și temerile sale. Dacă dăm sarcini asemănătoare la două persoane având aceeași capacitate, una magnetizată printr-o încredere totală în sine, cealaltă demagnetizată de teamă și de îndoială, prima va reuși, cealaltă va eșua. Încrederea în sine a celui dintâi îi însușește posibilitățile; absența încrederii micșorează de o sută de ori posibilitățile celuiilalt.

Pe vremea când Frank A. Vanderlip, fostul președinte de la *National City Bank*, era un tânăr combativ, el l-a întrebat pe un prieten care reușise în viață ce recomanda cel mai mult să facă unui tânăr care dorea din toată inima să-și croiască un drum în viață. "La aerul cuiva care a reușit deja", i-a răspuns prietenul. Shakespeare exprimă în alt mod același gând: "Prefă-te că ai o virtute, dacă nu o ai". Luați aerul unui personaj. Luați aparența unui personaj. Jucăți rolul personajului. Obțineți succesul mai întâi în mintea voastră. Nu veți aștepta mult și veți obține succesul și în fața lumii.

David V. Bush, în cartea sa *Psihologie aplicată și viață științifică*, scrie: "Omul este ca operatorul de radio. El este supus unor curenți de gândire eronați dacă mintea lui nu este în acord cu Infinitul sau *dacă nu este acordat unor vibrații mai înalte* decât cele ale negației. Un om care are gânduri îndrăznețe trimite aceste unde de gândire curajoasă în eterul universal până când acestea se cuibăresc în conștiința cuiva care este acordat cu același ton de curaj. Nutriți gânduri de putere, de curaj, de prosperitate și aceste gânduri vor fi primite de cineva puternic, curajos, prosper.

Este la fel de ușor să gândești în termeni de abundență ca și să gândești în termeni de sărăcie. Dacă avem gânduri de sărăcie, devenim stații emițătoare și receptoare de gânduri de sărăcie. Transmitem un mesaj mental de "Sărăcie" și el este primit de conștiința unui "receptor" sărac. Obținem lucrul pe care îl gândim.

Este la fel de ușor să gândești în termeni de abundență, de opulență și de prosperitate ca și să gândești în termeni de lipsă, de limitare, de sărăcie.

Dacă un om mărește frecvența vibrațiilor sale prin curenți de credință sau de speranță, aceste vibrații traversează Spiritul Universal și se fixează în conștiința unor persoane care sunt acordate cu aceste unde. Tot ce gândiți este – într-o zi, undeva – primit de o persoană care se află pe aceeași lungime de undă.

Dacă începem să fim timizi, egoiști, săraci în gândurile noastre, aceste unde de gândire pe care le vom fi trimis în eterul universal vor fi primite de o stație receptoare mentală de aceeași calitate. "Păsările care au aceeași pene se adună", iar mințile care gândesc aceleași lucruri sunt atrase unele către altele.

Dacă aveți nevoie de bani, nu trebuie decât să trimiteți undele voastre unei stații receptoare puternice și curajoase și cineva în măsură să răspundă nevoilor voastre va fi atras către voi sau voi către el.

Când veți învăța că aveți dreptul să câștigați – în orice întreprindere dreaptă în care sunteți angajați – veți câștiga. Când veți învăța că aveți dreptul legitim să vă dominați propriile afaceri, le veți domina. Avem promisiunea că putem totul prin Duhul care era în Cristos.

Duhul Ceresc nu are favoriți. Nu există ființă umană care să aibă mai multă putere decât o alta. Numai că puțini oameni folosesc puterea care stă în mâinile lor. Marii oameni ai lumii nu sunt în nici un fel SUPRA-oameni. Ei sunt creaturi obișnuite, ca mine și ca voi, care au descoperit din întâmplare mijlocul cel bun pentru a face apel la subconștientul lor – și prin el, la Duhul lui Dumnezeu. Vorbind despre succesul formidabil al lui Henry Ford, prietenul său Thomas Edison a spus: "El apelează la subconștientul lui".

Secretul pentru a deveni ceea ce sunteți capabil să fiți este: hotărâți acum ce vreți de la viață, ce vreți exact să fie viitorul vostru. Faceți un plan amănunțit. Reprezentați-vi-l de la început la sfârșit. Vedeți-vă, așa cum sunteți acum, făcând lucrurile pe care ați vrut întotdeauna să le faceți. Dați-le o REALITATE în mintea voastră: simțiți-le,

trăiți-le, credeți în ele, mai ales în momentul în care adormiți (când este mai ușor să ajungeți la subconștientul vostru) și le veți vedea în curând în viața voastră reală.

Nu are nici o importanță dacă sunteți tânăr sau bătrân, bogat sau sărac, ACUM este momentul să începeți. Niciodată nu este prea târziu. Amintiți-vă rândurile lui Appleton:

“I-am recunoscut chipul în momentul în care trecea
Triumfător prin mulțimea zăpăcită și crudă.
I-am atins ușor brațul – mi-a surâs:
El era Omul care am vrut să fiu odinioară.

Acolo unde am pierdut, el ar fi avut succes,
Acolo unde m-am împiedicat, el s-ar fi ținut drept;
Asemănători – și totuși diferiți – am privit lumea în față.
Și în acest efort, el a găsit că lumea era bună.
Iar eu? Eu eram absentul amar din pahar.
Drumul întunecat pe unde trec eșecurile!
Și totuși, văzându-l așa, mi-a revenit bucuria:
El era Omul care am vrut să fiu odinioară!
Nu am vorbit. Dar în privirea lui plină de înțelepciune
Am văzut spiritul care îl condusese.
Curajul care îl susținuse prin luptă
Fusese altădată al meu. M-am gândit: Este posibil să fi dispărut?
A înțeles această întrebare directă – a înțeles-o așa de bine
Încât buzele lui pale au răspuns pe loc: Nu!

Prea târziu pentru a învinge? Nu! Nu pentru mine:
El este Omul care vreau încă să fiu!”

Secretul puterii se află în înțelegerea resurselor infinite ale minții voastre. Când veți începe să vă dați seama că puterea de a face totul, de a fi totul, de a avea totul se află în voi înșivă, atunci – și numai atunci – veți avea locul pe care îl meritați în lume.

Așa cum a spus și Bruce Burton: “Nimic măreț nu a fost înfăptuit vreodată decât de cei care au îndrăznit să creadă că ceva din ei era superior circumstanțelor”.

CAPITOLUL XXXVI

MINTEA ATOTSTĂPÂNITOARE

Ceea ce face legătura între omenesc și Dumnezeu, între universul creat și energia necreată, rezidă în facultatea voastră imaginativă. Ea este, dintre toate lucrurile omenești, cea mai asemănătoare lui Dumnezeu. Ea este partea noastră de Dumnezeu. Prin ea, noi participăm la puterea creatoare a Duhului Cereșc. Prin ea, putem transforma existența cea mai mohorâtă în ceva viu și frumos. Este mijlocul prin care putem atinge orice scop, câștiga orice premiu.

Doriți fericirea? Doriți succesul? Doriți o situație, putere, bogăție? *Imaginați-le!* Cum l-a făcut, la începuturi, Dumnezeu pe om? L-a creat "după chipul" său, El și-a "imaginat" omul în Mentea Sa.

Și așa au fost făcute toate lucrurile, de la începutul timpurilor. Ele au fost mai întâi imaginate în Mente. Așa trebuie să înceapă tot ce vă doriți: printr-o imagine mentală.

Folosiți-vă de imaginația voastră! Reprezentați-vă, cu ajutorul ei, dorința inimii voastre. Imaginați-vi-o, iar visul să fie atât de puternic, atât de clar, încât SĂ CREDEȚI într-adevăr că o AVEȚI! Din momentul în care transferați această convingere în subconștientul vostru, din acel moment visul vostru va deveni realitate. S-ar putea să treacă un pic de timp până să-l realizați, dar esențialul este făcut. Ați creat modelul. Îl puteți lăsa liniștit în grija subconștientului vostru care va îndeplini restul.

Orice om vrea să iasă din drumul bătătorit, să crească, să se dezvolte și să devină ceva mai bun. Drumul va este deschis, fie că aveți, fie că nu aveți o instrucție, o formație, o situație, bogăție. Amintiți-vă acest lucru: subconștientul vostru știa mult mai multe despre asta decât tot ce se găsește în toate cărțile din toate colegiile și bibliotecile din lume încă de pe vremea când nu erați decât un bebeluș.

Lipsa voastră de instrucție sau de educație nu trebuie să vă fie o piedică. Mentea voastră poate răspunde oricărei nevoi – și o va face, dacă îi veți da ocazia. Apostolii erau aproape toți oameni săraci, fără educație; și totuși au realizat o operă care este fără egal în analele istoriei. Ioana d'Arc era o biată fată de țărani care nu știa nici să citească, nici să scrie – și totuși a salvat Franța! Paginile istoriei sunt pline de poveștile unor oameni săraci, fără educație, care au avut gânduri mari și și-au folosit imaginația pentru a domina circumstanțele și pentru a deveni conducători. Majoritatea dinastiilor se trag dintr-un om sărac și lipsit de importanță. Napoleon a ieșit dintr-o familie modestă și săracă; a reușit să intre la Academia militară numai printr-o muncă înverșunată și folosind mulți sprijinitori politici. Chiar atunci când devenise căpitan de artilerie, era încă atât de sărac încât i-a fost imposibil să-și cumpere echipamentul atunci când i s-a oferit un post în Indii. Lumea afacerilor de astăzi este plină de oameni care au reușit și care nu posedă decât rudimentele unei educații obișnuite.

Deci nu formația, nu educația sunt cele care vă procură succesul. Ele sunt un ajutor, dar ceea ce contează într-adevăr este acest dar al zeilor: Imaginația Creatoare!

Aveți acest dar. Folosiți-l! Fie ca orice gând, orice fapt care vă vine în minte să vă fie profitabil. Faceți ca el să lucreze și să producă pentru voi. Gândiți-vă la lucruri nu așa cum sunt, ci cum AR PUTEA fi. Faceți-le reale, vii, interesante. Nu vă mulțumiți să visați, CREAȚI! Folosiți-vă apoi imaginația pentru ca această CREAȚIE să fie în avantajul omenirii – și, în subsidiar, și în al vostru.

Ochiți mai sus decât situația voastră, decât mediul vostru. Ochiți mai sus decât grijile voastre, oricare ar fi ele. Amintiți-vă că Legea spune că Puterea coboară numai de la un potențial mai ridicat la un potențial inferior. Folosiți-vă facultatea imaginativă pentru a vă așeza și a vă menține pe un plan mai ridicat, *deasupra* grijilor și a adversității. "Circumstanțele?", exclama Napoleon la apogeul puterii sale, "Eu creez circumstanțele!" Asta trebuie să faceți și voi.

"Căci, după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc, ci udă pământul și-l fac să rodească și să înmugurească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui care mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face ce îmi este plăcut și va împlini lucrul pentru care l-am trimis". (1)

(1) Isa., 55, 10-11.

Aveți necazuri bănești?

Adresați-vă cuvintele ce urmează și credeți în ele: "Nu există lipsuri în Împărăția Cerurilor". Desenați apoi o Hartă a Comorilor, arătând toate bogățiile și abundența pe care le puteți dori. Totul trebuie să înceapă, așa cum știți, printr-o idee, printr-o imagine mentală.

"Tot ce are Tatăl este al meu", spune Isus. Și tot ceea ce Tatăl are este și al vostru pentru că tot ceea ce El are, pentru început, sunt IDEI, *imagini mentale* și voi le puteți crea la fel de ușor ca și El. Reprezentați-vă imaginea mentală a lucrului pe care îl doriți, reproduceți-o cât mai bine pe hârtie în așa fel încât să fie cât mai reală și mai vie pentru voi, iar apoi CREDEȚI!

Credința vă face SĂ REALIZAȚI lucrurile pe care trebuie să le faceți pentru ca gândurile voastre să devină realitate. Credința face să vină spre ocaziile, oamenii și lucrurile de care aveți nevoie pentru ca imaginile voastre să devină realitate.

Tot ce are Tatăl este al vostru: toate ideile, toate imaginile mentale, toată puterea pentru a le face manifeste.

Doriți bogăție? Ea este a voastră dacă o creați. Vechii alchimisti care își petreceau viața încercând să transforme metalele în aur făceau ca munca și eforturile lor să pornească de jos. Puterea nu se îndreaptă în acest sens. Trebuie să plecați de la un nivel SUPERIOR lucrului pe care vreți să-l obțineți, să lucrați de la potențialul maxim spre cel minim.

Bogăția, sănătatea, fericirea – toate sunt ale voastre dacă munciți așa cum trebuie ca să le obțineți: dacă faceți să fie ale voastre mai întâi în Cer și dacă, apoi, vă folosiți credința și posibilitățile pentru a le face manifeste aici, pe pământ.

"Facă-se voia Ta, precum în Cer, așa și pe pământ": "voia" lui Dumnezeu în ceea ce vă privește este ca voi să aveți bogăție, fericire, sănătate. Dacă nu le aveți acum, refuzați această lipsă. Refuzați circumstanțele rele. Spuneți-vă singuri: "În Cer nu lipsește nimic. Acolo nu există boală, slăbiciune, necazuri sau lupte – nici o grijă, de nici un fel. Nu există decât dragoste și belșug!"

Apoi hrăniți-vă încrederea cu imaginile care vă înconjoară și care nu sunt decât rezultatul încrederii voastre anterioare devenită realitate; întrebuințați-vă întreaga credință, toate speranțele, întreaga forță și toate capacitățile pentru a face ca noile voastre imagini cerești să devină adevărate.

PUTEȚI să o faceți. Trebuie doar să credeți atât de puternic încât să puteți într-adevăr SĂ JUCAȚI ROLUL. Așa cum ne-a spus profetul Noe: "Cel slab să spună: Sunt puternic! Iar cel sărac: Sunt bogat! Iar cel bolnav: Mă simt bine. Iar cel nefericit: Sunt fericit! Spuneți-o, repetați-o până când o s-o credeți: apoi JUCAȚI ROLUL!"

Într-una din povestirile sale, Edgard Rice Burrough ne-a vorbit despre o cetate mare, cu ziduri înalte, care supraviețuise propriei sale importanțe și nu mai era locuită decât de câțiva bătrâni. Dar, ori de câte ori o armată de invadatori apărea sub zidurile ei, ea era alungată de horde de arcași care se înghesuiau pe fiecare metru pătrat al zidurilor sau chiar ieșeau pe porți pentru a înfrunta dușmanul în fața orașului. Când dușmanul era pus pe fugă, arcașii dispăreau!

De unde veneau arcașii? Povestea spune că veneau cu toții din mintea bătrânilor care mai trăiau încă în această cetate aproape părăsită. Bătrânii își mai aminteau încă de uriașele armate care formaseră garnizoana orașului în zilele lui de glorie. Își aminteau de invaziile anterioare, atunci când soldații respinseseră asalturile, se avântaseră dincolo de porți și aruncaseră în mare armata invadatoare. Punându-și la un loc amintirile și reprezentându-și aceste armate puternice – care fuseseră ale lor – ca existând încă, ei le însuflețiseră într-atât încât dușmanii lor le puteau vedea și se puteau înspăimânta în fața lor.

Vi se pare exagerat? Este adevărat amintiți-vă că nu trebuie decât să reveniți la Biblie pentru a găsi o parafelă. Deschideți la cartea a doua a Regilor, capitolul VI, și veți afla cum regele Siriei și-a trimis caii și carele, și o mare armată, ca să-l captureze pe profetul Elisei și cum l-au încercuit în timpul nopții.

"Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată, o armată înconjură cetatea, cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: «Ah! domnul meu, cum vom face?!» [...] Elisei s-a rugat și a zis: «Doamne, Te rog deschide-i ochii să vadă.» Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut; și iată, muntele era plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei". (1)

La fel, când Marele Preot și-a trimis slujitorii ca să-l prindă pe Isus și când Petru l-a lovit pe unul dintre soldați cu sabia, Isus l-a mustrat spunându-i: "Crezi că n-aș putea acum să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (2)

Și pentru voi munții se pot umple de care de foc. Tatăl poate trimite în ajutorul vostru atâtea legiuni de îngeri

(1) 2 Regi, 6, 15-17.

(2) Mat., 26, 53

câte vă trebuiesc. Nu aveți nevoie decât de puterea de a vă reprezenta ceea ce doriți, de încrederea că veți primi; de calmul de a rămâne liniștiți și de a-l lăsa pe Dumnezeu SĂ LUCREZE pentru voi.

“Oricât de neînsemnate mi-ar fi bunurile pământești,
Lăsați-mă să dau ceva care îi va ajuta pe tovarășii mei,
Un cuvânt de încurajare, un gând salvator,
Pe care le-aș lăsa, trecând, pentru ca un suflet necăjit să le găsească.
Lăsați-mă să arunc astă seară o privire asupra timpului scurs,
Între zori și seară, și să-i spun conștiinței mele,
Pentru un act de bunătate față de un animal sau un om:
Lumea în care am trăit este astăzi mai bună.”

Ella Wheeler Wilcox

CUPRINS

PROLOG	9
--------------	---

DUMNEZEUL DIN VOI

CAPITOLUL I	
DUMNEZEUL DIN VOI	13
CAPITOLUL II	
SCOPUL VIEȚII	19
CAPITOLUL III	
IMAGINILE MENTALE	25
CAPITOLUL IV	
SĂMÂNȚA DE VIAȚĂ	31
CAPITOLUL V	
“DUPĂ SPECIA LOR”	36
CAPITOLUL VI	
CUM SĂ NE DEZVOLTĂM PUTEREA CREDINȚEI PENTRU A AVEA SUCCES ÎN VIAȚĂ	44
CAPITOLUL VII	
INFINITUL VĂ IUBEȘTE	53

CUVÂNTUL MAGIC

CAPITOLUL VIII	
LEGEA CREȘTERII	57
CAPITOLUL IX	
LA ÎNCEPUT	60
CAPITOLUL X	
HĂRȚILE COMORILOR PENTRU A OBTINE BELȘUGUL	64
CAPITOLUL XI	
CĂUTĂM PLOAIE!	67
CAPITOLUL XII	
CATALIZATORII PUTERII	73
CAPITOLUL XIII	
CEA DINTĂI PORUNCĂ	75
DOAMNA SAU TIGRUL	79
CAPITOLUL XIV	
CELE TREI LEGI ALE VIEȚII	84
CAPITOLUL XV	
O RUGĂCIUNE PENTRU MUNCĂ	89
CAPITOLUL XVI	
CAUZE PRIMARE	92
CAPITOLUL XVII	
DORINȚA ARZĂTOARE ESTE ESENȚIALĂ PENTRU A AVEA SUCCES	101

CAPITOLUL XVIII	
PUTEREA MAGNETICĂ A DORINȚEI	103
CAPITOLUL XIX	
FORMULA-CHEIE PENTRU A OBTINE CEEA CE DORIȚI	106
CAPITOLUL XX	
PUNEȚI FORȚĂ ÎN CEEA CE DORIȚI	112

SECRETUL PUTERII

INTRODUCERE	126
CAPITOLUL XXI	
FORȚA CREATOARE	127
CAPITOLUL XXII	
- IMPULSUL	139
CAPITOLUL XXIII	
ECHIVALENTUL MENTAL	144
CAPITOLUL XXIV	
EU SUNT	148
CAPITOLUL XXV	
TALISMAN	155
CAPITOLUL XXVI	
MODELUL DESĂVÂRȘIT	160
CAPITOLUL XXVII	
CELUI CE ARE...	163
CAPITOLUL XXVIII	
FIECARE LUCRU ÎȘI ARE PREȚUL SĂU	168
CAPITOLUL XXIX	
IERI S-A SFÂRȘIT NOAPTEA DE PE URMĂ	171
CAPITOLUL XXX	
FOCUL DE NESTINS	177
CAPITOLUL XXXI	
RUGĂCIUNE	180

LEGEA POTENȚIALULUI MAXIM

CAPITOLUL XXXII	
LAUDA	184
CAPITOLUL XXXIII	
ÎMPĂRĂȚIA EXPANSIUNII	194
CAPITOLUL XXXIV	
GÂNDIREA OMENEASCĂ	198
CAPITOLUL XXXV	
STĂPÂN PE SOARTA TA	200
CAPITOLUL XXXVI	
MINTEA ATOTSTĂPÂNITOARE	202

